

SEMA EZGÜ

SAVAŞIN ÇOCUKLARI
2016

ROMAN

SÖZÜN ÖZÜ :

Sen de, ebeveynin ve çocukların da bu belde yaşamakta olduğunuz için bu beldeye yemin etmeye gerek yok!!!

Gerçek şu ki ;

Biz insanı zorluklarla mücadele amaçlı yarattık...

Hiç kimsenin kendisine müdahale etmeyeceğini mi sanıyor ki, ben yığınla mal mülk helâk ettim diyor...

Hiç kimsenin onu görmediğini mi sanıyor ?

Biz ona , iki göz , bir dil , iki dudak vermedik mi ? (ki, kendi yaptıklarını görsün , anlasın , anlatsın!!!)

Biz onu iki yol ayırımına ulaştırdık (ki, tercih yapsın...)

Böyleyken, o akabeye tahammül edemedi...

Akabenin ne olduğunu sen idrak edebildin mi ?...

Rekabeti (köleliği) önlemektir...

Darlık , zorluk , mahrumiyet gününde yakınındaki yetimi veya üzerinde yaşadığı topraktan başka hiçbir şeyi kalmamış yoksulu doyurmaktır.

İlâveten,

İmân edenlerden , sabrı ve merhameti tavsiye edenlerden olmaktadır...

İşte bunlardır meymenetli (yeminine sadık) olanlarla arkadaş olanlar...

Delillerimizi (ayetlerimizi) inkâr edenler !!!

Onlar şömlük ve uğursuzlukta dostturlar...

Onlar için kalıcı ve kapsayıcı olan ;

Ateştir...

sadak Allah'ül azim...

(Azim olan Allah sözünde ve özünde sadıktır...)

BELED SURESİ

Bir garip muamma

Takvimler 2015 yılı nisan ayının ilk pazar gününü gösteriyordu. Sona eren geceyi olağan uyku formunda geçirmeyi çok istemişti Feride hanım. Ne yazık ki olmamıştı, olamamıştı. O sabah da görmekten bıkip usandığı ama bir türlü etkisinden kurtulamadığı aynı kabusla uyanmıştı. Gün ağarırken kalkmış, biricik torununun eve vaktinde gelip gelmediğini kontrol için önce giriş kapısına yönelip ayakkabılarına, sonra da hangi halet-i ruhiyede olduğu hakkında çıkarım yapmak için mutfığa yönelmişti. Ortalıkta dağılmış tabak çanak görürse eve aç bitap döndüğüne karar vermesinin ardından haline acıyarak ve içi sızlayarak dövünecek, mutfak düzeninde bir değişiklik yoksa dışarıda geçirdiği gecenin doğasına uyarak zil zurna sarhoş olduğuna karar vererek bezgin bir eda ile ah vah çekip banyoya yönelecekti. Her halükârda mutsuz ve umutsuz olacaktı Feride hanım.

Öyle ya, hale yola gelmez torunu yüzünden umutlarını en son denemesinde bir kez daha kaybetmişti. O gün bu gündür yetmiş beş yaşına gelip dayanmış yaşlı yüreği çözümsüzlük girdabında dolanıp durmaktaydı. Sevgili eşinden yeterince destek gelmeyince hedefine bir türlü ulaşamamış, şu dünyadan hayta ve inatçı torununa hayırlı bir yuva kuramadan göçüp gitme kâbusundan bir türlü silkinip uyanamamıştı. Yorgundu. Bitkindi. Onca gayretinin boşa çıkmasından dolayı bıkkındı aynı zamanda. Odasına girip de Orhan beyin çok sayıda sorgu sual içeren nüktedan bakışına sabahın o saatinde maruz kalınca başını sallayıp acı acı gülümsedi. Eşini yeterince aydınlatamadığını farkedip açıklama yapmak zorunda kaldı.

“Yine geç gelmiş. Kim bilir ne haldedir? Sarhoş mu, yaralı mı belli değil” dedi.

“Yine başlama istersen. Polis mi bu çocuk yaralı olsun... Yok, yüreğini kasedtiysen yine yanıldın. Bu çocuğun o dallarda hiç bezi yok Feride, bırak artık vesveseyi. Bu saatte bu kuruntu bana bile fazla gelir. Kendini de rahat bırak artık, çocuğu da. Bu sefer de söz verdiğini unutup yine işgüzarlık yaparsan, sağdan soldan oğlana kız bulmaya kalkarsan önce ben patlarım, haberin olsun. Ne sana yardım ederim, ne de seni torunun elinden kurtarırım” dedi Orhan bey.

“Doğru söylersin Orhan bey, söz verdim değil mi? Aptal kafa, böyle söz verilir mi?” diye mırıldanan Feride hanım bezginlik halinden ani bir irkilişle sıyrıldı.

“Hem neresi çocuk onun? Otuzuna geldi neredeyse” diyerek sesini yükseltince dayanamadı Orhan bey.

“Feride hanım.. Benim yanımda söz verdin. Bir daha asla sana kız bulmaya çalışmayacağım dedin. O sayede bizimle oturuyor. Yoksa çoktan terk edip gitmişti evimizi...” diye uyarın eşine bakarken bile kendine kızgındı.

“Tamam, tamam, hatırlatmasan da unutuversem olmaz mı yani? Söz vermişim...” dedi.

Pazar gününe has özenle hazırladığı kahvaltı sofrasına buyur ederken iyice kısılmış alıcı gözlerle önce yukardan aşağıya süzdüğü torununu aşağıdan yukarı süzüyordu şimdi. Yüzündeki ifadeden ipuçları çıkarmaya uğraşırken bardaklara çay doldurmayı da becerebiliyordu üstelik. Gerçekten çok maharetliydi Feride hanım. Gençliğinde bütün akrabaların tanık olduğu cabbarlığından geçen yıllar içinde fazla bir eksilme olmamıştı. En azından eşi Orhan bey öyle düşünüyordu. Hatta birazdan torunun ifadesini nasıl alacağını tahmin ederek gülümsüyor görünürken kıs kıs gülüyordu gizliden.

“Günaydın gençler, ohhh bu ne güzel koku böyle. O börekleri hangi ara yaptın anneannem? Seni çok takdir ediyorum doğrusu, bal arısı gibisin. Aralıksız çalışıyorsun” dedikten sonra çevik bir sandalye çekişle her zamanki yerine oturdu Devran. Beklentisi sorgulanmak yönünde olduğundan cevapları önceden hazırladığı belli sabit bir tebessümle çayına uzandı.

“Hayırlı sabahlar evladım. İyi uyudun mu bari? Gece geldiğini ikimiz de duymamışız” dedi Feride hanım.

Gece arayıp geç kalacağını bildirdiği halde kendisini merak etmelerine alışkın olan Devran gereksiz yere lâfı uzatmak istemedi. Başını sallayıp evet dedikten sonra kendini sofranın albenisine kaptırıp keyifle lokmaları mideye indirmeye başladı. İşinin arge bölümünde özveriyle çalışmayı herşeyden çok sevdiğini, teknolojik ortamda nasıl da huzur bulunduğunu uzun zamandır onlara anlatamamıştı. Değil iki nesil öncesine, kendi anne babasına dahi anlatamamış, mühendis olduğu halde mesleğinin iğneyle kuyu kazmaktan beter olduğuna iknâ edememişti. Kendini onların yerine koymayı becerebildiği nadir zamanlarda kafalarının karışıklığını algılıyor olsa da mesleğini eğlenerek anlatma biçimlerini hoş karşılıyordu.

“Nasıl gidiyor sizin robotlar, kaşı gözü ortaya çıktı mı bari mühendis bey? Bir de biz görseydik kerataları” dedi Orhan bey.

“Dedecim, bizim robotlar düşündüğün gibi olmuyor. Kaşı, gözü yok ama uzun ve maharetli kolları var. Ahtapotlar gibi her kolda ayrı maharet. Çok ince ve hassas cihazların üretimini yapıyorlar. İyice ortaya çıksınlar, videolarını çekip size gösteririm, söz. Aslında yasak ama, size değil” dedi Devran.

“Anladım, biliyorum. İnsanların işsiz kalmalarına neden oluyorlar... hain robotlar,,” dedi Orhan bey.

“Bunu daha önce de anlattım. Robotlar işin hammallığını yapıyor, insanlar özgür kalıyor. Bu sayede insanlar daha insani işlerde çalışabiliyor” diyen torununa yüklendi yeniden.

“Yok be oğlum, o iş dediğin gibi olmuyor. Bu sistem insanı bildiğin öğütüyor. Düşünen, tasarlayan insanlar olmaktan çıkarıp vasıfsız hale getiriyor. Ardından da büyük büyük şirketlere pazarlama elemanı olmaya zorluyor. Hatta insafsız ve ahlâksız olmaya da... Sizin robotlar beceri kazandıkça insanlık ölüyor. Sen bunu olayın içinde yaşarken farketmiyor musun yani? Sayılı birkaç kişi robotları yapıyor, robotlar bütün işi yapıyor. Böylece insana ihtiyaç kalmıyor” dedi Orhan bey.

“Teknolojik ürünler bunu gerektiriyor dedecim, kaçınılmaz bir gelişme bu” dedi Devran.

“Madem öyle neden dünyanın en pahalı otomobilleri el yapımı oluyor?” diyerek gülümseyen dinamik dede bir de göz kıptı torununa.

“Bak oralara hiç girmeyelim dedecim, orası ayrı alem” dedi Devran.

“Bilirim, insan nefsi dünyayı parmağında oynatıyor. Canım istedi misali” dedi Orhan bey.

“Bak, buradan dolanıp benim kız meselesine gelmeyeceksin değil mi dede ?” dedi Devran.

“Yok yok, merak etme. O konu anneanneninin uzmanlık alanı. Ben karışmıyorum o işe. Bana kalırsa seninle nefsin arasında bir mesele ama anlatamıyorum vesselââm. Yine de anneanneninin verdiği sözleri çok yakından takipteyim. Benim uzmanlık alanım da bu” diyen dedenin sözleri torunun yüzünü güldürüp keyfini yerine getirince daha bir iştahla saldırdı böreklere.

“Mımm, gerçekten çok lezzetli anneannemmm, ellerine sağlık” dedi Devran.

“Afiyet olsun çocuğum, bizim yerimize de bol bol ye. Kilo derdin yok nasılsa. Söyle bakalım bugün ne yapmayı düşünüyorsun. Tatilini nasıl değerlendireceksin Devran?” dedi Feride hanım. Burnunun üzerinde tam ortada keskin bir çizgi ile birleşen kaşlarıyla tehditkâr bakıyordu.

“Siz beni sıkboğaz etmez, kız muhabbetine girmezseniz evde kalıp şöyle bir güzel dinlenmek istiyorum. Biraz da kitap okurum, akşam oluverir nasılsa. Kitap hazinesinin üstünde oturmanın keyfini çıkarırım inceden. Siz beni düşünmeyin, bir plânınız varsa dilediğiniz gibi değerlendirin” dedikten sonra başını kahvaltı tabağından kaldırıp devam etti.

“Sahi, sizin dükkânda işler nasıl gidiyor, kitap satışları istediğiniz gibi mi?” diyen Devran iki ihtiyarın can sıkıcı yaralarına parmak basmış oluyordu. Birbirlerine bakışmalarını, ardından hüznüyle sessizliğe bürünmelerini seyretti.

“Hepsini ben okurum merak etmeyin, gerekirse bütün dükkânı satın alırım” dedi Devran.

“Artık eskisi gibi değil işler. İnsanlar kitap satın almıyor. Hep senin robotlar yüzünden,,” diyen dedesine baktı Devran.

“Haydaaa, yine bizim robotlar.. Ama bu sefer anlamadım dedecim, o iş nasıl oluyor da robotlar kitap satışlarını engelliyor ?” dedi gülerek Devran.

“Şu akıllı telefonlar çıktı mı çıkmadı mı, bana anlat hele... Sonra ne oldu? Herkesin elinde bir akıllı robot ürünü akıllı telefon. Hooop bütün kitaplar gelsin telefona” dedi Orhan bey.

“Haklısın dede, bu da bir ihtiyaç sonuçta. Ama ben kağıt kokusunu tercih ediyorum” dedi Devran.

“Şimdilik...Dedenin kitapçı dükkânının üstünde oturuyorsun da ondan. Hem ne malum senin de telefonda kitap indirmedğin ?” dedi Feride hanım gülerek.

“Ama olmadı ki gençler, konu ne olursa olsun siz yine beni sıkboğaz ediyorsunuz. İllâ kaçıp gideyim mi evden yani ?” diyerek sitem etti Devran.

“Sen asıl sıkboğaz etmeyi annen gelince görürsün. Bizi mumla aratacak sana Almanya'dan gelince. Şu kız olsun, bu kız olmasın diye tepende boza pişirecek. Dün akşam konuştuk Niran'la, haftaya geliyormuş. Babanla mallarını bölüşmeyi başarmışlar sonunda” diyen Feride hanım derin bir iç çekerek sustu. Kızıyla damadının 32 yıl sonra gürültüsüzce boşanma sürecine getiren malum akışı film şeridi gibi gözünün önünden geçirdi. Detayları kendisinden el birliği ile gizleseler de işin ucunda bir ihanet meselesi olduğunu biliyordu. Bu ayrılığı engellemeye çalışması yeterli olmadığı gibi torununu başgöz etmek konusunda da sınıfta kalmıştı.

“Bu hayata geldim de ne oldu? Hiçbir işi başaramadım. Beni dinleyen de yok, tecrübemden yararlanmak isteyen de...” diyerek ince ince göz yaşları döktüğü günleri hatırladı.

Pazar günlerini sevmiyordu Feride hanım. Hafta içi günlerde tüm zamanı İstanbul'un en güzide semtlerinden Nişantaşı'nda, bir ara caddedeki eski ama gösterişli bir apartmanın giriş katında yıllardır hizmet verdikleri dükkânda geçiyor, eşi ile birlikte hayatın kendilerine tanıdığı yaşam sürelerini kokusuna doyamadıkları kitapların arasında tüketiyorlardı. Büyük zevk aldıkları işlerine kazanç beklemeden sarılmışlardı.

İlk günlerde olduğu gibi hırsları yoktu. Geleceğe dair ele avuca sığmaz hedefleri de yoktu. Zamanında büyük gayretlerle elde ettikleri mülklerinin yükü şimdi onlara fazlasıyla ağır geliyor, hayra harcamanın yollarını arıyorlardı. Onları gizem ve bilgi dolu kitaplar alemine bağlayan sadece mistik bir ruhla kendileri gibi özel müşteriler beklemekten aldıkları hazdı. Oysa pazar günü gelip çatınca dükkân kapalı kalıyor ve iki ihtiyar olarak hayatın acı gerçekleri ile yüzleşmek zorunda kalıyorlardı. Bedenlerinde bütün hafta hissetmedikleri ne kadar ağrı sızı varsa depreşiyor, gönüllerinde biriken yılların yorgunluğu da üstüne eklenip pazar günlerini çekilmez kılıyorlardı.

Bir de Devran meselesi vardı ki, hiçbir şey onların zihnini bu mesele kadar meşgul etmemişti. Kızının ve damadının boşanma kararları bile. Onların uzlaşmaz tavırlarına rağmen yıllarca bilmediği ortak menfâat uğruna ayrılmışken beraberlik yürütmesini dahi sineye çekmişti Feride hanım. Onların kötü örneği nihayetinde boşanmaya karar vermeleri yüzünden torununun evlilik korkusu yaşadığını düşünüyordu. Belki de onlar yüzünden hayatının en güzel günlerini yaşamaktan, mutluluğa yatırım yapmaktan mahrum kalıyordu Devran.

Kendisine sunulan sayısı belli değil eş adaylarını birer bahane ile reddetmesine, hatta bu konuda çokça mesai harcayan anneannesine yasak koyup gözdağı vermesine kayıtsız kalamayan iki ihtiyar sonunda pes etmek zorunda kalmıştı. Bu son şanslarıydı. Sevgisine paha biçemedikleri biricik torunları, eğer baskı yapmaya devam ederlerse ayrı bir eve taşınmak zorunda kalacağını söylemişti onlara. Diğer gençlerin yaptığını onun da yapması, ayrı bir eve taşınması an meselesiydi. Gençlere kalırsa özgürlük meselesiydi. Fütursuz yaşamının, sorunsuz maceralara yelken açmanın tek yoluydu.

Oysa Devran farklı düşünüyordu. Bu iki ihtiyar çok değerliydi. Hayatlarında düzgün bir rota tutturamamış annesiyle babasının emanetiydi. Büyüme çağının çoğu onların yanında geçmemiş miydi? Bir günden diğerine kalbini kırmadan, hiçbir arzusunun ikiletmeden kendisini bugünlere getirmemişler miydi?

Velhasıl onlarla birlikte yaşaması Devran için vicdan meselesiydi. Onları yalnız bırakmamak adına evlenmeyi düşünmüyor değildi ama onların yoğun baskılarının altında yatan bu nedeni bertaraf etmek asıl meselesiydi. Bir ara onları çılgınca mutlu edecek evlilik olayına yönelmeyi en yüksek iyi niyetine dayanarak denemiş olsa da başaramamış, kısa süreli kız arkadaşıyla anlaşmanın mümkün olmadığına karar vererek ipleri koparmıştı. Zar zor yürütülen evliliklerin eşleri nasıl yıpratmış henüz nikâh aşamasına gelmeden farketmişti. Hiçbir evliliğin mutluluk getirmeyeceğine inanıyordu artık. Sanki anneannesiyle dedesinde görüp tanık olduğu o masalsi evlilikler, sevgiye saygıya dayanan seviyeli ilişkiler o insanlarla birlikte tarihe karışmak zorunda kalacaktı. İnsanlar mı değişti, ihtiyaçlar mı, belli değildi. Bütün bunları bu iki değerli insana anlatmak ise hiç kolay değildi.

Kahvaltının ardından dediği gibi yaptı Devran. Elinden düşüremediği telefonunu yanına aldı. Dairenin kapısından çıkıp, bir kat alttaki dükkâna yine daire kapısından girdi. O da büyükleri gibi kendisini burada iyi hissediyordu. Kitap raflarının arasında mekik dokuyor, ihtiyacına uygun kitabı ararken camekânın dışında koşuşturan, zamanın kovaladığı insanların telaşlı hallerine gülümseyerek bakıyordu. Seçimini yaptıktan sonra dükkânın arka köşesinde yer alan ve çoğu zaman dedesinin oturduğu masaya gidip yerleşti. Daha çok mesleğine uygun kitapları incelediği masadan saatler sonra telefonun sesiyle doğrularak kalktı.

“Günaydın Engin, hayırdır erkencisin bugün” diyerek biraz dalga geçtiği arkadaşına;

“Bugün bana hiç bulaşmayın, siz eğlenmenize bakın. Vallahi çok yorgunum. Biraz kafa dinlemek istiyorum” dese de ısrarına karşı koyamadı.

“Olur ama akşam üzeri bir iki saat takılırım size. Yarın sabah sağlam kafayla kalkmalıyım. Pazartesi sendromu, bilirsin,,” diyerek kapattı telefonu. Sonra yeniden kalktığı yere oturdu. Arkadaşlarının sıkça tekrarladığı eğlenceden pek haz etmiyordu aslında. Gürültülü ortamlarda, içki kadehlerinin süratle değiş tokuş edildiği loş mekânlarda bulunmayı pek sevmiyordu. Alkol aldıktan sonraki kendi halini de...

Cıvık esprilerin havada uçtuğu, erkeklerin dişilere en fazla kadehteki içki kadar değer verdiği ve hatta dişilerin bu kısır değer farkında olmadıkları ortamlarda arkadaş zoruyla bulunuyordu. Herkesin eğlence dediği saatler onu eğlendirmiyordu aslında. Öyleyse neden gidiyordu çağrılınca? Tabi ki, arkadaşsız kalma korkusundan... Tabi ki, korkusunun o da farkındaydı. Korkuyu çağdaş denen toplumun zorla dayattığından ise çoğu genç gibi o da gafildi.

Akıp giden keyifli okuma zamanlarının sonunda masadan doğrulup kendi yalnızlığına uyandı Devran. Artık ortamın sessizliği çekiciliğini kaybetmiş, yalnızlığını paylaştığı kitaplar vazifelerini tamamlamıştı. Şimdi hayâl dünyasından çıkıp realiteyi paylaşma zamanıydı. Zamana göre göreceli olarak değişen, adına gerçek denen illetin yanısıra eğlenceyi yaşama, esprilere katlanma ve haftalık anıların suni gündem arayışları arasındaki dedikodusunu ve nihayet hesabı paylaşma zamanıydı. Şansı varsa daha fazlasını da.

Kitapları yerlerine bıraktıktan sonra kapıyı dikkatlice kilitleyip merdivenlerden yukarı çıktı. Anneannesiyle dedesinin salonunda karşılıklı kahve hüpürdetmesine bakarak gülümsedi.

“Hadi otur, sana da kahve getireyim” diyen kadının güneş görmemiş tombiş yanağından bir makas aldıktan sonra okkalı bir öpücük de kondurdu.

“Sen hiç rahatsız olma Feridem, kahveni soğutma. Ben hazırlanmaya gidiyorum. Arkadaşlar ısrar edince dayanamadım işte. Hadi gene iyisiniz. Sizi bu akşam başbaşa bırakıyorum” dedi Devran. Sekerek uzaklaşan torunun ardından yamuk bir gülüşle bakan Feride hanım aklına ansızın gelen şeyi sesini yükselterek söylemeden duramadı.

“Dışarı çıkarken parfüm kullanma ki, emeklerin boşa gitmesin bari...” Demesinin ardından torunun kendisini duyup duymadığını merak ederek salondan çıkmak üzere olan genç adamın geri gelmesini bekledi. Gülümsemesi ciddiyete dönmüş, alâkası elindeki örgü şişlerine yönelmişti. Yanına iyice yaklaşan yakışıklı torunla ilgilenmek yerine istifini hiç bozmadı.

“Dur bir dakika, dur bakalım Feride hanım. Ne demek şimdi bu, 'parfüm kullanma' anlamadım!!! Sen benim kokumu beğenmiyor musun?” dedi Devran. Yemyeşil gözleri büyümüş, her ne kadar şaka olsa da sesi tehditkar çıkmıştı.

“Tam tersine evlâdım, ben senin kokuna bayılıyorum. O yüzden parfüm kullanma diyorum ya... Vallahi duysalardı kızlardan biri mutlaka bayılırdı kokuna ama ne mümkün! Gelsin parfüm şişeleri, gitsin buram buram parfüm kokuları... O pahalı parfümler yüzünden hepiniz eşsiz kalıyorsunuz ama haberiniz yok. Ahhh, bu cahil gençlik,,” diyerek içlenen Feride hanım torunun ilgisini çekmeyi başarmıştı. Dedesine merakla bakan Devran’ı süzüyordu şimdi.

“Sen bir şey anladın mı dedecim. Ne demek istiyor Feridem?” diyerek yanına oturdu.

“Doğru söylüyor anneannen. Eskiden parfüm illeti yoktu. Eksikliği hiç hissedilmezdi. Gençlerin burunlarının ayarı da henüz bozulmamıştı. O zamanlar iki genç birbirinin kokusunu taa uzaktan alıp gönül yangınına düşerdi. Otomatikman herkes kendi sevdalısını kendine özel kokusundan tanırdı. Konuşup anlaşmak ise sonra gelirdi. Üstelik kendilerindeki bu yeteneği kendileri de bilmezdi. İlk kez gördüğü biri için neden yanıp kül olduğunu anlayamaz, ilk görüşte aşk diye teselli olunurdu. Genellikle de bu yangın iki taraflı olurdu” diyen dedesine dakikalarca güldü Devran.

“Hay Allah iyiliğinizi versin e mi! Ben de kendime diyordum ki, bakalım bugün ne ara kız meselesine gelecek bizim tontonlar... İşte buyruun... döndük dolandık, isabet tam onikiden... Anneannem, pamuk şekerim, dediğin doğru olsa eskiler niye insanlar konuşa konuşa, hayvanlar koklaşa koklaşa anlaşır demişler hı, söyleyin bakalım” diyerek haklılığını ortaya koydu.

“Bunu diyen halt etmiş. İnsanlar da koklaşır evlâdım. Bir ömür duymak istediği kokuyu arar insan. Parfüm kokuları yikanınca çıkar, oysa ten kokusu özeldir, çekicidir. Kendi muhababını davet eder. Siz gençler bunu bilmediğiniz için kimyasal aromalara rağbet edip geleceğinizi kendi burnunuzla karartıyorsunuz. Kafanızın ayarları alkolle nasıl bozuluyorsa burnunuzun ayarı da parfümle bozuluyor” dedi Orhan bey.

“Hani derler ya, tüfek icâd oldu mertlik bozuldu diye, daha kötüsü bu işte. Parfüm icâd oldu erlik bozuldu. İnanmazsan git araştı. Bilim insanları da aynı fikirde. O parfümlerin etkisinin polisin kullandığı biber gazından tek farkı gözleri yakmıyor olması. İkisi de yayıldıkları ortamları darma duman ederek yaşanmaz hale getiriyor” diyen anneannesine gülemedi bu kez. Belli ki ikisi de okudukları yeni bir kitabın etkisinde kalmışlardı. Söyledikleri doğru olabilirdi ama bu devirde çözümü hiç mümkün görünmüyordu. Zaten çözülmüş çözülmemiş umrunda da değildi.

“Tamam, diyelim haklısınız. Hatunlar ne olacak? Parfüm kullanmadan kapı dışarı çıkmıyorlar! Size kalırsa, parfüm kullanmayan kız bulacaksın, onların arasından da sana uygun olanı bulacaksın öyle mi? Hem de burnunla... Ölme eşşğim ölme derler buna” dedi Devran.

“Bu sorunu çözmek benim işim değil evlâdım. Ama gerçek bu işte” dedi Feride hanım.

“Eğer gençler sorunun farkında olsalardı çözerlerdi. Asıl sorun farkında olmamaları” diyen Orhan bey konuyu daha fazla uzatmak istemedi. Yanında oturan torunun omzuna dokunup gülümsedi sadece.

Gece yarısını çoktan geçmişti. Yatağından doğrulan Feride hanım ışığını yakıp komodinin üstünde duran antika masa saatine göz atıktıktan sonra sızım sızım sızlayan bacaklarını yatağından sallandırıp oturdu. Eşinin derin uykuda olmasını fırsat bilerek ayağa kalktı. Rutin Devran kontrolünü yapmaya hazırdı. Sessizce kapıdan çıktı. Torunun yattığı odanın kapısına kadar üşenmeden yürüdü. Bir süre dinlediği kapıyı açmaya yeltenmeden geri dönüp mutfığa doğru

yürüdü. Masanın üstünde gayri nizami duran su bardağını eline aldı, kokladı. Yüzünü ekşiterek yerine bıraktı.

“Eve dönmüş ya ona da şükür” diyerek kendine temiz bir bardakla su doldurdu. Neyse ki yeni ve umut dolu bir hafta başlıyordu. Nisan ayının o iç açıcı havasından mıdır bilinmez bu çocuğa münasip bir kız bulma hedefinde en küçük bir azalma olmamıştı. Geline son noktayı dikkate alarak kendisinin karışmadığı, hatta dile getirip arabuluculuk yapmaya kalkışmadığı bir yöntem bulup buluşturacak, şansını mutlaka deneyecek, ya da başkalarından toruna belli etmeden yardım isteyecekti. Aksi halde, taze dul agrasif kızının yurda dönmesiyle ortalık hiç olmadığı kadar karışacaktı. Hayat tarzları hiç uyuşmayan ana kızın arasında kalan torunları ise hiç olmadığı kadar doğduğuna pişman olacaktı. Acele etmeliydi. Aynı zamanda hiçbir şey yapmamış gibi görünmeliydi. Odasına dönüp yatağına otururken düşünmeye devam ediyordu Feride hanım.

“Gün doğmadan neler doğar, sabret hele Feride. Allah bir kolaylık gösterir” diyerek kendisine moral depoladıktan sonra başını yastığına bıraktı.

Pazartesi gününe has bir aceleyle erkenden dükkâna indi Feride hanım. İçi kıpır kıpırdı. Ne olduğunu bilmediği bir şeyi, ya da birini bekliyor gibiydi. Ortalığı çabucak toparlayıp toz aldıktan sonra kendine hayret ederek eşinin yanına oturdu. Orhan beyin de tuhaf karşıladığı tavırlarının sebebini bulmaya çalıştıkça daha da bulamadı. Yaşlılığına kondurdu acıplığını.

“Hayırdır Feride hanım, pek hareketlisin bu sabah. Çıkar bakalım ağzındaki baklayı. Yine neyin peşindesin?” diyerek, kendisinin de bilmediği sebebi sorgulayan Orhan beyi ' hiii ' diyerek açıklamasız bıraktı.

“Sakın ha, oğlana birini buldum falan deme, bak bozuşuruz” dedi Orhan bey.

“Yok canım, kız falan kalmadı ki bulayım. Tanıdığım tanımadığım bütün kızlar elekten akıyp geçti. Üstünde kalmayı başaracak şöyle akı başında bir Allah'ın kulu çıkmadı. Hoş, öylesi varsa da bizimkine uyar mı bilinmez” diyen yarım asırlık eşine yakın gözlüğünün üstünden kuşkuyla baktı Orhan bey.

“Bana pek inandırıcı görünmedin, haberin olsun” dedi.

“Benimkisi bahar sevinci olsa gerek. Bahar dediğin, bir garip muamma Orhan bey. Yerinde durduğu gibi durmaz, insanın içini kıpır kıpır yapar. Yaşa başa da bakmaz ki meret. Çok şükür, ömrümüz varmış ki bu bahara da erdik beraber. Velhasıl içim der ki, bugün sanki çok güzel bir şey olacak hayatımızda. Niran'ın gelişini beklemeyi güzelden saymazsak tabi. Onun haline sevineyim mi, üzüleyim mi bilemedim. Boşanınca depresyona girmemiştir inşaallah” dedi Feride hanım.

“Endişelenme boşuna, ellibeş yaşına gelmiş kızımız elbet kendine bir çıkış yolu bulacaktır. Yukarıdaki boş daireye yerleşir belki. Hem de gözümüzün önünde olur” dedi Orhan bey.

“Evet ya, Niran gelene kadar keyfini sürelim huzurun. Belki bir daha bulamayız. Eski damat olacak ayarsız da beraber gelecekmış. Neden beraberlerse ?... Tartışmalar, kavgalar, eski marifetleri hatırlatıp başa kakmalar,, oof of...” diye dertlense de sevincini kaybetmedi Feride hanım. Yeni gelen kitaplarını okşarcasına yerlerine yerleştirdi. Görücüye çıkmaya hazır olanlara tebessüm ederek iyi şanslar diledi.

Öğlen saati yaklaşırken henüz siftah yapmamış dükkâna tanımadıkları bir müşteri girdi. Genç ve güzelliği dikkat çekecek ölçüde bariz bir hanımdı gelen. Açık tenli kumral ve uzun düz saçlıydı. İnce narin vücuduna, uzun boylu ve gösterişsiz giyim tarzına bakarak süratle tahmin yürüttüler. Seri hareketlerini uzaktan izlerken sıradan bir dükkân gezmesi ya da sevgilisiyle buluşma saatini beklerken vakit geçirme turları atan aceleci bir genç hanım imajında karar kıldılar. Sonuç olarak da kendi haline bıraktıkları hanıma pek ilgiyi göstermediler. Nasılsa birazdan selâm bile vermeden çıkıp gidecekti görüş alanlarından.

Aslında bu davranış biçimi onların müşteriye tanıma ve niyetini anlama adına sıkça uyguladıkları bir yöntemdi. Dükkâna giren müşteriye kendisi talep etmedikçe ilgi göstermiyor, onun

kitap dolu mekândaki davranışlarını gözlemlemeyi tercih ediyorlardı. Hatta bazen tahminleri doğrultusunda ve yılların tecrübesine dayanarak ilgisiz göründükleri müşteri hakkında onların anlamadığı bir dilde bahse girerek hem eğleniyor, hem de kendilerince sosyal içerikli sonuçlar çıkarıyorlardı. Ortak noktada buluştukları bahisler çoğunlukta idi. Bazen fısıldaşarak bazen işaretle anlaşıyor, müşteri görünümlü kişiye belli etmeden o sessizliğin içinde hükümlerini tartışma imkânı bile buluyorlardı. Ne de olsa elli yılı aşkın ortak bir geçmişleri, acı tatlı sayısız anıları vardı. Üstelik kitaplarla birlikte yaşamının ayrıcalığı ile ihtiyar sözcüğünün gerçek manasıyla tam bir uyum içinde ve bilir kişi tadındaydılar.

Genç hanım kısa bir arayıştan sonra kendi elleriyle koymuş gibi bulup kucağında biriktirdiği çok sayıda kitaba ana şefkatiyle sarılmış misali yanlarına yaklaşınca ortak tahminleri boşa çıktı.

“Selâmın aleyküm, nasılsınız?” diyerek gülümseyen bir yüzle elindeki kitapları masaya bıraktı genç kız. “Bu kitapları almak istiyorum” diyerek cüzdanını çıkardı.

“Aleyküm selâm kızım, hemen hazırlayalım” dedi Feride hanım. Bu dükkânda nicedir kullanmadığı selâm tarzını kendi dili de yadırgamış, zorlanmıştı söylerken. Bazıları arapça olan kitaplara teker teker göz atarken göz ucuyla incelemeye aldığı hanım hakkında net bir hükme varamadığı için adeta sancı çekiyordu. Çok iyi Türkçe konuşan bir Arap mı, yoksa gençlik ateşiyle bozgunculuk peşinde koşan bir Türk zamanesi mi bilemiyordu. Hanımın aceleciliği yüzünden iletişim kurup ifadesini alamadığı garip manzara canını sıkıyordu. Alışık olmadığı ilerleyişi kızın kapıyı çekip gitmesinin ardından da kendine izah edemeyince sıkıntılı bir nefes verip yerine oturdu. Eşinin tek kaşı kalkmış yüzüne anlamsız bir bakış attıktan sonra hiç konuşmadan örgüsünü eline aldı.

“Bu ne hal Feride hanım, bahar sevincine ne oldu ? Bir haftada satamadığımız kadar kitap sattın bugün, sevinsene...” diyen Orhan bey eşinin halini bal gibi anlıyordu. Onun ağzından duymak istediği sözleri alamayınca o da sessizliğe büründü. Kitapların raflarda boşalan yerlerini düzeltmek bahanesiyle ayağa kalktı. Soru işaretleri gün boyu yüzlerinde asılı kalan iki ihtiyar akşam olup da kepenkleri indirmeye hazırlanırken aynı müşteri yeniden dükkâna girdi. İkisi de aynı ölçüde fakat aynı mı, değil mi bilemedikleri bir beklentiye tabi olup heyecanlandı. Bu kez tez canlı tavırla bildikleri genç hanımdan ilgiyi esirgemediler.

“İyi akşamlar efendim. Sabahtan size uğramıştım, beni hatırladınız mı ?” diyen güler yüzlü genç hanıma onlar da gülümsedi. Ne hikmetse, seni bir an bile unutmadık diyemediler.

“Aaaa, evet ben hatırladım. Ne oldu, aldığınız kitaplar hatalı mı çıktı yoksa” dedi Feride hanım. Bu kızla iletişim kurmak için kaçırılmayacak cazip fırsatı kaçırmaya hiç niyeti yoktu.

“Hayır, herşey yolunda merak etmeyin. Ben size bir liste getirdim. Şu anda elinizde yoklar sanırım. Sizin satış yaptığınız yayın evlerine ait oldukları için getirtebilirsiniz diye düşündüm. Benim için temin ederseniz sevinirim” dedi Nisa. Sonra da çantasından uzun bir liste çıkarttı. Cebinden yakın gözlüğünü çıkartıp inceleyen Orhan bey merakını çok iyi tahmin ettiği eşine listeyi uzattı. Onların listenin uzunluğuna değil muhtevasına karşı şaşkınlığını sezinleyen Nisa sıradışı talebine izahat getirme ihtiyacı duyarak konuşmaya devam etti.

“Şey, ben buraya çok yakın oturuyorum. İstanbul’un bu semtine yeni taşındığım için buraları pek iyi bilmiyorum. Bunların bir kısmı eski kitaplar olduğu için bu listeyi tamamlamak beni çok uğraştırır kanımca. Zamanım buna yetmez. Sizce bulmak mümkün mü ?” dedi.

“Evet, tabi, biz bulmaya çalışırız. Soruşturmadan kesin bir şey söyleyemem. Bu kitaplar gerçekten eski. Yoksa siz koleksiyoncu falan mısınız ? Bu iş için çok da gençsiniz ama,,,” dedi Feride hanım.

Bu kitapları okumak için istediğini anlatması bir hayli zamanını aldı Nisa'nın. İstanbul'da ailesinden uzakta okuduğunu, edebiyat fakültesinden mezun olduktan sonra arap dili ve edebiyatı bölümünde master yaptığını, bu yüzden başlıca değerli kitaplara ihtiyacı olduğunu uzun uzun anlatmak zorunda kaldı onlara. Sabah saatlerinde başlayan muammanın aynı gün içinde

çözülmesiyle huzura kavuşan ikilinin artık yüzleri gülüyordu. Her ne kadar hangi işte çalıştığını öğrenemeseler de aynı zamanda çalışıp kitaplar için maaşının yarısını gözden çıkardığını tahminle, kızı takdirle karşıladılar. Hayranlık beslemek için daha fazla bilgiye ve zamana ihtiyaçları vardı. Feride hanıma öğrendiği bilgiler yetmezken belli etmemeye özendiği merakının yönü başka tarafa kaymıştı çoktan. Acaba bu kız bekâr mıydı, erkek arkadaşı var mıydı, nereliydi, kimin nesiydi vs..

“Bakalım yarına kadar listeyi toparlayabilecek miyim ? Belki de öbür güne kalır. Ama merak etme kızım, eğer bu kitaplar bu memlekette mevcutsa eninde sonunda bulur, fiyatlarını öğrenirim” dedi Feride hanım.

Teşekkür edip telefon numarasını bırakan Nisa dükkândan ayrıldı. Ardında iki meraklı göz bıraktığını farketmeden iki sokak ötedeki evine gitti.

Eski binalar olması sebebiyle hiçbirinde asansör bulunmayan sokaktaki apartmanlardan birine girdi Nisa. Elindeki market poşetlerinin ve kitaplarını taşıyan poşetin ağırlığını hissettiği halde duraksamadan beş kat merdiven çıktı. Anahtarını çantasında aramasına gerek kalmadan çatı katındaki dairenin kapısı açılınca yorgunluğunu unutarak genç hanımın yüzüne dikkatle baktı.

“Hoşgeldin, yorulmuşsun, poşetlerini alayım” diyen Yasemin’in gülen yüzü içini rahatlatı.

“Hoş buldum. Haberler iyi galiba,,,” diyerek içeri girdi.

“Çok şükür, biraz önce eşimle konuştum, iyi olduğunu öğrendim. Sana yemek getirmiştım. Kızım uyanmadan aşağı ineyim. Benden istediğin bir şey olursa haber et yeter” dedi Yasemin.

Otuzlu yaşlarda Suriye’li bir arap kadınıydı Yasemin. Yaklaşık bir ay önce yağmur yerine üzerine ateş yağan bağıri yanık ülkesinden hicret etmek zorunda kalmıştı. Minik kızının canını kurtarmak uğruna çok sevdiği Esed muhalifi eşini rejime karşı savaşın orta yerinde bırakıp yıllar önce okuyup meslek edindiği bu şehre gelmişti. İslâm geleneğiyle yoğrulmuş yaralı yüreğiyle, barışık olduğu tarzı farklı tesettürüyle el ele tutuşup nice zorluklar aşarak kaderinin fısıldadığı yere, İstanbul’a gelmişti. Kızının canını düşünmekten ötesini düşünmeden, sokakta kalma ihtimaline göğüs germiş, maceraya atılmaktan çekinmemişti. Allah’ın yardımına güvenerek gelmişti İstanbul’a. İlâhi tesadüf umutlarını haklı çıkarmış şehrin uzak bir köşesindeki tuhaf karşılaşma hem Nisa’nın hem de Yasemin’in hayatını değiştirmişti.

Nisa’nın ve onun çevresinin kanatları altında güvendeydi Yasemin. Geleceğin belirsizliği dışında hiçbir derdi olmamasına rağmen yüreği kavruluyordu hâlâ. Bir gün telefonuna cevap alamamaktan, eşini ahlâksız bir savaşa kurban verip şu insafsız dünyada kızıyla bir başına kalmaktan korkuyordu. Geride bıraktığı akrabalarında benzer acılar sıkça yaşanmış, yaşanıyordu. Aklından hiç çıkmayan ölüm gerçeği onun Yasin’ine de bir nefes kadar yakındı.

“Yeni kitaplar aldım. Anlamakta zorlanırsam yardımını isterim. Şimdi bir duş alıp dinlenmek istiyorum. Çok yorucu bir gündü Yasemin. Yemek için teşekkür ederim, sağlığını senin muhteşem yemeklerine borçluyum” dedi Nisa.

“Asıl biz sana borçluyuz” diyen kadını daha fazla konuşurmadı Nisa.

“Yasemin, seni tanımasam hayatım çok sıradan olacaktı. Seninle tanıştığım güne, o günün sahibine minnettarım, inan bana. Sakın üzülme. Bir gün ellerinin lezzetini benden başkaları da tadacak, inanıyorum. Hele ufaklık biraz büyüsün, ele gelsin...” dedi.

Susup başını sallayan genç kadın gülümsedikten sonra Nisa’nın getirdiği poşetlerle birlikte alt kata indi. Uykuda bıraktığı bebeğin odasını kontrol edip mutfağına döndü. Nisa’nın babannesinden kalan iki dairede iki genç hanım karşılıklı güvene ve gelecek güzel günlerin umuduna odaklı komşuluk yapıyorlardı. Hem de dayalı döşeli daire için hiç bir bedel ödemedi, ödetmeden.

İstanbul gibi metropol bir şehirde insanlığın henüz ölmediği duygusuyla bu iyiliğe karşılık vermeye çalışan Yasemin fırsat buldukça yedek anahtarıyla girip Nisa’nın evini toparlıyor, özel tariflerle taçlandırdığı yemeğini onunla paylaşarak hayatını kolaylaştırıyordu. Yıllar önce

istanbul'da gıda mühendisliği okumuş, kendi ülkesinde nezih bir Restoran açarak geçimini sağlamaya başlamış yetenekli bir lezzet ustasıydı. Suriye savaşının yerle bir ettiği ekmek teknesinde, savaşız günlerinde tanışmıştı Yasin'le. Onun naif asker ruhuna sevdalanmıştı. Şimdi sevdasına korunası bir can daha eklenmişken barışa hasret acılı günler çevrelemişti umutlarını. Ama pes etmek yoktu inancında. Çok yakında karanlık günler sona erecek onlar da batının sadece kendilerine hak diye tanıdığı barışa, huzura ereceklerdi.

Nisa'nın varlığıyla, kendi varoluşuna katkısıyla daha sıkı sarılmıştı hayata. Bebeğine bakarken çalışma şansı bulamadığı günler bir gün geride kalınca, barış olup Yasin'ine kavuşunca ülkesine dönecek, hayâllerine tutunmaya kesintiye uğradığı yerden devam edecekti.

Güzelim masmavi göğünü kara dumanlarla kirletenler, verimli topraklarına mayın ekip çöle çevirenler, kadın çocuk demeden üzerilerine ölüm yağdıranlar o gün defolup gitmiş olacaktı ülkesinden. Geride kalan yaraları sarıp sarmalamak, yıkılanı döküleni yeniden ayağa kaldırmak eninde sonunda savaştan sağ kurtulan çocuklara miras kalacaktı. Çocukları kollayıp gözetmek, kimsesiz kalanlara sahip çıkmak ve onları gözü dönmüş sapkın hırsızların organ çalma dehşetinden korumak ise dert edinenlerin meselesi, inancın ve Allah'a kulluk etmenin açık delili olacaktı. Hatta savaşan zihniyetlerin arka bahçesinde savaşa taraf olup hakkı savunmak, batılla bizzat savaşmak olacaktı. Şimdi fiilen ve fikren zulümle mücadele zamanıydı.

Savaşın kimsesiz kalmış çocukları, Nisa ile Yasemin'in karşılaştıkları gün başlayan ortak savaşları olmuştu. Yasin onların Suriye'deki gözü, onlar ise Yasin'in gurbetteki eli, kolu olmuştu. Kimi kimsesi kalmamış her yaşta çocuk zor şartlar elverdiğince enkaza dönmüş sokaklarda bulunuyor, Nisa'nın yetkili birimlerle yürüttüğü bazen gerçek bazen illegal yollarla oluşturulan akrabalık belgeleriyle İstanbul'a getiriliyordu. Emanetti çocuklar. Emanete gözü gibi bakacak ve bu yükü kolay kaldıracak diye bildiği en muteber kişilere teslim ediliyordu.

Duştan çıkan Nisa bornozuna sarınıp saçlarını şöyle bir kuruladıktan sonra salona geldi. Giyinmeye zaman ayıramayacak kadar aç ve yorgundu. Burnuna gelen yemek kokusunu gayri ihtiyari takip ederek mutfağa yönelirken yüzünde tebessüm kendi kendine konuşuyordu.

“Mımmm, şahane bir koku. Bu kez ne acaba ? Etlî bir şeye benziyor desem, sebze kokusu da var. kabak mı desem, havuç mu desem ? Bol kimyonlu ama başka bir baharat daha var içinde sanki, tanımadığım bir şey. Yine bulamayacaksın Nisa, hiç kafanı yorma. Ooff, öyle de acıktım ki..” diyerek mutfak masasında duran servis tabağının kapağını açtığında gülümsemesi yüzünde büyüdü.

“Sana mutlaka bir yer açmak lâzım Yasemin. Kısa zamanda meşhur olursun” diyerek aşkla yerleştiği masada yemeğiyle buluştu.

Ertesi gün

Feride hanım'ın içine kurt düşmüştü bir kere. Her an dükkânın kapısından girmek üzere olan gizemli müşterisi hakkında bilmek istediği ne varsa öğrenmek aslî görevi olmuştu. Ne yapıp edecek, Orhan beyi kızdırmadan istediğini elde edecekti. Tez vakitte çözümünü bulmalıydı. Orhan beyi alışveriş bahanesiyle elinde uzun bir listeyle ortamdan uzaklaştırmak iyi fikirdi. Ne kadar işe yarayacağı ise henüz belli değildi. Heyecanla etrafı düzene koyarken mırıldanarak düşünmeye devam ediyordu.

“Karışma demek kolay, karışmadan nasıl olacak bu iş ? Kızın bir sevdiği yoksa, hem de bekârsa benim Devran'ımla tanışsa fena mı olur ? Bu iki gencin maya tutmayacağı ne malum ? Onlara kalsa bir ömür bekâr kalır bu çocuk...” dedikten sonra kendini duvardaki aynada gördü.

“İstediğin oldu, öğrendin diyelim. Bu ikisini nasıl bir araya getireceksin Feride hanım ? Saatleri tutmaz ki kerataların... Dur hele, hele bir vaziyeti öğrenelim onun da çaresini buluruz. Dereyi görmeden paçaları sıvamayalım” diyerek kendini motive ettikten sonra beklemeye koyuldu.

O kitapları bu kadar önemseydiğine ve evi de buraya çok yakın olduğuna göre, işe veya okula gitmeden önce mutlaka uğrayacaktı yanına.

Feride hanım yanılmamıştı. Beklediği müşteriyi birazdan kapıda görünce heyecanlansa da belli etmeden işine devam eder görünmeyi tercih etti.

“Günaydın efendim, nasılsınız ?” dedi Nisa.

“Günaydın kızım, iyiyim Allah'a şükür. Bu yaşta ancak bu kadar iyi olunur. Elinizden geliyorsa siz hiç yaşlanmayın. Vallahi çok zor...” dedi Feride hanım.

“Siz iyi bir örneksiniz, bence korkacak bir şey yok” diyen Nisa Feride hanımın keyfini yerine getirmekle kalmadı, merakının dozunu da arttırdı. Önlenemez bir öğrenme ihtiyacı duyuyordu bu kıza karşı. Niyetini ele vermeden gereken bilgiyi almak şart olmuştu artık. Bu kız daha önce torununa uygun gördüklerine hiç benzemiyordu.

“Sizin kitaplar için istihbarat peşindeyim, merak etmeyin. Değişik yerlerden topladığım kitapları bu akşama kadar gönderecekler. Bu arada bana Feride teyze diyebilirsiniz” dedikten sonra kendi lâfına gülüp devam etti.

“Uzun zamandır bana teyze diyen olmadı. İsterseniz anneanne de diyebilirsin. Bu lâfa alışkınım. Madem komşu sayılırmışız, öyle değil mi ?” dedi.

“Nasıl isterseniz, Feride teyze. Benim adım Nisa, numaramın yanına yazmıştım” diyen Nisa'ya gönlü iyice ısınan Feride hanım rahatlamıştı. Aklına aniden gelen fikri hiç çekinmeden ortaya attı.

“Nisa, ne güzel isimmiş. Ben o numara yazdığım kağıdı ututuvermişim. Ama artık unutmam. Bu arada sizin kitap merakınız yayın evinin dikkati çekmiş. Yeni çıkan kitaplar hakkında zaman zaman sizi bilgilendirmek için benden mail adresi, nüfus cüzdanı fotokopisi falan istediler. Özel müşteri sınıfına girmişsiniz, öyle dediler” diyerek aslı olmayan bir gerekçe öne sürdü.

“Mail adresi tamam da, kimlik bilgisine ne gerek varmış ?” diye kuşkulanan kıızı iknaya çalıştı.

“Ben de dedim, dinletemedim. Söylediklerine göre okuyucu kitlesi hakkında gecikmiş bir istatistik araştırmasıymış. Ülkemizin okur yazarlık meselesine el atmak içinmiş. Dediklerine göre gelişmişlik durumuna bakılarak en az kitap okunan ülkelerin başında geliyormuşuz. Bu durumun sebeplerini araştırıyorlarmış” diyerek Nisa'nın yadırgamayacağını umduğu sebepler sıraladı Feride hanım. Sonra da Nisa'yı rahatlatmayı ihmal etmedi.

“İstemiyorsan vermezsin kızım. Ben uydururum bir şeyler. Sıkma canını” dedi.

“İşe yarayacaksa veririm, sorun değil” dedikten sonra kimliğini cüzdanından bulup çıkardı Nisa. Gerçekten gecikmiş bir araştırma olduğuna ikna olarak yararlı olmakta sakınca görmedi. Köşede duran fotokopi makinasında arkalı önlü kopya aldığı kimliğini Nisa'ya uzattı Feride hanım.

“Müşteri portföyü oluşturup dosyaya koyacaklarmış” dedi.

“Akşam dönüşte yine uğrarım, size uyar mı ?” dedi Nisa.

“Elbette, o saate kadar kuryeyle gelmiş olur kitaplar” diyen Feride hanıma teşekkür edip çıktı Nisa.

Feride hanım çok mutluydu. Orhan bey dükkâna dönmeden iyice incelediği fotokopyı derin bir ohhh çekip çekmeceye sakladı.

“Harika bir kız, daha yirmiüçünde nasıl bir olgunluk.. Hiç böylesini görmedim ben. Onu mutlaka Devran'ımla tanıştırmalıyım. Ne yapıp edip, mutlaka...” dedi.

Akşam olmadan kurye ile gelen kitapları didik didik inceledi Feride hanım. hangisi osmanlıca hangisi arapça ayıramadığı kitapların yanında küçük çocuklara hitab eden Türkçe olanlar da vardı. Bu değişik sentezle daha yirmi üç yaşındaki gencecik bir kız arasında bağ kurmakta

zorlansa da onun iyi bir eğitim aldığına kanaat getirerek kendini ikna etti. Onları itina ile sayarak çekmeceye yerleştirdi. Akşam üzeri dükkâna uğradığında hepsini kıza teslim edecek, belki de uzun süre uğramayacağı için bir daha onu göremeyecekti. Yok, yok, bu iş böyle olamazdı. Buna bir çare bulup Devran'ın annesi Almanya'dan gelmeden, kendi derdini avutmak için oğlunun hayatına bodoslama dalmadan dalmakla kalmayıp tozu dumana katmadan iki gencin tanışmasını sağlamalıydı.

Akşama kadar kafa yorup uygulamaya koyduğu çareyi itina ile Orhan beyden sakladı. Ona farketirmeden kitapların içinden arapçaya benzeyen ve aranıp zor bulunan iki tanesini kuryenin getirdiği fiyatlanmış listeye beraber ayrı bir yere koyup, gruptan ayırdı. Şimdi sıra plânın uygulama aşamasına geliyordu. Kusursuz bir plân yaparak mahcup veya rezil olmadan amacına ulaşmaya kararlıydı. Bu işin tek kötü tarafı önce Nisa'ya sonra Devran'a bol bol yalan söylemek zorunda kalmaktı. “Pembe yalanlar bunlar, hepsi hayır için” diyen Feride hanım içten içe teselli olmayı da ihmal etmedi.

Kusursuz plânı çoktan hazır, akşam eve dönüşte dükkâna uğramasını bekliyordu Nisa'nın. Keşke Devran da aynı saatte eve dönmüş olsaydı. O zaman uzun uzun plânlar yapmaya gerek kalmadan iki gencin tanışması mümkün olabilirdi. Dönüş saatlerinin farklı olması onların karşılaşmasını engelliyor olabilirdi ama Feride hanım'ın emelini tümüyle silip süpürecek güçte değildi. Biraz dolaylı da olsa o kitaplar o çekmeceye durduğu sürece istediğini elde etme şansına sahipti. Kararlıydı. Üstelik ona baskı yapıp sıkboğaz etmesine hiç gerek kalmayacaktı. Hatta bütün gün yanından gerekmedikçe ayrılmayan Orhan beyin gözünün içine baka baka, tıkr tıkr işleyecekti plânı. Günlerdir uykularını kaçırarak kabustan kurtulacak, huzura kavuşacaktı. Ortalıkta esamesi olmayan huzur şimdiden yüzüne yansımış, bahar sevinci dediği haller yine üzerine çöreklenmişti. Doğal olarak Orhan beyin yine dikkatini çekmişti. Cevabı aynı olan soruyu bu kez sormadı Orhan bey. “Hayırdır, pek bir neşelisin” demedi.

“Bana ihtiyacın yoksa ben eve çıkıyorum. Çok fena uyku bastırıldı” dedi.

“Tabi, sen çık. Şekerini kontrol etmeyi unutma. Emanetleri verince ben de gelirim” diyen Feride hanım daha da rahatladı.

Yine aynı saatlerde dükkâna uğradı Nisa. Yorgun görünüyordu. Bütün gün üniversiteden tanıdığı hocasının ofisinde çalışmıştı. Tez hazırlık çalışmasına yardım ederken arapça bilgisini kullanıyor, hocasının değişik kaynaklardan yararlanmasına yardım ediyordu. Böylece arapça eğitimine devam ederken geçimini de sağlıyordu. Yasemin'le tanışmaları dil çalışmalarına artı değer katmıştı.

Tanıdığı bütün insanlarla karşılıklı menfaat ilişkisi içine olmayı prensip edinmiş olması Yasemin hayatına girince daha da önem kazanmıştı. Menfaatler sadece iyiliğe yönelik olması sebebiyle huzur ve mutluluk getiriyordu beraberinde. Yine de en büyük mutluluğu Suriye'den getirilen her bir çocuk eşliğinde yaşıyordu Nisa. Tanışmaya bizzat özen gösterdiği kimsesiz çocuklarla Yasemin'le birlikte cennet dedikleri o kocaman bahçeli çocuk evinde sık sık buluşuyordu. Evin muhteşem sahipleriyle birlikte çocukların yüzlerinden acılarını, gönüllerinden korkularını silmeye çalışıyorlardı.

Yasemin'le tanıştığı günden beri onbeş çocuk sadece ateş çemberinden kurtarılmamış, herkesin kendi derdine düştüğü coğrafyada fırsatçı organ tacirlerinin eline düşmekten de kurtarılmış, hayallerine bile fazla gelecek güzellikte bir yuvada korunmaya alınmışlardı. Ailenin kendi çocuklarıyla birlikte şimdilik yirmi bir çocuk aynı güzelliği birlikte yaşıyordu. Nisa için haftasonu demek çocuklar için arayıp bulduğu kitaplarla birlikte o cennete ziyarete gitmek, onların mutluluğuna vesile olup huzura kavuşmak demekti.

“Hayırlı akşamlar Feride teyze, inşaallah benim yüzümden evinize geç kalmıyorsunuzdur. Öyleyse çok üzülürüm” diyen genç kıza ağız dolusu güldü yaşlı kadın.

“Sen çok yaşa e mi ! Beni akşam akşam güldürdün. Evim nerede bilmiyorsun tabi, tam bir kat yukarda. Merdivenleri çık çık bitmez. Üst katların manzarası daha güzel ama asansör olmayınca

bir üst katı tercih ettik. Ayıptır söylemesi, aslında bütün bina bizim. Hem de iki katı boş. Birine Almanya'dan gelecek kızım oturacak galiba. O konuyu hiç açtırma bana, çok karışık. Çatı daire için de başka plânlarımız var, hayırlısı artık. Akşam akşam kafanı şişirdim değil mi, bunları sana neden anlatıyorsam ? Yaşlılık böyle bir şey işte” dedi.

“Estağfurullah, öyle demeyin. Yaşlar sizi engellememiş, hâlâ çalışıyorsunuz” dedi Nisa.

“Doğru dersin de, bil bakalım neden ? Kitap arkadaşlarımdan ayırlamıyorum da ondan. Orhan beye kalsa çoktan devredecek. Ama benim gönlüm elvermiyor. Onları dillerinden anlamayan birine bırakamam. Anlayan biri çıkarsa bir gün belki, ya da mecburen, ilâhi takdir neylerse artık...” diyerek masanın arkasına geçti Feride hanım.

“Demişken, senin kitaplar geldi gelmesine de, iki eksik var. Onların gelmesi de eli kulağındadır. Yine de vakti saati belli olmaz. O yüzden beklemene gerek yok kızım. Ben onları gelir gelmez sana gönderirim. Adresi şuraya yazıver, gerisi kolay. Nasılsa yakınmış evin” diyerek bir not kağıdı uzattı Nisa'ya.

“Yok, size zahmet olmasın. Bizim apartmanda da asansör yok. İki kitap için kimse beş kat merdiven çıkmasın. Ben sonra alırım” dese de dinletemedi Nisa. O kadar ustaca ısrar etti ki Feride hanım itiraz edemedi. Yayın evinin prensiplerinden başlayıp, kitapların doğru kitaplar olduğunun kontrol edilmesine, teslim fişinin bizzat imzalanmasına kadar bir dizi sıkıcı prosedür sıraladıktan sonra adresi almayı başardı.

Bunalmış vaziyette dükkândan ayrılan Nisa kadının yaşlılığına yordduğu ısrarını hoş göyerek evinin yolunu tuttu. Bir an önce kendi küçük dünyasına kavuşmak, ardından Yasemin'in sürprizlerle dolu yemek sanatıyla buluşmak istiyordu. Ama her şeyden önce duşa girip rahatlamayı, akşam dışarı çıkıp arkadaşıyla buluşmadan önce az da olsa dinlenmiş olmayı hayâl ediyordu. Yüksek lisanstan mezun olduktan sonra arkadaşıyla yeni bir yayın evi kurma projeleri vardı. Hakkında ayrıntıları konuşup anlaşmaları gereken uzun soluklu bir girişim iki genç hanımın hayâllerini süslüyordu. Kafası değişik konularla öyle meşguldü ki, birazdan evine gönderilecek kitapları beklemesi gerektiğini daha apartmanın kapısına gelmeden unuttu. Merdivenleri son bir gayretle çıkarken dördüncü kattaki dairenin kapısında Yasemin göründü.

“Hoşgeldin Nisa, yemek biraz geç kaldı bugün. Kızım huysuzluk etti. Ama merak etme, birazdan getiririm. Beklediğine degecek, çok seveceksin” dedi gülerek.

“Dert etme, sorun değil Yasemin. Şimdiden eline sağlık. Biraz dinlenip duşa giriyorum. Daha sonra bir arkadaşımın dışarı çıkacağı. Kapıyı duymazsam anahtarınla açarsın değil mi ?” dedikten sonra cevabı beklemeyen genç kız son bir gayretle son katın basamaklarını tırmandı.

Bugün Suriye'den gelen haberle morali çökmüştü Nisa'nın. Yasin'in ekibinin çabaları yetersiz kalmış, üzerine bomba yağın bir kenar mahalleden küçük Muhammed'in kurtuluş hikayesine imza atamamışlardı. Yaralanmış kimsesiz çocuk iyileşir iyileşmez İstanbul'a getirilecekti oysa. Plânları insancıldı, ama olmadı. Muhammed bebeğin ölümcül yarası kurtuluşa izin vermedi. İnsan ister istemez merak ediyordu. Küçük Muhammed gibi niceleri vardı ki, hakkında şüphe gerekmeyen o günde, yeniden diriliş gününde, hani o müthiş soru kendilerine sorulduğu zaman, **'hangi suçtan dolayı öldürüldün'** dendiği zaman ne diyeceklerdi yaratıcılarına. Kendileri bilmezken hangi savaşa kurban edildiklerini nasıl anlatacaklardı. O tuhaf manzaraya diğer suçlular da tanık olacaklar mıydı acaba ? Utanma ve pişmanlık yaşanacak mıydı o yerde ?

Duşa girmeye en çok da bu yüzden ihtiyacı vardı Nisa'nın. Her türlü dünyevi pislikten kurtulma arzusu yanısıra fikri arınmaya da ihtiyacı vardı. Akan suyun, sabunun düşünceyi temizlemediğini o da biliyordu aslında. Keşke hayatında başka bir pencere açılsaydı da zihninde kısır döngü halinde dolaşın savaş karşıtlığı takıntısına bir son verseydi. Kurtulsaydı bu çaresizlik sancısından. O şey karşısına dikilip dünyanın tek derdinin masumların canını, namusunu kurtarmak olmadığını, en az onlar kadar değerli kurtulası şeyler de olduğunu hatırlatsaydı. Adına insanlık denen, nice kıymetli değerlerle bezenmiş ve sadece insana biçilmiş o elbiseye ne olmuştu da kimse üzerine giyinmemiş, yeryüzü kan gölüne döndürülmüştü. Bunu yapanlar hangi hastalıklı akla

hizmet ediyordu acaba ? Bu sorunun cevabı da belliydi aslında. Sessiz sedasız başlatılan üçüncü dünya savaşının ayak sesleriydi duyulanlar. Başı sonu belli olmayan o sinsî savaşın.

Yasemin'e ulaştırılmayan haber keyfini kaçırمامış, yine mutfakta harikalar yaratmıştı. Türk usulü mantı yapmak için saatler harcamıştı ama sonuç harcadığına değmişti. Kendi özel dokunuşlarıyla mantıyı adeta başka bir yemek haline getirmişti. Gelecek arkadaşını da düşünerek büyük bir tepsiye bolca yerleştirdi mantıdan. Uykudaki beş aylık kızını kontrol ettikten, telsizi cebine attıktan sonra üst katın anahtarını alıp yukarı çıktı. Kapıyı açtığında ortalıkta göremediği Nisa'yı kontrol etmeyi de unutmadı. Tepsiyi mutfağa bıraktıktan sonra banyonun kapısına kadar gidip, duş suyunun sesini duyup rahatlayarak mutfağa döndü. Mutfaktaki küçük masayı yemek için hazır hale getirdi. Nisa'yı öylesine benimsemişti ki Yasemin, onu Suriye de savaşta kaybettiği kız kardeşinin yerine koymuştu. Onun için her yaptığı işi zevk alarak yapıyordu. Masaya dönüp son bir bakış attıktan sonra derin bir nefes verip kendini ödüllendirdi.

“Aferin Yasemin, harika iş çıkardın” dedi. Hemen sonra da kendi evine gitmek için kapıya yürüdü. Kapının kulpuna uzanırken zil çalınca boş bulunup hopladı. Hemen sonra da Nisa'nın arkadaşının geleceğinden söz ettiğini hatırlayıp kapıyı açtı.

Oyun içinde oyun

Feride hanımın saatini sık sık kontrol ederek beklediği Devran akşam sekiz gibi girdi dükkânın kapısından. Işıkların hâlâ açık olduğunu farkedince endişelenmiş, anneannesini ayak üstü görünce iyice meraklanmıştı. Elinde şık bir poşetle kendisine yaklaşan yaşlı kadının oyun içinde oyun tezgahladığından habersiz gülümsedi.

“Hayırdır Feridem, bu saatte neden dükkândasın ? Yoksa beni mi bekliyorsun ?” dedi.

“Hoşgeldin çocuğum. Beklediğim bu poşetteki kitaplardı, az önce geldi. Bunu adrese teslim edip hemen dönerim. Sen şimdi yukarı çık, dedenle birlikte sofrayı hazırlamaya başlayın. Ben beş, bilemedin on dakikaya gelirim. Ha, unutmadan dükkânı da bi zahmet kapatıver. Yalnız başıma kepenkleri indirmek zor oluyor” dedi Feride hanım. Arkasını dönüp giderken kancayı yutmuş balık misali ardından bakan torunun kendisini durdurmasını bekledi.

“Dur bir dakika, neresiymiş o adres ? Hangi densiz müşteri senden böyle bir hizmet istedi merak ettim ? Bu yaşta bir kadından, eve teslim sipariş... Yok artık, pizzacı mı burası?” diye tepki göstermesine şaşırmadı.

“Ne varmış benim yaşımda ? Hem, müşterinin suçu yok. Ben istedim, hatta ısrar ettim. O benim en iyi müşterim. İnanmayacaksın ama neredeyse bütün parasını kitaplara yatırıyor. Bu kadcılık bir hizmet beni yormaz merak etme. Yürüyüş olur bana. Yakın bir yer zaten” dedikten sonra elindeki kağıdı Devran'a uzattı.

“Bak bakalım şu adrese neresiymiş, gözlüğümü taktırma bana şimdi” dedi. Adresi gören Devran şiddetle itiraz etti.

“Yok, olmaz bu iş, gidemezsin anneanne, mümkün değil” dedi.

“Nedenmiş o, bal gibi giderim... Eski toprağım ben, kolay kolay pes etmem” diyen Feride hanımın keyfi yerindeydi. Plânı umduğu gibi işliyordu.

“Gidemezsin çünkü adreste beşinci kat yazıyor. O sıradaki apartmanlarda asansör yok. Biliyorum, çünkü bir arkadaşım da orada oturuyor. Neyseki o üçüncü katta oturuyor.” dedi Devran.

“Aaa, bu doğru mu ? Hay Allah! Bir de söz verdim Nisa hanıma. Ne olacak şimdi ? Eminim bu kitapları bekliyordur. Önemli galiba bu kitaplar, arapça mı, osmanlıca mı anlamadım zaten. Teslim etmezsem çok ayıp olur” diyerek yüzünü düşürünce gecikmeden beklediği oldu.

“Tamam, ben bırakırım kitapları, hadi ama asma yüzünü, çirkin oluyorsun böyle” diyerek poşete asıldı Devran.

“Olmaz ki çocuğum, işten yeni gelmişsin, yorgunsun. Sen nasıl çıkacaksın beş katı şimdi ? Yok olmaz, vallahi içime dert olursun, sana kıyamam” dese de işe yaramayacağından emindi Feride hanım. Düşündüğü gibi oldu herşey. Önce dükkânın kepenklerini indirdi Devran. Anneannesini üst kata çıkarıp dairenin kapısından içeri girdiğinden emin olduktan sonra adrese göz attı yeniden.

“Ama bak, bunları Nisa hanıma teslim edeceksin. Başkası olmaz. O da alıp kontrol edecek. Yanlış kitaplar gelmişse geri getirirsin. Yok doğru kitaplar çıkarsa şu teslim fişini imzalayıp geleceksin. İyice anladın mı sen beni ?” Diyerek sıkıca tembihledi Devran'ı.

“Of anneanne, kitap değil gizli evrak mübarek... Tamam komutanım, dediğin gibi yaparım” diyerek gırgıra aldığı yaşlı kadının gönlünü almayı unutmadı. Yanağına bir öpücük kondurup bir de sıktıktan sonra ciddileşti Devran. Boşta kalan eliyle midesine dokundu.

“Ben gelene kadar yemeği hazır edersin değil mi tontonum ? Sabahtan beri ağzıma bir lokma atacak fırsat olmadı. Kurt gibi acıktım” diyen Devran başını sallayıp onaylayan kadını ardında bırakıp çevik adımlarla basamakları indi. Ardından bir süre kapıda dikilip apartman kapısının kapanma sesini dinledi Feride hanım.

“Ben de bilirim senin kurt gibi acıktığını evlâdım... Bakalım gönlünü doyurabilecek miyiz bu akşam? Allah'ım, sen yardım et yarabbim. Hiç bir kulunu şu dünyada eşsiz bırakma” diyerek kapıyı kapatan Feride hanım arkasını dönünce Orhan beyle karşılaşmıştı.

“Kimdi o, Devran mıydı ? Nereye gitti, akşam akşam ?” diyen eşinin sorularını geçiştirdi.

“Devran geldi, sonra da gitti işte. Bir yere uğrayacakmış. Hadi bakalım sofrayı hazırlayalım. Devran bu Orhan bey, ya geliir, ya gelmez. Biz yemeğe oturalım artık” diyerek mutfağa yürürdü.

Açık bulduğu apartmanın kapısından girer girmez daracık ve döne döne çıkan merdiveni farkedince yüzü ekşidi Devran'ın. Mecburen çıkacaktı beş katı. Söz vermişti Feride'sine. Önce ağırdan aldığı tırmanış son katlara doğru hızlandı. Adeta kendi fizik kondisyonunu test ediyordu. Nefes nefese kalmadan beşinci katın kapısına ulaşmayı sigaraya duyduğu nefrete bağlayıp kendini takdir etti. Doğru yaşadığına olan inancı yenilenip kendine güveni zirve yapmıştı zile basarken. Kapının açılmasını beklerken elindeki kağıtta yazan isime göz atıp diline yerleştirmişti çoktan.

“Nisa hanım burada mı oturuyor” dedi Yasemin'e bakarak.

“Evet, de,,,” diyen Yasemin şaşkındı. Karşısında duran adam sanki bir ordu dolusu sevgili adayının içinden özene bezene seçilmiş gibi nezih ve çekici duruyordu. Az güneş görmüş ten rengi yüzüne ne de yakışmıştı iri yeşil gözleri. Siyah parlak saçlarıyla, insanın ciğerlerini anında dolduran parfüm kokusuyla genç adam karşı cins üzerinde duygu patlaması yapmaya hazır bomba gibiydi adeta. Biraz sert görünümünü Nisa'ya çok uygun bulsa da, bu bombadan daha önce hiç söz etmemesine içerledi biraz. Bugüne kadar hayatında bir erkek olmadığını biliyor ama neden olmadığını bilmiyordu Yasemin. İnsanların ruh eşi dediği, aslında ten eşi demek gereken kişiyi bulamadığı içindi belki de. Her nasılsa fikri değişmiş olmalıydı Nisa'nın. Mantının sosundan daha karışık zihnini toparlayıp adama aceleyle cevap verdi.

“Aaaa, Nisa hanım meşgul biraz. Beklemeniz gerekecek” dedi. Sözlerinin genç adamın hoşuna gitmediğini yakışıklı yüzüne yerleşen sıkıntıdan farkedince ne yapacağını bilemedi. Nisa'nın buluşmak için hazırlandığı arkadaşını kapıda bekletmenin yanlış olacağına karar verdi çabucak. Adamın çok düzgün giyimli, yürek hoplatacak kadar yakışıklı olması kararında etkili olmuş, bundan şüphe duyma gereği bile duymamıştı. Baş döndüren parfüm kokusunun bir anlamı olmalıydı elbette.

Belki de ilk buluşma için gösterdiği özeni farketmemek mümkün değildi. Onu kapıda beklettiği için Nisa'nın gazabına uğramaktan korkarak genç adamı içeri davet etti.

“Şey, beklemeniz gerekecek dedim ama hazırlanması ne kadar sürer, ben de bilmiyorum. Ben Nisa'nın alt komşusuyum. Adım Yasemin. Beş kat merdiven çıktuktan sonra sizi kapıda bekletmem. Siz en iyisi içeri buyrun. Hem beklerken dinlenmiş olursunuz” dedi.

Gözleri elindeki kitap poşetinde dolanan Devran Feride'sinin uzun uzun tembihlerini hatırlayınca Türkçesi biraz farklı şivede çıkan bir kadına elindeki önemli kitapları bırakıp gitme fikrinden vazgeçmek zorunda kaldı. İmzalanması gereken teslim fişini hatırladı ardından. Çekinerek ayakkabılarını çıkarttı, biraz da ürkerek içeri girdi. Girer girmez de evin içini dolduran müthiş bir yemek kokusuyla tanıştı. Kendi parfüm kokusunu bile geride bırakan mantı kokusu açlığını işkenceye dönüştürdü anında. Yemeğin ne olduğunu tahmine çalışırken midesi gurulduyordu.

Yasemin de tedirgindi durumdan. Hediye paketi intibası uyandıran poşeti holdeki aynalı etejerin üzerine bırakan adam henüz adını bile söylememişti. Nisa ile yakınlığını, sonra da adını soracaktı ki Devran erken davrandı.

“Mantı kokusu, hem de tereyağlı ve pul biberli, ama bir şey daha var, farklı bir şeyler var yanında, çıkaramadım” diyerek kendisini süzüm süzüm süzerken gülümseyen kadından cesaret aldı.

“Kusura bakmayın, bu saatte insanın koku alma duyusu çok hassas oluyor” dedi.

“Anladım, kokudan yemek ayırt etmekte ustasınız. Adınızı öğrenebilir miyim ?” dedi Yasemin.

“Devran, ben Nisa hanıma şu pak..” demesine fırsat vermeyen Yasemin sözü ağzından aldı.

“Orasını anladım ben, merak etmeyin. Nisa hanım da sizi bekliyordu. Siz onu beklerken lezzetler konusunda nasılsınız, öğrenelim mi ? İzin verirseniz hem kendi marifetimi hem de sizin gurmeliğinizi test etmek isterim. Nisa hanım gelene kadar biz bu işi çözeriz ne dersin Devran ? Ben bir yemek uzmanıyım ve bütün eleştirilere açığım. Lütfen mutfağa buyrun. Sofrayı mutfak masasına hazırlamıştım, kusura bakma misafir beklemiyordum da..” diyen Yasemin önden mutfağa girdi.

“Şey, benim burada olmam doğru mu, emin değilim ? Davetsiz misafir gibi oldum” dedi Devran. Son derece sıkı tesettürlü tanımadığı bir kadının daveti üzerine ilk kez geldiği bir evin mutfağında bulmuştu kendini. Üstelik kadın evin sahibi değildi. Hizmetçi mi, yardımcı mı kim olduğu belirsiz kadın alt komşu ise neden bu evde yemek yapıp sofrayı hazırlıyordu. Belki de Nisa hanım yaşlı ve yardıma muhtaç biriydi. Öyle ise beş kat merdiveni inip çıkarak anneannesinin dükkânına nasıl gidebiliyordu. Belki de gitmeyip sadece telefonda sipariş vermişti. Sadece düşünerek sorularına cevap bulması kolay görünmüyordu. Yemeğin kokusu öyle cezbediciydi ki birazdan öğreneceği cevabı sorgulamanın sırası değildi. Kendisine gösterilen yere yavaşça oturdu. Önüne konan mantı dolu tabağın önce alışmadığı manzarasına sonra da sıradışı lezzetine kapılıp gitti an ve an.

“Muhteşem olmuş Yasemin hanım. Siz bu mantının tarifıyla lezzet dünyasının tozunu attırarsınız, inanın bana. Ben böyle bir lezzet ne gördüm ne de kokusunu duydum” dedi Devran.

“Beğendiğinize sevindim” diyen Yasemin sessiz sedasız Devranı ayakta izlerken gülümsüyor, Nisa'nın bir an önce çıkıp gelmesini bekliyordu. Tam da gidip Nisa'ya haber vermenin isabetli olacağına karar vermişken cebindeki bebek telsizinden minik kızının ağlama sesini duydu.

“Kızım uyanmış, hemen gidip bakmam lâzım. Siz burada bekleyin olur mu, Nisa hanım gelmek üzeredir” diyerek kapıyı açan Yasemin kendi telaşından Devran'ın itirazını bile duymadı.

“Ama,, Yasemin hanım,, ben ne olucam ?” dese de dairenin kapısı dışarıdan kapandı.

“Hay Allah, rüzgâr gibi gitti kadın... Yok, böyle olmaz ki... En iyisi ben dışarı çıkıp zili tekrar çalayım. Kendimi çok tuhaf hissediyorum burada” diye söylenerek ayağa kalktı. Etrafa kuşkuyla bakıp kapıya yönelirken tabağında bırakmaya kıyamadığı son lokmayı ağzına atma arzusu duyarak geri döndü. O sessizliğin içinde cebindeki telefonun sessini bile yadırgadı. Ekranda

arkadaşının adını gördüğü telefonu meşgule alıp masanın üzerinde bıraktı. Son parçasını ağzına attığı yemek hakkında artık emindi.

“Muhteşem, kesinlikle sıradışı” diyerek çatalı elinden bırakırken keskin bir çığlık sesiyle ürperdi. Başını kaldırıp hiç mi hiç görmeyi ummadığı bir manzarayla karşılaşınca zaten küçük olan mutfakta geri çekilip sırtını mutfak penceresine dayadı. Bornozunun içinde genç bir kızın korkarak solumasını duyarken çok hızlı davranıp tezgahın kaptığı uzun bir bıçağı eline acemice yerleştirmesini izliyordu. Hızla gözünün önünden geçen film şeridi gibiydi olanlar. Konuşup derdini anlatacak zaman bile yoktu. Ürkerek yutkundu, daha da geri gitmeye çalıştı Devran ama dayandığı duvar zaten mekânın dibiydi.

“Sen kimsin, evimin mutfağında ne arıyorsun ? İçeri nasıl girdin ?” diye ardı ardına gelen sorulara cevap aradı kendince.

“Devran ben, hırsız falan değilim, sakın olun. Yasemin hanım içeri aldı” dedi çabucak.

“Ne dedin sen ? Yasemin mi içeri aldı ? Niye ?” derken hiddetle bağıyordu Nisa.

“Kitaplarınızı getirmişt看, beklememi söyledi. Arka sokaktaki kitapçıdan, hatırladınız mı ?” dedi Devran. Dayak yemiş gibi yorgundu.

“Ahhh, Yasemin... O nerede şimdi ? Seni burada bırakıp evine mi gitti ? İnanamıyorum buna. Aklın varsa gözüme gözükme Yasemin,, duydun mu beni ?” diyerek kapıya doğru seslendi.

Çok sinirliydi Nisa. Bornozunun kuşağını kontrol ettikten sonra elindeki bıçağı tezgaha bıraktı. Kontrolde çıkmış ıslak uzun saçlarını arkaya attı. Öfkeyle kızarmış yanaklarına elleriyle dokundu, derin bir soluk verip mutfakta kapana kısılmış fare gibi ürkek duran Devran’a döndü.

“Kitapsa kitap, neden bırakıp gitmedin?” diye yeniden hiddetlenen Nisa masada duran boş servis tabağını görünce daha da hiddetlendi.

“Hâlâ ne duruyorsun? Yemeğini de yemişsin, çıkıp gitsene be adam, halimi gördün işte” diyerek kapıyı açtı öfkeyle. Açtığı kapıdan kucağında bebeğiyle Yasemin girince bir nebze rahatlasa da ona bakarken gözleri şimşek şimşek parlıyordu. Kendisine çevrilen öfkeye anlam veremeyen Yasemin bir Nisa’ya bir kahrından rengi solmuş adama bakıyordu. Konuşmaya fırsat bulamadan hızla kapıdan çıkan Devran’a baktı son kez. Henüz giyemediği ayakkabılarla aşağı inmeye çalışırken kayıp yuvarlanmaktan çevikliği sayesinde kurtulduğuna şahit olarak iyice afallayan Yasemin başına gelecekleri göze alarak içeri girdi. Kucağındaki bebeğini koltuğun üstüne bırakan Yasemin Nisa’ya dönerken öte yanda Devran merdivenin şekilsizliğine söverek sokağa fırladı.

Devran sokakta, Nisa evinde sinir harbi yaşıyordu adeta. İki gencin karşılaşması Feride hanımın asla tahmin edemeyeceği kadar kötü olmuş, ortalık savaş alanına dönmüştü. Yasemin bin pişman, tahminlerinin fiyasko çıkmasına kırgın, ard arda hapşırarak Nisa’yı sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Çok üzgünüm, onu öyle görünce beklediğin arkadaşın sandım ben, özür dilerim” dedi.

“Ben arkadaş mı bekliyorum Yasemin, nereden çıkardın bunu ?” diyen Nisa tekrar hapşırıldı.

“Dedin ya, merdivende... Ben duşa giriyorum, bir arkadaşım ile buluşacağız dedin!”

“Ahhh Yasemin, arkadaşım kız, üstelik arkadaşım eve gelecek dememişt看, buluşacağız demişt看. Biz Merve ile dışarıda buluşacaktık. Merdivenleri çıkmayı göze alamıyor diye kafede oturup işlerimizi konuşacaktık” dedi Nisa. Ardından ciğerleri fırlayacak gibi hapşırıldı.

“Sen göze alıyorsun demek, hem inmeyi hem çıkmayı” diyen Yasemin gülümsüyordu. Kendi kalb çarpıntısını elini üstüne koymuş sakinleştirmeye çalışırken, daha kötü sonuçlanabilecek yanlış anlamasının Nisa’da bıraktığı sinir bozukluğunu silip atmaya da çalışıyordu.

“Evet alıyorum. Bu merdivenler bana akabe yokuşunu hatırlatıyor. Hatta yaşadığımız sıkıntıların en hafifi kalıyor. Ben bu merdivenleri seviyorum. Ayrıca senin niyetini anlamadım sanma Yasemin. Konuyu saptırıyorsun. Söyle bakalım, hiç tanımadığın biriyle arkadaş olduğumu

nereden çıkardın ? Hırsız ya da sapık olmadığını nasıl bildin ? Sorup sorgulamadan yabancı bir adamı nasıl içeri alırsın ? Kitapçıdan geldiğini söylemedi mi ?” diyen Nisa da oturdu koltuğa. Bebeğin masum yüzüne bakıp ellerini tutunca biraz olsun sakinleşmişti.

“Ayy, aslında söyleyecekti, ben engel oldum. Onu konuşmadan Nisa sizi bekliyordu dedim. İçeri almazsam bana kızarsın sandım. Onu öyle görünce,,” diyerek Nisa'ya bakan Yasemin içten içe gülüyordu. Hapşırma nöbetinin ister istemez onu sakinleştirdiğine tanık oluyordu.

“Öyle görünce ne demek Yasemin? Nasıl gördün adamı, çok merak ettim ?” diyen Nisa yaşadığı panikten olsa gerek Devran hakkında dış görünüşü de dahil hiçbir şey hatırlamıyordu.

“Sen de gördün, çok düzgün giyimli ve bakımlı biriydi. Hem de çok yakışıklıydı... tabi senin feveranın yüzünden allak bullak olana kadar. Kullandığı parfüm pahalı bir şey olsa gerek, kokusu çok güzeldi. Böyle bakımlı birini kim görüp de hırsız ya da sapık der, ha ? Onu kapıda karşımda görünce aklıma ilk sen geldin. Seninle alâkası var sandım, üstelik sizi birbirinize çok yakıştırdım. Sahi ya, senin bornozla mutfakta işin neydi, neden giyinmedin ki...” diyen Yasemin olayın trajik yanı yanısıra komik tarafını da keşfetmiş, açıkça gülmeye başlamıştı.

“Gül bakalım, yemeğimi yemeye gelmiştim. Bunun neresi komik. Ayrıca beni komik duruma düşüren sensin, unutma ” diyen Nisa da gülmeye başladı. Ardından bir kez daha hapşırıldı.

“Şu halime bak! İyi ki iç çamaşırla yemek yeme alışkanlığım yok...” deyince Yasemin dayanamadı

“Bu senin alışkanlığın mı ? Yemeği hep böyle bornozla mı yiyorsun ?” diye gülererek sorduğu soruya cevap vermeyen Nisa bir süre bekledikten sonra konuştu.

“Hoşuma gidiyor, yasak mı?” dedi sadece. Bir süre gülmesini izlediği Yasemin'e dayanamadı o da katıldı. Mutfaktan gelen telefonun sesini duyana kadar dakikalarca gülüştüler.

“Telefonun çalıyor Yasemin, mutfakta bırakmışsın” dedi Nisa.

“Yooo, benimki cebimde, seninkidir o” dedi Yasemin.

“Benimki yanımda duruyor, gördün mü ?” diyerek telefonunu gösteren Nisa kalkıp mutfağa gitti. Tahmini doğru çıkmış, panikleyen adam telefonunu masada bırakıp gitmişti.

“Off ya, yine mi ya ? Yine mi aynı koku ? ” dedikten sonra Yasemin'e döndü.

“Ben giyinmeye gidiyorum. Birazdan akli başına gelince senin yakışıklı telefonunu almaya gelir. Gelirse sen verirsin. Bu kez parfümü güzel kokuyor diye adamı içeri almazsın herhalde. Parfüm kokusunu hiç sevmem, allerji yapıyor bana,,” diye Yasemin'i uyararak odasına geçti.

“Allerji mi, aaa, gerçekten yapıyor... Hapşırması o yüzdenmiş. Sen ne yaptın Yasemin ha, kızı ne hale getirdin? Oooof, hepsi benim suçum... Allah'ım affet yarabbim, niyetimi sen bilirsin...” diyerek beklemeye başladı. Beklerken pencereleri açıp evi iyice havalandırmayı ihmal etmedi. Birazdan bebeğine bakım yapmak zorunda kalınca genç adamın geri gelmeye niyeti olmadığına karar verip kendi dairesine inmek zorunda kaldı.

Nisa giyinip geri döndüğünde Yasemin evine gitmiş, telefon hâlâ mutfak masasında durmaktaydı. Çok şükür ki, hapşırma nöbeti sona ermişti. Yemeğini yedi, çayını içti. Yeni gelen kitaplarını inceledi. Poşette bulduğu teslim fişini imzalayıp telefonun yanına koydu. Zaman ilerliyor Nisa'nın uyku saati yaklaşıyordu. Üstelik ilerleyen zaman içinde masadaki telefon defalarca çalmış, çalmıştı. Hiçbir aramada ne telefona baktı ne de kapattı. Dokunmamaya itina ederek olduğu yerde bıraktı.

Masada unuttuğu telefonu Devran'ın almaya gelmesi Nisa'nın umduğu kadar çabuk olmamıştı. Öfkesi dağ gibi büyüdükçe büyürken gururu incinmiş, onuru zedelenmiş hissetmişti kendini. Eve gitmek yerine arkadaşıyla buluşup dertleşmek istemişti. Bir tarafta lezzetine doyamadığı bir yemek, ve onu sunan çok nazik ve sıradışı giyimli bir hanım, diğer tarafta onu kapıdan kovan saldırgan bir cadı vardı mönüde. Yemeğin lezzeti aklına kazınacak kadar güzelken

Nisa denen cadının saldırganlığı keyfini kaçırmakla kalmamış gecesini zehir etmişti. Engin'le buluşup dertleşmek için bundan daha güzel sebep bulunamazdı. Elini cebine atıp telefonunu aradığında bulamamış, bulamayınca bir süre kafa yorup nerede bıraktığını hatırlamıştı. Yüzü gerilmiş öfkesi yeniden kendini hatırlatmıştı.

“Off ya, yine mi beş kat ? Bir de o cadıyla karşılaşmak var ki beş kat merdivenden beter... Kahretsin ! İnşallah telefonumu camdan aşağı fırlatmamıştır. Telefona acımam, isabet alıp kafası kırılan talihsiz acırım vallahi... Ah be Feridem, yaktın beni bu akşam...” diye söylenerek Nisa'nın evine doğru yürürken yine vazgeçti. Telefonu almak için aynı biçimsiz merdiveni yeniden tırmanmadan önce sokağın başındaki sevimli kafeye gidip sakinleşmeye karar verdi.

Devran kendini daha iyi hissediyordu kafeden ayrılırken. Sadece elini her cebine attığında bulamadığı telefonu yüzünden eksilmiş gibi hissediyordu bedenini. Bu eksikliğin iyi mi, kötü mü olduğunu bile düşünmüştü beklerken. Telefonsuz yakın geçmişte insanların nasıl yaşadığını düşündüğü o dönemler hiç de fena gelmemişti zihnine. Bu yokluğun aslında bir tür özgürlük olduğuna, insanın sorunlarını hemen birine anlatmak yerine kendi vicdanında hesaplaşmasının daha sağlıklı meyveler üreteceğine karar vermişti kendince.

Adına sosyalleşmek denen yöntemle insanlar doğru yanlış her konuda fikrini sosyal aleme konfeti atar gibi salıyor, kimin başına düşeceğini hesaplamıyordu. Kişinin kendini hem sorundan hem de sorumluluktan kurtaran bu saçılmanın tek faydası bir süre havada uçan konfetin yerle yeksan olup yok olmasıydı. Nihayet iyi yanları sayılamayacak kadar çok olan telefonunu özlediğini fark ederek açık bulduğu apartman kapısından girdi. Bu kez irite olmadan çıktı merdivenleri. Yorucu olmak dışında bir kusuru olmadığına karar verirken beşinci katın ziline bastı.

Arkadaşıyla buluşmayı mecburen iptal eden Nisa iyiden iyiye uyku moduna girmişken kapının zilini duydu. Hemen yerinden kalkarak mutfaka koştu. Telefonla birlikte imzaladığı teslim fişini alarak dairenin kapısını açtı.

“Siz tekrar rahatsız ettim ama mecburdum, özür dilerim. Telefonumu mutfak masasında unutmuşum” diyen adamı araladığı kapıdan süzerken hapsirdi Nisa. Hiçbir şey söylemeden zaten elinde hazır ettiği telefonu dışarı uzattı.

“Bu da fişiniz” dedi ve ardından yeniden hapsirdi.

“Geçmiş olsun. Hasta halinizde sizi bu saate kadar beklettim sanırım” dedi Devran.

“Hasta değilim. Parfüm kokusu allerji yapıyor. Benim hassasiyetim bu, sizin suçunuz yok. İyi akşamlar,,” diyen Nisa hem nezaketiyle hem de sözleriyle Devran'ı şaşırtıyordu.

“Bu da benim yüzümden sanırım, çok üzgünüm. İyi akşamlar” diyen Devran kapıdan uzaklaştı. Kapanan kapıya bakarak kendi üzerindeki kokuyu almaya çalıştı. İlk defa böyle bir sorunla karşılaşılıyordu. Kendine yakıştırdığı için severek hatta ciddi bir fiyat ödeyerek kullandığı parfümü karşı cinsten birinde allerjiye sebep oluyordu. Düşünceli olması sebebiyle bu kez yavaş ve dikkatli indiği merdivenler sona erince telefonundaki aramaları gördü. Hiçbirine yanıt vermemeye karar vererek evine doğru yürüdü.

Henüz sakinleşmemişti Devran. Nisa'nın beklenmedik nezaketi yüzünden onunla tartışma şansını yitirdiğine sevinememiş, kimseyle dertleşemediği için de öfkesini başkasına yansıtamamıştı. Canı eve çıkmak istemediği için elindeki fişi bahane ederek dükkâna girmeyi tercih etti. Masa lâmbasını açarak aydınlattığı loş dükkânda dedesinin masasına oturdu. Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Bu akşam yaşadığı patırtı gürültü cinsinden ne varsa, Nisa'nın pembe çiçekli bornozu da dahil bütün detaylarıyla gözünün önüne gelince irkilerek gözlerini açtı. Üst kata çıkmaktan başka çıkış yolu olmadığına kanaat getirip yerinden doğrulurken elindeki fişi çekmeceye koymaya karar verdi.

Açtığı çekmecede güzel bir el yazısıyla yazılmış uzun kitap listesini görerek eline aldı. Elindeki listede yer alan ve anneannesinin sonradan geldiğini söylediği iki kitap bu akşam yaşadığı maceranın asıl sebebiydi. Listeyi eline alınca hemen altında duran ve kargo paketinden çıkan

faturayı da farkettiler. Farkettiği asıl gerçek ise bütün kitapların tek bir pakette ve bugün öğleden sonra geldiği oldu. Şoku atlatıp kendine gelmesi uzun sürmedi Devran'ın. Anneanesi göz göre göre torununa yalan söylemiş, bir sebepten diğerlerinden ayırdığı arap harfleriyle yazılmış iki kitabı türlü numaralarla kendisinin o adrese götürmesini sağlamıştı. Bunu neden yaptığını anlaması ise aynı çekmecece duran Nisa'ya ait kimlik fotokopisini farketmesiyle mümkün oldu.

Yirmi üç yaşındaki güzel Nisa'nın bekâr olduğunu öğrenince kendisiyle evlendirmek üzere kurban olarak seçtiği çok sayıdaki adayların sonuncusu olduğunu idrak etmişti. Belgeleri çekmecece unutmamış olsaydı oldukça profesyonel sayılabilirdi tezgâh. Bu gece başına gelenler belli ki Feride hanımın bir yolunu bulup bekâr olduğundan emin olduğu bu kızla tanışmasını istemesi yüzündendi. Bunu isteme nedeni de gün gibi aşıkardı. Torununu evlendirme rüyasının onca ikazla sonuçlanan tartışmalarına rağmen devam ediyor olmasıydı. Yeter ki evlerini terketmesin diye özel hayatına karışmayacağına dair yalvar yakar verdiği sözü tutmamıştı Feride'si. İnatla torununun hayatına müdahale etmeye devam ediyor, hatta müdahalesi su yüzüne çıkmasını diye etik olmayan yöntemler denemekten çekinmiyordu.

“Ah anneannem, pes diyorum sana, vallahi pes... Demek bana o şirin aklınla tuzak kurdun. O kız görürce ondan etkilenmemi, hatta ona aşık olmamı plânladın. Ne plân ama! Ama bu sefer haddini çok aşttın. Sana iyi bir ders vermenin zamanı geldi Feride'm. Görürsün sen!” diyerek arşınladığı dükkânın sınırları dar geliyordu Devran'a.

Sinirli, çok sinirliydi. En kısa zamanda aklını toparlayıp karşı atağa geçmeliydi. Başarılı bir mühendis olarak anneannesinin plânından çok daha iyisini yapabiliyordu. Dolanmaktan vazgeçip dedesinin koltuğuna oturdu yeniden. Çekmecece Nisa'nın kimlik fotokopisini çıkardı önüne koydu. İlk bakışta kusursuz bir aday gibi duran, gerçekte ise içine kaçmış bir cadıyla hayattan soyutlanmış kule gibi bir evde yaşayan bu kızla tanışmış olduğu bilgisinin aile içinde yayılması, hele ki annesinin haftaya İstanbul'a gelip yerleşmesinden sonra başını çok ağrıttak gibi duruyordu. Bu bilgiyi kendisi gizlese bile dükkâna sık sık alışverişe gelen Nisa'dan öğrenmesi Feride hanıma zor gelmeyecekti. Entelektüel olmayı modern yaşamak zanneden annesi ile arapça merakının sebebi belli olmayan bu asabi kızın karşılaşmasının hangi şiddette patlamaya yol açabileceğini tahmin etmekte yetersiz kalıyordu.

Öncelikli sorununun hanımlar arasındaki bu bilgi akışını önlemek olduğunda karar kılan Devran asabiyetinin kendisinde tekrar patlama riskini göze alarak Nisa ile hemen konuşmaya karar verdi. Yarını beklerse çok geç olabilirdi. Bu kitap kurdu kızın sabah erkenden dükkâna gelmeyeceğine, torununu kendi gözleriyle gördükten sonra anneannesinin dümen suyuna kapılıp gitmeyeceğine kimse garanti veremezdi. Kızı bu ilişkinin imkânsızlığına ikna ederek suyu en başından kesmek yeterli olacak, başka bir plân yapmasına gerek kalmayacaktı oysa.

Bulduğu çözümü çok mantıklı bulan Devran yerinden kalkıp masayı topladı. Ardında iz bırakmadığından emin olana kadar ortamı eski düzenine getirdi. Hatta imzalanmış teslim fişini yanına alarak Feride'sine elden vermeyi bile akıl etti. Fişi anneannesine verirken Nisa ile tanışmadığını anlatsın diye ev arkadaşına imzalatmak zorunda kaldığını söylemeyi düşündü. Şimdi sıra Nisa ile hararetini önceden kestiremediği ciddi bir konuşma yapmaya, yakışıklı ve çekici Devran bedeninin içindeki kararlı ve evlenme karşıtı prensibine sadık gerçek yüzünü göstererek kızın gözünü ve gönlünü korkutmaya gelmişti.

Tam apartmanın kapısından çıkmak üzereyken Nisa'nın parfüm allerjisi meselesi aklına geliverince kendini koklayıp yüzünü ekşittikten sonra yönünü değiştirip üst kata çıkmak zorunda kaldı. Konunun ciddiyetinin parfüm allerjisinden kaynaklanan hapsirıklar arasında sulanıp gitmesine izin veremezdi. Önce duş alıp kokusu sinmiş kıyafetinden kurtulması gerekecekti. Anlaşılan o ki, bu gece tahmininden çok daha uzun olacaktı.

Suriye'den gelen yeni bir haberle uykusu açılmıştı Nisa'nın. Savaşın en şiddetli geçtiği bölgelerden birinde bulunan sekiz yaşında kimsesiz kalmış Yasir'in zehirli köy havasından kurtarılıp İstanbul'a getirilme operasyonu başlamıştı. Mülteci kamplarından birinde kendi kaderine terketmek

yerine hazırlanan bazı belgelerle çocuk evine yerleştirilecekti Yasir. Çocuk evinin sahiplerinin kim olduğu göz önüne alınırsa belki de bu küçük Yasir'in başına gelebilecek en güzel felâket olarak tarihe geçecekti.

Telefonun öteki ucundaki, uzaktan bile insana huzur veren o sesle konuşup rahatlayan Nisa heyecanla yarınki karşılaşmaya odaklanmıştı. Uyumaktan vazgeçip yeni kitaplarıyla muhabbete daldığı kanepeden kapı zilinin sesiyle doğrulmak zorunda kaldı. Aynı haberi Yasin'den alan Yasemin'in geldiğini umarak üzerindeki eşofmanlara ve kanepeye saçılmış kitapların dağınıklığına aldırmadan, hatta kim gelmiş diye sormadan açtı kapıyı.

Karşısında Devran'ı görünce önce şaşırdı sonra sustu. Gerçi henüz konuşmamıştı da. Geçerli bir nedeni olmasa beş kat merdiveni tekrar ve tekrar çıkmayı göze alacak birine benzemiyordu bu adam. Gerçekten de Yasemin'in dediği kadar yakışıklıydı. Güzel yeşil gözlerine birikmiş öfkenin farklı rengi yosun yeşilinin içinde kolayca görülüyordu. Üstelik gizlemeye gerek duymadığı aşırı özgüvenin yanında beden diline yerleşmiş kibir emareleri kendini belli ediyordu. Ama nasılsa kıyafeti değişmiş tıpkı kendisi gibi spor giyinmişti. Hatta etkileyici parfüm kokusunun artık burnuna gelmediğini endişeyle hızlanan nefesindeki rahatlıktan hemen farketmişti.

Kızın açtığı kapının ardında kendine uzun gelen bir süre susmasının ' ne istiyorsun ?' demek anlamına geldiğini farkedene Devran derdini en kısa yoldan anlatmayı seçti.

“Bu saatte sizi tekrar rahatsız ettiğim için üzgünüm ama sizinle acil olarak konuşmamız gerekiyor” dedi Devran. Kızın bu talebi makul bulmadığını susmaya devam etmesinden anlayan Devran kapının önünde beklerken konuya girmek zorunda kaldı.

“Bakın Nisa hanım, sizinle tanışmamızın şiddetini hatırlarsanız, benim de sizinle konuşmak için üçüncü kez, toplamda on beş kat merdiven çıkmaya bayılmadığımı takdir edersiniz sanırım. Bu konu çok acil ve anneannemle ilgili olduğundan tahmin edemeyeceğiniz kadar önemli. Ne kadar sürer kestiremediğim için beni içeri davet etmenizi umuyorum” dedi Devran.

“Anneanne mi ? O kim ? Kendiminki de dahil tanıdığım tek bir anneanne yok. Yanlış kapıyı çalmış olabilirsiniz” dedikten sonra mırıldandı Nisa. “Melek hanım dışında tabii”

“Bir yanlışlık var ama burada değil Nisa hanım. Benim anneannem sizin kitapçınız Feride hanım” dedi Devran.

“Aaa, Feride teyze,, O sizin anneanneniz mi? Ben sizin orada çalışan olduğunuzu sanmıştım. Ne oldu? Feride teyzeye bir şey mi oldu? Yeni tanıştık ama ona bir şey olursa üzülürüm doğrusu. Değişik bir anneanne o...” diyen Nisa'nın samimi endişesi şaşırttı Devran'ı. Bu kadar kısa zamanda bu kızın Feride'sinden etkilenmesini kendi adına daha da tehlikeli bularak hazırladığı plâna daha sıkı sarıldı.

“Yok, ona hiçbir şey olmadı, merak etmeyin. Bıraktığımda gayet sağlıklıydı. Onun yüzünden karşılaştığım sorunu çözemezsem, korkarım bana bir şeyler olacak. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum” dedi Devran. Genç adamın sözleri öyle çarpıcıydı ki eve yabancıları davet etmediği prensibine değinecek hali kalmayan Nisa kenara çekilip kapıyı daha büyük açmak durumunda kaldı. Biraz öfkeyle ayakkabılarını çıkaran adamı izlerken gayet sportif görünen yapılı bedeninden korkmuyor değildi. İçeri alınınca rahatlayan Devran kızı korkuttuğunu farkederek gülümsedi.

“Allerjinizi unuttum sanmayın Nisa hanım, gelmeden önce bütün kokularımdan arındım, merak etmeyin” diyerek tuhaf biçimde sadece kitaplarla dağılmış tertemiz salona girdi.

“Farkettim, teşekkür ederim” diyerek gülümserken ' ne büyük fedakârlık, zahmet olmuş' diye geçirdi içinden. Devran'ın karşısındaki kanepeye oturan Nisa içindeki sesi bile susturdu. Onun da ön yargılardan arınmaya, birazdan duyacaklarını sağlıklı bir akılla değerlendirmeye ihtiyacı vardı. Yaprak düşse sesi duyulacak kadar sessiz salonda yine Devran konuştu. Artık sesi daha sakin çıkıyordu.

“Benim tonton anneannem, yani sizin Feride teyzeniz, acaip bir iş yapmış. İkimizi bir araya getirmek için plânlı programlı bir tezgâh hazırlamış. 'Niye' diye sorduğunuzu duyar gibiyim. Siz hiç yorulmadan anlatayım, çünkü bilmek hakkınız” diyen Devran bir süre sustu. Kızın bu tezgahdan haberdar olmadığından emin değildi. Ne tepki vereceğini beden dilinde görmek istedi. Salondaki sabit eşyalardan herhangi biri kadar sessiz ve sakin beklediğini, meraklı şaşırılmış gözlerle kendisine baktığını görünce konudan habersiz olduğuna hükmetti.

“Bunu hep yapardı ama aleni yapardı. Her zaman ve daima uygun bir kız bulup beni onunla evlendirmeye çalışırdı. Üniversiteyi bitirdiğimden beri aynı hikaye. Otuz yaşına geldiğime göre kaç yıldır uğraşiyor, siz tahmin edin. Ben itiraz etmekten bıktım usandım, ama o her seferinde yeni bir aday bulmaktan yorulmadı. Siz de bulduğu son kurban oldunuz. Size imzalatmam için sıkı sıkı tenbihlediği teslim fişini dükkâna girip çekmeceye koymaya çalışırken anneannemin nasıl bir tezgâh kurduğunu farkettilim. Size getirdiğim iki kitap aslında diğerleriyle birlikte gündüz gelmiş. Yani hedefine ulaşmak için sizin Feride teyzeniz ikimize de yalan söylemiş” dedi Devran. Sonra da kitap poşetini bin naz niyazla eline nasıl tutuşturduğunu anlattı.

Konunun önemsiz bir aile içi çatışma olduğunu farkedene Nisa rahat bir nefes alıp gülümsedi. Kimlik fotokopisinin neden o çekmeceye girdiğini, neden ısrarla ev adresinin not kağıdına yazılıp kitapların yine aynı ısrarla eve gönderildiğini anlamıştı. Gülümsemesi büyüüp güzel yüzüne yayılmış, Devran'ın öfkesinden korkmaya gerek olmadığını anlayınca rahatlamıştı. Hatta önüne sıralanmış diğer problemlerin, savaşın ve icâd ettiği masum insanlar katliamının yanında toz zerresi kadar hafif duran genç adamın gözündeki devasa sorunun hafifliğini alaya aldığı yüzüne yansımıştı. Yerinden kalkıp kanepede dağınık duran kitaplarını çabucak topladı. Devran'ı umursamazlığı ile kızdıracak kadar rahat ve sakin bir tavırla kitaplarını masaya bırakıp yeniden yerine oturdu.

“Kusura bakmayın Devran bey, ortalık fena dağınık. Anneanneniz görseydi fikrini hemen değiştirir bu kızdaki torunuma eş falan olmaz derdi. Hatta görmesi çok da isabet olurdu, öyle değil mi ? Yemeğini başkası yapan, evi karmakarışık bir kızı kim ister ? Siz hiç merak etmeyin, bu sefer ikna konusunda sıkıntı çekerseniz ben size gönüllü olarak yardım ederim, sorun çözülür” dedi Nisa.

“Eğer anneannem geleneksel tarzını değiştirip hileye başvurmasaydı, ve bana peşpeşe yalanlarla dolu bir tezgâh hazırlamasaydı sizi eğlendirdiğime sevinip ben de gülebilirdim. Bu durumda espri yapabildiğinize göre siz konunun ciddiyetini anlamadınız sanırım” diyen Devran raydan çıkmaya meyilli trenin rotasını düzeltmekteki kararlılığını Nisa'ya göstermek istedi ve başardı.

“Anladığıma göre bunca yıllık anneannenizin usta bir yalancı olduğunu öğrendiniz. İhanete uğradığınızı düşünüyorsunuz ve çok değer verdiğiniz yaşlı bir kadına ceza yaptırımı uygulamak konusunda çaresiz kaldınız.. Doğru mu ?” Dedi Nisa.

“Çok doğru. O benim için çok değerli. Bu yaşa gelip meslek sahibi olmamı o iki ihtiyarın sevgisine ve ilgisine borçluyum. Annemle babam Almanya maceralarında toz duman olup dağılırken bana onların eksikliğini hiç hissettirmediler. İkisinin de üzülmesini istemiyorum. Hatta seçilmiş kurban olarak aramızda kalıp sizin de üzülmenizi istemiyorum” dedi Devran.

“Şimdi de benden ne istediğinizi söyleyeceksiniz. Beş kat merdiveni bir kez daha çıkmayı, hem de bu saatte göze aldığınıza göre kimseyi üzmeyecek bir plânınız var demektir. Hemen anlatın da bu konuyu kapatalım lütfen. Yarın yoğun bir gün beni bekliyor. Artık uyumak istiyorum” dedi Nisa.

“Plânım çok basit, uygulaması çok kolay Nisa hanım. Anneannem bu gece olan hiçbir şeyi bilmeyecek. Onun tezgahını farketmediğimi de bilmeyecek, sizinle tanıştığımı da” dedi Devran.

“Anladım,, Yalan konuşmak sadece anneannenizin sorunu değilmiş” dedi Nisa.

“Olabilir Nisa hanım. Ama siz yalan konuşmak zorunda kalmayacaksınız, buna sevinmelisiniz ” dedi Devran.

“Sevindim... ne yapmamı istiyorsunuz, söyleyin” dedi Nisa kuşkuyla.

“Sizden istediğim çok kolay. Bir daha bizim dükkâna gelip alışveriş yapmazsanız anneannemle karşılaşmazsınız. O da size yalan söylemek zorunda kalacağınız sorular soramaz. Adresinizi bilse bile beş kat merdiveni çıkamayacağı için evinize gelemez. Telefonla aramaya kalkışırsa duymazsınız olur, biter. Kendi kulağınıza yalan söylediniz diye kimse sizi suçlamaz” diyen Devran Nisa’yı bir hayli güldürdü. Konuşmaya ara verip ciddileşmesini bekledi.

“Kendi aklıyla tezgahının işe yaramadığına, bu devirde ilk görüşte aşkın saçmalık olduğuna ikna olarak bir daha benim hayatıma karışmaya tevbe eder. Sizi bir daha görmeyince onda bıraktığınız pozitif imaj her ne ise, onu da unuttur. Siz beni görmeyince mutfakta yaşadığınız korkuları unutursunuz. Ben de merdivenlerin ne kadar yorucu olduğunu unuturum. Hep birlikte unuttur, hafızamızı tazelemiş oluruz. Kısacası, bu dertten kurtulmuş oluruz” dedi Devran.

“Ha, anladım. Düğmeyi ben kapatır, ışıkları ben söndürürüm diyorsunuz yani” diye mırıldanan Nisa gülümseyerek Devran’ın yüzüne baktı.

“Keşke savaşlar da tek düğmeyle sona erebilse” diye geçirdi içinden. Unutmak ve insanlara yaşadıkları acıları unutturmak iyi fikirdi aslında.

“Size bir soru sorabilir miyim Devran bey ? Sizin mesleğiniz nedir ?” dedi Nisa.

“Teknolojik robotlar üreten bir fabrikada programlama yapıyorum” dedi Devran. İçinden 'tahmin etmem gerekirdi ' diyerek bu kez farklı gülümseyen kıza merak ettiği halde neden sorduğunu sormayan Devran neden gülümsediğini de sormadı. Bulduğu çözümün çok katı olduğunun o da farkındaydı. En azından azıcık yalanı göze alıp dükkândan alışveriş kısmına itiraz etmesini bekledi, ama o da olmadı.

“Bence de iyi fikir. Ben kendime yeni bir kitapçı bulurum, endişe etmeyin. İnşallah yakında kitapçı aramama gerek kalmayacak. Çözümü çok mantıklı ve hepimize uygun buldum. Hatta hafızamın delete düğmesine basıp unutmaya başladım bile. Lütfen acele edip sizi tümüyle unutmadan önce evimi terk edin. Yoksa yine çığlık atıp bütün mahalleyi başınıza toplamaktan korkarım” diyen Nisa ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Tuhaf bir gerginlik doldurmuştu evi yeniden. Ayakkabılarını aceleyle giyen Devran kendisini kapının dışına atınca biraz rahatlasa da gerginliği devam ediyordu. Kızın davranış biçimi beklediğinden farklı gelişirken insanı sebebini düşünmeye sevk ediyordu. Sonunda dayanamadı;

“İyi geceler” diyen tuhaf kızın üzerine kapattığı kapıyı tutarak sordu.

“Gitmeden ben de size bir soru sorabilir miyim ?” dedi. Sessiz bekleyen kıızı kızdırmaktan korkarak konuştu.

“Merak ediyorum, sizdeki bu arapça kitap merakının sebebi nedir ?” dedi Devran. Aslında “dış görünüşünle bağdaştıramıyorum, hatta Yasemin gibi bir kadınla nasıl bir bağlantın olduğunu, bu şivesi farklı kadınla mutfak dışında neyi paylaştığınızı merak ediyorum” demek istemişti gizliden.

“Bunun benim için çok anlamlı ve hiçbirinden vazgeçemeyeceğim birden çok sebebi var. Birini bile anlatması uzun sürer. İyisi mi Devran bey, ben bunu size hiç anlatmayayım. Gecenin bu saatinde, Yasemin'in o güzel mantısından sonra durduk yere hazımsızlık çekmenizi istemem. Zaten anlatsam da birazdan unutacaktınız ve boşa gidecekti hikayem. Öyle değil mi ? İyi geceler” diyerek kapattı kapıyı. Sonra da biraz hüzünlü salona gidip aynı yere oturdu.

“Şaşkın Devran! Ben bu eğri büğrü akabe antlaşmasını imzaladım ama, korkarım sen bu robot kafayla, bu sarp yokuşun merdivenlerini daha çoook çıkarırsın...” dedi. Sonra da uykusunu kaçırın yeni sebepten kurtulmak için biraz önce toparladığı kitapları yanına alıp yeniden dağıttı.

Feride hanımın hastalığına tıbbın çaresiz kaldığının anlaşılması üzerinden iki hafta geçmişti. Devran da çaresizdi. Anneannesini kitaplarını okşayıp tozunu almaktan alıkoyan ve evden dışarı çıkma arzusunu yerle bir eden ruhsal bezginliğin, adına depresyon denen illetten kaynaklandığını biliyor ve kendisini sorumlu tutuyordu. Yaşlı kadının hayallerini yıkmış, hayata küsmesine sebep olmuştu. Ona bahar sevinci yaşatan Nisa ile organik bağlarını radikal bir operasyonla keserek çok büyük bir kötülük yaptığını nihayet anlamıştı. Dükkân yine müşteriye kalmıştı üstelik.

O akşam toplandıkları eğlence mekânında hiç eğlenemiyor, kendi doğrularının en doğru olduğuna inancını kaybetmeden sorunu çözmek adına arkadaşlarının fikrini alıyordu. Alkolün zihinleri bulandırdığı bu gürültülü mekânda çözüm üretilemeyeceğini çok iyi bildiği halde o da kendi zihnindeki depresyon emarelerini dağıtmaya çalışıyordu. Yorgundu. Çok ağır bir yükün altına girmiş gibi sızım sızım sızılıyordu yüreği. Annesinin kendi hayatında hüküm kuramamış tavsiyelerine her gün yeniden ve yeniden maruz kalmaktan bir haftayı bulmadan bıkip usanmıştı üstelik . Feride'sinin kendisini bu zulümden kurtaracak mecali olmaması derdini daha da arttırmıştı. Feride hanım dükkâna inip anılarıyla ve aynadaki başarısızlık timsali yüzüyle yüzleşmekten kaçarken Devran da evine gitmekten kaçıyor. Daha kapıdan girmeden annesinin karşısına dikilip dışarıda geçirdiği zamana ilişkin alışkın olmadığı sorularla bunaltmasına tahammül edemiyordu.

Yarın haftasonuydu ve eve olabildiğince geç gitmesinde sakınca yoktu. Ama yine de gürültüsü kafa şişiren mekândan uzaklaşmak istiyordu. Onlardan izin isteyip kalktı Devran. Uykusu geldiğini bahane ederek ince ince düşüncelere dalabileceği daha sakin bir yere, eskiden beri sık sık uğradığı kafeye girdi. Burada otururken telefonuyla istediği kadar vakit geçirebiliyor, sanal alemde sörf yapıp güncel yayınları takip edebiliyordu. Az sayıdaki müşterileri tanımak zorunda kalmadan sessiz sakin kahvesini içiyordu.

Evlenmeyi sevmeyip eşsiz kalmayı ve özel ve biricik olmayı sevdiği gibi yalnız başına takılıp zaman geçirmeyi, özgürlük adıyla seviyordu Devran. Zamane kızlarının dırdırcı tutumlarıyla boş boş konuşup son çıkan ayakkabı modellerini tartıştıkları uğultulu yerlerden özellikle uzak duruyordu. Bazen de kendisine neden evlenmek istemediğini hatırlatmak maksatlı, kızların da bulunduğu arkadaş ortamlarını ziyaret ediyordu. Bunca zaman derdini anneannesine anlatamamışken bir de annesi musallat olmuştu hayatına. Onlarla hangi dilden konuşup ikna edeceğini bulamadığı için bazen de kendini suçluyordu.

Kafenin en sakin köşesine çekildi Devran. Arkasını insanlara, gözlerini telefonuna çevirecek pozisyonu tercih ederek oturdu. Onu tanıyan garson nasılsa istemeye gerek kalmadan birazdan kahvesini getirecekti. İyice yerleşip sandalyesine yaslandığı halde kendini rahat hissetmiyordu. Aslında rahatsız olanın vicdanı olduğunu hatırlayıp kendi kendine gülümserken etrafına bakındı. Birilerinin halini görüp alaya almasından çekinerek dolu masaların hepsine göz atarken mekânın diğer köşesinde karşılıklı oturan iki hanımda takılı kaldı gözleri. Önce benzettiğini zannedip önüne dönse de aynı mahallede yaşadıklarına göre doğru görme ihtimalinin yüksek olduğunu düşündü. Arkası dönük oturan kızın Nisa olduğuna belki de inanmak istedi. Aldığı bir iki kadeh alkolden sonra vicdanının küçük bir oyunu olduğuna ikna olup yeniden önüne döndü. O olsaydı bile ne fark edecekti ki... Yok yok, yanılıyordu belli ki. Belki de Feride'sinin yaşama azmini geri döndürecek kişinin Nisa olacağını fısıldayan vicdanını susturmaya aldığı alkol miktarı yeterli gelmemişti. Evet evet, Feride'siyle arasına mesafe koyduğu için su yüzüne çıkan bu sorunu yine Nisa'nın çözeceğini az bulanıklaşmış aklı bile akledemiyordu.

“Nisa, çalan senin telefon değil mi, amma dalmışsın, duymuyorsun” diyen arkadaşının zayıf da olsa sesini duyan Devran yeniden o yöne döndü. Yanılmamıştı. Yanılmadığına sevindi üstelik. Yeni plânı zihninde an itibarıyla hazır ettiğine göre bu agrasif kıza derdini anlatmak için beş kat çıkmak zorunda kalmayacaktı bu kez.

“Evet ya, kim acaba?” diyerek çantasına uzanan Nisa'ya baktı yeniden. Kahvesini yudumlarken gülümsüyordu.

“İyi olacak hastanın doktor ayağına gelirmiş. Hadi yine iyisin Devran” dedi kendi kendine. Yerinden kalkıp selâm vermek için konuşmasının bitmesini bekledi kızın. Bu kez de Nisa'nın arkadaşının kendisini farkedip dik dik baktığını görerek tedirgin oldu. Dedikodu malzemesi olup iki kızın diline dolanmadan ve meseleyi sulandırmadan Nisa ile konuşmaya karar verdi. Yerinden kalkıp o yöne yürürken arkadaşının Nisa'yı dürterek uyardığını ama onun aldırmadığını görüyordu. Ciddiyetini gözden geçirip yanlarına yaklaştı.

“İyi akşamlar Nisa hanım, size burada rastladığıma sevindim” dedi.

“İyi akşamlar, da, pardon, biz tanışıyor muyuz ? Adımı nereden biliyorsunuz ?” diyen Nisa da çok ciddiye.

“Aaa, tabi senden duydu Merve... Deminden beri kırk kere Nisa dedin. Garson çocuk bile ezberledi” diyerek Devran'a döndü. Merve'yi güldürüp sonra da meraklı bir film izleyicisi pozisyonunda arkasına yaslatan ikili arasındaki diyalog eğlenceli geliyordu.

“Buyrun,, Nisa benim. Siz ne istemiştiniz ?” diyerek istifini bozmayınca Devran gülümsedi.

“Benim Devran, hatırlamadınız mı?” diyen Devran başına gelecekleri tahmin ediyordu.

“Devran mı? Ooo, isme bak” diye mırıldanan Merve'nin dudağının bir tarafıyla gülmesi ikisini de kızdırdı. Sert bakışları üzerinde hisseden Merve daha büyük gülere ayağa kalktı.

“Tamam sustum, kızmayın. Ben en iyisi lavaboya gideyim, siz kendi aranızda hesaplaşın” diyen arkadaşına daha çok kızdı Nisa.

“Otur Merve ! Beni tanımadığım bir adamla yalnız mı bırakacaksın ?” dedi.

“Nisa hanım çok haklı Merve hanım. Beni tanımıyor, ama Feride hanımı tanıyor. Hatta birazdan onun hasta olduğunu öğrenince çok üzülecek, siz de tanık olacaksınız ” dedi Devran.

“Hasta mı, nesi var Feride teyzenin?” diyerek Devran'a döndü Nisa. Onların komedi ile iç içe geçmiş gerilim filmini andıran halini sırtarak izleyen Merve çabucak dosyasını toparlayıp ayağa kalktı.

“Sohbetinizi kaçırmak istemezdim arkadaşlar ama annem mesaj atmış. Hemen gitmek zorundayım. Yarın görüşürüz Nisa'cım...” dedikten sonra gülere masadan uzaklaştı. Merve'nin boş bıraktığı sandalyeye Devran oturdu.

“Benim yüzümden Nisa hanım, sizinle yaptığımız anlaşma ona hiç yaramadı. Siz onun kitaplarıyla arasında kurduğu köprü olmuştunuz istemeden. Hayatını kendisine anlamlı kılmak için meğer anneannemin o köprüye ihtiyacı varmış. Peki ben ne yaptım ? Onun ' işte budur ' dediği köprüyü tek bir vuruşla yıkıverdim. Suya düştü kadıncağız. Yüzme bilmez ki benim anneannem. Bu yaştan sonra öğrenecek hali de yok. Eğer aramızdaki anlaşmayı revize etmezsek bu hastalık onu öldürecek Nisa hanım. Kendi ellerimle anneanne katili olmak üzereyim” dedi. Teşbihte sınır tanımayan genç adam Nisa'yı güldürdü.

“Siz alkol mü aldınız ?” dedi Nisa

“Evet ama birazcık, şu kadarcık ” diyerek parmaklarını yavaş yavaş birleştiren genç adam Nisa'yı yeniden güldürdü.

“Ooof, dilimi eşek arısı soksaydı da o lâfı etmeseydim. Şaşkın Devran, sen bu robot kafayla bu sarp yokuşun merdivenlerini daha çokook çıkarsın...demeseydim. Hay benim akılsız aklıma....Madem yayınevi açacaksın ne işin vardı o dükkânda ? Biraz daha sabretseydin ya, asıl şaşkın sensin Nisa,, ” diye mırıldandı sessizce. Sözlerini anlamayan Devran masaya yaklaştı.

“Pardon, sizi duymadım, yoksa alkole de mi allerjiniz vardı” dedi Devran.

“Var Devran bey, hem de çok şiddetli allerjim var” dedi Nisa.

“Hapşırmadınız ama,,,” diyen adamı hiddetle susturdu Nisa.

“Alkol kokusu beni hapsirtmiyor Devran bey, içimi daraltıyor. Nefes almakta zorlanıyorum” diyen kızıdan uzaklaşmak için yeniden arkasına yaslandı Devran.

“Haa, ben gideyim o zaman” diyerek kalkmaya yeltenen adamı durdurdu Nisa.

“Durun, gitmeden önce söyleyin. Anlaşmayı revize etmekle ne kastedtiniz ?” dedi.

“Şey, düşündüm de, sizin anneannemle görüşmenize engel olarak hata etmişim. Sizin yeniden onun müşterisi olmanızı rica ediyorum. O günden beri dükkâna inmiyor. Kitap bile okumuyor. Eğer onu evde ziyarete giderseniz çabucak iyileşir gibi geliyor bana” dedi Devran.

“Bu söylediğiniz revize etmek değil Devran bey, anlaşmayı iptal etmek” diye uyarın kızı bu kez aceleyle Devran susturdu.

“Hayır değil. Diğer maddelerin hepsi geçerli olacak. Anneannem bizim tanıştığımızı bilmeyecek, o gece olanları da bilmeyecek. Bilirse bu ikimiz için de felâket olur. Yeniden başa dönmüş ve onun tuzağına düşmüş oluruz. Sonra bir bakmışsın, siz ve ben, nikâh masasında yan yana oturmuş, sizin Merve ile benim Engin'in şahitliğinde, Feride'm daha uzun yaşasın diye 'evet ' diyoruz memura. Ne felaket! ” derken ekşimiş yüz ifadesiyle başını sağa sola sallayan Devran önce Nisa'yı güldürdü, sonra da kronikleşmiş evlilik karşıtı tavrıyla iyiden iyiye meraklandırdı.

“Bu dediğiniz şartlar benim Feride teyzenin karşısında yalan konuşmamı gerektirir. Biliyor musunuz Devran bey, benim yalana da allejim var. Çok fena kaşını yapıyor” diyerek arkasına yaslanan Nisa oldu. Kafasını yorgun düşüren dertten kurtulmak istercesine alnını ovaladı.

“Evet, biliyorum, gerçekten yalan konuşmanız gerekebilir. Bunun için sizden şimdiden çok özür dilerim Nisa hanım. Ama bir kerecik, anneannemin sağlığı için birazcık kaşınmayı göze alamaz mısınız ? Lütfen ! Çünkü, başka çaresi yok bu hastalığın. Aşısı sadece sizde saklı, inanın” diye adeta yakaran adama gülümsedi Nisa. Yaslandığı sandalyede başını hemen yanındaki pencereye çevirdi.

Caddenin karanlığı sokak lâmbalarından çok dükkânların ışıltısıyla aydınlanıyor, hızlı hızlı yürüyen insanların rahat görüldüğü gibi birbirine yaslanmış çakırkeyif insanların şamataları da duyuluyordu. Kendisi mi bu semte aykırıydı yoksa bu semt savaştan dünyaya mı aykırıydı bilemiyordu. Bu savaş nerede yaşanıyor da patlaması Suriye gibi ülkelerin bağrını delik deşik ederken, şiddetiyle çok uzaktaki insanların başlarını gövdelerinden ayırıyordu. Düşmanın her yere ulaşabilen uzun uzun kolları buralara kadar gelebiliyorsa, patlayıcı kullanmadan körpecik zihinleri enkaza çevirebiliyorsa bu neyin savaşıydı ve onlar, göz alabildiğine kendilerine yabancılaşan gencecik bedenler, hangi savaşın çocuklarıydı.

Eğer tutunacak sağlam bir dalı, sığınacak kocaman yürekli sevdikleri her an yardıma hazır bekliyor olmasaydı kendisi de Feride teyzesi gibi hayata küsecek, yaşadığı dünyanın evlâdı olmayı şiddetle reddedecekti. Daha yirmi üç yaşını sürerken kendisini toplumdan soyutlayacak, çoğunluğun problemlili ilân ettiği insanlardan biri olacaktı. Oysa boyutlarını bilmediği savaşta çoktan taraf olmuş, kınanmayı bile göze alarak mazlumlara yardım etmeyi seçmişti. Mutluydu. Mutluluğun nasıl elde edildiğini çok iyi biliyordu. Karşısında oturmuş kendi mutluluğunu kendi elleriyle dinamitlerken ateşi seyre dalan, ve aynı zamanda kendi gölgesini düşman zannedip kaçıp kurtulmak için habire koşan yakışıklı Devran'a çevirdi yüzünü.

“Pekalâ, Feride teyzeyi ziyarete gitmeyi kabul ediyorum. Biraz kaşınmaktan ölecek değilim ya!” diyerek masaya dağılmış kağıtlarını toplama başladı.

“Teşekkür ederim, beni çok rahatlattınız. Bu iyiliğinizi bir gün mutlaka öderim, söz. İyi akşamlar dilerim” diyen Devran da kalktı. Arkasını dönüp uzaklaşırken Nisa'nın sesiyle geri döndü.

“Bir dakika, gitmeden bana Feride teyzenin çok sevdiği bir şey söyler misiniz ?” diyen kızın sorusunu hiç düşünmeden yanıtladı genç adam.

“ Siz,,,” dedi gülerek.

“Devran bey, hasta ziyaretine elim boş gitmeyeyim diye sordum” diyen kıza yeniden gülümsedi. Nihayet derdini anlayan biriyle muhatab olduğu için gerçekten rahatlamıştı. Üstelik muhatabı yıllardır tanıdığı arkadaşlarından hem daha zeki hem daha anlayışlı çıkmıştı.

“Ha, evet... Bir düşünüyüm o zaman... Bence Feride'ne tatlı türünden bir şey götürmeyin. Şekeri yükseliyor. Çiçek de olmaz, size allerji yapar... Bence ona hediye verip gerçekten mutlu etmek istiyorsanız arapça kitap merakınızın hikayesini anlatın. Deli gibi merak ettiğine bahse girerim. Tekrar iyi akşamlar dilerim” dedikten sonra ağır adımlarla mekândan uzaklaşırken seslendi Nisa.

“Doğru değil, çiçek kokusuna bayılırım ben..” dese de duyulmadı sözleri. Başını umutsuzca sallayıp toplanmaya devam etti.

Keyifli olduğu her halinden belli olan Devran eve girince annesinin muhalefetiyle karşılaştı. Anneannesinin hastalığına karşı sorumsuz davranmakla suçlayan Niran hanımın sert sözlerini hiç duymamış gibi davranan Devran aralıksız konuşan annesinin yanaklarını sıkıp sıkıca öptükten sonra onu gırgıra almaya devam etti.

“Sana da iyi akşamlaaaar. Nasılsın Niran hanım, Feride'm nasıl bugün ? Hâlâ ilaçlarını içmemekte direniyor mu ? Sakın senin dırıldırın yüzünden hastalanmış olmasın anneannem, hı ? Sen gelene kadar hiç bir şeyciği yoktu Feridem'in. Gül gibi geçinip gidiyorduk biz ” diyerek annesini kızdırdıkça kızdırdı.

“Devran ! Bari bir kerecik ciddi olsan... Şu haline bak ! Alkol kokusu, ne işe yaradığı belirsiz arkadaşlar, gece yarısı eve gelmeler... Ne zaman mutlu bir yuva kurup akıllanacaksın sen ?” diyen annesine dönüp sırtarak bakınca birden sustu Niran hanım. Oğlunun kızarmış yeşil gözlerinden kendi evliliğine dair söylemeye dilinin varmadığı uzun uzun cümleleri okuyunca bir daha konuşmadı.

Mutfağa gidip ayak üstü bir şeyler yedikten sonra anneannesini odasında ziyaret eden Devran sonra kendi odasına gitti. Kapıyı kapatıp soyunurken bir kez daha ayrı bir eve taşınmanın isabetli olacağına hükmetti. Hazır annesi Almanya'dan gelip anneannesine göz kulak olmaya başlamışken gözü arkada kalmayacaktı. Ama önce Feride'sinin iyileşip hayata tutunduğunu kendi gözleriyle görerek ikna olması, dolayısıyla yarını bekleyip doğru operasyon yaptığından mühendis aklıyla emin olması gerekiyordu.

Nedense Nisa'yı düşünüp asabi hallerini, tatlı cadı ve zeki tavırlarını gözünün önüne getirince yüzü gülüyordu Devran'ın. Annesinin biraz önceki öfke nöbetini hasarsız atlatmasını bile onun zihnine kazınmış şahsına munhasır görüntüsüne borçluydu. Onun annesiyle bu evde karşılaşmasının zaten elektrikli havayı alabildiğine germesinden korksa da Nisa'nın bunu hasarsız atlatacak güçte olduğunu hissediyordu. Bu güçlü cadının anneannesine çok iyi geleceğinden ise hiç kuşku duymuyordu.

Güzel ve aydınlık bir güne yeni umutlarla uyanan bu kez Devran oldu. Aile kahvaltısının ardından odasından çıkmayı bile reddeden Feride'sini ziyaret etti. Öyle neşeli konuştu ki Feride hanımla, yaşlı kadın onun bünyesine aşı gibi işlemiş pozitif enerjinin kaynağını yattığı yerden soruşturma ihtiyacı duydu.

“Bu kadar mutlu olacağımı bilseydim daha önce hasta olurdum evlâdım... çok mu sevindin halime ?” diyerek gülümseyen anneannesinin yanaklarını sıkı.

“Çoook,, gardiyanların birinden kurtuldum diye seviniyorum. Şimdi sıra annemde. Onu da yatak döşek edersem, benden iyisi olmaz...” diyerek alabildiğine güldürdü kadını.

“Bir iken iki oldunuz be Feride'm. Vallahi, ikinizle birden başa çıkamıyorum. Siz en iyisi sırayla hasta olun ki Devran akılsızı rahat etsin” diyerek anneannesini öpüp ayağa kalktı.

“Hazırlanmışsın, dışarı mı çıkıyorsun ?” dedi Feride hanım.

“Evet, istediğin bir şey varsa söyle, Fizan'da olsa bulur getiririm” diyen torununa yeniden güldü.

“Oralar toz duman oldu be evlâdım, ne bulup getireceksin ? Sen bana iyisi mi gözünün güzel gördüğü birini bul, eş diye getir. Ben aramaktan vazgeçtim, bari kendin bul kısmetini. Pişmanlığın fayda etmediği bir günün gelip çatmasından korkuyorum” dedikten sonra Devran'daki farkı farkedip yine sordu.

“Dışarı çıkarken parfümünü kullanmamışsın, şaşırđım...” diyen anneannesine tuhaf tuhaf bakıp güldü Devran.

“Doğru ya, haklısın. Birazdan hallederim merak etme” dedi.

“Dün akşam da yoktu kokun, hatta bir haftadır yok. Belki de daha uzun zamandır kullanmıyorsun. Farketmedim sanma sakın” diyen Feride hanım aslında Devranın kendi gözünden kaçan kendine ait bir gerçeği hatırlatıyordu. İlk bakışta göz ardı ettiği gerçeği sonunda dile getirdi Devran.

“Bir arkadaşşıma allerji yapıyor da o yüzden kullanmıyorum. Aslına bakarsan ben de bıkmışım galiba” dedikten sonra kuşkulu gözlerini kısmış Feride'sini öperek çıktı odadan. Kapattığı kapının ardında durup kendi kendine konuştu.

“Ne dedim ben ya! Biz ne zaman arkadaş olduk ki o cadıyla ? Çok saçma...” dedi.

Kapıdan çıkmak üzereyken annesine yakalandı Devran. Elindeki listeyi oğluna uzatırken bir hayli sinirli görünüyordu Niran hanım.

“Sana zahmet olmazsa büyük markete gidip şunları alır mısın ? Annemi yalnız bırakmak istemiyorum. Babam da dükkâna indi” diyen annesine gülümsedi.

“Alırım tabi, sen emret sultanım” diyerek kendisini dışarı atan oğlunun ardından seslendi.

“Dönüşte hemen ortalıktan kaybolma sakın. Gitmeden önce seninle konuşmak istediğim önemli bir konu var” dedi.

“Önemli konu mu ? Eyvaaah, şimdi de Niran hanım başladı... vay benim dertten kurtulmaz başım !” diyerek sokağa çıktı.

Durduk yerde stres nöbetini annesinden devir alan Devran caddenin uzak ucundaki markete girdi. Niran hanımın hışımına maruz kalmamak için listesini eksiksiz tamamlamaya çalışarak market arabasını doldururken farklı kıyafetiyle onca insanın içinde hemen göze çarpan Yasemin'i gördü. Bebek arabasındaki bebeğiyle o da alışveriş yapıyordu. Kırk yıllık tanıdığı gibi sevecen bulduğu kadının yanına yaklaştı.

“Yasemin hanım, günaydın, nasılsınız ? Ne şirin bir bebek, kız mı ? ” dedi.

“Aleyküm selam, aaa, siz, isminiz neydi ?” diyen gülen yüzlü kadına kendini hatırlattı.

“Devran ben, yediği mantıyı hâlâ unutamayan adam... Aynı zamanda sersem ve dikkatsiz, hatta düşüncesiz ve ahmak olan, hatırladınız mı ?” dedi gülerek.

“Hatırladım Devran bey. Demek hâlâ Nisa'ya kırgınsınız. Ne yazık ki o da bana kırgın. Hepsi benim yüzümden oldu. Benim yanlış anlamam sizin gibi düzgün birini onun gibi yardımsever bir kıza düşman etti. Siz onu hiç tanı mıyorsunuz Devran bey, o hiç kimseye benzemeyen Nisa, benim ve kızımın hayatını kurtardı. Bugün bu marketten alabildiğim her şeyi biz ona borçluyuz. Peki ben onun için ne yapıyorum sizce ? ” dedi Yasemin.

“Siz nerelisiniz, nasıl bu kadar iyi Türkçe konuşuyorsunuz ?” dedi Devran.

“Biz Suriye'den geldik. Yıllar önce okumak için gelmişim. Mezun olup geri dönmüş yuva kurmuşum. Ama yuvamızı dağıttılar. Şimdi de savaştan kızımı kaçırmak için geldim. Biz burada

kızım la yaşama savaşı verirken eşim de orada yaşatma savaşı veriyor. Nisa hanım ise hem benimle birlikte, hem de Suriye'deki eşimle birlikte savaşıyor. İster inanın ister inanmayın” dedi Yasemin.

“Nasıl ?” dedi Devran.

“Size daha fazlasını anlatamam. Ama bilin ki o çok yardımsever bir insan. Ondan nefret etmeyin” dedi Yasemin.

“Etmeyorum, sadece merak ediyorum. Onu bornozla gördüm diye neden o kadar patırtı kopardı? ” derken bile kızgındı Devran.

“Onu bornozla gördüğünüz için değil Devran bey, bornozsuz görme ihtimalinden dolayı ikimize birden kızdı. Çünkü ne benim ne de sizin evinde olduğundan haberi yoktu Nisa'nın. Yalnız olduğunu sanıyordu. Artık anahtarla evine girmeme izin vermiyor ama çok iyi dostuz biz. Yemeğimizi paylaşıyoruz. Ben onun yardımıyla yaşıyorum Devran bey. Ben onun akrabası değilken bin zorlukla kazandığı gelirini benimle paylaşıyor Nisa” dedi Yasemin.

“Anlamadığım şu, Suriye'deki eşinizle birlikte nasıl savaşıyor Nisa hanım ?” dedi Devran.

“Size bunu anlatamam, ama onun iyiliksever biri olduğunu bilmeniz yeterli. Dünya hali belli olmaz, bir gün sizin de yardıma ihtiyacınız olabilir. O gün hiç çekinmeden ondan yardım isteyebilirsiniz. Bunu bilin yeter. İyi günler size” dedikten sonra marketten ayrıldı Yasemin.

Son günlerde yaşadıkları henüz durulmamışken, anneannesinin hileli tuzakları henüz çözülmemişken Yasemin'in sözleri köpük köpük kabaran yüreğine çok sayıda kurt düşürmüş, derdine dert eklemişti. Sersemlemiş gibiydi. Bu agrasif cadının hangi yöntemle Suriye'de hayat kurtarma savaşına katkıda bulunduğunu merak etmekten kendini alamıyordu Devran. Yoksa illegal bir örgüt üyesi falan mıydı ? Savaşa gizli yollarla silah ya da savaşçı gönderen ve adında İslam kelimesi bulunup barışla uzaktan yakından alâkası olmayan, dünyanın başına belâ örgütlerden birine mi çalışıyordu ? Belki de kendisini görünce çok korkup paniklemesinin nedeni iffetin açığa çıkma korkusu değil eylemlerinin açığa çıkma korkusuydu. Eğer öyle biri olsaydı yemek bıçağına değil silahına sarılmaz mıydı? Hatta eylem arkadaşı Yasemin yeni tanıştığı birine bu kadar ipucu verir miydi ? Manzaraya bakılırsa biraz önce Yasemin yüzünden aklını kurcalayan onca soruyu öğrenme şansı var gibi de görülmüyordu. Uygun bir zamanda karşısına dikilip sorularına yanıt almadan önce bu kızın anneanesi üzerindeki iyileştirici etkisini görmeyi beklemeye karar verdi.

Alışveriş sonrası aldığı malzemeleri eve bırakıp sessizce kaçmak üzereyken kapıda annesine yakalandı Devran. Telefonunu aceleyle eline alıp kapatıyormuş gibi yaparak kapıya yöneldi. Fabrikadan işle ilgili bir problem için aradıklarını, hemen gidip halletmesi gerektiğini söylediği Niran hanım şüpheli gözlerle baktığı oğluna başını sallayarak gülümsüyordu.

“Git bakalım benim yakışıklı oğlum, bugünü de atlat. Nasılsa akşam eve gelersin sen...” diyerek yolcu ettiği genç adamın ardından kapıyı kapattıktan sonra Feride hanımın yanına gitti.

“Görüyorsun değil mi anne, ele avuca sığmıyor Devran. Çekirge gibi sıçrayıp duruyor. Ona bir kız bulup dumanlı başını bağılayacağız diye aklı çıkıyor” dedi.

“Aman kızım, sakın üstüne gitme çocuğun. Nasılsa sen bizimlesin diye güvenip iki gün sonra kendine ev tutmaya kalkarsa onu hiç göremeyiz. Bırak gözümüzün önünde olsun kerata, kötü bir şey yaptığı da yok zaten. Onun derdi özgür zannettiği başını bağlanmaktan kurtarmak. Suyuna gidip her daim yanında olduğumuzu göstermezsek tümüyle ürkütüp kaçırsın kuşumuzu. Ben artık onu yakalayıp kafese koymaya uğraşmaktan yoruldu kızım. O da kaçmaktan yoruldu. Şimdi de sen bunaltma istersen, ha,,,” dedi Feride hanım.

“Annecim, ben ona çok uygun bir kızla tanıştım. İstanbul'a gelince yıllar sonra bulduğum liseden arkadaşımın kızı. Çok tatlı, çok güzel bir kız. Görsen sen de beğenirsin. Onunla bir kez karşılaşsalar belki Devran da beğenecek. Bütün mesele ikisini bir araya getirmek” diyen kızına gülererek baktı Feride hanım.

“Yaaa, değil mi ? Bütün mesele ikisini bir araya getirmek, bilmez miyim? Uğraş bakalım, belki sen becerirsin bu sefer. Kime niyet, kime kısmet. Alnına ne yazılmışsa o olur elbet” dedi.

“Sen nasılsın bugün, istediğin bir şey var mı benden ? Canın ne isterse söyle yaparım” diyen kızının hayattaki başarısızlığına içten içe üzülen Feride hanım yattığı yerden doğruldu.

“İyiyim ben. Etrafımda dolanan sizlere biraz nazlanıp keyif yapıyorum işte. Canım kalkıp bir şey yapmak istemediği için odamda oyalanıyorum. Nicedir elime alamadığım kitaplarımı okumayı düşünüyorum ama bir türlü elim varmıyor. Hepsi geçer, sen bir de beni merak etme” dedi. Kızının odasından çıkmasının ardından arkasına güzelce yerleşip kitabını eline aldı. Hemen sonra yine bıraktı. Bezginlik ve umutsuzluk taht kurmuş gibiydi bedenine.

Niran hanım babasına yemek götürmek için dükkâna indiğinde, günlerden cumartesi olmasına rağmen gösterişli mekânın boş olmasına hüznünlendi. Almanya'daki vızır vızır işleyen emsallerinin rafları ile kıyaslamak niyetiyle göz atarken Nisa içeri girdi. Orhan beyin hemen tanıyıp alışılmışın dışında ilgi gösterdiği kıza Niran hanım da ilgi gösterdi.

“Selâmın aleyküm, nasılsınız efendim” diyen genç kız kulağına farklı gelen üslubuyla Niran hanımın ilgisini üst düzeye çıkardı. Yukardan aşağı didik didik inceleyip göz hapsine aldığı kızın yanına iyice yaklaşarak babasıyla kızın muhabbetine takıldı.

“Aleyküm selâm kızım. Hoş geldin” diyen babasındaki ekstrem nezaketi de göz hapsine aldı.

“Feride teyze yok mu ? Göremiyorum onu” diyen Nisa, Niran hanımın meraklı alakasına da ‘merhaba’ diyerek cevap verdi Nisa.

“Annem biraz keyifsiz bugün, dükkâna inemedi” diyen Niran hanım ailesiyle samimiyeti ilerletmiş görünen genç kıza kuşkuyla incelemeye devam ediyordu.

“Çok geçmiş olsun. Hazır zamanım varken Feride teyzeyi ziyaret edip geçmiş olsun dileğimi kendim iletsem daha iyi olacak galiba. Burada satılmayan ve ona hediye getirdiğim bir kitabı kendi ellerimle vermek isterim. Tabi izin verirseniz” dedi Nisa.

“Elbette, çok sevinir Feride hanım” diyen babasına da kuşkuyla bakan Niran hanım yolu gösterdi Nisa'ya.

“Buyurun, ben size kapıyı açayım. Şey, adınızı bilmiyorum” diyen Niran hanımın kuşkularını gözünün önündeki sinema şeridi gibi net görüyordu Nisa. Merakını giderdi.

“Benim adım Nisa. Bu çevreye taşındığından beri kitaplarımı Feride teyze tedarik ediyor. Sağolsun çok yardımcı oldu bana. Zamanım yetmediği için bulmakta zorlandığım ders kitaplarımı bile bulup getirtti. Sınavlarımı tamamlayınca gelip kendisine teşekkür etmek istedim” dedi.

“Benim adım da Niran. Annem bu aralar pek iyi değil Nisa hanım” derken odanın kapısına gelmişlerdi bile. Niran hanım odadan içeri giren kıza görünce gözleri parlayıp birden bire iyileşen annesine de kuşkuyla bakıyordu şimdi. Bütün gün kendisini meşgul edecek kadar çok malzemeyi şimdiden toplamışken, daha fazlasını talep etmekle meşguldü kafası. Tuhaf görüntü veren konuya seyirci olmaya devam ederken söze girdi.

“Nisa hanım yardımların için sana teşekkür gelmiş annecim. Sanırım bir de hediye kitap getirmiş... Hangi okuldan mezun olmuştunuz ?” diye sorarken yatağın yanındaki tek kişilik koltuğa oturan Nisa'yı incelemeye devam ediyordu.

“Edebiyat fakültesini bitirince yüksek lisansa devam etmiştim. Arapçada uzmanlaşmak istemişim. Şükür o bitti” dedi Nisa.

“Hadi kızım, arkadaşımı sorgulaman bittiyse güzel bir çay yap da beraber içelim” diyen annesinin ruh sağlığındaki sihirli değişimi Niran hanımın algılamaması imkânsızdı. Neredeyse

günlerdir yapışıp kaldığı yataktan hoplayıp kalkacak, hadi salona gidip oturalım diyecek kadar annesinin zindeleştğine inanacaktı ki, o da oldu.

“Hadi salona gidelim kızım, çayımızı ferah ferah içelim. Zaten her detayımı ezberlediğim kendi odamı görmekten gına geldi bana” diyerek kuşkuya gerek bırakmadı. Niran hanım gözlerinin önünde saniye saniye iyileşiveren annesine hayretle bakarak mutfağa gitti. Diğerleri de salona.

“Eeee, göster bakalım hediyemi Nisa kızım, vallahi çok merak ettim” dedi Feride hanım. Oturduğu köşede arkasına yaslanıp bu evde hep görmek istediği manzaraya, Nisa'nın güzel yüzüne bakarken gözleri parlıyordu. Nisa ise kendisini yalan söylemek zorunda bırakmayacak gerçek hikayesini anlatmaya hazırlanıyordu.

Poşetten çıkardığı kelime mealli kur'anı uzattı Feride hanıma. Onunla ilk nasıl tanıştığını anlatırken kendisi de heyecan duyuyordu Nisa. Şu kısacık ömründe Kur'an' lı ve Kur'an' sız yaşadığı zamanlar arasındaki farkı en kısa yoldan ifade etmeye çalıştı. Sonra da ilkokul düzeyindeki arapça kitapları hangi çocuklara götürmek için aramaya koyulduğunu anlattı. Yasemin'in hüznü hikayesinin onu nasıl derinden etkilediğini de gören Nisa yaşlı kadını iyileştirme plânında Devran'ın yanında yer almakla isabet ettiğine ikna oluyordu.

“Demek, arap bir kadınla ve onun savaşta kocasıyla birlikte Suriye'den çocuk kaçırıyorsunuz. Kırk yıl düşünsem senin gibi narin ve güzel, üstelik iyi eğitilmiş bir kızın bu işlerle uğraşacağı aklıma gelmezdi. Pes vallahi Nisa kızım... Ama merak etme sen, bu bizim aramızda sır olarak kalacak. Kimse bilmeyecek. Bak, sustum bile ” diyerek yeni kitabını eline alan Feride hanım hücrelerine kadar gülümsüyordu. Açmakta tereddüt ettiği kitabı okşayıp sehpaye koyarken Nisa müdahale etti.

“Korkma Feride teyze. Abdestim yok diye onu açıp okumaktan imtina etme. O da seninle tanışmak için can atıyor, emin ol. Hatta biri çıkıp sayfalarını karıştırmaktan aşındırsın, boş kenarlarına yazılar yazıp süsünü bozsun diye hasretle bekliyor. Onu canın çektiği her zaman çarpılmaktan korkmadan okuyabilirsin. Ben bu söylediklerimi maalesef onu okuyup anlamaya başladıktan sonra öğrendim. Anlamaya başladım diyorum çünkü hâlâ anlamamanın başındayım” diyen kızdan cesaret alan Feride hanım yeniden eline aldığı kitabı karıştırırken başını sallıyordu.

Salona çay tepsisiyle gelmekte olan Niran hanım ise en cafcıflı yerinde konuya kulak misafiri olup, Feride hanımın Suriye'li çocuklarla ilgili sözlerini duyunca dehşetle korkarak ve ne yapacağını şaşırarak mutfağa geri dönmüştü. O andan beri panik halindeydi.

“Suriye'den çocuk kaçırıyorlarmış. Aman tanrım. O çocuklara ne yapıyorlar acaba ? Ah benim saf, güzel annem. Sen bu yaşta kadın, bu kıza niye bulaştın ki ? Bir de eve aldık ne idüğü belirsiz kıızı... Ah ben ne yapsam şimdi acaba, annemi nasıl kurtarsam bu kızın elinden. Terörist midir, örgütçü müdür nedir ? Devran'ın da aklını çecek zahir. Annemi zorla ikna etmeye gelmiş” diye bocaladığı geniş mutfakta dört dönüyordu. Çok geçmeden modern aklının ve Almanya' da kurallara uygunluk prensibiyle geçen entelektüel hayatının gereğini yaptı Niran hanım. Evin en uzak köşesine çekilerek polisi aradı.

Nisa ile Feride hanımın koyu sohbe daldığı salonda bir türlü gelemeyen çaylar beklenirken Nisa'nın telefonu çaldı. 'Efendim' diye açtığı telefonu yaşlı kadına renk vermeden sessizce dinleyen Nisa gülümseyerek kapattı telefonu. Şu anda bulunduğu adreste bir hanımın kendisini terörle irtibatı olduğu şüphesiyle ihbar ettiğini, Suriye'den yasa dışı çocuk kaçırma eylemine karıştığını zanneden hanımın yanlış anlaması hakkında uyararı emniyet yetkilisi de hattın diğer ucunda gülümsüyordu.

“Çocuklarla ilgili bir haber geldi. Evime gidip Yasemin'le konuşmam gerek. Sizinle başka bir zaman daha uzun konuşup bol bol çay içeriz. Hoşça kal Feride teyze” diyerek kalkan Nisa kendi başına bulduğu evin kapısından çıkıp gitti. Bir süre arkasından gülümseyip derin düşüncelere dalan yaşlı kadın nihayet kızının sona ermez yokluğunu fark ederek evi aramaya başladı.

“Haydaaa, bize çay getirecek diye beklerken Niran ortadan kaybolmuş. Nereye gitti bu kız ? Çaydanlık ocakta kaynar durur, bardaklar tepside soğur... hay Aallah, acele bir iş çıktı herhalde.

Gene o gereksiz eski damat kim bilir arayıp ne söyledi kızıma. Bir türlü rahat bırakmadı ki, densiz...” diye tamamladığı turdan sonra salondaki köşesine oturdu. Ama bu kez elinde yeni kitabı vardı. Bir süre elinde evirip çevirdiği kitabı besmele ile okumaya başladı.

“Aaaaa, anlamı buymuş demek... bugüne kadar hiç düşünmemiştim. Ben onu dua gibi bir şey sanıyordum” dedi.

Niran hanım soluksuz indiği dükkânda konuşmak için müşterinin gitmesini uzun süre bekledikten sonra babasına bir türlü anlatamadığı derdi içinden taşarak kendi dairesine çıktı. Polise şikayeti kimin yaptığını öğrenince bu kızın kendisinden intikam almak için kim bilir hangi yöntemi uygulayacağını merak ede dursun telefonla oğlunu aradı.

“Nerede olursan ol çabuk eve gel Devran. anneannenin başı çok fena derte. Bizim de tabii” diyerek panikletip anında kendine benzettiği oğlunun gelmesini kendi evinde bekledi. Çok geçmeden eve dönen oğlunun alt daireye girdiğini duyarak o da indi.

Anneannesini salonda keyifle elindeki kitaba dalmış otururken görünce rahat bir nefes alıp yanına oturdu Devran. Yanaklarını sıkıp bir de öpücük kondurduktan sonra yüzü kireç gibi beyaza kesmiş annesini görünce yeniden endişelendi. Annesinin elindeki kitabı görüp karmakarışık aklıyla Nisa'ya islâmi terör örgütü üyesi yaftasını hiç çekinmeden yapıştıran Niran hanım da sessizce gelip oturdu. Annesinin kaşını gözünü oynatıp kitabı işaret etmesiyle konuşmaya başlayan Devran meseleyi doğru anladığını zannediyordu. Feride'si artık hayatından ümidini kesmiş, ölümü beklemeye başlamış olacaktı ki son bir gayretle Kur'an'ı eline alıp günahlarının affı için dua etmeye başlamıştı.

“Hayırdır Feridem, bu kitabı okur muydun sen ?” diyerek iyice yanına yaklaştı. Onu ölüm saplantısını gırgıra alarak tedavi etmeyi deneyecekti.

“Maalesef bugüne kadar okumak hiç aklıma gelmemişti. Dükkânda satmaya çalıştığımız yüzlerce kitabı okuduğum halde bunu okumayı akıl etmemişim. Ne tuhaf değil mi torun? Bugün ziyaretime gelen bir arkadaşım hediye getirdi. Bakalım okuyup anlamaya ömrüm yetecek mi ?” diyen Feride hanım gözüne son derece sağlıklı ve akli başında görüldüğü halde annesinin panikleme sebebini merak etti Devran.

“Senin o arkadaşım dediğin sakın azrail olmasın Feridem ha ? Seni almaya gelmiş olmasın bu arkadaş ? Bu kitabı eline verdiği göre niyeti bozmuş görünüyor ” diyen torununa dakikalarca güldü Feride hanım. Göbeğini hoplata hoplata, gözünden yaş gelene kadar güldükten sonra anlamsız bir merakla kıvranıp duran torununa çevirdi yüzünü.

“Ay, çok yaşa sen emi, gülmekten öldürecektin beni... Canımı almaya gelecek azrail gözüme onun kadar güzel görünse, Allah'tan başka ne isterim ki evlâdım? Vallahi elini sıkıca tutarım, hiç itiraz etmeden tıpış tıpış kendi ayaklarımla giderim. Aah, keşke...” diyen Feride hanım Devran'ı şaşırtırken Niran hanımı çileden çıkarıyordu.

“Güzel mi ?” dedi Devran.

“Gördün mü oğlum ? O terörist kız güzelliği ile anneannenin gözünü boyadı. Yetmezmiş gibi aklını çelmek için ona acaip kitaplar getiriyor” dedi Niran hanım.

“Terörist mi ?” diyen Devran ise hâlâ meseleye adapte olamamıştı.

“O kadarla kalsa iyi. Bu kız Yasemin denen bir kadınla birlik olmuş Suriye'den çocuk kaçırıyorlarmış. Kaçırıldığı çocukları Türkiye'ye getiriyorlarmış. Anneanneni susturmayı başardı ama bana sökmeyiz” dediğinde ise akli yerinden hoplayan Devran oldu.

“Ne ?” diyerek şaşkınlıktan eli ayağı birbirine dolaşan oğluna yüklendi Niran hanım.

“Söylesene, sen bu kızı tanıyor musun ? ” diye soran annesine itiraz etti.

“Tanımıyorum... anneannemin arkadaşım dediği bir kız mı ? Şaşırdım...” dedi Devran.

“Evet, adı da Nisa. Tanımadığından emin misin ?” diye üstelerken hortlak görmüşe dönen Devran şoktaydı.

“Tanımıyorum” diyen sesi cılız çıkmıştı.

“İyi ki tanıımıyorsun. Yoksa senin de aklını çelerdi” diyen Niran hanımı, ortalığı birbirine katmakta emsal tanımayan kızını Feride hanım bağırarak susturdu.

“Susunnn, ikiniz de oturun yanıma. Size anlatacaklarım var. Anlatmam diye söz vermişim ama anlatıcaz mecburen. Şu halinize bakın! İkiniz de acınacak haldesiniz ” dedikten sonra elindeki kitabı kenara koyup bir kızına bir torununa baktı gülerek.

“Niran, ah benim talihsiz kızım, keşke kapıdan duyduklarınla yetinmeyip yanımıza gelseydin de kendini böyle harab etmeseydin. Hem beraber çay içerdik hem de işin aslını öğrenmiş olurdun. Duyduğun her şeyi yanlış anlamışsın be kızım... Nisa ile arkadaşı Yasemin Suriye'deki savaşın kimsesiz bıraktığı çocukları kendilerini bekleyen her türlü belâdan, organ tacirlerinin, esir tüccarlarının elinden kaçırıp Türkiye'ye getiriyorlarmış. O çocukları bulup yetkililere teslim etme işini Yasemin'in Suriye'de savaşan asker kocası yapıyormuş. Şimdi anladınız mı ?” dedi Feride hanım. Onların şaşkınlığının geçmesini beklemeden konuşmaya devam etti.

“Bu kitabı bana okuyup ölüme hazırlanayım, günâhlarımdan kurtulayım diye getirmemiş Nisa kızım. Ben de öyle sanıyordum ama aslında Kur'an ölümlerin ya da öleceklerin başında okunsun diye indirilmemiş. Tam tersine diriler okuyup dirilsin diye indirilmiş. Ölümlerin ahiretini kurtarmak için değil, dirilerin dünyasını kurtarmak için vahyedilmiş. Henüz ayağım toprağa değmemişken şansımı kullanayım, ben de şuurlu bir insan olayım diye bana hediye getirmiş, sağolsun. Vallahi çok minnete geçti hediyem. Aldığımdan beri elimden bırakamıyorum” dedi Feride hanım. Ortalığı sakinleştirmek adına sarf ettiği her sözün önce kızını sonra torununu akıl tutulması ile beraber yeniden celâllendirdiğini ise geç farketti.

“Ama ben, polisi aradım, ihbar ettim” diyerek oturduğu yerde büzüldü Niran hanım.

“Ne yaptın ?” diyen Devran'ın tepkisi yüksek volümlü olunca daha da büzüldü Niran hanım

“Polis bana ne dedi tahmin edin” dedi usulca.

“Ne dedi ? ” derken yerinden fırlayan Devran hanımların gözünden kaçmadı.

“Bu konu bizim bilgimiz dahilinde hanımefendi, siz merak etmeyin, sakin olun. Biz gerekeni yapıyoruz zaten dedi. Büyük ihtimalle çoktan kodesi boylamıştı bunlar. Ya da polis suç üstü yapmak için harekete geçmelerini bekliyordur” dedi Niran hanım.

“Ne, suç üstü mü ?” diyerek hop oturup hop kalkan gence o soruyu Niran hanım sordu.

“Sen bu kızı tanımadığından emin misin Devran? Hiç öyle görünmüyorsun” dedi.

“Tanımıyorum. Bu anlattıklarınızı yapacak çılgınlıkta bir kızı kesinlikle tanıımıyorum” diye bastıra bastıra sarf ettiği sözcükleri kendi kulakları da duyunca yerinden fırlayıp kendini evden dışarı atan oğlunun ardından seslendi Niran hanım.

“Hani tanıımıyordun ? Nereye gitti bu şimdi ?” diyerek annesinin yanına döndü.

“Belki de senin dağıttığın parçaları toplamaya gitmiştir. Ah be kızım, ne yaptın sen ?” dedi Feride hanım. Kızının haline acıyarak başını sallıyordu.

“Yıllar önce Ayhan'la aramızda nişan yapıp aynı evi paylaşmaya başlayınca da aynı şeyi söylemiştin. Hatırlıyor musun anne ? 'Ah be kızım,, ne yaptın sen' demiştin. Ben bunu hep yapıyorum değil mi anne? Her şeyi ve herkesi yanlış anlıyorum. Ne olacak benim halim böyle ? Ben nasıl mutlu olacağım ?” diyen Niran hanımın gözleri yaşarmıştı.

“Yaaa, söylemiştim değil mi ? Hadi üzme kendini. Arkadaşım kodesten çıkınca bir tane de senin için isteriz bu kitaptan. Nasıl mutlu olacağını sen de okuyup öğrenirsin. Ha, bak bunu da Nisa söylemişti bugün. Bu kitap insanın mutluluk kılavuzu, aslında bütün insanların bu kılavuza ihtiyacı

var demişti. Hani şu bizim terörist olan Nisa demişti bunları. Keşke sen de yanımızda olup duyabilseydin ” dedikten sonra kitabını eline alıp kızının yüzünde asılı kalmış cevapsız sorularını görmezden gelerek kendi odasına çekildi. Ama artık hasta değildi. Hatta uzun zamandır hiç olmadığı kadar zinde hissediyordu kendini. Yatağına yerleşirken yüzündeki tebessüm an ve an büyüyordu.

“Niran haklı galiba, bence de tanıyor. Hatta oltaya takılmış bile. Hoplayıp zıplamasından belli... Yaşasınnn, başarmışım, onların tanışmasını sağlamışım. Allahım sana şükürler olsun. Tamam, mesajını aldım. Bundan sonra seni bir daha hiç unutmayacağım, yalan da konuşmayacağım, söz ” diyerek kitabına uzandı.

Yeni bir akabe, yeni bir zor yokuş...

Cumartesi gününe has kalabalık caddede kimseye çarpmamaya itina ederek koşan Devran soluğu Nisa'nın oturduğu eski apartmanın kapısında aldı. Hep açık duran büyük demir kapıyı iterken de soluk verdi. Koşmaktan değil endişelenmekten yorulmuştu. Annesinin polise ihbar ettiği kızın şimdi ne halde olduğunu düşünüyordu. Kendisinin yardım talebini kabul eden, anneannesini iyileştirip mutlu eden Nisa'yı hiç mi hiç tanımadığı gerçeğiyle henüz burun buruna gelmişken bir kez daha bu merdivenleri çıkacak, merak ettiklerini bir bir Nisa'ya soracaktı. Evinde bulamazsa en yakın karakoldan başlayarak istikbalini öğrenmeye çalışacaktı.

Yani sonuçta anneannesinin başına belâ ettiği bir musubetin önce boyutlarını sonra da içeriğini öğrenmeye çalışacaktı. Bu iş mekânîk robotlara müdahale etmeye benzemiyordu. Nasıl programlandığını bilmediği özel bir insan beyninin ne kabiliyet aralığını, ne de güzel kafasının içinde gizlediği hangi amaca hizmet ettiğini anlayabilmişti. Daha önce karşılaşmadığı yepyeni bir insan modeli peydahlanmıştı sanki önünde. En kötüsü de bütün bilinmeyenlere karşı kendi bünyesinde üreyen karşı konulmaz merakın sebebini bilmemesiydi. Kendine, kurallarına, hedeflerine ve ideallerine yabancılaşma korkusuyla kuşatılıyor gibiydi. Kalbi başka aklı başka yöne doğru çeğiştirip dururken beşinci katın zilini çalıyordu.

Bir süre beklediği kapı açılmayınca polis, karakol, sorgulama sözcükleri uçuşup duran aklını son bir gayretle toparlayıp alt kata indi. Yasemin'in kapısını çalmakta sakınca görmedi. Belki de merak ettiği her şeyi ondan öğrenecekti. Tabi eğer o da tutuklanıp götürülmediyse. Küçücük bebeği ile birlikte gözaltında sabahlamak ne kötü bir fikirdi. Anneannesinin anlattığı masum gerekçe doğruysa hemen müdahale edip onları annesinin gönderdiği demir parmaklıklardan kurtarması gerekecekti.

“Kapı çalındı. Kim acaba ? Sen birini bekliyor muydun Nisa ?” diye soran Yasemin her anını korku içinde yaşamaktan yorulmuştu. Onun da yanından ayrılmayan yatağını sınımsız tutacak bir eşe, üzerinde füzelerin uçuşmadığı anayurdunda huzurlu bir eve ihtiyacı vardı. Her kapı zilinden sonra kalbinin içine gelip yerleşen Yasin'ini kaybetme korkusundan kurtulmaya da.

“Evet, maalesef bekliyordum Yasemin. O yüzden senin yanına geldim zaten. Sen bana şahit olasan diye” diyerek gülümseyen Nisa Yasemin'in bebeğini kucağına aldı. Kapıya bakma işini otomatikman Yasemin'e bırakan Nisa başını sallıyordu. Her ne kadar anlamasa da kendisini bir sürprize hazırlayan Yasemin kapıyı korkmadan açtı.

“Aaa, Devran bey, aleykümselâm... Neden telaşlısınız ?” dedi gülerek.

“Evde olduğunuza sevindim. Nisa hanıma hemen ulaşmalıyım. Çok önemli ” dedi Devran.

“Ulaştınız işte, Nisa içerde, hayırdır ?” dedi Yasemin.

“Nisa buradaysa konuşabilir miyim ?” derken rahat bir nefes aldı.

“Evet tabi, içeri gelin” diyen kadına şüpheyle baktı Devran.

“Emin misin ? Nisa kızmasın sonra” diyen genç adama gülümsedi Yasemin.

“Nisa kızmaz merak etmeyin, o da sizi bekliyordu sanırım” diyerek şaşırttığı gence şüpheyle gülümserken salona önden girdi.

“İyi günler Nisa, sana sadece Nisa diyebilir miyim? Teferruatla uğraşmadan kendimi en hızlı biçimde ifade etmek istiyorum çünkü. Sorun şu ki, her an polisle başınız derde girebilir” dedi Devran. Sonra da hiçbir şey yokmuş gibi kucağındaki bebekle oynamaya devam eden kızın karşısına oturdu.

“Annem seni ve Yasemin’i polise ihbar etmiş” dedi Devran.

“Biliyorum, endişelenecek bir şey yok ” dedi Nisa.

“Nasıl biliyorsun ?” diyen Devran hâlâ gergindi.

“Polis haber verdi. Verdi ki, anneni bilgilendireyim, meseleyi doğru anlasın diye” dedi Nisa.

“Neden yapmadın o halde ?” dedi Devran.

“Yapamadım, çünkü ortalıktan kaybolmuştu. Feride teyze annene anlatır diye düşündüm. Ona kızmasın diye polisin beni henüz yanında otururken aradığını söylemedim” dedi Nisa.

“Polisin bildiğini bana da anlatır mısın Nisa ? Kim bu çocuklar ? Nereden geldiler ? Nasıl geldiler ? Kaç tane çocuk var ve şu anda neredeler ? Onları ne yapacaksınız ? Hepsini bilmek istiyorum. Senin nasıl bir faaliyete destek verdiğini ve amacını bilmek istiyorum. Şu kucağındaki bebeğin güvende olup olmadığını da bilmek istiyorum” dedikten sonra bir soluklandı Devran.

“Lütfen anlatır mısın Nisa, kimsin sen ? ” diye ekledi.

Beklediği ziyaretçi beklediği gibi davranıyor, beklediği soruları soruyordu Nisa’ya. Yasemin’le bakışıp birbirine tebessüm eden iki hanımın sakinliği ise Devran’ı sakinleştirmeye yetmiyordu. Bebeğin sevimli yüzü her ne kadar yüreğini yumuşatsa da endişesini silememiştir.

“Bu konuyu sadece polis değil, devletin en tepesi bile biliyor. O çocuklar gayet iyi ve hepsi de emin bir yerde. Onaltı çocuk vardı çocuk evinde. Bugün beklediğimiz iki yaşındaki Akif gelince onyedisi olacak. Bu çocukların sayısı daha fazla artmadan savaş bitsin diye dua ediyorum Devran” dedi Nisa.

“Çocuk evi dediğin yer neresi, onları kime emanet ettiniz ?” dedi Devran.

“Anlaşılan sen onları gözünle görene kadar soruların sonu gelmeyecek. Sen görüp ikna olsan yine yetmeyecek, evdekilerin merakı geçmeyecek. Bunu çözmemiz gerekiyor. Arabanız var mı ? ” diye soruyla tamamladı Nisa. Başını sallayıp evet diyen Devran’a not yazıp vermek için ayağa kalktı.

“Adres bu, koordinatlarını da yazdım. Yarın sabahtan bütün aileni toplayıp bu adrese getir. Ev halkıyla birlikte kahvaltı yaparız. Biz de Yasemin’le ve Akif’le birlikte kismetse orada olacağız” dedi.

“Ev halkı kim ? Bizi kabul edeceklerini nereden biliyorsun ? Sormadın ki...” dedi Devran.

“Ederler merak etme. Kim olduklarını gidince görürsün. Şimdi beni daha fazla yorma Devran. Akif le ilgili haber gelirse bütün gece uykusuz kalma ihtimalim var. Hadi evine git artık. Yarın cennette görüşürüz. Ha, bu arada cennet yemyeşil bahçe demek, korkmana gerek yok yani ” dedi Nisa.

Soruların çoğuna yanıt alamadığı halde sakinleşmişti Devran. Bu kızın o çocukların faydasına bir iş yaptığından emin olmuştu. Gözünde bir türlü canlandıramadığı cennetin nasıl bir yer olduğunu öğrenmekte ısrar etmedi. Merakını erteleyip yanına bırakarak yerinden kalktı. Bebeği annesine veren Nisa genç adamı yolcu etmek için ardından kapıya yürürken Devran son günlerde hayatında ışık hızıyla değişen gerçekleri kavramakta zorlanıyordu. Bu evin merdivenlerini her

defasında başka bir sebepten çıktığı halde her defasında başka bir sonuçla karşılaşmasına hayret ediyordu. Gitmeden önce son bir soru sormaya ihtiyaç duydu.

“Söyler misin Nisa, senin gözünde hiç de parlak bir imajım yokken, beni ikna etmeye mecbur değilken, beni oraya neden davet ettin ? Seni terörist zanneden annemi, sana bile isteye yalan söyleyip tezgâh kuran anneannemi hatta pek tanımadığın dedemi neden kabileye ilâve ettin ? Neden Nisa ?” dedi Devran.

“Seni davet ettim, ettim ki devrelerin yanıp arıza yapmasın diye. Feride teyzeyi davet ettim, henüz okumaya başladığı kitabın dünya hayatına yansımısını kendi gözleriyle görsün istedim. Niran hanımı davet ettim, özüne dönsün kim olduğunu hatırlasın istedim. Dedeni ise, olup biten ne varsa şahit olsun diye davet ettim” dedi Nisa.

“Demek devrelerim yanmasın diye... Sen beni ne olarak görüyorsun Nisa ? Arızalı bir Robot mu ?” derken sinirli görünen genç adama kapıyı kapatmadan önce gülümsedi Nisa.

“Bana neden kızılıyorsun Devran ? Sen bana kendini nasıl gösterirsen ben onu görürüm. Teknik veya etik olarak başka ihtimal var mı ? Benim gördüğüme itirazın varsa ya olduğun gibi görünürsün, ya da görüldüğün gibi olursun. Bu sorun böyle çözülür, öyle değil mi ?” dedi.

Güneşli bir pazar gününe, İstanbul'da baharın iyiden iyiye kendisini hissettirdiği ılık bir nisan ayı iklimine uyanmıştı insanlar. Güzel havanın tadını çıkarmak isteyenler açık alanlara, deniz kıyılarına koşarken, yeşil sahilleri dolduran insanlar an ve an çoğalırken Suriye'de savaş aralıksız devam ediyordu. Bombaların dehşetinden kaçarak istikbali belirsiz bir göç yolculuğuna çıkanların sayısı da günden güne artıyordu. Türk insanının kendine has anlayış ve hoşgörüsüne sığınan göçmenlerin sayısı milyonlara ulaşırken yardımseverlik yetersiz kalmaya, savaşı çözümsüzlüğe mahkum eden zümreler ise zulüm üretmeye devam ediyordu.

Daha kaç yıl devam edeceği belli olmayan savaş her gün yeni ve masum canlara hunharca saldırıyordu. O canları kendine dert edinenler de yaşamaya devam ediyordu bu memlekette, umursamayanlar da. Dünyanın birbirine zıt iki ayrı yüzüne tanık olan her vicdan böylesi bıçak sırtı zamanlarda, sırat köprüsü dedikleri yeryüzü sınavlarında kendi sorgulamasını yapıp kendi tarafını seçmek durumundaydı. Tarafını seçmek de yeterli olmayacak, iyiler aktif olmak ve faaliyet yapmak zorunda kalacaktı. Maalesef kötülerin de faaliyetleri devam edecek, insan denen canlının yaratılış yasaları gereği şeytanın hedefinde olmaya devam ederken iyiler daima azınlıkta kalacaktı. İnsanların çoğu hüsrandadır diyen ayetin sahibi yüce Allah yarattığı insanları en iyi bilen değil miydi ?

Kendi tarafını çoktan seçen Nisa'nın vicdanı ise toplumu ayrıştıran bütün yüksek duvarların, bütün katı engellerin kaldırılmasından yanaydı. Kimi kıyafet yüzünden, kimi siyaset yüzünden öteki tarafı reddeden, hatta sayıp söverek sanal alemi nefretine alet eden bütün hastalıklı zihinlerle mücadele etmek için yanıp tutuşurken, kendi yayınevi projesini kovalıyor, ikiye bölünmüş medyadan çok farklı bir anlayışla barışa hizmet yayınları üretmek arzusu taşıyordu. Başarabilirse eğer, gerçek islâmiyet vicdanının sesi olacak, tüm siyasi kaygılardan uzak duracaktı. Bütün yüksek duvarlarda mutlaka bir kapı olmalı, bir taraftan diğerine geçiş imkânı her zihne tanınmalıydı. Kendi misyonunu, fikir dünyasını hatta giyim tarzını dahi bu misyona uygun seçmişti Nisa. İlk bakışta tanınıp damgalanmaktan yana değildi ibresi. Ancak merak eden muhatabına tanıdık veya yabancı gelmeyi tercih ettiği orta bir yolda bütün insanlara kucak açacaktı. Emek ve zamanını feda ederek bedelini ödeyen her birey sadece Nisa'yı tanımakla kalmayacak, kendi vizyonunu da tanıyacaktı.

Daha dün yaşananlardan sonra Devran ve ailesinin toplumu ikiye bölen bu fikri ayrışmanın hangi tarafını seçeceğini görmeyi istemişti Nisa. Onları taraflarını belli etmek zorunda kalacaklı bir adrese davet ettikten sonra Kemal beyle yaptığı telefon konuşmadan bu kararının isabeti hakkında cesaret almıştı. Üstelik gelecek misafirleri en doğal ortamlarında dört gözle bekleyen sadece Kemal

bey ve Melek hanım değildi. Sayısı şimdilik on yediyi bulan çocuklar ile onlara şans tanınmasının anlamını daha gencecik yaşlarında kavramış ev halkı çocukları da gelecek misafirleri bekliyor olacaktı.

Ertesi gün

Güvenlikten geçerek büyük evin bahçe kapısından aracının direksiyonunda geçen Devran aynı anda cennet sözcüğünün ne anlama geldiğini fark ederek gülümsemişti. Yeşilin her tonuyla, baharın müjdecisi rengarenk çiçeklerle, coştukça coşmuş güllerin insanı mest eden ahengiyle insanı bir anda sarmalayan çevreye cennet denmezse ne denebilirdi ? Ailecek sus pus oldukları araçtan biraz ürkererek inerken etraflarını saran çocukların arasında kalakaldılar.

Çocuklar her yaşandı. Dilleri anlaşılmaz olsa da yüzlerinden silinmeye yüz tutmuş kederleri aşınaydı çocukların. Güler yüzle ve kırk yıllık dostları gibi karşılayan ev halkıyla çok kısa sürede samimi oldu misafirler. Artık unutulmaya yüz tutmuş insancılığın karşısında kendilerini mekânlar ötesi bir mekânda hissederken ev sahiplerinin onlara tanıdığı adaptasyon süresini hem çevreyi hem çocukları tanımaya çalışarak değerlendirdiler. Ev halkı için sıradan, misafirler için ise çok özel bir pazar günü yaşıyorlardı cennette.

Canan ve ailesini yıllardır bir arada tutmayı başaran büyük ev kimsesiz çocuklar Suriye'den gelmeden önce de cıvıl cıvıldı. Canan ve Serkan'ın ilk biyolojik evlatları Elif onbeş yaşını sürerken evlatlık evlatları Yusuf onaltısına basıyordu. Bugün Yusuf'un doğumgünü kutlaması için bahçedeki masada hummalı bir hazırlık yapılıyor, alâkasız bir sebepten teşrif eden konuklar da ister istemez kutlamaya katılıyor.

Elif ve Yusuf'un beraber büyümesini, aynı bahçenin farklı çiçekleri olarak serpilip gelişmesini keyifle izlemiş büyük aileyi anlayabilmek ekstra çaba gerektiriyordu. Üç yıl aradan sonra öz üvey ayrımının sunni bir ayrım olduğunda hemfikir olan Canan ve Serkan yeni bir deneye imza atmaya karar vererek farkedilen farklarını bir kez daha ortaya koymuşlardı. Öz kardeşler arasındaki şahsiyet farklarının aile çerçevesindeki değişimini görmek istemişlerdi. Aileye katılan İlker ve ondan beş yıl sonra doğan Semih ile daha da büyük aile olmuşlardı. Emre ve Bilge hâlâ en yakın dostları ve vazgeçilmez komşuları, haftasonları geldikleri cennetin müdavimleri iken Kemal bey ve Melek hanım en güvenilir danışmanları, yeni tabiriyle hayat koçlarıydı.

Bilge'nin oğlu Ömer artık üniversiteliydi. 21 yaşındaydı Ömer. Çok istediği tıp fakültesinin ilk yılındaydı. Fakülteye daha yakın bir adreste oturmaları yüzünden onlar da haftasonlarını ipe çeker konuma gelmişlerdi. Dayısını örnek alarak büyüyen Ömer doktorluk mesleğini seçtiği halde öz babası olarak benimsediği Emre'nin duygusallığını ve hatta müzik sevdasını da örnek almış, Elif ile aynı yaştaki küçük kız kardeşi Esmâ'nın idolü olmayı başarmıştı. Ergenlik çağının en coşkulu dönemini yaşayan bunca gencin gürültüsüz patırtısız aynı çatı altındaki üç farklı yuvada büyüme hikayesini akıl almaz bir şaşkınlıkla öğrenen misafirler, başka bir genç kızın annesiyle birlikte yan bahçenin açık duran kapısından girip kendilerine yaklaştığını görünce dayanamadılar. Niran hanım en bariz tepkiyi en nazik biçimde gösterdi.

“Ama nasıl olur ! Bu kadar çok çocuk aynı yerde....” dedikten sonra sessiz kalabalığın içinde sesinin yüksek çıkmasından utanarak sessizliğe büründü.

“Ne demek istediğinizi çok iyi anladım Niran hanım, çekinmeyin sorun. Biz buna iş bölümü diyoruz. Siz onların genç göründüklerine bakmayın. Bu evde herkesin çok ciddi sorumlulukları var. Hiç birine ergen diye sorumluluktan kaçma hakkı tanımadık. Onların hepsi doğduğu günden beri adam yerine konmanın sorumluluğunu taşıyorlar. Suriye'den gelenler de buna dahil oldu. Hatta bu Suriye'li yetimler adam yerine kondukları için bu dehşet verici saldırıya uğradıklarını bu bahçede

öğrendiler” diyen Kemal bey Niran hanımın Feride hanımın yüzüne bakıp derin iç geçirmesinin altında yatan derdini hemen anladı.

“İnanın bu kadar çocukla uğraşmak tek çocukla uğraşmaktan daha kolay” diye ekledi.

“Bence de.. kızımın çok sayıda arkadaşı olduğu için ikimiz de mutluyuz. Eğer tek çocuk olarak büyüseydi Zeynep, dünya kendisi için dönüyor sanabilirdi. Şimdi ise bütünü vazgeçilmez bir parçası olduğunu çok iyi biliyor” diyerek yaklaştı Nihal.

“Aslında o tek çocukla da uğraştım sayılmaz. Annem sağolsun, biz Almanya'da hayat mücadelesi verirken yokluğumuzu aratmadı oğluma. Siz nasıl başa çıkıyorsunuz hepsiyle? Bir de Suriye'li çocuklar eklenmiş... Aman tanrım ! Eviniz çok güzel ama işiniz çok olmuyor mu?” diyen Niran hanıma gülümsedi Melek hanım.

“Biraz önce Kemal bey bunu demek istedi Niran hanım. İş bölümü var dedi. İş bölümü onların bireysel gelişimini sağlıyor. Bireysel gelişim ise çocukların mutlu olmasına yol açıyor” dedi.

“Ayrıca yardımcılarımız var. Hem de her konuda yardımcı olanlar var. Gördüğümüz yandaki ev Nihal kızımın. 600 metrekare evinin yarısını çocuk evi olarak hizmete açarak projemizi Nihal başlattı. Çocuk evimiz bir nevi okul oldu,” diyerek Nihal'in yanına yaklaştı.

“O da benim kızım sayılır. Rahmetli Osman beyin bize bıraktığı en değerli vasiyeti” diyen Kemal bey omzuna sarıldı Nihal'in. Birlikte büyük masaya yaklaşıp misafirlerle tanıştırdı.

“Biz artık iyice yaşlandık. Bayrağı alıp taşıyacak gençler olmazsa hayatın ne anlamı kalırdı ? Öyle değil mi Devran bey ” diyerek göz hapsine aldığı genci daha yakından tanımak istedi. Onların ailece bu eve misafir olmalarını hiç de hafife almıyordu Kemal bey. Bu genç ve yakışıklı adamın Nisa'nın hayatında aniden peydahlanmasının sebebini algılamaya çalışıyordu.

“Lütfen bana sadece Devran deyin. Bizim aile sizin yaptığınız işi anlamakta zorlandığı için bugün buradayız. Siz de bizi anlamakta zorlanırsanız kusurumuza bakmayın” dedi Devran.

“Belki inanmayacaksınız Devran ama sizi anlamakta hiç zorlanmıyorum. Melek hanım da zorlanmaz. Biz bu konuda efsunlandık yıllardır. Şu gördüğümüz yetim çocukların koruma altına alınması gereği yeryüzünden silinmedikçe bizim gibi akıl sır ermez kaçıkların mevcudiyetine ihtiyaç hasıl olmaya devam edecektir. Hiç şüphemiz olmasın” dedi Kemal bey.

“Kemal bey, Melek hanım, siz ne harika insanlarsınız... Sizi tanımaktan çok mutlu olduk. İzin verirseniz buraya sık sık gelmek isteriz. Biz de kendi adımıza işlerin payımıza düşen kısmını üstlenmek isteriz. Bu çocuklar için gereken her türlü arapça dilde eğitim kitaplarını size temin edebiliriz. Değil mi Orhan bey ?” Dedi Feride hanım.

“Bu gerçekten çok hayırlı bir iş olur Feride hanım. Biz bulmakta bayağı zorlanıyoruz. Nisa kendi çabasıyla elinden geleni yapıyor ama yeterli olmuyor” dedi Melek hanım.

“Şey, ben merak ettim, Nisa ile yakınlığınız nedir sizin ? Aileden biri değil sanırım” dedi Niran hanım.

“Gönlünü ortaya koyan herkes bize göre ailedendir Niran hanım. Kan bağı soruyorsanız, yok öyle bir bağ. Biz Nisa ile arapça tercüme işleri sebebiyle tanıştık. Dil öğrenme bakımından çok yetenekli bir kız Nisa. Din öğrenme konusunda da keza... Din olgusuna edebiyat penceresinden bakması sayesinde müthiş bir Kur'an yorumcusu oldu. Zaman içinde biraz biz onu eğittik, biraz o bizi eğitti. Yani kısacası, boşa geçmedi zaman” dedi Kemal bey.

“Ya Nisa'nın ailesi, yoksa o da mı yetim ?” dedi Niran hanım.

“Hangimiz değiliz ki Niran hanım ? Dünyada yoksun olduğumuz ne varsa listesini yapın. İşte biz onların yetimiyiz. En başta da çoğumuz Kur'an yetimiyiz. Ayrıca Nisa'nın memlekette bir ailesi var çok şükür. Onun gibi bir kız evlât yetiştirip İstanbul'un en yanık bağrında bir başına bırakmak yürek ister. Onlar çok yürekli insanlar” dedi Kemal bey.

Niran hanımın Nisa hakkındaki bariz art niyetli soruları karşısında Feride hanım huysuzlanırken Devran içten içe sinirleniyordu. Bu iki hanım eninde sonunda Nisa ile kendisini ilişkilendirip iki koldan saldırıya geçeceklerdi. Rüzgârın yönü bütün okların Nisa'yı hedeflediğini açıkça işaret ediyordu. Üstelik bu kez Devran da tıpkı Nisa gibi iki ateş arasında kalmış mazlum durumuna düşmüş görünüyordu. Mutfak işlerine yardıma giden Nisa ile Yasemin'in yeni başlayan bu savaştan yakında haberdar olacakları ayrıca canını sıkıyordu.

Mutfakta başka bir âlem...

Birbirinden güzel hanımların, onbeşlik genç kızların yardım adına doluştukları Melek hanımın mutfağı neşeyle kaynıyordu adeta. Onlar mutfakta hazırlık yaparken, çatal bıçak sesleri tabak seslerine karışmışken evin küçük oğlanları bahçedeki yaşıtlarıyla oynamaya devam ediyordu.

“Nisa abla, sen nasıl tanıştın bu adamla ? Bak söylemezsen gidip ona sorarım. Dedemle Melek sultan da benden yana olunca paşa paşa anlatır nasılsa. O ne çarpıcı bir tip öyle... Adı da Devran'mış... Adı kendinden değişik ama kulağa hoş geliyor yani, alışıyor insan. Hadi anlatsana Nisa abla, onunla çıkıyor musunuz?” diyerek kızdırdığı Nisa'nın aniden beliren hışmından korunmak isteyen Elif atik bir hamle ile annesinin arkasına saklandı.

“Bana bak Elif, şu kepçeyi kafana indirmeden önce seni bayılına kadar gıdıklarım, haberin olsun. Sakın bana o robot kafayla ilgili bir şey sorma. Soracaksan git ona sor. Sor ki, onlar ailecek pataklasın seni...” diyen Nisa'yı gırgıra alan kızlar kıkırdayarak fısıldaşmaya başlayınca Canan müdahale etmek zorunda kaldı. Aslında Canan da aynı merakla kıvranıp durduğu halde Nisa'ya sorma fırsatı bulamamıştı.

“Tamam kızlar, rahat bırakın Nisa ablanızı. Hadi gidip kendi işinize bakın. Hâlâ sofrayı kuramadık, farkında mısınız?” Dedi.

“Anlaşıldı annem, gidiyoruz. Zaten cevap almaya ihtiyacımız kalmadı. Biz meseleyi çoktan anladık Zeynep'le. Havada çok yüksek volt elektrik var, orası kesin. Bir de elektrik gözle görülmez derler...” diyerek ve Nihal'in kızı Zeynep'le birlikte ellerinde malzemelerle birlikte güle oynaya uzaklaşan Elif arkadaşının kulağına yavaşça fısıldadı.

“Fırsat buldukça bol bol fotoğraf çekelim. Esmâ gelince ona da anlatırız durumları” dedi.

Mutfakta tuhaf gerginlik devam ederken, Nisa'nın onları cennete davet etmekteki pişmanlığını sezen Canan gülümseyerek yanına yaklaştı.

“Hadi ama Nisa, sen de biliyorsun ki kızlar haklı bu konuda. Akılları bir karış yukarıdayken bile farkettileri bir mesele var aranızda. Merak etme, seni sorguya çekecek değiliz. Her zaman yanında olduğumuzu bil yeter. Seni çok seviyoruz biz” dedi Canan.

“Onları getirmekle hata mı ettim sence ? Suriye'li çocuklar meselesi benden çıksın, onların üzerimdeki kuşkularından kurtulayım, hepsinin içi rahat etsin istedim sadece. Ayrıca, bu çocuklara yardım ediyoruz diye bizi kınayıp kınamayacaklarını görmek istedim. Asıl merakım buydu ama olmadı galiba ki, herkes aramızda bir şey var sanıyor ” dedi Nisa.

“Yok mu?” dedi Canan gülererek. Nisa hemen cevap vermek yerine elindeki tepsiyi tezgaha bırakıp bir süre düşünmek zorunda kaldı. Derdini anlayabilecek yegane kişinin Canan ablası olduğunu biliyordu. Örnek almak istediği yegane kişinin de...

“Var Canan abla. Aramızdaki ilişkinin adı, düpedüz **savaş**. Suriye savaşından daha beter değil elbet, ama çok yıpratıcı. Ondan kurtulmak için akabe anlaşması imzalamayı bile kabul ettim ama nafiye... Bu adam durduk yerde anlaşmanın şartlarını değiştirip değiştirip karşıma dikiliyor ve yine savaş başlatıyor ” diye boynunu büktü Nisa. Canan başını sallayarak onayladı Nisa'yı.

“Robot kafa dedin” dedi gülererek.

“Dedim... Robot kafa resmen, abartmıyorum,, Elindeki üç beş düğme ile bütün dünyayı yöneteceğini sanıyor şaşkın...” dedi Nisa.

“Ooooo, vay canına, aynı zamanda şaşkın... büyük cesaret doğrusu” dedi Canan gülerek.

“Büyük aptallık bence, yok yok, büyük cahillik. Savaşın nerelere kadar uzandığının farkında değil” dedi Nisa.

“Seni rahatsız etmeyi başarmış ama, umursamaz kalamamışsın. Öfkelisin... Ben bu duyguyu iyi hatırlıyorum Nisa, insanı mücadele etmek zorunda bırakır ” dedi Canan.

“Benden uzak dursa umursamazdım. Ama duramıyor. Beş kat merdiveni üşenmeden çıkıp bana sürekli ateş açıyor. İşin tuhafı annesi ayrı koldan anneannesi ayrı koldan saldırıyor. Dedesi şimdilik savaşın dışında ve herşeyden habersiz” dedi Nisa.

“Sorun ciddi görünüyor. Hiçbiri seni gerçek manâda tanımıyor da ondan Nisa. Haklı sayılabilirler, çünkü bizim gibileri anlamak kolay değildir. Bizim gibiler Kur'an gönüllüsü, gönül fatihleriyiz. Kapalı gönüllerin bir yolunu bulup kapılarını aralamak için savaşıyoruz. Bizim gibiler kişiye ayna olup, kendi görüntüsünü yansıttığı kişinin konforunu bozduğu için çok sevilmezler. Başarılı oldukça yalnızlaşırlar. Onları yanımıza çekmek için mücadele eden kıskırtıcı insanlarız biz. Savaşın her türünden daha zor bir mücadele veriyoruz aslında. Senin meselen de aynı görünüyor. Bu seni çok yorup rahatsız ediyorsa biz çözelim meseleyi, ne dersin Nisa ?” dedi Canan.

“Yok, şimdilik gerekmez ablacım. Zorda kalırsam önce seni ararım, merak etme” dedi Nisa.

“Tamam, bana bu kadar bilgi yeter, zorlama kendini. İnsanların çoğunun yaptığı hatayı biz de yapmayalım. Duyguları değil, önce aklımızı sorgulayalım. Hadi, şimdi de gidip Yusuf'un doğum gününü kutlayalım. Küçük büyük bütün çocuklar pasta bekliyor.” dedi Canan.

Misafirlerin hiç beklemediği kadar kalabalık bir doğum günü kutlaması yaşanan Melek sultan cumhuriyetinde zihinler alabildiğine karıştı. Körpecik bedenleriyle dimdik duran gençlere, çocukça davranmaktan çok uzak görüntü veren küçük şahsiyetlere merakla göz gezdiren Niran hanım tanık olduğu manzaranın gerçek mi, yoksa göstermelik mi olduğuna karar veremedi. Hızını alamadı, niyetini açık etmekten çekinmedi.

“Bu çocuklar her zaman böyle sessiz sakin kalabiliyor mu ? Yoksa bizden sonra bu cennette tufan çıkar mı, merak ediyorum. Kusuruma bakmayın ama ben bu manzarayı inanılmaz buluyorum” dedi gülerek. Sorusuna kimseden cevap gelmeyince ve cevapsızlığın cevap olduğunu anlayamayınca hızını alamayıp fitili ateşlemekten çekinmedi.

“Canan hanım, Yusuf 16 yaşında, Elif 15 yaşında nasıl oluyor ? Sizin gibi yüksek eğitim almış, hatta yıllar önce milletin dilinde efsane olmuş bir hanım peş peşe iki çocuk mu doğurdu? Aklım almıyor doğrusu” dedi.

Susma silahını hayatı boyunca hep doğru yerde kullanan Canan yine sustu. Bu gün anladığı kadarıyla Nisa'nın başı sadece Devran ile derte görünmüyordu. Devran denen yakışıklı gençle aralarındaki savaş devam ettiği sürece Niran hanım da başını çok ağrıtabilecek gibi görünüyordu. Hatta savaş bitip anlaşma sağlansa bile annesi pek rahat durmayacak gibi duruyordu. Yanında 16 yaşının bütün ihtişamı ile oturan son derece çekici bir delikanlı olan Yusuf'a çevirdi yüzünü. Sonra da diğer yanında oturan Serkan'a baktı gülümseyerek. Niran hanımın canını sıkmayı beceremeyen sözleriyle hayata karşı yıllardır süregelen mücadelelerini hatırladı. ‘Nasıl mutlu olduk’ sorusunun cevaplarıyla dolu masadan henüz nasiplenemeyen Niran hanım için üzülen konuyu değiştirmek üzereyken Yusuf konuştu.

“Beni annem doğurmadı. Annem Elif'e hamileyken beni evlatlık aldılar. On aylıkımışım. Biyolojik annem ve babam heyelân felaketinden sağ kurtulamamış. Beni enkazdan çıkaran babam beni bu eve enkazdan çıkarınca sardığı battaniye ile getirmiş. O battaniye hâlâ odamda duruyor. O

günden sonra ailem beni hiç bırakmadı ve şimdi buradayım işte. Hiçbir bedele değiştiremeyeceğim muhteşem ailemi ben de yaşadığım sürece hiç bırakmayacağım inşaallah” dedi Yusuf.

Yusuf'un sözlerinden sonra uzun süre konuşmayan Niran hanım bu kez bütün dikkatini Nisa'yı gözetim altında tutmaya yöneltti. Görünen o ki Canan denen kadın pek normal biri değildi. Yıllar önce onun tuhaf kişiliğini anlatan **Beyaz Günler** filmi Almanya'da hayranlıkla izlemiş, gerçek dışı görünen şahsiyetini filmde izlerken hiç yadırgamamıştı oysa. Film deyip geçmişti o zamanlar. Ne tuhaf ki, bu eve gelip onu karşısında görünce haberlerden aşına olduğu yüzü hemen tanımıştı. O günlerde televizyonda çokça fotoğrafını gördüğü Canan onbeş yıl aradan sonra hâlâ çok güzel, eşi Serkan eskiden olduğu gibi uzun saçlı ve çekiciydi. O zamanlar farketmediği can sıkıcı tuhaflığını ise şimdi fark ediyordu bu çiftin. Evlâtlığı ile beraber üç çocuğun daha yükünü sırtlanmak yetmemiş, sahip oldukları cennet gibi mülkün keyfini sürmek varken Suriye'li yetimleri başlarına musallat etmişlerdi.

Aklı isyanlarda, gözleri Nisa ile Devran'da dolanırken sofranın keyfini çıkarmakta zorlanıyordu Niran hanım. Bir an önce misafirliğin bitmesini diliyor, bu tuhaf insanların hem sergiledikleri görüntüyle, hem de sarfettikleri sözlerle zihnini taciz etmesini sonlandırmak istiyordu. Aynı sebeple de sık sık saatine bakıyordu. Bu kez Serkan dayanamadı konuştu.

“Hadi çekinmeyin Niran hanım, rahatça sorabilirsiniz. Evlatlık bir çocukla öz evlat arasındaki sevgi farkını merak etmiyor musunuz ? Biz bu soruyu çok duyduk, çok cevapladık. Artık hepimiz ezberledik” dedi.

“Tamam, sorulmuş kabul edip ben cevaplamak isterim. Çünkü hem üvey hem de öz kardeşleri olan sorumlu bir abla olarak nasıl bir duygu olduğunu en iyi ben biliyorum” diyen Elif derin bir nefes alıp gülümsedi.

“Öyle bir dünyada yaşıyoruz ki, insanların sadece bizim öz üvey meselemize takılmasını ben kendi adıma anlamakta zorlanıyorum. Hergün yaşanan akıl almaz olaylara bakıp sebeplerini bulmak daha isabetli olmaz mıydı? Öz anaları tarafından çöpe atılan bebekler varken gündemde... Babaannesinin boğazını kesen torunlar, öz kızına tecavüz eden babalar, eşlerini öldüresiye döven kocalar, hatta cinnet bahanesiyle bütün ailesini kurşuna dizen akli yoldan çıkmışlar bütün ülkelerde yaşayıp dururken tek derdimiz bu mu olmalıydı ? Biz kardeşler Kemal dedemin orkestra şefliğinde insanlık bestesini satır satır dinleyerek büyüdük. O bestede anlatılır ki, her birey özel ve çok değerlidir. Bütün iman edenler kardeşlerdir. Kardeş olmanın öz veya üveyi olmaz. Ana, baba, çocuklar, torunlar, öncelikle iman kardeşidir. Farklılıklarımız sadece hayattan sorumluluk alma yöntemlerimizde ortaya çıkar. Bu farklar bizim Allah huzurundaki derecelerimizi belirler. Bu felsefeye inanmak kime zor geliyorsa tarihe bakması yeterli olacaktır. Tarih her dönemde akrabalık bağlarının ne sevgi bağı, ne de ahlâk ortaklığı demek olmadığını belgelerle kanıtlar. Kendi öz babasını cehennemden kurtaramayan Hz. İbrahim, kocası firavun iken imanının tadını almış Asiyeye, öz kardeşini kısıakçılık yüzünden öldüren Kabil, öz oğlu Kenan'ı tufandan kurtaramayan Hz. Nuh örnekleri ile Allah bize Kur'anda bu gerçeği anlatır. Sonra da kardeş olmanın şartlarını öğretir. Yoksa siz büyükler tarihle hiç ilgilenmiyor musunuz? Bir soru daha var aklımda ama, sormasam iyi olacak sanırım. Yaşım 15 olduğundan dolayı haddimi aşmış olmaktan korkarım ” dedi.

“Seni çok iyi anladım Elif kızım. Nisa'nın bana hediye ettiği kitabı biraz çalışayım, seninle bu konuları yeniden konuşalım bir gün, olur mu ?” diyen Feride hanım yüzünü Canan'a çevirdi.

“Çocuklarınız çok güzel yetişmiş görünüyor Canan kızım. Ailenize hayran kaldığımı artık istesem de gizleyemem. Allah hepinizin yolunu açık etsin. Eğer şu günahsız yetimleri de onların kıvamına getirebilirseniz emsalsiz bir sevap kazanmış olacaksınız. Allah Kemal beyle Melek hanıma da sağlıklı bir ömür bağışlasın inşaallah. Bağışlasın ki projeniz yarım kalmasın” dedi.

Tekrar bu insanlarla görüşme fikri tüylerini diken diken etmişken Devran'ın espri kıvamındaki sözleri Niran hanımı çileden çıkardı.

“Projeniz bütün takdirleri hakediyor Serkan bey, ama benim burada otururken durduk yere ciddi bir endişem oluştu. Bütün çocuklar yüzme biliyor mu ? Bilmiyorlarsa havuza düşüp

boğulmalarını nasıl engelleyeceksiniz, merak ettim. Havalarda ısınmış siz o örtüyü kaldırıncaya olacaktan şimdiden korktum. Dünyada en çok çocuk ölümleri havuzlu evlerde boğulma şeklinde oluyormuş. Savaşları saymazsak tabii. İsterseniz size bu konuda yardım edebilirim. Özel bir alarm sistemi hazırlayıp sizi bu kâbustan kurtarabilirim” dedi gülerken.

“Doğru bir tesbit bu Devran, bize korkumuzu hatırlattın. Dediğin alarm sistemini gerçekten yapabilir misin ?” dedi Serkan.

“Evet, benim için çocuk oyuncağı bu iş. Havuza belli bir mesafeden fazla yaklaşana haber veren bir alarm sistemi bu işi çözer. En azından biri düştüğünde haberdar olursunuz. Ama yine de en sağlıklı çözüm küçük büyük hepsine yüzme öğretmek olurdu. Ha, bu arada bu göreve de zevkle talip olabilirim. Haftasonları gelebilirim. Hatta yaşı uygun olanlara bilimsel ve deneysel dersler de verebilirim” diyen Devran yüzüne ters ters bakan Niran hanımı kızdırmaya devam etti.

“Tabii ya, sevgili annem çok haklı. Bu çocuklarla aramızda bir lisan sorunu olduğunu unutmuşum. Bu sorunu iyi bir tercümanla aşabiliriz bence. Öyle değil mi ?” diyen Devran'ın savaşa devam arzusuyla Nisa'yı kastettiğini çabuk anlayan Canan cevapladı soruyu.

“Harika fikir. Onların eğitimine katkıda bulunacak herkese minnettar olacağız. Bu konuda size Yasemin hanım destek verebilir. Bugünden sonra Yasemin de burada, çocuk evinde kalacak. Çocuklarla iletişim konusunda ve en çok da lezzetli yemekler konusunda katkı sağlayacak” dedi.

“Nisa'nın da arapçası var değil mi ?” diyen Feride hanım her ne kadar niyetini açık etse de ev halkı oyuna gelecek gibi değildi.

“Nisa'nın sorumlulukları biraz farklı. O bize sahada lâzım Feride hanım. Suriye'den yetimleri bulup getirmek hayli zamanını alıyor. Ayrıca kendi işleri de var” dedi Melek hanım.

Derdini anlatmak zorunda kalmadan Devran'ın hedefinden kurtulan Nisa'nın konuşmasına gerek kalmamıştı. Onun ailesinden uzakta bir başına yaşam mücadelesi verirken sahipsiz olmadığını misafirler çok net anlamış oldular. Nisa da bu aileden biri gibi saygı ve kabul görüyordu. Feride hanımın Nisa ile Devran'ı bir araya getirmekle ilgili umutları kırılırken Niran hanımın keyfini yerine getiren konuşmalar nereden dolandıysa dolandı Nihal'in ve güzel kızının üzerine odaklandı.

“Bugün iyi ki buraya gelmişiz. Hem temiz hava iyi geldi, hem de sizleri tanımaktan çok mutlu olduk. Kabul ettiğiniz için ailem adına teşekkür ediyorum. Ben sadece Nihal hanımın bu projedeki payını tam anlayamadım” dedi Niran hanım.

“Ben ve kızım evimizi ve hayatımızı bu çocuklarla paylaşıyoruz. Annem onlara matematik öğretiyor. Biz de çocuklardan arapça öğreniyoruz” dedi Nihal. Asıl derdi o soruyu sormak olan Niran hanım fırsatı kaçırmadı.

“Ya eşiniz, o nerede ? Ortalıkta göremedik kendisini...” diye sormaktan çekinmedi.

“Eski eşim kendi hayatını ve kendi doğrularını yaşıyor. Biz on yıldır ayrıyız Murat'la. O kendi doğrularına inanıyor diye ona asla kızmıyoruz. Üstelik Zeynep'le beraber ona çok müteşekkirimiz. Bu aileyle tanışmamıza vesile olmasaydı, ayrılırken bu evi bize bırakmasaydı büyük aile paylaşımını asla sağlayamazdık. Yetim çocukları tanıyamazdık” dedi Nihal.

“Evinizdeki kalabalıktan memnunsunuz yani..” dedi Niran hanım hayretle.

“Memnun ve mutluyuz” diyen Nihal'e uzun uzun baktı.

“Müfettişlik vazifem bittiyse artık kalkalım mı validem, ne dersin ?” diyerek ayağa kalktı Devran. Annesinin negatif tutumundan dolayı hayli mahcup ev sahipleriyle vedalaştıktan sonra sessizliğe bürünüp yola koyuldu. Arka koltukta oturup uzun yol boyunca yaşadıkları sıradışı günün çetelesini ayrı ayrı çıkaracak hanımları kendi hallerine bırakmayı tercih etti. Yanında oturan dedesiyle bakışıp gülümsedikten sonra kendisini iç dünyasına kapattı. Hazmetmesi uzun zamanını alacak bir sürü realiteyle yüz yüze kalmıştı bugün. Evlenme fobisinin sebeplerini bile artık düşünmez olmuştu. Yaşadığı zamandan hem keyif almış, hem de kızgın bir kedi tarafından bütün vücudu tırmalanmış gibi rahatsızlık duymuştu. Asılmış yüzü, çatılmış kaşlarıyla yola bakıp aracını

sürerken kendi içinde sorgulama yaşıyordu. Aynı zamanda yüzünün ifadesini açıkça göremedikleri halde ileri geri konuşmaktan geri durmayan hanımları içten içe kınıyordu.

“Sakın bana Nisa denen kızı Devran’a uygun bulduğunu söyleme anne. Ben buna asla izin vermem. Bu kız bizim ailemize hiç uygun değil. Yarın bir gün ne yapacağı, hangi cemaate girip milletin başına nasıl çorap öreceği hiç belli olmaz. Bir bakmışsın tesettüre girmiş, almış başını gidiyor. Böyleleri ne söz dinler, ne yola gelir. Bu yaştan sonra bilmem hangi tarikatla, falan filan cemaatle uğraşacak halimiz yok. Bizim derdimiz bize yeter” diye bol keseden esip gürleyen annesine hiç aldırmadı Devran. Onu asıl ilgilendiren anneannesinin bu kızı başına sardırın tezgâhından sonra fikrini değiştirip değiştirmedeği olacaktı. Merakını gidermek için beklemesine gerek bırakmayan sözler Feride hanımdan hemen geldi.

“Yok kızım, merak etme sen. Bence de Nisa Devran’a uygun değil zaten” diyerek Devran’ın yola odaklanmış dikkatini ansızın dağıttı. Ani bir frenle aracı ve içindekileri sarsan genç adam dikkatsizliğini örtbas edecek bahaneler bulmaya çalıştı. Hanımlar sakinleşince konuşma devam etti.

“Onu ilk tanıdığımda aklıma hemen Devran gelmişti. Ne yalan söyliyeyim, kızda resmen gözüm kalmıştı. Ama bugün gördüm ki bu kız bizim toruna hiç uygun değil” diyen Feride hanım amacına ulaşmış, Devran’ın tepkisine yol açmıştı. Torunun mimiklerinden, nereye sığdıracağını bilemediği elini kolunu oynatmasından anladığı tepkisine içten içe gülere gülere konuşmaya devam etti.

“Bu kız bizim toruna birkaç numara büyük gelir zaten. Benim aklımda Nisa’ya çok uygun başka biri var aslında. Bak ben bu konuyu enine boyuna bir düşünüyüm” diyen anneannesine çok geçmeden cevap verdi Devran. Onca çöpçatanlık çabasının ardından fikrini değiştiren kadının ihanetine uğramış gibi hissediyordu.

“Vaaay, bak sen Feride’me... Öldürmüşken bir de gömseydin Devran’ı! lâfa bakar mısın dede, Devran’a birkaç numara büyükmüş kız... Biz de çok meraklıydık o cadıyla evlenmeye. Sen de duydun mu dede?” Diyerek fikrine onay bekledi ama nafile... Dedesinin sadece yüzüne bakıp gülümsemesini çok manidar buldu.

“Demek sen de Orhan bey... Vay, vay, vay... Ben çoktan gömülmüşüm de haberim yokmuş meğer ” dedi.

“Kim demiş onu? Sakın dert etme sen oğlum, ben sana uygun harika bir kız buldum bile. Bak, bu kızla bir tanış, çok hoşlanacaksın. Tam senin tarzın... Annesi benim liseden arkadaşım. Kızı okumuş, kariyer yapıyor. Onunla tanışınca bana dua edeceksin ” diye başlayan ve susmamakta ısrar eden annesine alıştıkları gibi tepki gösterdi Devran. Kendisinin de tıpkı Nisa gibi katagoriye tabi tutulan biri olduğunu öğrenmek taze açılan yarasını daha da derinleştirdi.

“Oooof dede, gördün mü olayı ? Yine başladı aynı muhabbet...” dedi.

Ne ertesi gün ne de takip eden günlerde evdeki hava değişmedi. Niran hanım üsteledikçe üsteledi. Devran evi terk etme noktasına gelip arkadaşında kalmaya başlayınca acil çözüm önerileri devreye girdi. Devran’ın evlilik karşıtlığı annesinin sayesinde tavan yapmışken, Feride hanımın kızına ikazları işe yaramazken günler günleri kovaladı. Her nedense başına dert olan konudan kurtulmak üzere ayrı bir eve taşınmaya kalkışmadı Devran. Belki de içinde bir yerde gizli gizli büyüttüğü bir duygu onu cezbetmeye başlamıştı. Üzerinde uyguladıkları baskının alâka demek olduğunu keşfederek bu alâkadan zevk almaya başlamıştı. Yıllarca ne yapıp ettiğine, ne yiyip ne içtiğine aldırmayan annesinin, hatta kendisine bağımsız hayat kuran babasının yeni yeni yeşeren önerilerini küçük yaşlarda kaybettiği ilgi ve alâka olarak algılamak hoşuna gidiyordu. Önceleri sürekli ortaya getirip ev halkını tedirgin eden taşınma silahını bu alâkayı kaybetmemek maksadıyla kullanmak istemedi. Yine de evlilik denen geçimsizlik ve anlaşmazlık tuzağına düşmemeye, başarıyı veya başarısızlığı kaderin oyunu adı altında normalleştirme oyununa gelmemeye kararlıydı. O kendi tercihleriyle kendi hayatını yönlendirmenin insanın en demokratik hakkı olduğuna inanıyordu. İnsan dünyaya hükmedebilme yeteneği olan en değerli varlık olarak kendi kendine

yetebilirdi. Hayattaki yegâne hedefi mutlu bir hayat yaşamak olmalıydı. Başka birini mutlu etmek çabası son derece gereksiz, hatta anlamsızdı. Evlilik denen sorumluluk yükünün altına girmek ancak kendine yetemeyenlerin seçimi olmalıydı.

Onun bu mücadeleci tavrı arkadaşlarını bile şaşkırtırken kendisi onlardan daha şaşkıındı. Sıkı sıkıya sarıldığı hayat felsefesinin yanısıra aklını meşgul eden daha acil bir sorunun zihninde yeşerdiğini kimseyle paylaşmıyordu. Yaşamak adını koyduğu yolculuk boyunca bugüne kadar tecrübelerini biriktirip doldurduğu kıymetli kabı devrilip yerlere saçılmış gibi hissediyordu kendini. Dökülenleri yeniden aynı kaba doldurmak veya dökülenden vazgeçip boş kabını yeniden doldurmak ikilemi yaşıyordu içinde.

Belki de doğru bildikleri doğru değil, yanlış adını koydukları yanlış değildi. İki hafta önce cennet denen bahçede gördükleri yüzünden kaçınılmaz sorgulama başlamıştı bir kere. Orada tanıdığı insanlar başka bir felsefeye ait başka bir hayatı yaşamayı seçmişlerdi. Başkalarının hayatlarını kendilerine dert edinmişlerdi. Eğer İslâm anlayışı bunu gerektiriyorsa İslâm ülkelerinde gördüğü perişanlık neye işaretli ? Bir müslümanın başka bir müslümanı öldürebilme rahatlığı, mezheplerin hoşgörüsüz ve reddiyeci tavırları neyin nesiydi ? Kendi fikrinden olmayanı kâfir ilân edip öldürme hükmü verme aklını hangi İslâm savunuyordu ?

Bugüne kadar öteleyip durduğu, kendi dümdüz hayatının dışında tuttuğu bütün bu sorular anneannesinin bir anlık hevesi yüzünden aklını meşgul eder olmuştu. Onun fikir değiştirip kurtulmuş görüldüğü Nisa takıntısı bu kez kendisinin takıntısı olmuştu. Sorgulama sancısı dönüp dolaşıyor yine Nisa üzerine odaklanıyordu. Bu kızı tanıdığı kızlardan farklı kılanı, üst düzeye tırmanmış kendine güveninin kaynağını merak ediyordu. Onun kafasındaki İslâm anlayışı nasıl bir anlayıştı ki, baş örtüsü, tesettür gibi İslâmın olmazsa olmaz dedikleri argümanlar Nisa'nın henüz semtine uğramamıştı. Belki de annesinin dediği gibi çok yakın gelecekte değişimini tamamlayacaktı bu kız ve o gün itibarıyla duvarın öte yanına geçtiği için kendi merak sahasından çekilmiş olacaktı. O gün gelene kadar, Nisa henüz duvarın öte yanına geçip gözden kaybolmadan Devran bu garip mantığı kendi adına ve kendi kusursuz aklıyla çözebilirdi. Vakit varken bu fırsatı kaçırmamalıydı.

Derken, aklına gelen başka bir görüntü yeniden kafasını karıştırdı genç adamın. Yeni sorusu suydur Devran'ın: Öyle ise cennette tanıdığı diğer kadınlar geçen yıllara rağmen müslümanlaşma evrimin neden tamamlanmamış görünüyordu. O bahçede Yasemin hanımdan başka başörtüsü ve tesettür denen sembollerini kendine ilke edinmiş bir kadın görmemişti. Ama bu bahçenin içindeki küçük büyük herkes İslâm dinine sıkı sıkıya bağlı görünüyordu. Ne eksikti bu bahçede veya ne fazlaydı ?

İki hafta boyunca iki kez aynı adrese giderek vaad ettiği alârm sistemini yerine monte etmişti Devran. Ama bu iki farklı günde de cennetin müthiş atmosferinde Nisa ile karşılaşmamıştı. Kemal beyle sohbet şansını değerlendirirken onların ayrıcalıklı hayat anlayışlarını öğrenme fırsatı bulmuş, annesinin merak ettiği sorunun cevabını kendi gözleriyle görmüştü. Bahçeyi dolduran çok sayıda çocuk her zaman sessiz ve sakin paylaşıyordu hayatı. Çocuk görünümüne rağmen yetişkinler gibi yaşıyorlardı zamanı.

Ailenin Nisa'dan söz etmemeye özen gösterdiğini keskin zekasıyla bu süreçte anlamış, buna karşılık o da kendi fikir mücadelesini olabildiğince gizli tutmayı başarmıştı. Aynı zamanda Nisa'nın kendi sorunlarını kendi başına çözebilme potansiyelini çok değer verdiği insanlarla paylaşmamasından öğrenmişti. Kendisi de aynı ciddiyetle sorunlarını kendi başına çözmeye karar vermişti. Ne annesinin taleplerine ne de anneannesinin onayına gerek kalmadan çözecekti sorunu.

Ziyaretlerinde Yasemin hanımın yardımıyla Suriye'li çocuklarla iletişim kurmak, onlara bilim insanı olarak kendi ilginç hikayesini anlatmak hoşuna gitmişti. Annesiyle babasının başarısız evlilik hayatları yüzünden evlilik kurumunun güvenilmezliğine olan inancı artık eskisi kadar sağlam durmuyordu kafasında. Bu bahçede başarılı evlilik örnekleri de başarısızlıkla sonuçlanmış örnekler de yan yana mevcut olduğu halde birbirlerini kınamadan el ele tutuşabiliyordu. Nisa ile tanışmadan

önce aklının ucundan bile geçmeyen bir hayat tarzıyla karşılaştığını artık biliyordu Devran. Şartların zorluğuna, sorunların çokluğuna rağmen inanılmaz bir demokratik düzen yaşıyordu bu cennette. Kafası karışmış, zihni bulanmıştı. İkinci cumartesi cennetteki işlerini bitirip evine döndüğü zaman bunca karışık ruh haline kimseyi ortak etmemekte hâlâ kararlı ve geneline olmasa da hâlâ güvenemediği kendi evliliğine karşıydı. Sonu belli olmayan o gereksiz maceraya asla girmeyecekti.

O pazar sabahı erkenden kalkmış, evin içinde serseri mayın gibi amaçsız dolanmaktan yorulup mutfakta karar kılmış, sofranın çekiciliğine kayıtsız kalamamıştı. Anneannesinin emsalsiz börekleri Yasemin'in uzmanlığını hatırlatınca gülümsemişti. Cennette onlarla zamanı paylaştığı günlerde bol bol nasiplendiği özel lezzetlere hayran kaldığını hatırlamıştı. Onun yüzünü gülerken nadir görebilen Niran hanım bulduğu fırsatı kaçırmadı.

“Günaydın oğulcuğum, nasılsın bugün diyerek sarılıp öptüğü genç adamı pozitif görüntüsüyle şaşırtırken aklında soru işaretleri oluşmasına engel olamadı. Ama onun şaşkınlığını görmezden gelen Niran hanım hedefine doğru yol almaya devam etti. Küçük bir hediye paketini mutfak rafından indirip oğluna uzattı.

“Bak sana ne aldım ? Özel bir sebebi yok, alışverişe çıkmışken görünce dayanamadım. Senin en sevdiğin koku bu. Baktım ki son günlerde kendini koyvermişsin, parfüm falan kullanmıyorsun, aklıma geldi. Şöyle kendine bir çeki düzen ver, değil mi ama ?” diyen annesine gülerken baktı Devran. Annesinin yanlış anladığı gülme sebebi hediye zarafetinden değil Nisa'nın parfüm kokusuna allerjisinden kaynaklanıyordu oysa. Hiçbir telkinde bulunmadığı halde Nisa'ya allerji yapıyor diye parfüm kullanmaya son veren Devran son kez de kendi durumu için güldü. Çok sevdiği kokudan Nisa için vazgeçmiş olması onunla tekrar ve tekrar bir araya gelme arzusunu bilinç altında taşıdığına göstergesi miydi acaba ? Cevabı düşünürken annesine sarıldı.

“Niran hanım, sen benim parfümsüz kokumu beğenmiyorsun demek. Oysa Feride'm çok seviyormuş. O yüzden kullanmıyordum, değil mi sultanım ? ” diyerek Feride hanıma göz kırptı.

“Boşver sen annemi, genç adam parfümsüz olur mu ? Hem, akşam yemeğe misafir davet ettim. Sakın bir yere kaybolma Devran. Senin Ceyda ile tanışmanı istiyorum” der demez Niran hanımın korktuğu başına geldi.

“Ne yaptın ? Ceyda mı ? Bana sordun mu ? Nasıl yaparsın anne ? Senin zorunla bir kıza evet diyeceğimi mi sanıyorsun ? Yok anacığım, ben bu yemekte yokum. Siz kendi aranızda uslu uslu yersiniz yemeğinizi. Hadi bana eyvallah” diyerek mutfaktan uzaklaşırken masada duran ve henüz dokunmadığı lezzetli yiyeceklere veda ediyordu Devran.

“Seni uyarmıştım değil mi kızım ? Bu işler zorbalıkla olmaz demiştim. Ben o yolları deneye deneye eskittim çoktaaan ” dedi Feride hanım.

“Hay Allah ! Nereye gitti bu şimdi ? Ben ne derim akşam gelecek misafirime ? Gerçekten gelmez mi Devran, ha, ne dersin anne ?” diye kıvranan kızına başını salladı Feride hanım.

“Gelirse çok şaşarım” dedi.

Güneşli pazar gününün öğleden önceki sakin saatlerini boğazın kıyısında ve boş bir bankın üzerinde bir başına yaşadı Devran. Telefonunu kapattı. Arkadaşları ile arasına iletişimsiz bir zaman dilimi yerleştirerek derin düşüncelere daldı. Ailesinin ilgisini kaybetmeden kız bulma muhabbetinden kurtulmanın, hem de uzun süreli kurtulmanın bir formülünü bulmalıydı. Yapması gereken tam olarak buydu. Birkaç ay hiçkimse evlenmekten söz etmese, falan filan kızla tanış demese harika olacak, rahat bir nefes alacaktı.

Yaşadığı hayatı çekilmez kılan ailesi değil, kendi hayat tarzı olduğuna ve o hayat tarzından vazgeçmeye niyeti olmadığına göre pekalâ vazgeçmiş gibi yapabiliirdi. Ama nasıl ? Bir yardımcıya ihtiyacı olduğu kesin olduğuna göre kim ona yardım edecekti. Arkadaşları mı ? Çoğu erkek, azı kız olan arkadaşlarına güvenebilir miydi ? Yüzünü ekşiterek zihninden arkadaş bölümünü hemen sildi.

Acemice saçmalıklara değil, profesyonel bir yardıma ihtiyacı olduğu kesindi. Uzun süreli olması yardımcının zeki ve mücadeleci olmasını gerektiriyordu. Bu özelliklerde tek bir arkadaşı olmadığını farketti. Ne kız ne erkek arkadaşları derdini anlamak istemeyecekti. Üstelik yardımsever kişinin kendisinden hiçbir beklentisi olmadan hiçbir menfaat talep etmeden sırf kendisi huzur bulsun diye yardım etmesi gerekiyordu.

“Evet, huzur... Benim huzura ihtiyacım var. Tek istediğim biraz huzur” diyerek yüksek sesle tekrarladığı sözleri duyan var mı diye etrafına bakındı. Ortalık sakın ve kimsesiz olunca rahatladı. Yüksek sesle konuşmaya devam etti.

“Huzur denince neden aklına Nisa geliyor ? Aptal Devran ! Bütün huzurun onun yüzünden kaçmadı mı ? Yok yok, Feride hanım sayesinde eskiden de kaçıktı. Ama bu sefer başka... ” dedikten sonra sakinleşip arkasına yaslandığını, emsalsiz manzaradan keyif aldığını farkeden Devran kocaman gülümsedi.

“O agrasif cadının nasıl olup da bana huzur getirdiğini anlamıyorum. Şaka gibi” diyerek yeniden gülümsedi.

“Ne yani, gidip ondan mı yardım isteyeceksin Devran, kendine gel...” diye mırıldandı.

Ardından derin derin düşünmekten kendini alamadı. Yasemin hanım’la markette karşılaştıkları gün konuşulanları hatırladı. Yasemin hanımın “Bir gün yardıma ihtiyacın olursa Nisa’dan yardım isteyebilirsin. Çekinmene gerek yok. O sana yardım için elinden geleni yapar” dediği sözleri ve Nisa’nın onun hayatını bir anda nasıl yaşanır kıldığını anlatan hikaye yankılandı kulaklarında.

“Yardım derken ne kasteddiğini öğrenince kafanı kırar Nisa, hiç şüphelen olmasın oğlum” diyerek yeniden gülümsedi.

“ Kırar mı acaba ?” diye ekledi.

Devran yalnız başına güzel vakit geçirdiği sahil gezisinden dönerken güneş kendi döngüsünü tamamlıyor, havanın rengi akşama hazırlanıyordu. Annesinin dayatma akşam yemeğine, Ceyda denen kızla tanışma seramonisine katılmaya hiç niyeti yoktu. Tam da bu akşam annesini bu tehlikeli fikirden uzaklaştırmak çok isabetli olacaktı. Olacaktı olmasına da nasıl olacaktı ?

Çözüm yolu arayayıp duran Devran önünden geçtiği nezih mekânın anneannesinin sıkı fıkı olduğu yıllanmış arkadaşı Mürvet hanıma ait olduğunu hatırlayınca cadde üstünde olduğu yere çakılıp kaldı. Bir dakika sonra arayıp durduğu çözümü bulmuş olmanın huzuruyla dolmuş ve gereken cesareti toplamış olarak yürümeye devam ederken kendisini Nisa’nın oturduğu apartmanın kapısının önünde bulmuştu. Her geldiğinde açık bulduğu kapının güvenlik zafiyeti sebebi olduğunu düşünerek merdivenleri çıkmaya başladı. Artık gözünde büyümüyordu beş kat merdiveni çıkmak. Biraz nefes nefese kalıp yanaklarının kızarmasına sebep oluyordu sadece.

Kapının ziline basmadan önce aklını başına toparlayıp rahat bir nefes aldı Devran. Birazdan kendi derdine çözüm diye ürettiği plânı uygulayınca hem Ceyda denen hiç merak etmediği kızıdan kurtulacak, hem de Nisa ile aralarındaki ilişkiyi diğer kız arkadaşlarıyla aynı kategoride sıradan bir arkadaşlık ilişkisine çevirmeyi garantileyerek tüm dertlerinden uzun vadeli olarak kurtulmuş olacaktı. Ağrımayan başı, sızlamayan yüreği ile yaşamak istediği hayatı kucaklamış olacaktı.

Plân güzel görünse de garantisi yoktu. Çünkü ihtiyacı olan yardımı Nisa’dan istemek zorunda kalmaktan kaynaklı her türlü sürprize hazır olmak zorundaydı ve bu kaçınılmaz gerçek ayrı bir keyif veriyordu Devran’a. Ziline bastığı kapı yavaşça açıldı.

“Selam Nisa, nasılsın ? Benim için ayıracak biraz zamanın varsa seninle konuşmak istiyorum” diyen Devran “ bu kez ne isteyecek acaba” diye aklından geçirdiği gülümsemesinden anlaşılın kızı şüphede bırakmamak için sözün gerisini hemen getirdi.

“Şey, benim bir dostun yardımına ihtiyacım var. Aklıma hemen sen geldin” diyen Devran’la biraz araladığı kapının gerisinden konuştu Nisa.

“Dinliyorum, hadi anlat, çocuklarla mı ilgili ?” dedi.

“Çocuklar! Hayır, bu benimle ilgili. Beni de çocuk sayarsan başka tabi, bilemem. Senin gözündeki konumum konusunda değişik şaibeler var. Ama yardıma muhtaç olduğum kesin” dedi Devran. Daha derdini anlatmaya başlamadan tartışma konusu başlatmayı işaret eden sözler Nisa’ya aralarındaki adı konmamış savaşı hatırlattığı için gülümsemeye devam etti.

“Dinliyorum Devran, nedir mesele ?” diyerek ve aynı kapı aralığından konuşarak Devran’ı şaşırtmadı Nisa.

“Burada ayaküstü anlatamam ki...Tabi sen yalnız olduğuna göre, ben de yabancı olduğuma göre içeri de almazsın beni... Hay Allah, ne yapsak ? İki dakikada anlatılacak bir şey değil ki mesele. Bak Nisa, biz en iyisi dışarıda bir yerde oturup konuşalım mümkünse. Şöyle sakın, gürültüsüz bir yerde meselâ. Aaa, bak aslında öyle bir yer biliyorum. Bu evin arkasındaki ana caddenin köşesinde bir mekân var. Bizim dükkânın tam çaprazında. Orada oturup konuşalım. Ne dersin ?” dedi Devran. Önceden plânladığı anlaşılmasın diye biraz düşünerek ve ağırdan aldığı sözlerle son verdi.

“Seni orada beklesem gelir misin ? Lütfen...” dedi.

“On dakika sonra oradayım” diyerek kapıyı kapatırken Nisa tuhaf biçimde gülümsüyordu bu kez.

“Ahh bu sarp yokuşlar... Bitmek bilmedi bir türlü. Bu kez ne acaba Devran?” dedi.

On dakika içinde bir kızın hazırlanıp en az beş dakika mesafedeki mekâna gelecek olmasını şaşırtıcı bulup kafasına taksa da sürecin hızlı işleyecek olmasına sevinen Devran başını sallayıp merdivenleri inmeye başladı. Üzerindeki ev hali eşofmanıyla, dağılmış uzun saçları ve makyajsız çok çekici duran yüzüyle hatırladığı Nisa’nın Nişantaşı’nın en gösterişli mekânlarından birine hangi kılıkta geleceğini merakla koyuldu. Sonra da kendi kendine;

“Sana ne be oğlum, yardım edecek mi, sen onu düşün” diye mırıldanarak apartmanın açık duran kapısından çıktı.

Kendi fikrini etkileyici kılacak, ikna edici ve aynı zamanda bu yardımsever kızı onore ederek yapacağı katkıyla mutlu olmasını sağlayacak bir duruş sergilemesi gerekiyordu bu akşam. Dahası, mekâna girdiğinde Mürvet hanımın gözüne görünerek onun ilgi alanına dahil olması ve Nisa ile oturup konuştuğu sürece merakını celbetmesi gerekecekti.

Birazdan içeri girdiği mekânda gözleri öncelikle Mürvet hanımı aradı. İşte orada, kasanın yanındaki masada tüm sevecenliği ile oturmuş fincandaki çayını yudumlarken elinde bir tuhaf duran akıllı telefonunu kurcalayıp duruyordu yaşlı kadın. Yıllardır bu mekânın müdavimleri için görmeyi benimsedikleri en doğal manzaraydı Mürvet hanım. Plânına en uygun, görüş açısı en mükemmel ve uzak köşedeki masayı hemen gözüne kestirip yaşlı kadının yanına yaklaştı Devran. Mürvet hanımla selamlaşıp hatırını sorduktan ve birazdan bir arkadaşıyla burada buluşacağını söyledikten sonra gidip gözüne kestirdiği masaya oturdu. Henüz sakın ve sessiz olan ama birazdan günlerden pazar olması sebebiyle tıka basa dolacak mekânda kendi yüzünün daha net görüneceği, Mürvet hanımı rahat görebileceği bir pozisyonda sandalyeye yerleşti.

Nisa gelip karşısına oturduğunda Mürvet hanımın gözüne biraz arkadan biraz da yandan görünmesi, cafe ile evi arasında haber trafiğinin başlaması için yeterli olacaktı. Kendi evinde Ceyda’yı ağırlayan annesinin gözü önünde, aynı yemek masasında oturan anneannesine telefonda gelecek haberin bütün sorunu çözeceğine inanıyordu. Haber Nisa ile yıldızı barışmayan annesini çığına çevirirken anneannesini çok sevindirecek, Nisa meselesi onların tartışma konusu olurken bu hassas konu yüzünden kimsenin baskı yapamayacağı, yeni bir kız aramaya kalkışmayacağı Devran özgürlüğün tadına varacaktı.

Kapıdan giren Nisa'yı uzaktan gördüğünde gözlerine inanamadı Devran. Beş dakika içinde bu kadar mı değişebilirdi insan ? Neden değişik görüldüğünü ise anlamak mümkün değildi. Hâlâ çok sade, abartısız kıyafeti ile yaklaşırken güzelliği göz kamaştırıyordu. Tenini görünmez kılan beyaz gömleği ve üzerine giydiği koyu kıvılcık deri montuyla, arkada toplanmış saçlarıyla başka bir olmuştuk sanki. Hızlı adımlarla yürüyüp Devran'a yaklaşırken, masalarda oturanlar başlarını çevirip ona bakmaktan kendini alamazken, ve plâni daha çok işlev kazanırken yeni bir tehlike arz ediyordu ufukta. Tehlikenin adını henüz koyamayan Devran'ın yanına sokuldu Nisa.

“İyi akşamlar Devran. Burası restoranmış, ama ben yemek istemiyorum. Sen istersen alabilirsin, sorun olmaz. Mümkünse seni dinleyip hemen eve dönmek istiyorum” diyen Nisa'nın sandalyesini kibarca çekip oturttu Devran. Ara sıra çıkıp eğlence yerlerinde dolaştığı arkadaşlarına hiç benzemeyen kıvılcık bir süre inceleyip cevap vermezken ve birazdan başına gelecekleri bilmezken kalbi küt küt atıyordu. Hatta oturduğu yerden Mürvet hanımdaki hayret içeren değişimi de ister istemez görüyordu. Bu akşam için istediği farkındalık yavaş yavaş yeşeriyordu.

“Tabi, neden olmasın... belki bir şey içersin” dedi Devran.

“Vişne suyu lütfen” dedi Nisa.

“Bir şey sorabilir miyim ? Burası sık sık geldiğin bir yer mi ? İnsanlar seni tanıyor galiba” dedi Devran.

“İlk gelişim. Yasemin'in yemekleriyle tanışınca dışarıda yemek cazip gelmedi. Şimdi yine o lezzetlerden mahrum kaldım ama olsun. Benim yerime çocuklar tadıyor. Ben de kendi yemeğimi acizane kendim yapıyorum. Beni tanıdıklarını nereden çıkardın sen ?” dedi Nisa.

“Hiç, bana öyle gibi geldi, nedense,,,” diyen Devran'ı hiç yadırgamadı Nisa. Gizlediği fiziksel güzelliğinin değil iç dünyasındaki aydınlığın gözle bariz görünür olduğunu ve dikkat çektiğini daha önce söyleyen arkadaşlarını hatırladı. “Seni birine benzettim de” diyerek yolda ayak üstü lâf atanları da.

“Konu nedir merak ediyorum” dedi Nisa.

“Konu benim için çok önemli Nisa. Senin yardım ettiğin o yetim çocuklar kadar çaresiz hissediyorum kendimi. Ama anlattığım zaman senden sürekli birşeyler istediğimi söyleyip bana kızmandan korkuyorum. Korkmama rağmen bana yardım edecek tek kişinin sen olduğuna karar verdim. Çünkü sen farklısın. Başımdaki derdi ancak senin yardımınla aşabilirim” dedi Devran.

Hiçbir tahminde bulunamayan Nisa sabırla çok önemli derdini anlatmasını beklediği Devran'ın yaklaşan garsona yüklü bir sipariş vermesini ironik bularak gülümsedi. Kendisini diğer insanlardan neden farklı gördüğüne ise hiç takılmadı. Ve birazdan hiç aklına gelmeyen bir talepte bulunacağından adı gibi emindi. Kafasını bilgisayar programlarından farklı çalıştıramayan bu adamdan gelecek garip sürprizlere hazırdı. Aynı zamanda hasmının iştahını açıcı derdin önceki taleplerinden farksız ve fındık kabuğunu doldurmaktan aciz olduğuna peşinen hüküm vererek rahatladı. Devran'ın yemek ısrarını nazikçe reddederek sadede gelmesini bekledi.

“Bugüne kadar, yani annem Almanya'dan dönene kadar başım sadece Feride hanımla dertteydi. Sen de biliyorsun ki, sürekli beni evlendirecek bir kıvılcık bulup gözümüne sokmakla geçiyordu günleri. Bir yolunu bulup her defasında onu atlatmak bana kolay geliyordu. Annem Almanya'dan gelince işler tümüyle değişti. Derdim bir iken iki oldu. Hatta annem daha dominant ve inatçı çıktı. Bulduğu kıvılcık yemeğe davet ederek neredeyse işi resmiyete dökecek kadar cesaretlendi. Hatta hiç tanımadığım bir kıvılcık müsdakbel gelini ilân ederek şu anda bizim evde yemek veriyor annem” dedi Devran.

“Senin yardım gerektiren derdin bu mu ? Sen neden yemekte değilsin ? O masaya oturup yeni bir insan tanıma ve ardından, istemiyorsan itiraz etme hakkını neden kullanmıyorsun ?” dedi Nisa gülerek.

“Bunu ben de düşündüm. Çok kırıncı bir davranış olacağına, tanımadığım masum bir kızı fazlasıyla inciteceğime kanaat getirip vaz geçtim. Üstelik bu yöntem annemi durduracak bir yöntem olmayacaktı. Ondan hoşlanmadım dediğim anda hiç ara vermeden yarın başka birini bulup yemeğe davet edecekti. Biliyorum Nisa, annemi tanıyorum. Senden bu yüzden yardım istiyorum.

“Belki de bu kez gerçekten hoşlanacaksın kızıdan, nereden biliyorsun ? Görmediğin bir kız hakkında peşin hüküm verebildiğine göre annenden farklı davranmıyorsun” dedi Nisa.

“İnan bana, hiç ihtimal yok. Bu kız kusursuz olsa bile umrumda değil” diyen Devran Nisa’yı hayli meraklandırdı.

“Kafanda bana hangi rolü yakıştırdığını çok merak ediyorum Devran. Ben bu karşılıklı restleşmelerin neresindeyim acaba ?” derken gergindi Nisa.

“Benim kız arkadaşım olur musun Nisa ? Senden istediğim, kız arkadaşımış gibi yapman. Birbirimizi anladığımızı göre bu ikimiz için de zor olmayacak” dedi Devran.

“Biz birbirimizi anlıyor muyuz ? Şaşırdım...” diyen Nisa gülümsedi.

“Bence anlıyoruz. Oturup rahatlıkla sohbet edebiliyoruz. Bugünden sonra da ara sıra bir araya gelip arkadaşça sohbet etmemiz, ortalıkta berabermiş gibi görünmemiz yeterli olacak. Bu annemin hoşuna gitmeyecek ama anneannem bayılacak. İzin verirsen onlara seninle çıktığımızı söylemek istiyorum. Seni tanıdıkları için bana hesap soramayacaklar ve uzun süre ilişkimizin nereye varacağını beklemek zorunda kalacaklar. Bu benim için aylarca sürecektir huzur demek. Beni anlıyor musun Nisa ? Huzura öyle muhtacım ki ” dedi Devran.

Arkasına yaslanıp uzun süre konuşmadan etrafına bakındı Nisa. Mekânı yavaş yavaş dolduran değişik insanları gözlemledi. Hayatların ne kadarının gerçek ne kadarının yalan olduğunu düşündü. Tıpkı kendi oturduğu masadaki gencin hayatında yalana yer açmayı sorun çözmek zannederken gerçekmiş görüntüsü verdiği gibi, insanlar da görüntüde gerçek miydi sadece ?

Şu anda asla bulunmak istemediği bir atmosferde, yalanın doğruya karıştığı bu gösterişli mekânda ne aradığını sorguladı içinde. Gönlünü Allah’a bağlamışken, aykırılıklar arasında yaşamayı yaşamak bellemiş insanlara kendi elleriyle nasıl faydalı olabileceğini düşündü. Devran’ın plânına onay vermekle ona yardım etmiş olmayacağına duyduğu ilk anda karar vermişken onu bu yalanlarla örülmüş fikir dünyasından nasıl kurtaracağını düşündü.

Kurtarması gereken kocaman bir çocuk muydu Devran ? Suriye savaşının aciz bıraktığı yetimlerden daha aciz görünen bu genç ve yakışıklı adam hangi savaşın çocuğuydu. Onun gibi nice gösterişli yetimler doldurmuşken etrafı bireysel mücadelesi işe yarayacak mıydı?

Farkında olduğu bir gerçek vardı ki, o da vazifeli kılınmış olmasıydı. Bu vazifeyi kendisi talep etmişti. İman etmenin olmazsa olmaz kurallarını öğrendiği kaynak kitabın içine adapte edilen baş örtüsü sembolünü tesettürün vazgeçilmez parçası kabul eden insanlar gibi, o da başının üzerinde taşısaydı, bugün burada değil kalın duvarın öte yanında bulunuyor olmayacak mıydı ? Ve tarihin ona çözümler önüne koyduğu bu insanlık problemini henüz karşısına almadan elinin tersiyle itmiş olmayacak mıydı ? Kendisi gibi imanı tesettür olarak kuşanmış insanlar çözmeyecekse bu tür sorunları hangi imansızlar çözebilecekti ? Ne Feride teyzesi onu dükkânda görünce torununa uygun bulup Devran’la karşılaştırma plânı yapacaktı, ne de bugün Devran gibi ruhu onarıma muhtaç biri, başı örtülü bir kızı muhatab alıp derdine çare bulmasını isteyecekti. Duvarın bu yanındaki sorunlardan bihaber kendi doğrularını doğru bellemiş insanlar arasında mutlu, huzurlu yaşayıp gidecekti. Sevap kazanmanın bu dünyada fail olan amellerle mümkün olduğunu, pasif yaşamının iyilik üretmediğini bilenler o mutlulukla yetinebilir miydi ?

Toplumsal problemlere el uzatmayı kulluk etmek olarak algılayan girişimci ruhu telkin ettiği için girmişti onca yükün altına. Yüksek duvarların üzerindeki kapılardan biri olmaya razı olmuştu yüreği. Birleştirici, düzeltici, onarıcı olmayı tercih etmişti. Öteki denen insanların öteki dediği gruptan olmak istememişti. Allah’ın sonsuz büyüklükteki cennetinde yüksek duvarlar olmadığından emindi Nisa. Gerçek özgürlüğün ebedi yaşanacağı yerde bölücü ayrıştırıcı duvarlar olması Allah’ın

sünnetine aykırıydı. O halde, yeryüzü cennetin dünyadaki izdüşümü olduğuna göre burada da yüksek duvarlar olmamalıydı. İnsanlar yaratılış amacına uygun yaşamalı, barış ve eşit haklarla inşa edilmiş bir dünya düzeni kurtulmalıydı. Düşünmekten yorulunca yüzünü sorunlu gence çevirdi.

“Neden Devran ? Neden evlenmeye karşı olduğunu gidip ailene anlatmalısın. İnsan türünün dışısına ilgi duymuyorum de... Ben gayim de... Anlat ve kurtul bence” diyen Nisa genç adamın keyifle ağzına attığı lokmasını boğazına dizdi. Bir süre öksürüklere boğulan Devran kendine gelir gelmez gülmeye başladı. Kızın zihninde böyle bir intibağ bıraktığına inanamayarak sessiz sessiz gülerken Nisa onu izliyordu.

“Onlara yalan mı söyleyeyim yani” dedikten sonra karşısında gülümseyen Nisa’nın akıl oyununa nasıl geldiğini farkederek tekrar gülmeye başladı.

“Sen gerçekten çok zekisin” diyerek sustu Devran.

“Yalansa eğer, yalanların en masumu bu olurdu. Sadece seni bağlardı. Benimle dolaşmak zorunda kalmayı çare diye dile getirmezdin. Rol yapman gerekmezdi yani. Üstelik ömür boyu huzur garantisi var bu yalanın. İstediyin bu değil mi ?” dedi Nisa.

“Öte yandan, bu yalan onların hepsini öldürür. İlaveten katil mi olayım ?” dedikten sonra arkasına yaslanan genç adam kendisini rahatlamış hissediyordu.

“Bütün yalanlar öldürür Devran. Bazen bir insanı, bazen iyilikleri, bazen de tutunduğun değerli ne varsa hepsini öldürür. Cesetleri bazen görürsün, bazen de görmezden gelirsin” dedi Nisa.

“Anlaşıldı Nisa, sana kafamın arızasını ve sebeplerini anlatmak zorundayım bu akşam. Anlatayım ki dostluğumuz sağlam temellere otursun” dedikten sonra yemeğine uzandı Devran.

“Ben kadın erkek ilişkisine karşı değilim, evlenmeye karşıyım. Karşıyım çünkü gereksizliğine inanıyorum. Ben babamın oğluyum, bir kadını mutlu edebileceğime inanmıyorum. Bu yüzden en baştan tedbirimi alıp bir kızı mutsuz olmaktan kurtarmayı tercih ediyorum. Tıpkı annemin babama katlanamayıp otuz iki yıl sonra terk ettiği gibi bana da hiç bir kızın ömür boyu katlanamayacağına inanıyorum. Önümde yaşanmış taze örnek varken gereksiz maceraya atılıp dünyaya ana baba ilgisinden yoksun çocuklar mı getireyim ?” diyerek ilk defa dile getirdiği gerçek kaygularından Nisa kadar kendisi de rahatsız olunca hedef şaşırtmayı tercih etti.

“Zaten kızları da anlamıyorum. Neden evlenmek isterler bilmiyorum. Belki de evrimsel içgüdüleri onları çocuk doğurmaya zorluyordur. Bilemem. Bilsem de anlamam. Seni mi ? Seni hiç anlamıyorum. Hayattan ne beklediğini anlamış değilim. Hatta beklemiyorsun sen, doğrudan müdahale ediyorsun. Hiçbir şeyi kendi akışına bırakmıyorsun. Bütün bunları belli etmeden yapıyorsun üstelik. Değişiksin çünkü. Kafanın içi değişik. Ama nedense, dışı değişik değil. Güzel saçlarını gizleme gereği duymuyorsun meselâ... Annem, evrimini tamamlayınca tesettüre gireceğini, sonra da bizim gibilerin, yani akıl yoluyla yolunu bulanların kapsama alanından çıkacağını düşünüyor. Yanlış anlama sakın Nisa, annem sana karşı değil, net olmayan tarzına karşı” diyen Devran kendi derdinden yola çıkıp nasıl olup ta Nisa’nın tarzına geldiğini kendisi de anlamadı.

“Biraz önce birbirimizi anlıyoruz derken abartmışım galiba. Tepki göstermekte haklıymışsın” diyen Devran gülümseyerek susarken yemeğine uzandı.

Nisa bu sorgulamayı hiç yadırgamadı. Sessizliğe bürünüp Devran’ın sorularıyla kendisinin yüzleşmesini bekledi. Nisa’ya göre sorgulama her şey demekti. İnsanı insanlıktan çıkaran, dosdoğru yoldan uzaklaştıran ise sorgulama eksikliği idi. Dünyanın perişan hali önyargı denen ve sorgulanmadan bedava dağıtılan keyfe keder hükümlerin marifetiydi. Her yerde üreticisi, her yerde alıcısı kol gezerken sorgulamak zahmetine katlanmak cesaret ve emek gerektiriyordu. Kendisi de birazdan bir bütün olarak merak ettiği Devran’ın sorgulama kapasitesiyle yüzleşmiş olacaktı.

“Sahi, sen ne zaman tesettüre gireceksin?” diyerek annesine gönderme yaptığı kendi merakını dile getirdi Devran.

“Ben kendimi tesettürlü hissediyorum. Yani yaratıcıdan emanet aldığım bedenimi üzerinde hiçbir hakkı olmayan yabancı ellerden ve gözlerden uzak tutuyorum. Hatta, yaratıcıdan emanet aldığım aklımı da aynı özenle yabancı zihinsel müdahalelerden uzak tutuyorum. Yani, Allah’tan emanet aldığım bedenimle ve sadece bana ait aklımla yabancılar arasına set çekiyorum. Sence tesettürlü değil miyim ?” dedi Nisa.

“Hımm, bu anlama geldiğini düşünmemiştim. Kıyafetle sınırlı sanıyordum. Peki neden başın açık. Madem dini vecibelere bağlısın, neden gerekeni yapmıyorsun ?” dedi Devran.

“Gerekeni yaptığıma inanıyorum Devran. Bana göre başörtüsü hakkındaki çelişkili fikirlerin 1450 yıl sonra hâlâ konuşuluyor olması onun farz olmadığının bizzat kanıtıdır. Yanılıyor da olabilirim. Kur’an la uzun zamandır ele ele yaşayan biri olarak içim rahat bir şekilde şimdilik haklı olduğuma inanıyorum. Bir gün olur da fikrimi değiştirirsem o gün gereğini yaparım.

“Yani, bunca patırtı Kur’an da kesinliği tartışılan bir örtü yüzünden mi kopuyor yıllardır ?” dedi Devran. Sonra gülümseyerek içeceğinden bir yudum aldı.

“Kim bilir, benim gibi kitap yoksunluğu kesin olanlar için neler diyordur Kur’an ?” dedi.

“Kim bilir ?” diye merakını onaylayan kıza tuhaf tuhaf baktı.

“Senin cevabı biliyor olman gerekirdi...” diyerek itiraz etti.

“Biliyorum zaten. Bildiğim beni bağlar, bunu da biliyorum. Ayrıca senin gibi kafası iyi çalışan birinin cevabı merak ediyor olması gerekirdi ” diyen Nisa da itiraz etti.

“Tamam, tamam, seninle manevi hayatı tartışacak değilim Nisa. Ben bu dünyada yaşıyorum ve dünya hayatıyla ilgileniyorum. Eğer yeterince iyi olursam, kimseye zarar vermezsem Allah’ın takdirini kazanırım ve ahiret denen öteki dünyada da rahat ederim diye düşünüyorum. Ben de Allah’ın varlığına ve tek bir ilâh olduğuna inanıyorum. Ama daha fazlası elimden gelmez. Kur’an gibi karmaşık bir kitabı çözümlenmek alimler dururken benim gibi hiç zamanı olmayan bir adama düşmez diye düşünüyorum. İşlerim çok yoğun ve karmaşık zaten” dedi Devran.

“Karmaşık işlerini çözümlenince karşılığında ne kazanıyorsun ?” Dedi Nisa.

“İyi bir maaşım var. Rahat ve konforlu bir hayat kazanıyorum. Biz bu dünyada bunun için yaşamıyor muyuz? Hiç sorgulamadan inanıyorsam neden sorun olsun? Dinim için mesai harcarsam elime ne geçer? Bol bol sevap geçer. İnsanlara hizmet etmek de aynı değerde değil mi?” dedi Devran.

“Sorgulamadığın iş, sorgulamadığın eş, nasıl ki senin değilse, sorgulamadığın din de senin değildir Devran. Sadece atalarından devraldığın tarihi bir mirastır. Antikacıların saklama mantığı gibi sırf değerli diye hayatının bir köşesinde saklarsın. Daha değerlisini bulduğun bir gün hiç acımadan satarsın. Ayrıca biraz önce huzura muhtacım dedin.... Hiçbir dünyalıya huzur diye bir miras bırakıldığını duydun mu sen? ” diye hatırlatan kıza gülere baktı Devran.

“Haklısın aslında. Söylesene, dini hayatı dünya hayatına karıştırmadan yaşamaya benim gibi meşgul bir adamın zamanı yeter mi ?” dedi Devran.

“Sen dini hayat ve dünya hayatı diye, insanın iki hayatı olduğunu mu sanıyorsun ? İş hayatı, aşk hayatı, eğlence hayatı vs diye çoğaltalım istersen. İnsanın tek bir hayatı vardır Devran. İster sana yüklenen sorumlulukları bilerek yaşarsın, ister sorumluluklarını göz ardı ederek yaşarsın hayatını. Yaşam tarzın senin dinin demektir. Varlığını kime borçlu olduğuna inanıyorsan senin ilâhın odur. İslâm anlayışına göre ilâhını da dinini de seçme hakkına sahipsin. Dinde zorbalık yoktur diyen dünyanın en demokratik dinine mensupsun. Öyle bir demokrasi bugün dünyada hiç bir medeniyette hâlâ vücuda gelemedi. Bu özgürlükçü demokrasi yer yüzünde insanın tek bir hayatı olduğu gerçeğini değiştirmiyor ” diyerek yineledi sözünü.

“Tamam, bu konuya daha çok zaman ayıracağım, söz... Şimdi lütfen söyle, bana yardım edecek misin ?” dedi Devran.

“Üzgünüm ama çareyi sürekli yalanlarda aradığın ve tıpkı ailen gibi demokrasi dışı yaptırımlar uyguladığın için sana yardım edemem. Ben bu sahte oyunun içinde rol almak istemiyorum. Plânında ısrarlıysan kendine başka bir yardımcı bulmalısın. Annenin bulduğu kız olabilir meselâ. Hem, anneni mutlu etmiş olursun böylece” dedi Nisa.

“Yapamam, Ceyda’yı tanımıyorum. Ya kız bana gerçekten aşık olursa ! O zaman işler arap saçına döner. Olmaz o iş” dedi Devran.

“Ya ben sana gerçekten aşık olursam! O zaman ne olacak ?” dedi Nisa.

“Yok, sen olmazsın. Hem olsaydın, bugüne kadar olurdun. Olmazsın değil mi ?” diye yineledi Devran gülerek.

“Bilmem, olmaz mıyım ? Neden olmam sence ?” dedi Nisa.

“Bilmiyorum, sen söyle” dedi Devran.

“Biliyorsun bence. İtiraf edemiyorsun” dedi Nisa.

“Senin deyimlerle arızalı bir robot olduğum için mi, yoksa anneannemin dediği gibi sen bana birkaç numara büyük geldiğin için mi ?” Dedi Devran.

“Kendi gölgesinden korkan ve güvenilmez bir adam olduğun için. Bu durumda bile, yani ihtimal, ihtimal dışı görüldüğü halde, sana yardım edecek değilim. Üzgünüm, akıl yoluyla çözümlerinde sana kolaylıklar dilerim Devran” diyerek yerinden kalkıp gitmek üzere çantasına uzanırken Devran elini tuttu Nisa’nın. Onu şaşırtmakla tepki göstermesi arasındaki kısa zamanda derdini anlatmayı başardı.

“Lütfen hemen gitme. Sonradan öğrendiğinde bana çok kızacağın bir gerçeği buradan gitmeden öğrenmelisin. Aksi halde annem veya anneannem yarın bir gün karşına çıkıp sorularıyla seni zor durumda bırakabilir” dedi.

“Sen neden söz ediyorsun Devran?” diyerek elini çekti Nisa.

“Şu anda farkında değilsin ama bana yardım etmekte” dedi Devran. Dedikten sonra kızın etrafına bakıp asabileştiğini fark ederek, aynı zamanda birikmiş öfkesinden korkarak konuştu.

“Sana bu kez yalan söylemeyeceğim Nisa. Bu mekânın sahibi Mürvet hanım anneannemin en yakın arkadaşıdır. Benim meselemi en ince ayrıntısına kadar bilen Mürvet hanım şu anda ve en başından beri bizi gözlemleyip telefonundan anneanneme haber uçurmakla meşgul. Ceyda da öğrendi mi bilemem ama Feridem’le birlikte annemin de öğrenmiş olma ihtimali çok yüksek” dedi.

“Sen de bunu bilerek beni buraya çağırdın. Haber değer kazansın diye biraz önce elimi tuttun. Eve gidince aileme aramızdaki yakınlaşmadan söz edeceksin, öyle mi Devran ? Harika plânın bu mu senin? Modern ve iyi eğitilmiş insanların demokrasiden anladığı bu mudur? Hem de çok öğündükleri akıl yoluyla...” diyerek ayağa kalktı Nisa. Çok kızgındı.

“Sen de Feride teyze kadar tuzak kurmakta başarılısın Devran. Anneannen amacına ulaşmış bizi bir araya getirdi ama sen başaramayacaksın. Bir dakika sonra Mürvet hanımın canlı yayın kanalıyla aramızda işlerin zannettikleri kadar iyi gitmediğini hepsi öğrenecek. Sana yardım edeceğim Devran, seni bu yalanlar aleminden kurtarmaya şu anda karar verdim. Şimdi ve son kez sana bir iyilik yapacağım” dedi Nisa.

“Ne yapacaksın? Gidip Mürvet hanımla mı konuşacaksın, yoksa bizim eve gidip gerçeği en baştan itibaren aileme anlatacak mısın?” diyerek panikleyen Devran Nisa’nın aniden sakinleşen mizacına, biraz önceki gerginlikten kurtulmuş güzel yüzüne bakarken gülümsediğini görünce aklından geçenleri tahmin edemediği için daha çok panikledi.

“Hiç biri...” dedi Nisa sakince. Son kez Devran’ın karmaşık ruh halini barındıran çekici bedenine gülümseyerek baktıktan sonra sakin konuştu.

“Bir dakika sonra ben buradan çıkıp gideceğim. Ve sen, ardımdan evine gidip ailene gerçeği anlatmak zorunda kalacaksın. Sonra da bir gün Ceyda ile baş başa görüşüp onu tanıma zahmetine katlanacaksın. Ailene daha dürüst açıklamalar yapacaksın Devran. Umuyorum, çünkü seni ancak dürüstlük dertlerinden kurtaracak. Hem de öfke değil, akıl yoluyla...” diyen kıza tuhaf tuhaf baktıktan sonra sordu Devran.

“Gidip sen anlatmayacaksan bütün bu söylediklerin nasıl olacak? Anlamadım..” diyen Devran’a son kez gülümsedi Nisa. Ayağa kalkıp montunu ve çantasını eline aldıktan sonra biraz geri çekildi. Masada duran ve bir türlü içme fırsatı bulamadığı dolu vişne suyu bardağını göz açıp kapatana kadar Devran’ın yüzüne çarptı.

“İşte böyle” dedikten sonra çevredekilerin şaşkın bakışlarına ve masalardan yükselen uğultuya aldırmadan hızlı adımlarla çıkışa doğru yürüdü. Kasanın önünden geçerken hemen yanındaki masada oturmuş, elindeki telefonda karşı tarafa ne diyeceğinin şaşkınlığı ile donup kalmış Mürvet hanımın yanına yaklaşarak gülümsedi.

“Ortalığı biraz kirlettiğim için çok üzgünüm. Sersem birine haddini bildirmek zorunda kaldım. Sebep olduğum zararı karşılamaya hazırım hanımefendi. Bir iki gün sonra uğrar bedelini öderim. İyi akşamlar dilerim” diyerek kapıdan çıktı Nisa.

Mürvet hanımın elindeki açık telefonda Nisa’nın sözlerini duyan Feride hanıma açıklama yapması gerekmedi.

“Offfff, Allah kahretsin !” diye söylenirken etrafa bakınan Devran da kalktı masadan. Ardında bıraktığı kıızıla boyanmış masa örtüsü ve bir o kadar da kirlenmiş yerlere göz attıktan sonra kendi kıyafetinin kızıllığını da farketti. Yüzünü peçete ile temizlemeye çalıştıktan sonra oradan hızla uzaklaştı. Bütün planları bir anda silinmiş, yeniden ailesinin diline düşmüştü ki, aynı anda mekânı dolduran insanların da haftasonu gündemi oluvermişti. Hem de henüz mekândan ayrılmadan.

İçine düştüğü vahametın öfkesiyle Devran restaurantı terk ederken Mürvet hanım telefonun diğer ucundaki çocukluk arkadaşına torununun inanılmaz görüntüsünü tasvir ediyordu. İşler tümüyle Devran’ın kontrolünden çıkarken korktuğu arap saçına da dönmüştü. Artık kaçacak yeri kalmamıştı. Eve gitmeden önce o da Engin arkadaşına gidip alay konusu olmaya katlanmaya, buna rağmen sakın kalmaya ve ardından arkadaşının evinde yıkanıp temizlenmeye karar verdi.

Günler günleri kovalarken

Mayıs ayının İstanbul’unda rengarenk laler, güller, kokusu hey yanı saran çiçeklerle bezenmiş şehir görüntüsü gönülleri coştururken dünyanın her yanından değişik vahşet haberleri medyada yayılıyordu. Kimi savaş ve terör mazlumları, kimi kaba kuvvet kurbanları insanların manzaraları ürperen gönülleri hüznle dağlarken, kendi ahvaline sıkıca sarılmış vurdum duymaz yürekleri, körelmiş gönülleri bir nebze etkilemiyordu. Merhametten yoksun medeniyet timsali ülkeler de, ülkelerin merhametsiz vatansaverleri de aynı materyalist tepkiyi gösteriyordu. Belâ benden uzak olsun da, uzaklarda ne olursa olsun diyebiliyorlardı. Ahlâksız savaşlara nice gözler yumuluyor, teröre yandaş olanlara özgürlük savaşı denerek yüceltiliyor, içeriden ve dışarıdan destek yağıyordu. Suriye’nin savaşı güçlü devletlerin gövde gösterisine dönüşüyor, terör örgütleri güçlü devletlerce ateşi körükleyen maşa olarak kullanılıyor, can derdine düşmüş halklar Türkiye sınırına dayanıyordu. Onca toz duman karmaşanın içinde bir kaç iyi adam savaşın yetimlerini bulup, Nisa’nın da dahil olduğu bir organizasyonla Türkiye’ye getiriyordu. Çocukların sayısı her geçen gün artarken cennet denen bahçedeki düzenek de geliyordu. Nihal’in evi çocuk yurdu gibi kullanılıyor, gönüllü yardımcılarının da katkılarıyla her köşesi okul tadındaki evlerde eğitim öğretim çalışmaları devam ediyordu. O gün Nisa’nın beraberinde getirdiği son çocukla birlikte yetimlerin sayısı yirmiye ulaşmıştı. Bahçe kapısında merakla bekleyen ev halkıyla ve misafir miniklerle buluşma hiç abartısız sevgi seline dönüşmüşken ev sahibi gençler Nisa’yı farklı gözlerle

süzüyordu. Elif ve Yusuf'un fısıldaşması büyüklerin sessiz uyarıları Nisa'nın gözünden kaçmıyordu.

Birazdan mutfakta buluşan Nisa ile Canan'a Elif de katılarak kocaman ela gözlerini Nisa'ya dikti. Hınzırca gülümseyerek tepeden tırnağa süzüp incelediği Nisa ablasının dikkatini çekmeyi sonunda başardı. Henüz çocuk bedeninde gizlediği kadını ön sezilerini dile getirmeye o da hazırды.

“Ne! Hadi çıkar bakalım dilinin altında ne varmış küçük hanım, bakma bana öyle” dedi Nisa.

“Hiiiç, sadece merak ediyordum” dedi Elif. Sonra da neyi diye sormasını beklemediği Nisa ablasından olabildiğince uzak köşesine çekildi mutfağın. Olası hiddetinden korkmuyor değildi.

“Bana Devran deme sakın Elif, bak, uyarıyorum seni” dedi Nisa.

“Valla demedim, sen kendin söyledin şimdi” diyerek ve gülümseyerek sandalyeye oturan Elif sonunda dayanamayıp sordu.

“Dün o buradaydı, çocuklarla çok iyi anlaşıyor ve çok da faydalı oluyor. Bilgisayar dersi veriyor onlara. Devran abiyi buraya getirmekle çok iyi bir iş yapmışsın Nisa abla. Onun kurduğu güvenlik alarmı sayesinde havuzun örtüsünü açabildik. Teşekkür ederiz. Benim merak ettiğim siz ikinizin neden bir araya gelmediğiniz. Bunu özellikle mi yapıyorsunuz Nisa abla? Aranızdaki mesele gözümüze takılmasın diye mi?” dedi Elif.

“Vaaay, küçük hanım... sen bu soruları soracak kadar büyüdün mü? Bizim onunla aramızda bir mesele olduğunu nereden çıkardın?” dedi Nisa.

“Evet, nereden çıkardın?” diyerek soruyu yineleyen annesine sarıldı Elif.

“Sizin kadın dayanışmanıza bayılıyorum hanımlar. Ama beni de aranıza alsanız iyi olur. Yoksa ben erkekler dayanışması gurubuna katılmak zorunda kalırım. Sonra ne mi olur? Dedemin Yusuf abime tavsiyelerinden yola çıkarak ideal kız çocuk olmanın inceliklerini öğrenmek durumunda kalırım. Ters köşeden dolanıp abuk subuk şeyler öğrenmemi istiyorsanız başka tabi. Doğal olarak ben bunları sizden öğrenmeyi tercih ediyorum. Hadi ama hanımlar lütfeden, kendimi yalnız hissettirmeyin bana. Zeynep de babasına gitti zaten. Hiç dostum kalmadı evde” dedi.

“Onca çocuk varken ortalıkta!” dedi Canan.

“Ama annem, onlar çocuk..” diyerek mutfağı dolduran hummalı havayı siliverdi Elif.

Uzun uzun gülüşmelere, üstü örtülü iğnelemelere yol açan mutfak sohbeti Nisa'nın vaadi ile son buldu. Orta dereceli okullar kapanmadan, son sınıfı bitiren Simge'nin İzmir'den gelip yanında bir süre kalacağından söz etmesi yeni bir konu açarken Devran meselesini unutturamadı. Okul hayatı çok başarılı geçen Simge yi onunla tanıştıracığına söz veren Nisa Elif'in gönlünü almayı başarsa da konu dönüp dolaşıp Devran'da düğümlendi. Devran'la sürtüşme sebebini henüz kendisi çözememişken on beş yaşında bir kız çocuğuna hangi dilde anlatacağını bilemeyen Nisa Canan ablasından beden diliyle yardım istedi.

“Elif'cim, senin üzerinde günlerdir kafa yorup çözemediğin bir matematik ödevin vardı. Ona ne oldu acaba, son durumu nedir ödevin?” dedi Canan.

“Üüüüf, anladım, tamam...” diye dertlendi Elif. Annesinin mesajını hemen almıştı.

“Üf yaa,. Anneye üf denmeyeceğine göre ödevinle başın dertte olsa gerek. Demek ki neymiş?” diyerek gülümseyen annesi başka söze gerek duymadı.

“Ben ödevimi uğraşıp çözerim nasılsa, ama bilin ki sizin ödeviniz benimkinden daha zor görünüyor. Benim ödevimin ucunda sadece not almak varken Nisa ablamın ödevinin ucunda dünyaya gelecek nice hayatlar var. Siz de iyi çalışın hanımlar. Neyse, ben gidip çocuklara takılayım bari” dedikten ve Nisa ablasını öperek yüreklendirdikten sonra bahçeye çıktı.

“Canan abla, benim sizden öğreneceğim çok şey var sanırım. Ben de bu dili kullansam işe yarar mı acaba?” dedi Nisa.

“Bence zaten kullanıyorsun, belki biraz daha büyümen ve ustalaşman gerek Nisa’cım. Biz bu dili Melek sultan cumhuriyetinde öğrendik. Gerçekten çok işe yarıyor ama Elif’in sorusu önemliydi. Neden bir araya gelmediğinizi ben de merak ediyorum. Sorunu çözmek için mi, sorunu görmezden gelmek için mi ?” dedikten sonra boynunu büken Nisa’ya gülerek baktı.

“Unutma ki bazen uzaklıklar insanları daha çok yaklaştırır. Beni endişelendiren bu gençle aranızdaki mesafe değil aslında, onun çözümü çok yakın, görebiliyorum. Devran senin cazibenden uzak duramayacak kadar zeki bence. Çünkü manzara çok çekici ve nitelik olarak da, nicelik olarak emsalsiz görünüyor onun gözüne. Dile getirmese de aklında sürekli sen varsın ve henüz farkında olmasa da sen onun hedefisin. Dile getirmemesini ayrıca takdir ediyorum” diyerek Devran’ın Nisa’yı umursamaz görüldüğü sancılı süreci özetleyen Canan endişeli kızın karşısına oturdu.

“Çok akıllıca bir zaman programlayıcısı Devran, inan bana. Senin tek meselen Devran’ın hedefinde olman değil bence, annesinin de hedefinde olman sanırım. Garip ama, seni hedef tahtasına koyup sürekli ateş eden sadece Devran değil. Annesinin asıl savaşı ise seninle değil.. Niran hanım seninle savaşıyor olsaydı, eminim kolayca kazanırdın. O aslında kendi nefsiyle mücadele edip kavga ederken seninle savaştığını sanıyor” diyerek sorunun asıl boyutlarını ortaya koydu Canan. Nisa’nın ilgisi üst düzeye çıkmışken konuşmaya devam etti.

“Niran hanımın da çözülmemiş problemleri var sanırım. Hayat ona değişik oyunlar oynamış ve kendine itiraf edemediği intikam duygusuyla baş etmeye çalışıyor. Bizim gibi var oluş mantığına kafa yorup Kur’an la buluşan insanlar hayat diye bir öznenin var olup insanlara müdahale ettiğine asla inanmaz. Hayat dirilik demektir ve bu diriliğin bir sahibi vardır. Özne olan Allah tır. Allah insanı da kendine muhatap almak için özne kılmıştır ve sorumluluk yüklemiştir. Çoğu insan kendi sorumluluğunu hayatın üzerine yükleyip kaçmayı tercih ediyor. Niran hanım da hayatın yorgun bir savaşçısı olduğuna inanıyor ve yeniden başlamayı akıl edemiyor. Belki de ona bunu öğretmek senin görevin olacak Nisa. Senin akabe yokuşunu tırmanmaya yakında Niran hanım da başlarsa hiç şaşırma. O gün geldiğinde senin kendin gibi davranman ona yardım etmek anlamına gelecek. Ve belki de sen bir gün bu talihsiz kadının vazgeçemeyeceği en yakın dostu olacaksın. Devran’ın nesi olursun,, İşte ona sen karar vereceksin. Doğru karar veceğine inanıyorum ben” dedi Canan.

Fazla söze gerek bırakmayan ve Nisa’ya güven telkin eden tesbitler mutfakta bırakıldı. Günlük programa sadık kalınarak haftasonu denen keyfiyet zamanı bir kez daha cennette ve yardımın her türlüüne muhtaç çocuklar lehine kullanıldı. Küçük yetim çocuklar lehine.

Bir yetimle zaman geçirmenin en eğitici tarafı kişinin kendi eksikleri veya fazlalıkları ile yüzleşme imkânı sunmasıydı. Bu yüzleşme kişinin hiç bir eğitim kurumunun sağlayamayacağı birikimi nefsinin içine oya gibi işleyerek emsalsiz bir olgunlaşma birikimi sunuyordu. Belki de Allah’ın insanları yetimlerle ilgilenmeye çağırmaktaki amacı buydu. Zıt özelliklerdeki insanların insani ilişkiler kurmasının nefsi eğitmenin en geçerli yolu olmasıydı. Mal, para, bilgi ve imkânları paylaşma mecburiyeti, bencillik ve benliği öne çıkarma alışkanlığını törpülerken, yanısıra başka kazanımlar da sunuyordu insan olana.

Acıya dayanıklı olmayı öğretiyordu. Güven veya şüphe duymayı tecrübe ederken, üstünlük taslama, hükmetme, itaat etme, mütevazi olma, yozlaşma, yozlaştırma, taviz verme, kıyaslama, adil olma, hak yeme, şef olma, şeflik taslama, takdir etme, takdir edilme, tatmin etme, tatmin olma, razı etme, razı olma gibi olguların ortaya çıkardığı duyguları da tattırıyordu.

Bir hafta sonra

Devran bir haftadır şoktaydı. Nisa ile yaşadığı krizin ev halkı tarafından biliniyor olmasına rağmen bir kez bile dile getirilmemesine, sorgulanıp kafasının ütülenmemesine, evde süregelen garip davranışlarının ve agrasif tavırlarının yadrganmamasına karşı hayreti kendi derdinin boyutlarını neredeyse aşmıştı. Kendi derdi mi ? O da bir hayli sıkıcı, biraz da komik, hatta

umutsuz bir vaka idi. Her yönden darbe yemiş, yaralı bir aslan gibi debelenirken dahi kendi kaderine terk edilmiş gibiydi evde. Herkesin plânlı programlı bir ortak davranış sergilediğini farketmesine rağmen sevgili büyüklerine niyetlerini sormaktan aciz kalmıştı. Aile içi büyük mahkemeyi kendisi başlatmak istemediğinden Devran da sessizliğe bürünmüştü. Yeme içme zevkini kaybetmişken sıkıntısını kadehlere sığınarak geçiştirmeyi aklıyla reddetmiş, arkadaşlarından yardım alma fikrini en baştan zihninden silmişti. Sorunun 0 ile 1 arasında ve bilgisayar başında kafa yorarak çözülecek cinsten olmadığını farketdiği için duygularını teraziye koyma gereği hasıl olmuştu. Bugüne kadar nefsi ve onun dayattığı arzuları arasında hiç bir husumet yaşamadığı için duygularının dahil olduğu bu karmaşık vakayı çözümlenmekte zorlanıyordu. Nefsi ile duyguları dalaşıp dururken onlara hangi mesafeden müdahale etmesi gerektiğini keşfedemiyordu.

Yine de kararlıydı genç adam. Evlilik illetinden uzak durması gerektiğini son yaşadığı olaylarla daha net anlamıştı. Ya da anladığını sanıyordu. Yangının üzeri soğutulup ailesi yeniden yarasını eşelemeye başlamadan önce bu meseleyi kendi mantığı ile çözmeliydi.

Vişne kırmızısının yanısıra karşılıklı kızgınlıkların da hakimiyet kurduğu o akşamdan sonra Nisa ile hiç karşılaşmadığı halde parfüm kullanmamaya devam ediyordu Devran. Karşılaşma umudu taşıdığından mı, yoksa tabiatın kokusuna alıştığından mı kullanmadığını kendisi de bilmiyordu. Tuhaf olan şu ki, kendi parfümünün kokusunu unuttuğu halde Nisa'nın parfümsüz kokusunu çok net hatırlıyordu. Bu gerçeği kendisi adına çok tehlikeli buluyordu. Belki de kızın hatırladığı kokusunu unutmamak için kendi parfümünü kullanmıyor olabileceği fikrine kızıyordu.

Artık Nisa'nın karşısına çıkmak için bir sebebi kalmamıştı. Onun evine çıkan beş kat şekilsiz merdiveni tırmanmayı gerektirecek ne bir isteği, ne de kıza sorulacak sorusu kalmıştı. Adeta boşlukta kalmış gibiydi.

O haftasonu çocuklara söz verdiği için cennete gittiği zaman Nisa ile karşılaşma ihtimaline sığınmış, bu arzusunun kızıl rengin hakim olduğu son paylaşımından geride kalan psikolojisini öğrenme isteği olarak kendine izah etmişti. Bu kızdan hoşlanıyor olma olasılığını kesinlikle reddediyordu. Hatta tavrında bir değişiklik olmadığını kendisine kanıtlamayı görev belleyerek eski ve eski alışkanlıklarına dayalı sıkıcı hayatını geri getirmek adına bir dizi organizasyonlara katılmış ama sorunu askıda kalmaya devam etmişti.

Sonunda, zihnini zehirleyen Nisa adındaki cadıdan kurtulmanın en etkili yolunun panzehir olarak başka bir kızla ilgilenmek keşfinde bulunarak Ceyda'yı hatırlamıştı. Annesinin hiç ummadığı bir zamanda ve hiç tahmin edemediği bir taleple karşısına geçerek niyetini açıklamıştı. Ceyda ile tanışmak ve başbaşa görüşmek istediğini söylemiş, telefon numarasını istemişti. Niran hanımın Feride hanıma, Feride hanımın Orhan beye tuhaf bakışını gülümseyerek izlemiş onların kafasında soru işaretleri bırakmaktan keyif almıştı. Adeta oyunu kendi kurallarım ile oynarım ikazında bulunarak iplerini kimsenin eline bırakmayacağını işaretini açıkça vermişti. Şaşırtıcı biçimde yine itiraz gelmeyince, kızın telefon numarası çabucak eline gelince memnun olmak yerine yeislere kapılmıştı. Onların gözündeki inişe geçen karizması hakkında çıkarım yapmaya çalışmak hayli zamanını almıştı.

Ceyda ile karşılaşma günü gelip çatınca Devran huysuzlandıkça huysuzlanmıştı. Birinin çıkıp ona dur, saçmalama demesini beklerken kendisini özenle büyük buluşmaya hazırlanmış biçimde kapının önünde bulmuştu. Antika görümlü büyük etejerin üstündeki büyük aynada kendini iyice bir süzüp karmaşık iç dünyasının dışarıdan görünüp görünmediğini anlamaya çalışırken Niran hanım hoplaya zıplaya yanında bitivermişti. Keyfine diyecek yoktu kadının.

“Ayyy, maaşallah yakışıklı oğluma... Prens gibi olmuşsun” diyen annesiyle dalga geçti Devran.

“Söyle bakalım Niran hanım, nerenin prensiyim sence ?” Nişantaşı, Kadıköy, Üsküdar....

“Sen bizim prensimizsin yetmez mi ? Bir de becerebilersen Ceyda'nın...” dedikten sonra oğlunda bir eksiklik farkedene Niran hanım ‘bekle, şimdi geliyorum’ diyerek içeri koştu. Birazdan elinde parfüm şişesiyle geri dönen annesini engelledi Devran.

“Aman, o kalsın Niran hanım, Ceyda’nın kokusu ikimize de yeter merak etme” dedikten sonra ısrara fırsat tanımadan dışarı çıktı. En baştan beri anlamakta zorlandığı oğlunun geçmişiyile yabancılaşan tarzına da hayretle bakan Niran hanım yaşananların çetelesini tutmak üzere annesinin yanına koştu. Mesele konuşmakla çözülecek türden olmayınca hayırlı gelişmeyi hiç yoktan iyi bularak ana kız beklemeğe koyuldular.

Mevsimler yas tutuyor,,

Haziran ayı sıcaklığını iyice hissettirirken yetim çocukların sayısı artmaya devam ediyordu. Yaklaşık 300.000 çocuğun yetim kaldığı Suriye topraklarında yaşanan savaşta en büyük destek Türkiye’den sağlanıyordu. Çoğunluk kendi ülkesinde koruma altına alınırken otuz tanesi cennette himaye altına alınabilmişti. Bu evdeki herkes savaşın asıl hedefinin ülkenin geleceğini karartmak, geleceği kurtarma yükünü taşıyacak çocukları savaş bahanesiyile yok etmek olduğunu biliyordu. Teknoloji ilerleye dursun vahşi zihniyet olduğu yerde sayarken her nasılsa kendi adına medeniyet diyordu. Medeniyet denen tek dişi kalmış canavar ise masumların kanını emmeye devam ediyordu.

Günleri koşuşmayla geçen Nisa’yı görmek için sabırsızlanan Devran, ne hikmetse uğradığı akşam saatlerinde evinde bulamamış, beş katın merdivenlerini defalarca boş yere çıkmıştı. Sinirliydi. Hem de çok sinirliydi. Öfkesini kusup rahatlamak için haftasonunu beklemek yararsız olacaktı. Kızı evinde bulamadığı zamanlarda cennete gidip kızı oarada aramak bir nevi işgüzarlık... Cennet halkının tepkilerini üzerine çekmesi ise akılsızlık...

Evi ile işi arasında mekik dokurken sessizliğe bürünüyor, gelişmeler hakkında ailesini bilgisiz bırakıyordu. Söyleyecek sözü çok, ahvali stabil görünerek ortalıkta dolanırken güzel yeşil gözlerini herkesten kaçırıyordu. Zaman denen çarkın doğru yerini beklediğini işaret ettiği özlü sözler dışında onlarla konuşmamayı tercih ediyordu.

O akşam yine bir umutla kapıdan çıkmış, yine aynı merdivenlere yönelmişti. Kafa karışıklığına yenik düşerek beşinci katın ziline basmıştı. Geri dönüp gitmek üzereyken kapı açılınca önce şaşırmış sonra diline ve beynine defalarca yerleştirdiği sözünü unutarak heyecanlanmıştı. Belki de hayatında ilk defa bir kızın karşısında heyecandan dili tutuluyordu. Araladığı kapıda sessiz bekleyen Nisa’ya bakarak gülümsedi. Zannettiği kadar güçlü olmadığını farkedip acziyete büründüğünü işaret eden gülümsemesi de kararsızdı.

“Selam Nisa,, Şey ben, seni evde bulmayı ummuyordum. Yani ben, daha önce de gelmiş bulamamıştım. Şaşırdım seni görünce” diye geveleyen adama gülümseyen Nisa oldu bu kez.

“Evde olmadığını düşünerek beş kat merdiven mi çıktın? Çok ilginç! Keşke telefon etseydin... Feride teyzede numaram vardı... Mesele nedir ? Önemli galiba” diyen kıza karşı yeniden susan Devran, Nisa’yı ilk kez görüyormuş hissiyle ve kapı aralığından görebildiği kadarıyla inceleyip meraklandırdıktan sonra gözlerini gözlerine dikti. Sonra da kendi kendine başını sallayıp ve son kez onayladığı iç sesini susturup konuşmaya karar verdi.

“Biliyor musun, seninle telefonda hiç konuşmadık ve bu meseleyi telefonda konuşarak halletmek mümkün değildi. Beni içeri almayacağına göre burada, kapının önünde konuşacağız mecburen. Sana söylemek istediğim bir iyi, bir de kötü haberim var” dedi.

“İyi olan, bana göre mi iyi, sana göre mi ? Önce bunu söylersen kötü olanı söylemesen de olur ” diyen kızın sözlerini gülerek karşıladı.

“İyi olan bana göre iyi, sana göre nasıl olduğunu bilmeyi çok istiyorum Nisa” dedi Devran.

“Tamam, beraber öğrenelim... Hadi anlat, seni dinliyorum” dedi Nisa.

“Senin dediğin gibi yaptım ve Ceyda ile buluşmaya gittim” dedi Devran.

“Hımmm, gerçekten iyi habermiş, yani bana göre de iyi. Senin adına sevindim ” dedi Nisa.

“Evet, bütün tabularımı yıktım ve ucunda evlilik ihtimali olan bir görüşmeye gittim. Onunla baş başa konuşmak benim için çok eğitici oldu. Gerçekten iyi bir kız Ceyda. Tanımak için zaman ayırmayı hak ediyor. Bu konuda haklı çıktığın için seni kutlarım” dedi Devran. Sözlerin sıkıntı içerdiğini farkedene Nisa duyduklarına sevinemedi bu kez. Soru sormak yerine dinlemeyi, kendini kötü haberi duymaya hazırlamayı tercih etti.

“Sakin bir yerde oturduk, iki saat boyunca konuştuk. Aslına bakarsan, ben konuştum o dinledi. Ceyda’nın iyi bir dinleyici olduğunu anladım. Üstelik sabırlı da... İlk defa karşılaştığım bir kıza iki saat boyunca senden söz etmeme hiç kızmadı. Eşşekliğimi farketdiğimde gülümseyerek bana şöyle dedi:

“Sen Nisa’ya aşkınsın Devran. Buraya, bana aşkı anlatmaya gelmişsin. Önce biraz bozuldum ama, bu kadar güçlü bir aşka şahitlik ettiğim için kızgın değilim. Nisa’yı ben de tanımak isterdim” diyerek aktardığı sözlerden sonra buraya gelirken hiç plânlamadığı başka sözlerin ağzından çıkmasına engel olamadı Devran. Öfkeliydi ve olanlardan Nisa’yı sorumlu tutmayı kolay buluyordu.

“Sen ve o müthiş aklın, böyle olacağını bilerek beni Ceyda ile konuşmaya gönderdiniz. Sana aşık olduğumu bu buluşmada farketmemi istedin. Kendi kendime yetmediğimi bana kanıtlamak istedin. İnsanın yüreğine söz geçirmesinin kendi elinde olmadığını da. Öyle değil mi ?” dedi Devran.

“Ne !!!” diyerek irkilen Nisa’yı sesiyle engelledi.

“Harika plânın gerçekten işe yaradı Nisa. Ben sana aşık olmuşum da, haberim yokmuş meğer. Kendimi hiç bu kadar aciz hissetmediğimi öğrenmek ve durumumu önceden bilmek, seni mutlu ediyor mu?” dedi.

“Devran sen,,, Sen gerçekten arızalısın...” diyene Nisa sinirliydi bu kez. Kapıyı yüzüne kapatıp, kendini kendi dairesine hapsederek bu arızayı gideremeyeceğine süratle karar verdi. Karşısındaki adamın öfke ile terbiyeye değil, akli selim ile yardıma ihtiyacı olduğu gün gibi aşikârdı. Biraz sinir, biraz merhamet içeren gülümsemesi yufka yüreğini kulak memesi kıvamına getirince radikal bir adım atmanın zamanı gelmiş oldu.

“Anladım ki acilen onarıma ihtiyacın var senin. Bekle de, sana şifa getirecek ilacını getireyim” diyerek içeri gitti. Bu kez de, umduğu savaş muharebesine kavuşamayan Devran şaşkındı. Bu merdivenleri çıktığı her sefer olduğu gibi yine beklemediği bir sonuçla karşılaşmıştı. Kendinden bile beklemediği bir sonuçla... Sıkı bir kavganın ardından gurur savaşının galip gelmesiyle Nisa’dan ebediyen kurtulma şansını kaybettiğini anlayarak, birazdan elinde bir Kur’an ve bir meal kitabıyla geri dönen kıza tuhaf tuhaf bakıp gülümsedi

“Şaka gibisin Nisa... Sen beni anneannemle karıştırıyorsun galiba. Ben depresyona girmiş bir adam değilim. Sadece sana aşık olmaktan söz ederek acizliğimi itiraf ediyorum. Peki sen ne yapıyorsun? ” dedi.

“Şaka değil Devran, bu kitap hayatın ta kendisi. Zannettiğin kadar aciz olmadığını sana bu kitap öğretecek. Ona biraz zaman tanıman yeterli ” diyerek eline verdi.

“Seni fitratına döndürecek, karışmış kafanı düzeltecek tek çare bu kitap Devran. Bu kitap senden de benden de daha gerçek. Mealinden okumaya başladığında anlayacaksın. Hatta, okuduğun mealin tıpkı senin gibi arızalı olduğundan kuşkuya düşüp, internetten kolayca bulacağın bütün mealleri kıyasladığında, onların da arızalar barındıran anlama denemeleri olduğunu göreceksin. Farkettiğin meal arızaları senin Kur’an la tanışmana vesile olacak. Arapçasını öğrenmeye can atacaksın. Bir adım attığında Kur’an sana koşarak gelecek. Bana değil, ona aşık olacaksın ve bir daha ayrılamayacaksın. Senin arapça öğrenme sebebin, zekânın içindeki boşlukları doldurma ihtiyacın olacak. O boşluklar dolunca tıpkı benim gibi Kur’an sevdalısı olacaksın ve bir daha arıza yapmayacaksın. Bir gün bana geldiğinde, böylesi dingin bir aşkla gelmeyeceksen, bu merdivenleri bir daha tırmanıp sakın karşıma çıkma Devran. Sözümü dinlemez, iki gün sonra kitabı okudum

bitirdim, ama hiç bir şey anlamadım diyerek kapımı çalarsan, senin zekânın yetersizliğine hüküm veririm ve bir daha sana bu kapıyı açmam, haberin olsun. Aklına hükmedemeyen bir adamla hiç işim olmaz” diyerek susan Nisa elindeki kitaplara şaşkın bakan gencin üzerine kapıyı kapatmadan önce aklına gelen soruyu sordu.

“Söyle hadi, kötü haberin neydi ?” dedi.

“Sen beni hiç sevmiyorsun, beni cezalandırmak istediğin için bu hale getirdin diyecektim” dedi Devran. Ağzından çıkan sözlerin gerçeği yansıtmadığının farkına vararak gülümsedi ardından.

“Yanılmışım sanırım. Kim sevmediği birini tamir etmeye çalışır ki? Görüşürüz Nisa” dedikten sonra merdivenlerden koşarcasına indi.

Günler geçtikçe daha da içine kapanan, etrafına adeta ipekten bir koza ören Devran yaşamaya başladığı serüvenin tadına varırken annesini hatta annesiyle fikir ayrılığına alışkın babasını nasıl olup da ortak bir fikirde buluşup paniklettiğini farketmiyordu. Okudukça okuyor, her gün artarak çoğalan sessizliğe bürünüyordu. Feride hanımı mutlu eden gelişme Niran hanımı zıvanadan çıkarıyordu aynı zamanda. Oğlunun halini hastalık gibi görüyor, onu hayattan koparan kitapların Nisa yüzünden kendi evinin içine nüfuz ettiğini düşünürken, salgın gibi yayılıp sevdiklerini elinden almaya çalışan hastalıktan kurtulmanın yollarını arıyordu.

Niran hanıma göre arızalı olan, Nisa ve onun gibilerdi. Gereksiz hassasiyet gösterip Suriye’li yetimleri sahiplenen Melek sultan cumhuriyeti ahalisi de aynı arızadan nasibini alıyordu zihninde. Bu arıza yüzünden gerçek dünya ile bağlarını koparan, seküler gerçekçilikten aykırı tutum takınan onca insanı klinik vaka gibi görüyordu. Devran da korktuğu kıvama gelip sıkıca sahiplendiği doğrularla yaşamayı terk edince, hayatta yapayalnız kalmaktan korkuyordu. Bu hastalık nasıl bir hastalıktı ki, kendi ve kendi gibi düşünenlerin gücü, aykırı olanları engellemeye yetmiyordu.

Manzaranın durduk yerde düzelmeye niyeti olmadığını anlayan Niran hanım, bir gün dükkândaki kayıtlardan elde ettiği adresi çantasına attı. Kimseye belli etmeden Nisa’nın evinin yolunu tuttu. Artık bu kıza bir ders verip gözünü korkutmanın zamanı çoktan gelmişti. Öfkesiyle sarmaş dolaş olurken aklına yerleştiği sorularına yanıt alacak, becerebilirse oğlunu bu kızın elinden sağ salım kurtaracaktı. Yüzüne maske gibi taktığı kızgınlık ifadesi apartmanın kapısına gelene kadar iyice yerleşmiş, itici bir görüntü kazandırmıştı görene. Neyse ki, yol boyu tanıdığı birine rastlayıp hesap vermek zorunda kalmamıştı. Beş kat dönen merdiveni çıkmak yorgunluk olup ifadesini daha da sertleştirmişti yüzünün. Zile basarken nefes nefeseydi Niran hanım. Kapı açıldığı için şanslı olduğunun ise farkında bile değildi.

“Niran hanım! Buraya kadar neden zahmet ettiniz ? Mesele neyse haber verseydiniz, ben dükkâna gelirdim. Merdivenler yormuş sizi, içeri buyrun” dedi Nisa.

“Yok kızım, içeri gelip seni rahatsız edecek değilim. Lâfımı uzatmadan söyleyip gitmek istiyorum ben” diyen Niran hanım karşısında en masum haliyle duran kızın konuşmasına izin vermedi. Dediği gibi yaptı.

“Söyle bakalım Nisa hanım, sen benim oğlumdan ne istiyorsun ? Onunla buluşmaya gittin. Cümle alemin içinde kafasından aşağı vişne suyu döküp rezil ettin. Yetmedi, kendin istemediğin oğlumun başka bir kızla gelecek kurmasına engel oldun. Nedir senin derdin ? Anneme verdiği kitaplara büyülediğin yetmedi, şimdi de Devran’ı mı büyüleyeceksin? Sen benim oğluma ne yapmak istiyorsun ? Hangi cemaate, hangi örgüte üyesin bilmem ama ben buna izin vermiyorum. Anladın mı Nisa, çek elini oğlumun üstünden...” dedikten sonra derin bir nefes vermişti.

Başı döndüğü için sendelediğini görerek düşmesini engelleyen Nisa’nın niyetini yanlış anlayan Niran hanım, kendisini itekleyecek zannederek daha da fenalaşmıştı. Koluna giren kızın sakinliğini farkedince kendini onun şefkatine bırakmak zorunda kalarak içeri girmeyi kabul etmişti.

“Hadi gelin, bu saatte terasım gölge ve serin oluyor. Size çok iyi gelecek. Soğuk dondurmam var dolapta, serinlersiniz biraz” dedi Nisa. Duyduğu kırıcı sözleri hiç duymamış gibi davranarak sakın kalabilmesine hayret eden kadının şaşkınlığını da görmezden geldi.

Terasta oturmak, otururken dinlenmek, dinlenirken Nisa'nın hakarete aldırılmazlığını düşünmek Niran hanıma iyi geldi. Yüzünün rengi normalleşse dursun zihni daha da karıştı. Kızın artıkça artan sevimliliğini yadırgadığını belli etmeden onun aklında dolaşan tilkileri açığa çıkarma peşine düşmüştü çoktan. Nisa'nın yumuşaklığını bir nevi savaş taktiği olarak algılayınca kendisi de taktik değiştirmeyi uygun bulmuştu.

“Fevri çıkışlarımı anlayışla karşıladığın için teşekkür ederim kızım. Evin gerçekten güzelmiş ama merdivenler çok yorucu” dedi.

“Haklısınız, bana bile zor geliyor ama şikayet etmiyorum. Bu daire rahmetli babaannemden kalmış. Ben yeni taşındım aslında. Bina yıkılıp yenilenene kadar değerlendirmek istedim” dedi Nisa.

“Biraz dinlenince kendime geldim ama merak ediyorum Nisa, senin amacın nedir ? Devran'dan ne istiyorsun ? Hadi anlat ki, ben de bileyim” dedi Niran hanım.

“Devran'dan ne istiyorum? Kendi adıma hiç bir şey... Ya siz, bir anne olarak siz ondan ne istiyorsunuz?” dedi Nisa.

“Oğlumun mutlu olmasını istiyorum. Mutlu bir yuva kurup bize torunlar sevdirmesini,, Bir anne oğlunun mürüvvetinden başka ne isteyebilir ki?” Dedi Niran hanım.

“Peki siz, bir an için benim annemin yerine geçip, Devran'a benden ne istediğini sordunuz mu hiç? Bence hemen sormalısınız. Sorunuza doğru cevap alabilirseniz, cevap yüzünden endişelenmeyin sakın, çünkü bu Devran için devrim anlamına gelecektir. Sonunda oğlunuz tam istediğiniz gibi mutlu olmayı başaracaktır” dedi Nisa.

“Senin gibi Kur'an la yatıp Kur'an la kalkan, yanlışlıkla selâm verene bile Kur'an dağıtan bir kızın devrimle ne işi olur ? Yok eğer oğlumu devrim mutlu edecekse ona niye Kur'an verdin ? Daha modern, çağdaş veya bilimsel çözümlenmeleri olan yeni bir kitap verseydin...” diyen Niran hanım Nisa'yı şaşırtmıyordu. O da pek çok Kur'an yetimi insan gibi düşünüyor, kendisine şifa olacak kitabın, geldiği dönemin tozlu raflarına terk edilmeyi hakettiğini sanıyordu.

“İnsanların zihninde devrim yapacak yegane otorite Allah'ın kitabıdır. İnanın bana. Bana inanmıyorsanız bu kitabı anlayarak okuyan insanlara sorun. Onların hayatını nasıl düzene soktuğunu, mutlu olmayı nasıl öğrettiğini onlardan öğrenin. Hatta, bana inanmayın... İnanmayın ki soruşturmak için bir sebebiniz olsun” dedi Nisa. Kadının yüzündeki kuşkucu ifadeye rağmen konuşmaya devam etti.

“Meselâ ben, bütün dinamiklerime kuşkuculuğum sayesinde kavuştum. Kavgacı ruhumun itirazlarını susturabilmek için bu yolculuğa başlamak zorunda kaldım. Sonunda anladım ki, hayat yolculuğum kitabın ta kendisiymiş. Şaşırdım. Şaşkınlığım devam etmekte, hayretim günden güne çoğalmakta” dedikten sonra Niran hanımın hüznünü gördü yüzünde. Belli ki hayat yolculuğu türlü pişmanlıklarla yorgun düşürmüştü kadını. Yine de kendisini dinlemekten şikayetçi görünmüyordu.

“Dinamik dedim, çünkü hayatımız ne kadar dinamik ise Kur'an da o kadar dinamik. Tarihselliğe terk edilecek eskimiş bir kitap değil. Çünkü Kur'an bizim ülkemizdeki pek çok insanın dahi zannettiği gibi Muhammed kişisinin eseri değil. Tüm zamanların sahibi Allah'tan insana hak olarak indirilmiş bir lütuf. Dünya hayatında mutlu olalım, ebedi hayatımız için hazırlanan cennete ulaşmayı becerebilelim diye bir rahmet. O bizim hayatımızı bizden daha iyi biliyor ve anlatıyor. Bizden olmayanın zihinsel zaafını anlamayı da öğretiyor. O yüzden Kur'anı anlamayı başaran insanlar asla tahammülsüz ve saldırgan olmazlar. Öğrenmenin akılla olduğunu öğrenirler önce. Öğrenmeye devam ederken herkes kendi devrimini kendi içinde yaşar. İnsana ihtiyacı olan en yüksek hazzı verir öğrenmek. Başlamak için ise asla geç değildir. Ben dünya tarihinde bu kitaptan

daha güçlü bir devrim lideri görmedim Niran hanım. Söylediklerimi saçma bulup, benim tezimi çürütmek isterseniz size de bir kitap verebilirim” dedi Nisa gülerek.

“İstemem kızım. Şu sıralar kitaba ayıracak zamanım yok benim. Devran’ı kusurlu görüyorsun belli ki... Ne yapmayı düşünüyorsun ? Yani, verdiği kitap dışında ” dedi Niran hanım.

“Ben gerekeni yaptım Niran hanım, o yüzden, düşünmüyorum. Gerisi ona kalmış. Bu konuda daha fazla konuşup oğlunuz hakkında dedikodu yapmayacağım. Hadi dondurmamızı yiyelim, ne dersiniz” dedi Nisa.

O gün anlam veremediği sözler evine döndükten sonra da uzun süre Niran hanımın kulaklarından silinmedi. Yüküne dayanamayıp sır gibi sakladığı ziyareti ertesi gün Feride hanıma anlatmak ve rahatlamak istedi. Kızın hazmetmekte zorlandığı sözlerini annesine naklederek ondan ne anladığını anlatmasını istedi. Ne de olsa annesi ikisini de daha iyi tanıyordu.

“Bunda anlaşılmayacak bir şey yok kızım. Nisa gerekeni söylemiş. Kendini benim annemin yerine koyarak bak bir de manzaraya demiş. Ön yargı illetine rağbet etme demek istemiş yani. Adaletli ol, sadece beni değil oğlunu da sorgula demiş. Ha, kulakların oğlunun dilinden dökülenle mutlu oluyorsa pek sevinme, yalan olabilir demek istemiş. Duydukların canını sıkarsa da, sakın üzülme. Çünkü Devran uzun zamandır ilk defa doğruyu anlatıyor bana diye sevinmen gerekir demiş. Bu gerçekten Devran için devrim niteliğindedir demek istemiş. Kız haklı Niran...” diyerek nefes alan Feride hanım kızının afallamasının geçmesini bekledi.

“Nasıl yani ? Benim oğlum yalancı mı ? Bunu bana nasıl söyler bu kız ?” dedi Niran hanım.

“Onların tanışmasını sağlamak için yalan rüzgârını ben başlattım kızım. Devran’a bir oyun hazırlayıp Nisa’nın evine yolladım. Ona kız aramaya devam ederek, verdiğim sözü tutmadım. Devran benim oyunumu fark ederek bana misliyle hatta fazlasıyla yalan söylemeye başladı. Senin baskıların da üzerine eklenince, biz ikimiz, kendi ellerimizle onu dipsiz bir kuyuya atmış olduk. Nisa ise onu düştüğü kuyudan çıkartmaya çalışıyor. Bütün yaptığı bu. Kendisi için gerçekten bir şey istemiyor Nisa. Ama onu kuyudan çıkarmayı başarırca manzara her an değişebilir ” dedi Feride hanım.

“Sen nereden biliyorsun bütün bunları ve nasıl emin oluyorsun anne ?” dedi Niran hanım.

“Kur’an dan biliyorum... O günden beri okuyup duruyorum ya, farkında değil misin ?” diyen annesine çıkıştı Niran hanım.

“Ne Kur’anmış ama... Oup biten herşeyden bin yıldır haberi varmış...Bu kadar saçmalık yeter anne. Hangi yüzyıla geldik bir baksana! Böyle gidersen sen de kafayı yersin bu kitapla, Devran da...” dedi kızgın sesiyle.

“Bin deryüzelli yıldır,,” diye düzeltti Feride hanım.

“Neyse ne, eski işte... Asırlar geçmiş üstünden...” diye somurtarak oturdu.

“Ah be kızım, bunca yıl okumayarak neler kaçırmışız bir görseydin” diye mırıldandı Feride hanım.

Sonra sustu. Tebliğ görevini tam dozunda yapmak, zorlamaktan kaçınmak istedi. Onu merakta bırakıp kendi sorgulamasını başlatmak istedi. Kendi sorgulamasını başlatmayı başaranlardı kendini sorgulayıp huzura kavuşanlar. Okumaya başladığı sürecin sonunda ilk öğrendiği gerçeği sorgulamak. Allah’ın kullarından istediği yegâne şeydi. Akıllı kullanmanın ilk adımını sorgulamak ve aklını kullanmayanın üzerine pislik yağacaktı. Asr suresinde dediği gibi, hangi asırda olursa olsun, insan kendi acı sonunu kendi elleriyle hazırlamaktaydı. O kısa sürede ne çok şey öğrenmişti Feride hanım. Öğrendikçe değişmiş, kendi iç dünyasında kendi devrimini başlatmıştı. Kızına gülümseyip başını salladıktan sonra mutfağa gitti.

Devran'ın devrimi

Nisa'ya takmıştı kafayı Devran. Kızın eline tutuşturduğu kitapların her sayfasında, kenarında köşesinde, boş bulduğu her yerinde kendi el yazısıyla notlar bulmak ilgisini çekmişti. Okuduğu sayfalar ile kızın zihin yolculuğuna, kendince buluşlarına tanık olunca onu daha iyi tanınması gerektiğine karar vermişti. Mahiyetini bilmediği bir kıza aşık olmanın saçma yönünü keşfetmiş, cadı diye nitelendirdiği birinden neden etkilendiğini çözmeye karar vermişti. Matematiğini çözmeliydi aşkının. Onun bilgisi becerisi bunu gerektiriyordu. Evlilikten uzak durmasına sebep olan hafızasına yerleşik kadın erkek ilişkisinin matematiği bu kız için ne diyecekti, bilmesi gerekiyordu. Mühendislik eğitimi etki, tepki mekânini en iyi izah eden bir eğitimdi ve ilk defa robotlar haricinde bir işe yarayacaktı.

İşe önce Nisa'yı sanal alemde araştırmakla başladı. Facebook veya twitter ile münasebeti olmadığını anlayınca daha detaylı aramaya başladı. Yaptığı iş sebebiyle veya Suriye'li yetimlerle kurduğu bağlantının sağlığı açısından belki, popüleriteden uzak durması mantıklıydı. Fakat yaptıklarıyla ve yazışmalarıyla yakından ilgilenen gizli yabancıların varlığını keşfetmesi uzun sürmedi Devran'ın. Bütün yazışmalarının, hatta yayın evi kurma aşamalarının bile izlendiğini görmesi endişelendirince, usta bir hacker gibi uğraşırken buldu kendini.

Nisa'yı ve yaptıklarını adım adım izleyenleri farketti önce Devran. İzleyenlerin niteliğini öğrenince kızın hayatının hiç de güvende olmadığını karar verdi. Hele ki oturduğu o dairede. Kapısı sürekli açık duran eski apartmanda, diğer katlarda kimse oturmazken nasıl emniyette olabilirdi bu kız. Nisa ile konuşup anlatması, daha güvenli bir yere taşınmasını sağlaması isabetli olacaktı. Biraz düşününce kızın aklına kaydolmuş kendi güvenilmezliği yüzünden anlattıklarına inanmayacağına, güvenlik zafiyetini ciddiye almayacağına karar verdi. Yine de elini çabuk tutmalı, güvenilir birinden yardım almalıydı. Yardım alacağı kişinin kendi ruh halini anlaması, kendi bünyesindeki nitelikli değişime tanık olması gerekiyordu. Kendi annesini listeden hemen çıkartırken Feride hanımı da annesi yanındayken yetersiz bularakeledi. Aynı sebepten dedesini de keza. Bu meseleyi cennet bahçesinin güzide insanları arasında çözmesi gerektiğine karar verdi.

Ertesi gün cumartesi olsa da, erkenden kalktı genç adam. Özel bir görevi olduğu bahanesiyle yola koyuldu. Yol boyunca da kendisine yardım edecek kişiyi kurguladı kafasında. Kemal bey, kuşkucu ve araştırmacı bir baba, şefkat timsali bir dedeydi. Kendi torunu gibi sevdiği Nisa söz konusu olunca ikna olmak için çok sayıda delil talep edecekti kendisinden.

Zaman önemliydi ve aklındaki güvenlik sistemini Nisa'nın evine kendisi bilmezken hemen yerleştirmesi gerekiyordu Devran'ın. Apartmanın kapısını kapanır hale getirecek, girişe, merdivenlere güvenlik kameraları yerleştirecekti. Dairenin kapısına kim gelse görebileceği bir sistem kurup, kendi telefonundan ve bilgisayarından denetleyecekti. Cihazları dairenin içine bir yere yerleştirmesi, bunun için de evin anahtarını Nisa'nın haberi olmadan ele geçirmesi gerekecekti.

Asıl felaket Nisa öğrenirse yaşanacak, kendi evinde esaret hayatı yaşadığı duygusuyla kıyamet koparacaktı. Hatta evin içine, odalara kameralar yerleştirilmiş olma olasılığı yüzünden Devran'a güveni tümüyle yok olacaktı. O günden sonra da onun sevgisini kazanması imkânsız olacaktı. Söz konusu Nisa'nın hayatı olunca bütün riskleri göze alacaktı Devran. Mecburdu. Ya da kızın güvenli bir eve taşınmasını sağlayacaktı.

Melek sultan cumhuriyetine bahçe kapısından girerken uzaktan da olsa Nisa'yı görmek içini rahatlatı. Yüzündeki ifadenin garajdan çıkan genç Yusuf'un gözüne takılması ise tedirgin etti. Selâm verdiği çocuğun her şeyden haberdar şaşkıncu olgunluğu ise aklında yeşil ışık yaktı. Aradığı yardımcıyı bulmuştu bile. Güvenlik projesini onunla paylaşacak, önce onu ikna edecekti. Yusuf'un kendi mesleğine duyduğu ilgi ve merakını bu kez capcanlı bir projede birlikte uygulamaya koyacaklardı. Ama önce ahlâk abidesi gibi duruş sergileyen çocuğu ikna etmesi gerekecekti.

“Evde olduğuna sevindim Yusuf. Sakın kimseye söz verme. Seninle çok işimiz var bugün. Çok hoşuna gidecek bir proje için yardımına ihtiyacım var. Ama bu konunun aramızda kalması gerekiyor. Projenin birinci maddesi ikimiz arasında sır olması. Söyle bakalım, bu işte var mısın, yok musun ? ” dedi Devran. Çocuğun şüpheciliğini fark edince gülümseyerek omzuna sarıldı.

“Ya da hemen cevap verme. Önce sana anlatmam gereken hikayeyi dinle. Baş başa sakın bir yerde konuşalım bugün, olur mu arkadaşım ? Yardımına gerçekten ihtiyacım var” dedi.

“Olur Devran abi, kahvaltıdan sonra konuşuruz. Kimseye belli etmem merak etme” dedi Yusuf. Yaşından kat kat olgun duran çocuğa gülümserken kendini rahatlamış hissediyordu.

Kahvaltı masası büyük çardağın altında kurulup evin sakinleri toplanınca çocuklara eğlence çıkmış oldu. Nisa ile Devran’ı aynı gün, bir arada görmek ev halkına yeni bir sinerji olurken, Melek hanım ve Kemal bey bakışarak iletişim kuruyordu gizliden. Masa başında da olsa Yasemin’i sevindiren beraberliğe Canan temkinli yaklaşıyordu. Nisa’dan öğrendiği kadarıyla iki gencin iletişim sınavı daha yeni başlıyordu ve baş başa konuşup sorunlarını halletmeleri gerekiyordu. Birazdan Serkan ve küçük oğlanlarla birlikte alışveriş maksatlı uzaklaşacaklardı cennetten. Yetimlerin birikmiş ihtiyaçları karşılanacaktı. Devran çocuklara açık havada ders verirken Nisa onlara belki katılacak belki katılmayacaktı. Devran’a öfkesi henüz geçmemişse, olabildiğince uzak duracaktı belki de.

Cennetteki sakin haftasonundan yararlanarak birlikte zaman geçireceklerini umdukları Nisa ile Devran’ın ilişkisi iki ihtiyarların umduğu gibi gelişmedi. Nisa ile baş başa vakit geçireceğini bekledikleri Devran tam tersine olabildiğince kızıdan uzak duruyordu. Bahçenin uzak köşelerinde Yusuf ile sohbet etmeyi tercih ediyordu. İki genç adamın sıradışı kaynaşmasını tuhaf bulan Kemal bey, işin içinde başka bir mesele olduğunu çoktan sezinlemişti. Yakında çıkar kokusu diye Melek hanımın merakını başka yöne çekerek çocuklarla olağan günlük sohbetine yönelmişti.

“Nisa bu akşam burada kalmalı Yusuf. Sen benimle bizim mahalleye gelmenin bir yolunu bulmalısın ve giderken yanımızda Nisa’nın ev anahtarı olmalı. Teknik konuları çoktan hallettim ben. Arabanın bagajında hazır bekleyen sistemi sadece monte etmek kaldı. Ve sen montajda yanımda olarak benim yaptığım işe şahit olacaksın. Kötü bir niyetim olmadığını bir gün kanıtlamak zorunda kalırsam Nisa’nın elinden beni sen kurtaracaksın. Anlıyorsun değil mi?” dedi Devran.

“Tamam, merak etme. Yarın birlikte hallederiz bu işi. Yalnız, benim de bir şartım var bu işte. Güvenlik bilgilerini benim bilgisayarıma ve telefonuma da yönlendireceksin. Olur ki sen gözden kaçırırsan ben görürüm tehlikeyi” dedi Yusuf.

“Kabul. Demek görevi benimle paylaşacak kadar büyüdün. Teşekkür ederim” dedi Devran.

“Seninle karşıya geçmek için bir bahane bulurum ben. Tek sorun anahtarı Nisa ablanın çantasından almak ve çoğaltıp yerine koymak sanırım. Onu da nasıl yapacağımızı buldum bile. Bize Elif yardım edecek” dedi Yusuf.

“Sırdaşlarımızı çoğaltmasak iyi olurdu Yusuf, başka çare yok mu? ” diye endişelenen Devran’ı Yusuf sakinleştirdi.

“Elif’i merak etme sen Devran abi. Kafa kızdır Elif. Leb demeden leblebiyi anlar. Konuyu Elif’e anlatmamla derdimizi anlaması en fazla iki dakika sürer. Sen o işi bana bırak. Hatta Nisa ablanın bu gece burada kalmasını da sağlar. Ben Elif’e güveniyorum ” dedi.

Derdinin çözümü çocukların insafına kalan Devran başını sallarken gülümsüyordu. Ne günlere kaldık diyordu adeta. Nisa ile tanışmasına sebep olan ve dönerek çıkarken insanı sersemleten merdivenlerin başına açtığı işleri düşünürken pişman olup olmadığını da düşünüyordu. Kendi halinde sürüp giden hayatını, ağrısız başını tarihe gömen karşılaşmanın sebebi anneannesini şimdi daha çok seviyordu. Onun sayesinde hayatın bambaşka bir yüzüyle tanışmıştı. Uzaklara dalıp giden gözleri buğulanmıştı.

“Anladığıma göre sen Nisa ablayı gerçekten seviyorsun Devran abi. Benim merak ettiğim, sevdiğin kız olmasaydı Nisa abla, onun güvenliği için aynı çabayı gösterir miydin ?” dedi Yusuf.

“Ben de bu soruyu sormandan korkuyordum genç dostum. Kendime sürekli sorduğum soruyu keşfettin demek. İnan bana, cevabını bilmiyorum. Yine aynı çabayı gösterirdim diyemiyorum, kusura bakma” dedi Devran.

“Mımmm, bu iyi haber. Kendinle yüzleşmeye cesaretin var demek ki. Senin adına sevindim Devran abi. Ama sizin neden bir araya gelip konuşmadığınızı anlamıyorum” dedi Yusuf.

“Cezalıyım ben. Cezamı bitirene kadar Nisa benimle muhatap olmayacak” dedi Devran.

“Neden cezalıydın desem söylemezsin. Bari ne cezası aldığını söyle. Sordum diye kızmazsın değil mi ?” dedi Yusuf. Çocuğun sözleriyle gülümserken onunla sohbetin ne kadar zevkli olduğunu düşünüyordu Devran.

“Bana verdiği Kur’anı okuyup anlama cezası verdi. Bunu anlamadan sakın karşıma çıkma dedi” diyen Devran’ın sözleri Yusuf’u çok gülüp çok eğlendirdi.

“Kusura bakma ama sen buna ceza mı diyorsun ? Okumaya başladığın zaman ceza mı, ödül mü anlarsın” dedi Yusuf gülerek.

“Anladım zaten... Kur’an la ilk buluşmam bu benim. Gerçekten ödül oldu. Ona minnettarım. Okuyup bitirmeden benimle konuşmayacak ya, işte burası büyük ceza...” diyen Devra’a yeniden güldü Yusuf.

“Okuyup bitirmeyi umuyorsan, şimdiden Nisa ablayı’ı unut bence. Kur’anı okumaya başlayan asla bitiremezmiş. Kemal dedem öyle diyor. Senden kurtulmak istiyorsa, Nisa abla çok iyi bir ceza vermiş doğrusu. Moralini bozmak istemem ama, benden söylemesi” dedi Yusuf gülerek.

“Eski Devran’dan kurtulmak istediği kesin. Yenisi nasıl olur, ben de bilmiyorum” diye mırıldanan genç adamın gülerek koluna girdi Yusuf. Birlikte çardağa doğru yürüdüler.

Eve geç saatlerde yanında Yusuf ile dönen Devran’la umduğu konuşma fırsatını bulamayan Niran hanım hayli endişeliydi. Nisa ile aralarında neler döndüğünü öğrenmeye can atıyor, aklındaki sorularla Devran’ı köşeye sıkıştırmak istiyordu. Yusuf’un tatil ödevine yardım etmeyi bahane ederek yapışık ikizler gibi dolaşmaları yüzünden hevesini ertesi güne saklamıştı. Pazar sabahı erkenden yine Yusuf’la birlikte ortadan kaybolmasına sabırla katlanmıştı. Akşam geç saatlerde çocuğu evine kadar bırakıp dönmesini bekleyen Niran hanım Devran’a kapıyı açtı.

“Beni mi bekledin sen ? Hiç gerek yoktu anne, anahtarım vardı” dedi Devran.

“Seninle konuşmak istiyorum Devran. Konuşmak için bekledim” dedi Niran hanım. Yüzündeki ciddiyeti ikna edici bulan genç adam Niran hanımın kolunda salona gidip oturdu.

“Söyle bakalım oğlum, sen Nisa’dan ne istiyorsun, ya da istedin? Onun evine gidince öğrendim ki Nisa senden hiçbir şey istemiyormuş. Öyleyken, senin derdin ne ?” dedi Niran hanım.

“Evine mi gittin ? Neden ?” diye irkildi Devran.

“Önce ben sordum. Sen anlattırsan ben de anlatırım” dedi Niran hanım.

“Peki, dinle o zaman. Önce anneannemin, sonra ikinizin baskılarından kurtulmak için ürettiğim yalan yöntemlere destek olmasını, bana yardım etmesini istedim ondan. Kız arkadaşımın gibi davranmayı kabul etseydi sizden uzun bir süre kurtulmuş olacaktım, ama olmadı. Hepsini bu” dedi Devran. Sonra şaşkın ürkek kendisine bakan annesine sordu.

“Ya sen, sen neden gittin ona. Merdivenleri çıkmak zor gelmedi mi?” dedi.

“Ona da aynı soruyu sorup kavga çıkartmak istedim. Ama benimki de olmadı. Keskin sirke gibi gittiğim evden pamuk şeker gibi döndüm. Merdivenleri sorarsan, korkunçtu. Çıkana kadar pestilim çıktı ama değdi doğrusu. Tuhaf bir kız bu Nisa. Sen de onunla muhatap oldukça onun gibi tuhaflaştin oğlum. Sana yalancı diyen bu kıza aşkınsın, öyle değil mi ?” dedi Niran hanım.

“Bana yalancı mı dedi ?” Dedi Devran.

“Demedi. Anneanneninin tercümesinden öyle anladım. Madem ona aşık olduğunu inkar etmiyorsun, doğruları söylerken kırıcı olmamayı sen de ondan öğrenmelisin oğlum. O zaman yalan söylemene hiç gerek kalmaz. Bana öyle geliyor ki ikimizin de ondan öğreneceği çok şey var. Seni rahatsız etmezse bundan sonra Nisa ile daha yakın olmayı istiyorum. Bu devirde benden daha olgun davranan genç bir arkadaş bulmak hiç kolay değil. İnşallah kıskançlık yapmazsın” diyen Niran hanıma gülümseyerek baktı Devran.

“Dert etme anacığım, o cadı hepimize yeter. Ama o evde oturduğu sürece onunla dost olamazsın. Onu ikna edip başka bir yere taşınmasını sağlamalısın meselâ. Merdivenleri hatırlatırım” diyen Devran Nisa’nın güvenlik meselesini farketirmeden gündeme taşıyordu. Her ne kadar binaya yerleştirdikleri kameralarla Yusuf’la birlikte ve aynı anda giren çıkan herkesten haberdar olacak olsalar da, acil durumlarda polisin bile yetişmesi mümkün olmayabilirdi.

“Bak, ne geldi aklıma! Madem sen seviyorsun Nisa’yı, onu biran önce evlenmeye ikna etsen de yukarıdaki boş daireye yerleşseniz beraber, ne güzel olur değil mi, ha,,?” diyen annesine güldü.

“İkna etmek konusuna takılmazsak eğer, gerçekten harika bir fikir ” dedi.

Erken yaz tatili

Üniversite giriş sınavlarını tamamlayıp okullar tatile girmeden serbest kalan Simge’ nin rüyalarını süsleyen İstanbul macerası gerçek oluyordu. Başarılı bir eğitim yılını tamamlayan 17 yaşındaki güzel Simge’ye tatil sözü veren annesiyle babası ilk kez tek başına İzmir’den İstanbul’a gitmesine, Nisa’nın yanında bir süre kalıp yorgunluk atmasına izin vermişlerdi.

Üniversite giriş için yoğun bir çalışma ve emek yılı geçiren biricik kızlarında bir süredir gördükleri yılgnlığı stresli çalışma yorgunluğu olarak yorumlayan annesi ve babası bu ödülü çoktan hak ettiğine karar vermişlerdi. Yüksek not ortalamasıyla okuduğu lisede dereceye giren kızlarına sonsuz güvenleri vardı.

Kendi elleriyle otogardan gece yolcu ettikleri Simge, sabahın erken saatlerinde İstanbul’a ulaşmışken, Nisa’nın garip bir saatte evinden çıkışı, olayı kendi evlerinden ve kendi telefonlarından izleyerek akılları karışan Devran ile Yusuf’un paniklemesine yol açmıştı. Nisa dairenin kapısını açar açmaz telefonlarına gelen uyarı ile uyanan kafadarlar birbirlerini aramışlardı. Nisa’nın nereye gittiğini bilmediklerinden, yanında Simge ile beraber dönene kadar uyanık beklemek zorunda kalmışlardı. Sonra da aralarındaki hararetili konuşmalar sonucu Nisa’yı uyarmaları ve ev dışında dolaşırken de dikkatli olmasını ona anlatmaları gerektiğine karar vermişlerdi.

Eğer bir güvenlik sorunu varsa, sadece evinde değil sokakta da tehlike altındaki Nisa için bu durum böyle devam edemezdi. Nisa’nın henüz habersiz olduğu mesele Devran’ın aniden kıvılcımlanan aşkından daha hızlı, daha mecburi bir olguluğa erişip uykularını kaçırır olmuştu. Onu kendisinden daha da uzaklaştırmadan, arızalı diye tanımladığı hayat felsefesine karşı onarıcı ilgisini yitirip nefrete dönüştürmeden bir çare bulmalıydı.

Evine Simge ile birlikte dönen Nisa’nın daha önce kuzeninin geleceğinden söz ettiğini hatırlatan Yusuf meseleyi Devran abisine izah etse de değişen bir şey olmadı. Güvenlik zafiyeti yine aynı güvenlik zafiyetiydi. Artık apartmanın kapısının kapanıyor olması yeterli olmayacaktı.

Uykusu sabahın erken saatinde kaçan Devran günlerden cumartesi olmasına rağmen yatağından kalktı. Sessiz bir sabah hazırlığından sonra bilgisayarının başına oturdu. Nisa'yı sanal alemde izleyen karanlık gözlerin kendi aralarında da iletişim halinde olduğunu dehşetle farkettiler. Asıl hedefin Suriye savaşının kimsesiz kalan yetimlerine sahip çıkılmasını engellemek olduğunu öğrendi. Bazı canavar beyinlerin yetimlerin bedenlerine göz koyduğunu ve bu meselenin savaş içinde başka bir savaşa, insanlık dışı yöntemlerle organ elde etme savaşına dönüştüğünü anladı. Bu karanlık güçlerin ifşa edilmesinin, yetkili birimlere, polise veya MİT'e bildirilmesinin en az Nisa'nın hayatı kadar önemli, hatta zaruri olduğuna karar verdi. Kendisinin bir hacker maharetiyle ulaşabildiği karanlık bağlantıların bilgisini yine aynı maharetle, kendi kimliğini gizli tutarak ilgili birimlere bildirmeye karar verdi. Kendi kimliğini gizli tutarak bilgi aktarımında başarılı olması halinde karanlık kişiler yakayı ele verecek, sadece yetimlerin göz konmuş bedenleri değil Nisa'nın hayatı da kurtulacaktı.

Bu haftasonunu bilgisayar başında bu işe ayırmaya karar vererek hemen çalışmaya başladı. Şimdilik Nisa'yı uyarmayı ertelemesi, çalışması belli bir aşamaya geldikten sonra onunla buluşup bütün gerçeği anlatması gerekiyordu. Kur'anı anlayarak okumak gibi bir cezası, değerli canları korumak gibi asil bir görevi olmuştu ve ikisini de aynı anda yürütmesi gerekecekti. Nisa'ya duyduğu sevgi ona bu iki sorumluluğu yüklemişken iki görevi de başarmak zorundaydı.

Devran'ın hummalı çalışması alışılmadık haliyle ailesini şaşkırtırken bilgisiz de bırakıyordu. Son zamanlarda arkadaşlarından iyice uzaklaşan, akşam gezmelerini aramaz olan genç adamın değişimini anlayamaz olmuşlardı. Tatil günlerini bile çalışarak geçirmesinin faturasını Nisa'ya çıkaran aile bu durumdan memnun mu, yoksa şikayetçi mi olmaları gerektiğini henüz çıkaramamıştı.

O pazar günü kahvaltı hazırlığı yapan Niran hanım, mutfaktaki annesine ifrat ile tefrit arasında bir türlü dengeyi tutturamayan oğlunu yana yakıla şikayete koyulmuştu. Feride hanım ise gelişmeleri hayra gidiş olarak yorumlayarak torununun sorumluluk taşımaya öğrenmeye yönelik gelişmesine destek çıkıyordu. Askere gidip gelmesi bile onu bu kadar olgulaştıramamışken Nisa'nın torununu yola getirmesini Allah'ın takdiri olarak yorumlayarak kızını rahatlatmaya çalışıyordu. Asıl umudu, Nisa'nın Niran'ı da hayatla sağlıklı bağlar kurmaya teşvik etmesiydi ve kendi hayat tecrübesiyle ufukta gördüğü manzara bütün aile için güzeldi. Bu dünyadan göçüp gitmeden özlemle görmek istediği rüyası nihayet gerçekleşme yoluna girmişti. Yatağından doğrulmadan güne şükürle başlıyor, aklına Nisa geldikçe şükretmeye devam ediyordu. Bu kızı darmadağın olmuş ailesine gönderilmiş, Allah'ın hediyesi olarak görüyordu adeta.

Nisa'nın Simge'ye İstanbul'u gezdirme fikrini ve birazdan dışarı çıkacaklarını Yusuf'tan öğrenen Devran hemen atağa kalktı. Bilgisayarın başından fırlayıp mutfağa koştu.

"Güzel hanımlar, bakın aklıma ne geldi... Hadi Nisa'yı kahvaltuya çağıralım. Ama siz çağıracaksınız. Ben davet edersem mümkün değil, gelmez o cadı. Sizin çağırmanız lâzım" dedi.

"İyi fikir aslında, neden olmasın? Ama ona cadı deme..." dedi Feride hanım.

"Evet, doğru, hadi çağıralım. Bence de cadı deme..." dedi Niran hanım.

"Hadi ama, acele edin. Evden çıkmadan aramak lazım" dedi Devran.

"Tamam da, bu telaşın ne? Evden çıkacağını nerden çıkardın?" dedi Niran hanım.

"Bütün pazar ya, mutlaka bir yere gider. Gitmeden yakalamak lâzım. Bakın, siz davet ediyorsunuz hanımlar, sakın beni karıştırmayın" diye sıkboğaz ettiği annesi telefona sarıldı.

"Tamam oğlum, bir sakın ol. Bu işin içinde bir iş var ama neyse... Sabahtan beri masanın başında miskin miskin oturan sen, birden neden tutuştun böyle anlarınız elbet" diyerek kuşkuyla telefonu tuşlarken yine uyardı Devran.

"Sakın itiraz etmesine izin verme, ısrar et, hadi Niran'ım. Mutlaka gelmesini sağlamalısın. Bu benim için çok önemli" dedi. Feride hanım keyifle Orhan beye bakıp gülümserken, Orhan bey

mutfakta turlamakta olan toruna tuhaf tuhaf bakıyordu. Niran hanım ise telefonun diğer tarafındaki Nisa'yı ikna etmekte zorlanıyordu.

“Olsun kızım, kuzenini de getir. Nasılsa koca İstanbul'u bir günde gezip bitiremezsiniz. Annem çok güzel börekler yapmış, Nisa olmadan boğazımdan geçmez diyor. Tek başına ne yer, ne içer bu kız diye dertleniyor. Hadi bir koşu geliverin de gönlü olsun annemin” diyerek konuyu Feride hanımın adını kullanarak bağlayınca hep birlikte sevindiler. Ama en çok sevinen Devran olmuştu. Kızın sokaktaki can güvenliğinden de en az evdeki kadar kuşkulu olduğunu onlara anlatmak yerine coşkusuna farklı bir açıklama getirmekle yetindi.

“Aramızdaki buzları eritmeye çalışıyorum işte, neden şaşırdınız? İşlediğim son vukuatlardan sonra ona bayağı bir nezaket borçlandım ben. Sizin mutfak eserlerinizden yararlısam çok mu ayıp etmiş olurum yani ? Hadi ama hanımlar, acıyın bana biraz,,,” dedi. Sonra da Nisa gelene kadar aklındaki projeyi hayata geçirmek niyetiyle odasına kapanarak onları şaşırtmaya devam etti.

Hayat sevince güzel, aşk ise hak edince...

Devran sıradışı bilgi kaynaklarını istigbarat birimlerine sıradışı yollardan aktarmayı başardığı o günden beri güvenlik birimlerini ayaklandırdığını bilmiyordu. Normal hayatına devam ederken Nisa'nın güvenliğini aksatmadan izliyor, apartmana ve daireye giren çıkan herkesten haberdar oluyordu. Geçen bir haftayı kuzeniyle ilgilenerek geçirdiğini yakinen biliyordu. Çünkü çoğu zaman akşamları onlara eşlik ederek dışarı çıkmalarında bizzat yardımcı oluyordu. Simge'ye arabasıyla şehir turları attırmaya gönüllü olmuştu. Bu aynı zamanda Nisa'ya yakın olmak, güvende olmasını sağlamak demektir. Nisa'nın güvenliğini kazanmak için ise henüz çok erkendi. Onun mesafeli duruşuna sabırla katlanmak zorunda kalırken, güvenlik meselesinden bahsetmeyi bilmediği bir zamana ertelemeyi tercih ediyordu.

Bir hafta içinde Simge'nin İstanbul macerası artık kendi başına gezebilecek kadar ilerlemişti. Son günlerde İzmir'den gelen başka bir arkadaşıyla buluşup tarihi yerleri gezeceği konusunda Nisa'ya verdiği güven sayesinde izin alarak bağımsızlığını da kazanmıştı üstelik. Zamanında eve döndüğü sürece sorun olmayacaktı. Nisa'nın yoğun ve yorucu günler boyunca yayın evi kurma çalışmasına odaklanması Simge'nin işine yaramıştı. Artık dilediği gibi gezip dolaşıyor, eve istediği zaman girip çıkarak tatilini değerlendiriyordu. Ama Simge de Nisa gibi apartmanın sınırları içinde güvenlik kameralarıyla 24 saat gözlem altında olduğunu bilmiyordu.

O gün Devran işyerinde iken, Yusuf kendi evinde minik Suriyeli yetimlerle ilgilenirken telefonlarına gelen uyarı ile ikisinin de yürekleri ağızlarına gelmişti. Çarşamba gününün öğle saatleriydi. Simge yanında tanımadıkları bir delikanlı ile apartmanın kapısından içeri girmişti. İki gencin merdivenlerden çıkarken kameralara verdikleri görüntü yüzünden aynı anda birbirlerini arayarak fikir birliğine varan kafadarlar Nisa'nın dairesindeki muhtemel gelişmeyi tahmin ederek felaketi önlemeye karar verdiler. Ortada bir güvenlik sorunu yoktu bu kez, Simge'nin Nisa'ya emanet edilen iffetinin korunması sorunu vardı. Kız henüz onyediydi ve niyeti çok bariz bir gençle hayli samimi tarzda daireye girmektedir. İki kafadarın da gördüklerinden şüpheye düşmesine gerek kalmıyordu. Bu kız Nisa'nın bilgisi dışında ve onun evinde bir gönül macerasını en ileri boyutlara taşımak üzereydi. Mutlaka engellenmesi gereken gelişme için ikisi de adrese çok uzaktaydı. Polise haber verilmesi önce rezalete sonra da Simge'nin aile faciasına yol açacaktı. Bu meselenin en akli başında çözümünde yine Nisa'ya ihtiyaç vardı. Çünkü eve en yakın adreste Nisa vardı. Öfkeden çıldırarak olsa da, güvenlik kameraları gerçeğini öğrenince öfkesi ikiye katlanacak olsa da çözümün tek adresi olarak Nisa'nın acilen eve gitmesi gerekiyordu. Bunun için de gençlerin acele etmesi gerekiyordu.

Devran çok yakında ortaya çıkacak güvenlik meselesinde kendi masumiyetini ve iyi niyetini en baştan kanıtlayacak adımı tercih etti. Nisa'yı telefonla Yusuf arayacak ve mevcut

tehlikeyi Nisa'ya Yusuf haber verecekti. Devran'a muhtemel kızgınlığı Simge'nin durumu düzeltildikten sonraki aşamaya taşınmış olacak, kısıtlı zaman israf edilmemiş olacaktı.

Telefonda Yusuf'un anlattığı biçimiyle, naif ve titizlikle seçilmiş cümleleriyle konuyu anlamakta zorlandı Nisa.

“Ne ? Dur bir dakika dur, dur,, Madem Simge'yi eve yabancı biriyle çıkarken gördün, neden engel olmadın Yusuf ? Hem sen, Simge ile tanışmadın ki,” diye başlayan öfkeli sorgulamanın sonunda Yusuf'un meseleyi Devran'la birlikte yerleştirdikleri güvenlik kameralarından gördüğünü öğrenen Nisa gerçekten çılgına dönmüştü. Söylenip hesap sormaya zamanı olmadığını farkederek dekorasyonu ile ilgilendiği yayın evi mekânından dışarı fırladı. Taksi arayıp zaman kaybetmek yerine koşmaya başladı. Tercih ettiği spor ayakkabıları sayesinde onbeş dakikalık maraton koşusunun ardından apartmana ulaşmıştı. Nefes nefese koşusuna merdivenler boyunca da devam etti.

Kapıyı kendi anahtarıyla açan Nisa önüne hemen çıkan erkek ayakkabılarını gördüğünde iyice çileden çıkmıştı. Dairenin kapısını gürültüyle kapatarak ilk tepkisini ortaya koyduktan sonra süratle Simge'nin odasına yürüdü. Kapı zaten açık, yatağın üzerindeki pike kabarık ve hareketliydi. Nisa'nın geldiğini gürültüden anlayan gençler paniklemiş, pikenin altına saklanmaktan başka çare bulamamışlardı. Sandalyede duran Pantolon ve tişört Nisa'yı irite ederken Simge'nin kıyafetlerini de komodinin üzerinde görmek öfkesini kontrolden çıkarmıştı. Dehşetle bağırmaya başladı.

“Sana inanamıyorum Simge, sayende aklımı kaçırmak üzereyim. Söyle o yanındaki geri zekaliya, hemen evimi terketsin. Lânet yüzünü görmesem de olur, defolup gitsin buradan. Yoksa ateşini söndürmek için mutfaktaki yangın söndürücüyü kullanacağım” dedikten sonra odadan çıkmak üzereyken geri döndü. Pikenin altındaki kabartının donup kalmasına, abuk subuk mesajlar veren modern heykeller gibi yatağın üzerinde kıpırdamadan durmasına bakarak, kaçamak konusunda acemi olduğunu tahmin ettiği gencin pantolonuna uzandı. Arka cebinde duran cüzdanından kimliğini bulması zor olmadı. Sonra yeniden bağırmaya devam etti.

“Madem yirmi bir yaşındasın, on yedi yaşında bir kızı yatağa atmanın suç olduğunu bilmiyor musun ? Aptal mısın sen? Bu macera hapse girip hayatını mahfetzemeye değer mi, ha ? ” dedi. Sözleri örtünün dalgalanmasına ve ardından fıısıldaşmalara sebep olunca bu ahlakî meseleyi cahilliği su götürmez her iki gencin insiyatifinden çıkarıp ailelere taşımaya karar verdi Nisa.

“Kimliğini boş yere arama sakın, çünkü ben el koyuyorum. Senin gibi ırz düşmanı bir evlatları olduğunu öğrenince bakalım ailen ne diyecek? Umarım iş işten geçmemiştir de hapse girmekten kurtulursun ? Sana sadece iki dakika veriyorum genç adam, evimi terk etmek için sadece iki dakikan var. Aksi halde yangın söndürücümle tanışmak zorunda kalacaksın, haberin olsun” dedikten sonra öfkeyle odadan çıktı.

Henüz yüzünü görmediği densizi hâlâ da görmek istemiyordu. Kimlikte gördüğü fotoğrafı görmezden gelmiş, gencin adını öğrenmek istememişti. Önemli olan sadece olayın kendi evinde yaşanmış olmasıydı. Kendisine emanet edilmiş genç bir kızın iradesini kullanım biçimiydi. Aynı dengesiz irade ile Simge'nin evden kaçma ihtimalinin engellenmesinin gerekliliği idi.

Kapıyı rahat gördüğü bir sandalyesine yerleşti mutfağın. Hop oturup hop kalktığı sandalyeyi sonunda terk ederken yarı çıplak yarı giyinik gencin panik halinde kapıdan çıktığını gördü. Arkasından hemen gidip kapıyı kilitledikten sonra anahtarı üzerine aldı. Çok sinirliydi ve sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Sağlıklı düşünecek halde olmadığından Simge'yle karşılaşmak da istemedi. Mutfağa gidip bir bardak su içtikten sonra salona döndü. Koltuğa adeta yığılarak otururken elinde oğlanın kimliği vardı. Baktıkça sinirlendiğini farkederek kendine bir iyilik yaptı. Kimliği kitaplıkta bir kitabın arasına sakladı. Zamanı geri alıp olayın öncesine dönme şansının olmadığını farkederek Allah'a teslim oldu. Ondandır yardım istemenin tam zamanıydı. Aslında zamanında eve gelip yetişmiş olması da yardım değil miydi zaten ? Yardım biçimini biraz garip bulsa da tebessümle karşıladı. Devran ile Yusuf'un ortak marifeti güvenlik kameralarına kızsın mı, sevinsin mi bilemediğinden yeni ve acı bir tebessümle arkasına yaslandı.

“Kamera yerleştirmiş... İnanılır gibi değil. Demek kendi paçanı kurtarmak için bu işe Yusuf’u da ortak ettin. İyi de, bunu neden yaptınız? Benim korunmaya ihtiyacım mı vardı ? Bunu nereden çıkardın Devran ?” diyerek sorgularken salonun tavanına, eşyalara göz gezdiriyordu.

“Evimin içine kamera yerleştirdiğinizi öğrenirsem, ikiniz de yandınız beyler” diyerek seslenirken salonun kapısında Simge’nin korkuyla solmuş yüzünü, titreyen ellerini gördü. Kızın haline acımak üzereyken toparlanıp kızgın görünmeyi tercih etti. Onun böyle davranmasının, henüz çocuk sayılan bedenini çekinmeden bir erkeğe teslim edecek zihniyette olmasının mantıklı bir açıklaması mutlaka olmalıydı. O mantık arızalı da olsa çok zeki ve okul başarısı yüksek kuzeninden sebebini acilen öğrenmesi gerekiyordu. Onu yargılamadan önce mutlaka kızın düşünce dünyasında gerektiği kadar derine inip onun hayata bakış penceresini keşfetmesi gerekiyordu. Bir psikoloğun yapması gerekeni yapması, onu sabırla dinlemesi gerekiyordu. Bütün bunları yapabilmek için ise, öncelikle kendisini sakinleştirmesi gerekiyordu. Gülümseyerek baktı Simge’ye.

“Hadi gel otur şuraya Simge. Takkemizi önümüze koyup bir konuşalım seninle. Ya da eteğimizdeki taşların hepsini ortaya dökelim. Sana hangisi uyarsa artık ” dedi.

Ezile büzüle gelen kızın alel acele giyindiği barizken niyeti hiç de kolay anlaşılıyordu beden dilinden. Nisa’nın sabırlı ve akıllı davranmasını gerektiren sınav iki hanım için de hayatı önem taşıyordu.

“Annemlere söyleyecek misin Nisa abla ? Lütfen söyleme” diyen ilk sözleri Nisa’yı etkiledi.

“Seni korkutan tek şey sizinkilerin marifetini öğrenmesi mi Simge? Meselâ, hamile kalıp henüz onsekizinde anne olmaktan ya da çocuk yaştaki bir kızı istismar eden sevgilinin hapse atılmasından korkmuyor musun hiç ?” diyen Nisa zorlukla sakin kalmaya çalışıyordu.

“Onun suçu yok. O benim yirmi yaşımda olduğumu sanıyor. Bilseydi yapmazdı. Ayrıca hamile kalma ihtimalim yoktu” diyen Simge Nisa’ya sabırla sınanan tarihten nice insanları hatırlatırken sabır sınavını kaybeden Yunus peygamberi de hatırlattı. Tahammül edemediği toplumuna rehberlik etmeyi terk ederek adeta resullük görevinden istifa eden tavrını ve sonuçlarını ve kur’an da ‘ o sabredenlerden değildi’ diye geçen Allah’ın hükmünü gülümseyerek hatırladı.

“Düştüğü karanlığın içinde pişmanlıkla yakaran Yunus peygambere Allah’ın lütfettiği hidayete ermiş bir toplum gibi bu çetin sınavdan bize de hayırlı bir istikbâl çıkar mı acaba ?” diye geçirdi içinden.

“Güzelmış,, Hamilelikten korunma tedbirlerini alacak kadar profesyonel bir organizasyon içindesin demek ki! Kim bu çocuk ? Ona kayıtsız şartsız, ailelerden habersiz teslim olacak kadar aşık mısın ? Ayrıca, senin yaşındakilere o hormon ilaçlarını reçetesiz veriyorlar mı? ” diyen Nisa cevabı duymak yerine Simge’nin olduğu yerde küçülüp içine kapanmasına yol açtı. Cevap alamayınca konuya yanlış yerden girdiğine karar vererek bitap düşmüş kızı sorgulamaktan vazgeçti. İçine saplandığı çözümsüzlüğün kendisine verdiği zararları anlatmayı tercih etti.

“Halama ve enişteme bu meseleyi anlatıp doğru bilgi vermek zorunda olmama rağmen onların sağlığını tehlikeye atmaya hakkım olmadığını düşünüyorum. Sence ne yapmalıyım Simge ? Hadi sen söyle... Bu rezalete göz yumarak ve bir daha tekrarlanmaz tesellisine kapılarak, senin cehaletinle geleceğini karartma ihtimaline açık kapı mı bırakayım ? Biraz vicdanın kaldıysa şimdi onu kullan ve bana bir çözüm öner. Ailenin gurur duyduğu zekânın hakkını bu kez çözüm bularak ver. Ne yapmam gerektiğini hadi sen söyle” dedi Nisa.

“Beni istediğin gibi cezalandır, ama lütfen onlara söyleme. İki de buna dayanamaz. Onların ölümüne sebep olmak istemiyorum” dedi Simge.

“Güzel... Sana cezanı ben vereyim, iyi fikir... Bu ceza seni durdurmaya yetecek mi? Bir daha aynı macerayı göze almayacağından nasıl emin olacağım ? Nasılsa cezamı çektim diyerek aynı kafada yola devam etmeyeceğini nereden bileceğim ? Sonuç felaket olursa ben bunu gizlemenin hesabını halama, enişteme nasıl vereceğim ? Bir fikrin var mı Simge ?” diyerek kendi üzerindeki

sorumluluğun yükünü kuzenine hissettirmek istedi. Kızın cevap vermediği soruların asıl öğrenmesi gereken sorunu tanımladığını farkedince kısa bir süre düşündü.

“Pekâlâ, onlara bunu anlatmayabilirim Simge. Eğer bu şok davranışın gerekçesini bana açık ve yalansız olarak anlattırsan onlara yansıtmadan bu sorunu çözeriz. Senin cezanı ben vereceğim, sen de razı olacaksın. Ama dikkat et, anlattığın şey gerçek olsun. Ben de pek aptal sayılmam, öyle değil mi ? Hadi anlat ve beni ikna et. Sakin olup kızmadan sinirlenmeden seni dinlemeye hazırım. Seni dinledikten sonra cezanı düşünürüm” dedi Nisa.

Nisa'nın sözleri Simge'yi rahatlatmış, büyüme çağının en çetrefilli dönemlerinde Nisa hakkında kendi evinde duyduklarının abartılı masallar olmadığını anlamıştı. Nisa ablasına güvенеbileceğini düşündü. Hatta güvенеceği tek kişi olduğuna hükmetti. Başka çaresi de yoktu zaten. Gözlerinden irileşmiş iki damla yaş dökülürken olgun bir kadına dönüşüverdi.

Hikayesine okuldaki arkadaşlarından söz ederek başladı. Kendi yaşlılarının özgür yaşam tarzından, geleneksel aile yapısının zamana aykırı kalmasından, geleneğin saçma dayatmalarına karşı gençlerin nasıl tavır aldıklarından söz etti. Modern felsefenin haklılığını, erkek kız eşitsizliğinin tabiatın haksızlığı olduğunu kendi özgür iradesi ile kabul ettiğini ilân etti. Bekâretin korunması saçmalığı yüzünden kız çocuklarına uygulanan namus soykırımına karşı olduğunu savundu. Kız arkadaşları arasında erkek arkadaşı olmadığı için gırgıra alındığından, hatta eğlence ortamlarından dışlandığından söz etti. Kendisine zavallı gözüyle bakan kız arkadaşları arasında sözle tacize uğradığını ve dayanamayıp bu yaz bekaret sorununu çözeceği konusunda onlarla bahse girdiğini anlattı. Annesiyle babasına çağdaş olmadıkları için kızmadığını ama onların gerici zihniyetlerinin modern bir kız olarak hayatını zorlaştırdığını söyledikten sonra erkek çocuk olsaydı tavırlarının tamamen farklı olacağından söz etti. Amacının, isyanını akıl yoluyla bastırmak ve çağdışı sorundan kimseyi incitmeden kurtulmak olduğunu anlattı.

“Çağ dışı, akıl dışı, gerici, modernlik, saçma gelenekler ve gençlik isyanı... Ardından da anne babaya ve sevgiliye söylenen korkunç yalanlar... Vay canına! Artık gençlerin moda sorunları bunlara mı devşirildi? Ben de gencim Simge, ama hiç böyle sorunlarım olmadı... Neden acaba? Toplum mühendisleri, bozguncular ve şeytan,, Hiçbiri boş durmuyor. Boş buldukları bütün alanları süratle dolduruyorlar. İyi ki uyuşturucu derdin yok. Yok değil mi Simge?” dedi Nisa.

“Yok, Allah korusun...” diyen kızı gülere karşıladı Nisa.

“Bence de Allah korusun, da, nasıl korusun ? Bedeli kanla ödenmiş bu topraklarda tepe tepe kullandığın özgürlüğünü nasıl kullanman gerektiğini bilmezsen Allah seni nasıl koruyacak ? Ayrıca doğru söylediğini nereden bileyim? ” dedikten sonra aklına gelen fikirle yeniden gülümsedi. Ona vermeyi düşündüğü cezayı bulmuştu bile. Bütün zihinsel hastalıkları tedavi edecek şifa kaynağı, Devran'ı nasıl etkileyip onarıyorsa, boş kalmış alanları ilimle doldurarak Simge'yi de onaracaktı. Allah'ın insanları koruması ancak bu yolla olacaktı. Allah sadece talep edip avuç açanlara yardımını ulaştıracaktı. Dert edinmek dava edinmek ve dava edinmek dua etmenin tek geçerli yoluydu.

“Çağımızın acımasız gerçekleri hakkında fikirlerini öğrendiğime sevindim ama yetmez Simge. Şimdi bana gerçek hikayeni anlatacak mısın, yoksa halamı aramaya başlayayım mı ?

“Beni bunları yapmaya o abla zorladı” derken gözleri nefretle kısıldı Simge'nin. Nisa'nın yeni bir soru sormasına gerek bırakmadı. Dili çözülürken yüreği sızladı. Bedeni kaskatı kesilip ürperdi.

“Annemin zoruyla haftasonları bir sohbete katılıp dini eğitim alıyordum. Hem bizden yardım paraları topladılar hem de sözde dinimizi öğrettiler. Kur'andan hiç söz etmeden başka kitaplardan anlattıkları aklıma yatmadığı için zamanla katılmak istemedim. Bir taraftan annem bir taraftan ablalar baskı yaptılar. Cehennemle korkuttular. Katılmak istemediğim zamanlarda evimi telefonla arayıp peşimi bırakmadılar. Ciddiye almasam da uzun süre derslere devam etmek zorunda kaldım. Asıl niyetleri sonradan ortaya çıktı. Beni dini nikâhla, ailemden habersiz birisiyle evlendirmeye çalıştılar. Allah'ın adını kullanıp beni ikna etmek için türlü numaralar yaptılar. Önce önemsememiştim. Ablanın kendi akrabası olduğunu, beni güzel ve ahlâklı bulduğu için aracılık

yaptığını düşünmüştüm. Damat adayının benden yaşça çok büyük ve zaten evli olduğunu kendi çabalarımla öğrendim. Sonra da tek seçilmiş kurbanın ben olmadığını... küçük yaştaki bakire kızları tercih ettiklerini fark ettim. Zarar gelir diye aileme anlatamadım. Böyle din olmaz diyemedim Nisa abla... Anlatsam onlardan hesap soracaklar, onlar da inkar edecekti. Sizin kızınız eğitimden kurtulmak için uyduruyor, iyi terbiye edememişsiniz diyeceklerdi. Ailemle aramız bozulacaktı. Ben de onlara cazip gelen yönümü ortadan kaldırıp ellerinden kurtulmak istedim. Bekâretimi... Hiç değilse babam yaşındaki bir adam yerine kendim seçtiğim biriyle beraber olacaktım. Mert'i internetten bulup bağlantı kurdum. O bana ticaret malı gibi davranmadı. Fikirlerime önem verdi. Kendimi iyi hissetmemi sağladı. Eğer yeterince zamanım olsaydı gerçeği ona anlatacak, yardım isteyecektim. Yaşımı öğrenince benden vazgeçer diye anlatmadım. İstanbul'a onunla buluşmak, aynı zamanda ablalardan kurtulmak için geldim. Gerisini biliyorsun işte" diyerek sustu Simge.

Nisa da sustu. Düşünmekten beyni zonkluyordu. Simge'nin yanına oturup kızı bağrına basarken içinden bir ses 'aman Allah'ım' diyerek isyan ediyordu. Kalbi küt küt atarken, vicdanı kabına sığmazken Nisa yine sustu. Gözlerini kapatıp Devran'ı düşündü. Onun güvenlik kameraları sayesinde savuşturulan belânın büyüklüğünü idrak etmekte yetersiz kalıyordu. Bu belâ aşılmış gibi görünse de sorun henüz çözülmemişti. Gözlerini açarken ikinci aşamaya geçmişti bile.

"Peki bu çocuk ne olacak, adı neydi, ona aşık mısınız?" dedi Nisa.

"Mert ile iki hafta önce tanıştım. Aslında iyi biri" dedi Simge.

"Ona da yalan söyledin. İyi dediğin insanları böyle mi ödüllendiriyorsun? Ayrıca, yirmi yaşında olduğunu zanneden ve en fazla iki haftadır internetten tanıdığın bu çocuk senin ekstrem davetini kabul ettiği halde iyi biri mi oluyor? Senin kafandaki iyi tarifi bu mu Simge? İkiniz de ahmaksınız. Sorun çözüme yöntemine gelirsek,, Korkunç!!! Mert'i de isyanına alet ettin. İsyân etmekte haklı olman yaptıklarını affettirmez..." derken yarı çıplak, yarı giyinik çocuğun kapıdan çıkışını hatırladı Nisa. Zaman zaman acınacak durumdaki Simge'ye gülümsüyor olsa da hâlâ çok kızgındı.

"Çok özür dilerim Nisa abla, bir daha asla yapmam. Söz veriyorum" dedi Simge.

"Benden değil Simge, kendinden özür dile. Sen ne yaptıysa kendine yaptın. Ayrıca, uzun bir süre senin sözüne güvenebileceğimi sanmıyorum. Şimdi odana git, ortalığı topla. Ben de aklımı toparlayıp sana bir ceza bulmalıyım. Seni evimde misafir etmekten hiç mutlu değilim ve buna da bir çözüm bulmalıyım. Ayrıca telefonuna el koyuyorum. Şu ablaların seni arayıp taciz etmesine artık izin veremem. Sana başka bir numara alırsın sonra. Ben halama yalan da olsa bir açıklama yaparım merak etme" dedi.

Onu ailesinin yanına göndermesi ablaların insiyatiline terk etmek gibi göründü Nisa'nın gözüne. Bir bavula doldurup İzmir'deki masum evine sığmayacak devasa problemi ailesine havale etmek yerine zavallı kızın dağlar gibi üst üste yığılmış kafa karışıklığına öncelik tanımak, şimdi ve burada sahip çıkmak gerektiğine karar verdi. Simge eşyalarını hazırlarken düşünmesi gerekiyordu. Düşünürken kitaplığa göz gezdirip Simge'ye uygun kitabı buldu. En sevdiği kitabının, üzerinde çalışılmış kenarlarına notlar alınmış bir mealini daha elden çıkarırken hüznüyleydi.

"Birine ceza diye verip, seni okumaya mahkum etmekten utanıyorum. Çok özür dilerim. Son günlerde bunu sık sık yapıyorum üstelik. Ama biliyorum ki bütün çetrefilli işleri ancak sen çözersin. Lütfen onu da iyileştir. İyileştir ki, kim olduğunu hatırlasın. Lütfen Allah'ım..." diye mırıldandı.

Cennette Simge paniği

Nisa'ya telefonda bilgi vermesinin ve evine öfkeyle girdiğini görmesinin ardından yarı çıplak bir oğlanın merdivenlerden koşarak indiğini de bilgisayarında görmesinin ardından, göremediği evin içinde kızılca kıyamet koptuğunu varsayarak telaşlanan Yusuf, bahçeden mutfağa geçen annesinin yanına koşarak geldi. Bir şekilde Nisa'nın evinde neler olduğunu öğrenmek istiyordu.

“Anneciğim, Nisa ablanın canı çok fena sıkılmış. Senin yardımına ihtiyacı var sanırım. Hadi hemen ara Nisa ablayı” diyen Yusuf’a şüpheyle baktı Canan.

“Hayırdır, ne olmuş Nisa’ya ?” diyen annesine masada duran telefonunu uzattı Yusuf.

“Bilmiyorum. Ara hadi, ona sorarsın, hadi,,,” diye telaşlanan oğluna bakarken Nisa’yı aradı Canan. Yusuf haklıydı. Nisa'nın bulanık sesinden kuşkulunup sandalyeye oturdu. Yusuf’un da karşısına oturup kulak misafiri olmasına itiraz etmedi.

Ne evinde yaşanan olayın mahiyetinden, ne de Simge'nin kafa karışıklığından söz etmedi Nisa. Sadece kuzeninin kendisini çok üzerek büyük bir cezayı hakettiğini söyledi. Kendi çaresizliğinden ve zihin yorgunluğundan bahsetti. Yalnız kalıp kafasını toparlamaya muhtaç olduğundan ve Devran'la aralarındaki yeni bir sorunu halletmesi gerektiğinden de söz etti. Yusuf ve Devran'ın birlik olup apartmana yerleştirdikleri kameraları dile getirmede. İki hanımın üstü kapalı sohbetinden evde facia yaşanmadığını öğrenen Yusuf rahatlayarak mutfaktan çıktı.

“Ona bir ceza verip İzmir’e geri göndermeyi düşünüyordum Canan abla. Biz aynı evi daha fazla paylaşamayacağız bu kızla. Ama gönlüm yanlış yaparsın diyor” dedi Nisa.

“Bence ona iki ceza verelim Nisa’cım. Şimdi beni iyi dinle. Sen ona istediğin cezayı ver, sonra da bize gönder ” diye söze başladı Canan.

“Simge’yi size göndermek ceza olmaz ki Canan abla, ödül olur” diye itiraz eden Nisa aslında kıza ceza diye ödüllerin en değerlisini kendi elleriyle hazırladığını hatırlayarak gülümsedi.

“Bundan o kadar emin olma istersen. Sen onu Serkan’la bize gönder, gerisini merak etme. Ödül mü, ceza mı kendisi karar versin. Serkan sizin tarafta bir toplantıdaydı. Birazdan gelir alır Simge’yi. Siz hazır bekleyin olur mu? ” diyerek Nisa’yı ikna eden Canan telefonu kapattıktan sonra Yusuf’u yanına çağırdı.

“Söyle bakalım yakışıklı, sen Nisa’nın derdinin ne olduğunu biliyor musun?” dedi.

“Ne olduğunu bana soracaksan bilmiyorum, sormayacaksan biliyorum anneciğim” diyen Yusuf gülümseyerek başını sallayan annesine sarılıp öptükten sonra yüksek anlayışına teşekkür ederek bahçeye çıktı.

“Hımmm. Yusuf’umun haline bakılırsa olay bayağı büyük anlaşılır. Gel bakalım Simge’cim, seni ne sürprizler bekliyor burada... Gözlerine de, kulaklarına da inanamayacaksın” diyerek işine döndü Canan.

Mert’in korkulu rüyası

Simge'nin eline bir ay süre içinde tümünü okuyup anlaması gereken Kur'an mealini verdikten ve okuduğundan emin olmak için onu sınavacağını, aksi halde herşeyi halasına anlatacağını söyledikten sonra Nisa onu Serkan'ın kapıya gelen arabasıyla gönderdi. Nereye gönderildiği konusunda hiçbir ip ucu vermeden Simge'yi yolcu ettikten sonra kendini dairesine kapattı. En sevdiği kitabını, Kur'anın arapça nushasını eline alıp bozguna uğramış duygu dünyasını onun mucizesi tükenmeyen kelimelerin arasında tedaviye bıraktı. Anlatım tekniği ve kelimelerin seçilme tarzıyla insanı bazen anlamaktan, bazen de anlatmaktan aciz bırakan kitabını ve onun

yazarını çok seviyordu. Çok yönlü anlam yüklü ayetleri ile akli onarıp zekayı arttırırken, içinde soyut anlatıma hiç mi hiç yer vermediği halde insanın insanî duygusunu maksimuma evirdiğine bizzat şahit olan Nisa yine onun ipine tutunmaya karar verdi. Kur’ana tutunup gönlünü ona açanlar asla mahcup olmayacak olanlardı.

Nisa’nın apartmanının karşı köşesinde, kapıyı rahatça göreceği bir konumda kafede pusuya yatan Mert telefonuyla aralıksız dayısını arıyordu. Panik ve korku içindeydi. Nisa evinden çıkıp, elindeki kimlik sayesinde öğrendiği baba evine ziyarete gidecek, annesiyle babasının karşısına dikilip en kaba saba sözcükler eşliğinde oğullarına lânet okuyacak diye hayıflanarak ayakta kabus görmekteydi. Toplantıda dedikleri dayısına bir türlü ulaşamadığından içi içini kemiriyor, yardım isteyeceği başka bir dostu olmadığı için de kendine sövüyordu. Birazdan telefonda dayısının adını görüp anında açarken kapıyı gözetlemeye devam ediyordu.

“Of be oğlum, yirmi kere aramışsın, pes vallahi. Sekretere önemli değil beklerim demişsin bir de... Bir karar ver artık, önemli mi, değil mi ? Hadi dökül bakalım, dinliyorum” dedi dayısı.

“Başım çok fena dertte, beni ancak sen kurtarırsın. Hemen buraya gelmen lâzım dayıcım. Yoksa bizimkiler beni evlâtlıktan reddedecek. Şimdi anlatamam. Konum atıyorum. Hemen buraya gel dayı, lütfen” diyerek ve müsait misin demeye gerek duymadan kapattı telefonu.

Dayısı gelene kadar Nisa’nın evden çıkmaması için dua etmeye başladı. Yarım saati bulan bekleme süresi kabusu olurken apartmanın kapısını gözlemeyi ihmal etmiyordu. Kafenin önünde arabasına park yeri bulan dayısının yanına koşup arabaya oturdu Mert. Hem konuşmak hem de kapıyı rahat görmek için ideal olan buydu. Dayısının yüzüne bakarken hem çekiniyor hem de güven hissediyordu. En örnek insandı dayısı. Başarılı iş hayatı, sorun çözücü mizacıyla zor günlerin adamıydı. Genç yaşına rağmen düzgün yaşadığı özel hayatıyla, ahlâkı temiz iş hayatını senkronize etmedeki örnekliliğiyle Mert’in idolü olmuştu. Taa ki bugün yemeye teşebbüs ettiği haltiler başına çorap örene kadar. Dayısı ile mükemmel giden ilişkilerinin bozulma ihtimalini de göz önüne alarak ve kısıtlı zamanını iyi kullanarak, o saldırgan cadı evden çıkıp yola koyulmadan onu ikna etmeliydi. Hemen konuya girdi ama biraz dağınık girdi. Aceleyle söyledikleri bilmeceyi andırıyordu.

“O cadı her an şu kapıdan çıkabilir. Beni yangın söndürücü ile tehdit etti” dedi.

“Ne, kim ? Hangi cadı?”

“Simge’nin kuzeniymiş. Bu evde beşinci katta oturuyor. Simge beni eve davet etmişti. O evde yokken yani. Böyle olacağını nereden bileyim. Bana yirmi yaşındayım demişti. Meğer onyedi imiş. O cadı eve ansızın gelince, bizi yatakta bulunca, delirdi tabi” diyerek yutkundu Mert. Dili damağı kurumuştu heyecandan.

“Ne ? Aman tanrım! Ne yaptın oğlum sen?” diyerek irkilen dayısına çevirdi yüzünü.

“Vallahi bir şey yapmadım... Fırsat olmadı. Ama o benim cüzdanımdan kimliğimi aldı. Bizimkilerle konuşacağını söyledi. Babam öğrenirse ya beni öldürecek, ya da kahrından kendi ölecek. O cadıya engel olmalıyız dayı. Bizim eve gitmesini engellemeliyiz. Bana yardım et, lütfen” diye yakaran delikanlıya uzun bir soluk verdikten sonra gülerek baktı dayısı.

“Neye benziyor bu cadı?” dedi.

“Bilmiyorum, görmedim. Sadece sesini duydum. Korkunç bağıırıyordu” dedi Mert.

“Nasıl görmedin? Yakalamış ya sizi kadın” dedi Erhan bey. Yol boyunca korktuğu kadar ciddi bir mesele olup olmadığını hâlâ kestiremiyordu olanların. Belli ki hasarsız atlatılmış görünen traji komik olay Mert’in ailesi adına ciddiyetini koruyordu.

“Örtünün altındaydık biz, korkudan çıkamadık. İki dakika verdi bana. Evi terk etmezsem yangın söndürücü sıkacaktı üstüme. Hemen kaçtım. Kaçarken de görmedim” diyen yeğenine kahkahayla güldü Erhan bey.

“Ne macera ama... Kız buna değer miydi bari? Çok mu güzeldi?” diyerek sinirle karışık tuhaf bir tonda gülmeye devam etti.

“Yok, tövbe, vallahi kendimden soğudum. Üstelik bana yalan söylemiş. Güzel olsa neye yarar ?” diyerek dertlenen gence yeniden güldü dayısı.

“Aaaa, aferin, dersini almışsın. Bak bu iyi olmuş. Sen şimdi yatıp kalkıp o cadıya dua et bence. Seni hapse girmekten kurtarmış. Yangın söndürücü ha, çok iyi fikirmiş valla. Senin gibisine az bile. Ben olsam beşinci katın balkonundan aşağı sallandırırđım seni. Durumun hiç parlak değil oğlum. Senin cadı dişli çıkar, bir de dediğini yaparsa vay haline. Seni ben bile kurtaramam” dedikten sonra Mert’e döndü Erhan bey.

“Eeee, kıza ne oldu peki. Ona işkence yapmış olmasın senin yüzünden...” dedi.

“Yok, ona bir şey yapmadı. Uzun saçlı yakışıklı bir adam arabasına bindirip sürgüne götürdü az önce. Sürgün diyorum, çünkü telefonla ulaşamıyorum. Telefonuna el koymuş galiba. Arabaya binerken çok kötü görünüyordu Simge” dedi Mert.

“Cadı haklı bence de, senin de ceza alman lazım evlât... Hak etmişsin” dedi Erhan bey. Artık gülmüyordu. O da kapıya bakmaya başladı.

“Yardım edecek misin bana?” dedi Mert.

“Nasıl ? Cadı dedin. Beni de yangın söndürücüyle kovalarsa...” dedi Erhan bey.

“Vallahi öyle. Bir tek süpürgesi eksik. Ben cezadan korkmuyorum, babamın duymasından korkuyorum. Cezam neyse çekmeye hazırım. Lütfen acele et dayı. Onun bize gitmesini engelle. Lütfen...” diye yakaran gence son kez bakıp ve Nisa’nın adını Mert’den öğrenip arabadan indi Erhan bey. Korkudan rengi solmuş çocuğa arabada beklemesini söyleyip apartmana yürüdü.

En üstte duran zile basan Erhan bey kendini tanıtip Nisa hanımla görüşmek istediğini söyledi. Şüphede kalan Nisa’yı ikna etmek için de Simge ve Mert ile ilgili olduğunu söyleyerek kapıyı açmasını sağladı. Beş kat merdiveni çıkmakta o da zorlandı.

En üst kata ulaşıp derin bir oh çeken Erhan bey’e kapı hemen açıldı. Sakin ama solgun yüzüyle kendisine bakan güzel mi güzel kıızı görünce bir süre konuşamadı. Mert’in cadı diye tanımladığı kadının o olduğundan şüpheyeye düşerek Nisa hanımla görüşme isteğini yeniledi.

“Buyurun, Nisa benim” diyen kıza gülerek bakıp mırıldandı genç adam.

“Yok artık, oğlanın cadı dediği kıza bak” dedi.

“Efendim, sizi duyamadım” diyen kıza şaşkın bakarak daha yüksek sesle konuştu.

“Şey, ben adımı söylemiştim az önce. Erhan Aydın. Bugün sizi üzen akılsız Mert’in dayısıyım. Benden yardım istedi Mert. Bu tatsız sorunu konuşarak çözebiliriz diye umuyorum ben” diyen adama gülümseyerek başını salladı Nisa.

“Tatsız sorun demek! Derdinizi anladım Erhan bey. Bir dakika bekleyin” diyerek ve kapıyı adamın üzerine örterek gitti Nisa.

“Nereye gitti bu şimdi. Ya silahını almaya, ya da yangın söndürücüyü getirmeye. Belki de polisi arayacak. Of oğlum Mert, beni düşürdüğün hale bak” diye hayıflanırken kapı açıldı.

“Alın bunu, bu tatsız konu ilelebet kapansın. Size iyi günler Erhan bey ” diyerek gencin el koyduğu kimliğini uzattı Nisa. Sorunun bu kadar kolay çözülmesini sindiremeyen adamın üzerine kapıyı tekrar kapattı. Olduğu yerde çakılı kalan Erhan bey şaşkınlığı üzerinden atar atmaz zile tekrar bastı. Aralanan kapının ardında sükunetini koruyan kıza asıl derdini anlatmak istedi.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama mesele bu kadar basit değil Nisa hanım” dedi.

“Anladım, Mert’in geleceğini garantiye almak istiyorsunuz. Hiç merak etmeyin. Yeğeninizin evini öğrenmedim. Ailesiyle konuşup şikayet edecek de değilim. Bu konu benim için çoktan kapanmıştır ve ben Mert diye birini tanımıyorum. İciniz rahat olsun. İyi günler” diyerek yeniden kapattı kapıyı Nisa.

Hiç ummadığı kadar kolay çözülen mesele Erhan beyin kafasına takılıp kapıdan uzaklaşmasına engel olmuştu. Elindeki kimliğe bakıp dururken saçlarını karıştırıyor iş hayatındaki yaratıcılığının yerinde yeller esiyordu. O da tamamen farklı amaçlarla tırmandığı merdivenlerin sonunda bambaşka bir sonuçla karşılaşmıştı ama kızın tavrında teslimiyetçi bir protesto edişin izlerini görebilmişti. Bir tür isyanın göstergesiydi bu tavır ve topyekün herkese küskün olmanın güzel bir kızın yüzüne yapışmış fotoğrafıydı. Arabada korku içinde beklemekte olan Mert'e koşarak müjdeli haberi vermesi gerekirken kızın tavrında takılıp kalan dikkatini bir kez daha toplayarak zile yeniden bastı. Bu kez onu susturup kendisi konuşacak, kendi kimliği ile de hiç ilgilenmeyen kıza değerleri olan bir varlık olduğunu, menfaatçi bir adam müsveddesi veya odun olmadığını anlatacaktı.

“Nisa hanım, siz beni anlamadınız. Çünkü hiç dinlemediniz. Mert'e çok kızmış olabilirsiniz ama ben Mert değilim. Buraya onu savunmaya ya da sizin öfkenizden kurtarmaya da gelmedim. Çünkü ona ben de çok kızgınım. Ben bu tatsız sorunu güzellikle çözmeye geldim buraya” dedi.

“İyi, çözün o zaman. Sorunun içinde bir güzellik görüyorsanız bildiğiniz yoldan çözün. Benden istediğiniz garantiyi aldınız. Artık özgürsünüz. Bu çocuğun ahlâkına değer veriyorsanız kendiniz cezalandırıp sorunu çözersiniz. Çünkü ben öyle yaptım. Ya da, ucuz kurtulduğu marifetini ödüllendirip bu yaz onu Maldivlere tatile gönderirsiniz. Bu size kalmış bir mesele ve beni hiç ilgilendirmiyor” dedi Nisa.

Kızın öfkesini içinde sakladığını farkedenden Erhan bey onun ahlâk hassasiyeti olduğunu keşfetmekte gecikmedi. Kızın açık bıraktığı kapıdan meselenin özüne inmeye karar verdiğinde hâlâ kapının önünde dikilmekteydi ve güvenlik kamerasından öfkeli başka bir genç adamın yanısıra tarafsız bir delikanlı tarafından izlendiğini bilmemekteydi.

“Hâlâ ne duruyor bu adam, niye defolup gitmiyor acaba” diye kendi evindeki masasının başında debelenip dururken “keşke sesli kameralar kullansaydım, kahretsin!” diyordu Devran. İşten yeni gelmiş ve yorgun olmasına rağmen görüntüye seyirci kalmamaya karar verdi. Bilgisayarını kapatıp aceleyle evden fırladı. Nisa'nın yanında olmalıydı.

“Nisa hanım, bu çocuk kötü biri değil. Şu anda benim arabamın içinde yolun karşısında oturmuş, çoktan razı olduğu cezasının kesilmesini bekliyor. Ben onun velisi değilim, henüz evlenip baba da olamadım. Şu anda nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyorum ve sizden yardım istiyorum. Ben onun ailesine yansıtmadan muhtemelen bir daha yaşanmayacak bu olay hakkında onun ceza almasından yanayım. Siz sorunu çözdünüz madem, bana bir yol gösterin. Meselâ sizin kuzenimize uyguladığınız cezayı Mert'e de verebiliriz. Ne de olsa bu suç, onların ikisinin ortak suçu değil mi?” dedi Erhan bey.

Bir süre düşünmek zorunda kalan Nisa her fırsatta dağıtarak sayısını gitgide azalttığı kitaplarını gözünün önünden geçirdikten sonra, gülümseyerek karşısında dikilen modern görümlü, pahalı elbise ve ayakkabıları ile çok havalı duran Erhan beyi süzdü. Sonra başını sallayarak itiraz etti.

“Olmaz Erhan bey, bu hiç iyi bir fikir değil. Size kolay gelsin” dedikten sonra bir kez daha kapıyı kapatmaya teşebbüs ederken engellendi.

“Lütfen Nisa hanım, ısrar ediyorum. Lütfen bir kez daha düşünün, ya da neden olmaz onu söyleyin bari ” dedi Erhan bey.

“Çünkü siz benim uyguladığım cezayı Mert'e uygulayamazsınız. Buna uygun olmadığınızı tarzınızda görüyorum” dedi Nisa.

“Nasıl yani ? Görünüşüme mi takıldınız? Apar topar toplantıdan çıkıp buraya geldim. Kötü mü görünüyorum? İş adamıyım ben. Çok yoğun ve stresli bir hayatım var. Çoğu zaman yemek yemeden bütün gün dolaşmak zorunda kalıyorum. Uykularımda bile bazen işlerle boğuşuyorum” dedi Erhan bey.

“Tahmin etmiştim. Ben de bu yüzden aynı cezayı uygulayamazsınız dedim zaten. Kitap okumaya bile vaktiniz yoktur sizin” dedi Nisa.

“Yani, evet... Pek zamanım olmuyor” dedikten sonra pes edip havlu atmak zorunda kalacağını farkedenden Erhan bey elindeki son kozu öne sürdü.

“İyi işte, Mert’in cezasını da siz vermiş olacaksınız. Zaten sizin gibi hoş ve akli başında bir hanıma cadı diyerek bunu fazlasıyla hak etmişti” dedi Erhan bey. Cevabı Nisa’dan beklerken merdivenleri koşarak çıkan Devran’dan geldi.

“Nisa’ya benden başka hiç kimse cadı diyemez” diyerek dikildi adamın karşısına.

“Devran! Ne işin var burada? Aaaa, tabi, kameralar... Dert etmene gerek yoktu, Erhan bey zannettiğin kişi değil” diyerek tepki gösteren Nisa birazdan gülümsedi.

“Sen bana cadı mı diyorsun?” dedi.

“Demişliğim vardı evet, ama artık demiyorum. Feridem’le Niran hanım yasakladılar. Seni benim sevdiğimden daha çok sevdiklerinden şüphelenmiyorum değilim” diyerek Nisa’ya yakınlığını açıkça ortaya koyan Devran’a yüklendi Nisa.

“Sen gidebilirsin Devran. Erhan beyle özel bir konuda konuşuyoruz. Endişelenme, güvendedim. Bu güvenlik meselesini uzun uzun konuşacağız seninle ” diyerek göz dağı veren Nisa Devran’ın gitmeye zorla razı olup aşığı inmesini bekledi.

“Şimdi konuşsak, içerde beklerim ben” diyen Devran’a sesini yükseltti.

“Git Devran, şimdi git” dedi Nisa.

Erhan beyin yüzüne yayılan gülümseme Nisa’nın istediği zaman sesini nasıl yükselttiğini duymasından değil, hayatındaki Devran gerçeğini görmesinden kaynaklanıyordu. Geçen birkaç dakika içinde Nisa için filizlenen umutlarını çok çabuk yitirmek zorunda kalmıştı. Gözleri Nisa’nın Devran’a kızgın ama sevgi dolu gözlerine takılınca umudu yerini hüznü bırakmıştı. Devran’ın yeterince uzaklaştığını anlayan Nisa hüznünü gizlemeyen adama o hayatî soruyu sakince sordu.

“Erhan bey, ceza konusunda hâlâ ısrarlı mısınız ?” dedi.

“Devran’ı gördükten sonra mı? Evet, ısrarlıyım. Bu cezayı öğrenemezsem, çok değerli bir şeyi kazanamadan kaybedecekmişim gibi geliyor bana. Hislerime güvenirim” dedi Erhan bey.

Biraz beklemesini söyleyip bu kez kapıyı kapatmadan içeri giden kızın ardından kapının yanındaki duvara yaslanarak mırıldandı genç adam.

“Cadıymış... Ah be oğlum, çok cahilsin çooook. Kadınlardan hiç anlamıyorsun. Bir süpürgesi eksik dedi bir de... Aptal ergen, başına bir belâ gelmeden bu işleri dozunda bıraksa bari.”

Salondaki kitaptan bugün ikinci kez kitap seçen Nisa kapıya giderken bir an durakladı. Sonra geri dönüp tekrar kitaplığa yöneldi. Yüzünde tuhaf bir gülümseme ile bir kitap daha seçti. Kapıda beklemekten hiç de şikayetçi görünmeyen adama ilk seçtiği kitabı uzatırken diğerini arkasına sakladı.

“Bu nedir ? Kur’anı Kerim meali bu!” diyerek şaşkınlık geçiren Erhan beyi gözlüyordu.

“Mert’in cezası... İsrar ettiniz, ben de veriyorum” dedi.

“Nasıl ceza olacak? Anlamadım...” diyen adama açıklama yaptı Nisa.

“Ben Simge’ye bir Kur’an meali ve bir ay süre verdim. Okuyup anlamaktan sorumlu. Bir ay sonra okuyup okumadığımı denetleyeceğimi söyledim. Eğer sözünü tutmaz dalga geçerse onun tatsız hikayesini annesine babasına bizzat kendim anlatacağımı söyledim. Ve yapacağım da. Birinin ona ahlâklı insan olmanın inceliklerini öğretmesi gerekiyor Erhan bey. Ya bu kitaptan öğrenecek ahlâklı olmayı, ya da annesiyle babasından. Başka yolu yok bence. Yine de, cezasını çektiği ve sözünü yerine getirdiği halde ahlâksız yolu tercih etmek isterse ona engel olmayacağımı, annesine babasına

hiç bir şey söylemeyeceğimi söyledim. Ben de onu özgür iradesiyle baş başa bırakacağıma söz verdim” dedi Nisa. Bir süre nutku tutulup sessizliğe gömülen adamın ana dönmesini bekledi.

“Çok güzelmiş gerçekten. Tamam, ben de aynısını uygulayacağım. Teşekkür ederim. Israr ettiğime değdi gerçekten” diyen Erhan bey ilk kez eline aldığı kitabı incelerken aniden irkildi. Kendisini gülümseyerek izleyen Nisa’ya bakarak konuşacaktı ki, Nisa önce davrandı.

“Sakın!!! Denetleme işini benim üzerime yıkmayın Erhan bey. Ben bu problemlili genci ne tanımak ne de tanışmak istiyorum. Aklınızdan bile geçirmeyin” dedi.

“Haklısınız” derken sesi güçlükle çıkan adamı yeniden uyardı.

“Size söylemişim, siz bu cezayı uygulayamazsınız demişim” dedi. Tereddütler içinde kendi iç hesaplaşmasına tanık olduğu adamı sabırla bekledi.

“Hayır, kararlıyım. Bu ceza ikimize de çok uygun. Bugüne kadar hiç okumamış olmam bana da cezayı gerektiriyor. Bir ay yeterince uzun bir zaman, ben de başarabilirim. Onu kendim sınamak istiyorum. İlk fırsatta kendime de bir kitap bulmalıyım sadece. Eksik yönümü hatırlattığınız için teşekkür ederim. Hak etmediğim kadar nazik hatırlattınız üstelik. Bunun için de teşekkür ederim” diyen Erhan beye arkasında sakladığı kitabı çıkarıp uzattı Nisa.

Başka söyleyecek söz bulamayan Erhan bey gülümsedikten sonra kapının kapanmasını beklemeden merdivenlerden indi. Arabasında sıkıntıdan aklını yitirmek üzere olan yeğenin yanına oturdu. Onun sıkıcı ve üstüste gelen boğucu sorularını duymazdan geldi.

“Cezamı çekmeye hazırım demiştin ya Mert, işte cezan bu” diyerek ve bir ay süresi olduğunu hatırlatarak kitaplardan birini uzattı Mert’e.

“Ya diğeri ?” diyen Mert cezanın mahiyetini anlamamıştı henüz. Aceleci ve heyecanlıydı.

“Bu da benim cezam. İkimiz de dersimizi çalışacağız. Sakın beni atlatmaya kalkışma çünkü seni ben sınava tabi tutacağım. Aksi halde kendini annenle babanın karşısında dikilirken bulursun. Acımadan anlatırım marifetini haberin olsun” dedi.

Ertesi gün, büyük gün

Aklı tümüyle Nisa’da ve onun kendine kızgın şüpheli halinde kalmıştı Devran’ın. Gecenin bir saatinde uykusu kaçıp vicdanı aklını ele geçirince bilgisayarının başında geçirmişti kalan zamanı. Son günlerde Nisa’nın güvenliğine tehdit olarak gördüğü sanal düşmanların kendi aralarındaki bağlantılarını kaybettiği için huzursuzdu. Bunun sebebini anlamayı başaramamıştı. Kendi hackerlığının anlaşılmasından dolayı mı, yoksa Nisa’ya zarar vermek için bilemediği yöntemler uygulandığı için mi artık o karanlık güçlere ulaşamadığını öğrenememek içini kemiriyordu. Konuyu Nisa’ya telefonla veya mesaj yoluyla anlatmaya kalkışması da bir o kadar tehlikeli olacaktı. Onunla baş başa konuşup derdini anlatması, ilaveten Suriye’li yetimleri bulup yurda getirirken daha dikkatli olmasını sağlaması gerekiyordu.

Evlerinin yakın olması avantaj gibi gözükse de Nisa’nın kendisine karşı birikmiş kızgınlığı dezavantaj olup yolunu kapatıyordu. Hele ki güvenlik kameralarından haberdar olduktan sonra evinin içinde kameralar olmadığını, özel hayatının gözlerden uzak olduğunu anlatma fırsatı da bulamamışken. Henüz kitabını da okuyup bitiremediği için tuhaf bir acelecilik içinde gelişen sevgisine karşılık bekleyecek konuma da ulaşamamıştı. Üstelik Erhan denen adamın aniden ortaya çıkışı ve sevdiğinden artık emin olduğu tek ve biricik kıza ilgi duyması hiç hayra alâmet gibi görünmemişti gözüne.

Aklına geldikçe tebessüm ettiren evlilik karşıtlığını yitireli hayli zaman geçmişken, kadınlarla ilgili ön yargıları ise yerle bir olmuşken, artık kendi gölgesinden korkmadığını ona göstermenin zamanı gelmişti. Nasıl olacağını henüz kestiremiyordu Devran. Simge olayından sonra

toplumsal güvenini yitirmiş iyi niyetli emsalsiz bir kıza kendi artılarının her gün artmakta olduğunu, onun arızalı dediği hayata bakış açısının elindeki kitabın da yardımıyla değişmekte olduğunu anlatması hangi yoldan giderse gitsin kolay olmayacaktı.

Daha dün gibiydi yaşananlar. Kadın ve erkeğin ilişkisine dair yaygın ve hastalıklı bir zihniyeti temsil ederek savunduğu batı medeniyetini öz evlâdı gibi sahiplenen kendisi değil miydi? Alkol ve gece hayatının ona allerji yapan parfümüyle birlikte hayatından çıktığını, arkadaş ilişkilerinin yeni bir viraja girip yön değiştirdiğini ona nasıl anlatacaktı? Kızın gözüne görünen iri cüssesinin, sportif bakımlı bedeninin içinde değişim rüzgarları estiğini ona nasıl kanıtlayacak, Feride hanımın özlem duyduğu kıvama geldiğini ve evliliğe sadece onunla olursa sıcak baktığını nasıl anlatacaktı?

Gün ağarıyordu dışarıda. Hazırlanıp işe gitmesi gerekirken bu günü Nisa'ya ayırmaya, onarılması gereken ne varsa onarmaya karar veren Devran iş yerine mazeret bildiren mesajını attıktan sonra hazırlanmaya başladı. Uykusuz gözlerine aldırmadan Nisa'nın evine gidecek, onu evden çıkmadan yakalayıp tüm itirazlarına göğüs gererek duygularını ifade edecekti. Kararlıydı. Bu kızı kaybetmemek adına başarması gerekiyordu.

Sabahın erken saatinde Nisa'nın oturduğu eski apartmana kendi evine girer gibi rahatça anahtarla girerken meraklı bir çift gözün üzerinde olduğunu bilmiyordu Devran. Ama kapıdan girer girmez kendi kurduğu güvenlik kameraları sayesinde cep telefonuna gelen uyarıyı takiben genç dostunun gözlemi altında olacağını biliyordu. Gülümseyerek çıktı merdivenleri. Hatta en üst kata gelip zile uzanmadan önce bir ara Yusuf'a el sallamayı ihmal etmedi. Onun endişelenmesine engel olarak sabah uykusuna devam etmesiydi gönlünden geçen. Öyle de oldu. İki genç insanın sorunlu ilerleyen ilişkisi adına bu ziyareti olumlu bulan Yusuf da gülümseyerek kapattı telefonu.

Dışarı çıkmak üzere hazırlanmışken açtığı kapıda Devran'ı gördüğüne çok şaşırmadı Nisa. Herhangi bir anda gelmesini bekliyordu aslında. Ona soracak birikmiş soruları, tamamlanmamış hesabı vardı. Gördüğü ilgiden biraz memnun, biraz kızgın ve geleceği kaçınılmaz beraberlik günleri adına endişeliydi aslında. Kusurlarını çok net görebildiği birine karşı ilgisiz olmadığını o da biliyordu. Velhasıl hayatında Devran'ın varlığı ile başlayan sorgulama artarak devam ederken, aynı varlık savaşın ağır yükünü gündeminden uzaklaştırarak mutlu da ediyordu. Yanısıra genç bir kız olduğunu hissettiriyor, bu toplumun arızalı değerleri sebebiyle hiç ummadığı beğenilme olgusunun hazzını yaşıyordu.

“Devran! Şimdi hiç sırası değil. Seninle uğraşacak zamanım yok. Bugün benim için çok önemli” diyerek elinden kurtulmaya çalıştığı Devran değil, onun başına açtığı sorunlardı.

“Günaydın Nisa, bence konuşmanın tam sırası. Bugün benim için de çok önemli ve sırf seninle konuşmak için işe gitmedim. Evinde rahat mısın, merak ediyorum. Yoksa sen, evin içinde kameralar olup olmadığını artık merak etmiyor musun?” dedi Devran.

“Etmiyorum. Mantığım olmadığını söylüyor. Yusuf'la birlik olup, sevdiğini söylediğin bir kıza böyle bir tuzak hazırlamış olamazsın, öyle değil mi? Aslında sana kızmıyorum. Kuzenimin kötü akıbetini engellediğin için teşekkür ediyorum” dedi Nisa.

“Beni anladığına sevindim Nisa. Senin için neden endişelendiğimi anlatmaya geldim buraya. Üstelik hâlâ endişelenmekteyim. Bu koca binada tek başına oturman beni rahatsız ediyor” dedi Devran.

“Bu koca bina yakında yıkılacak. O yüzden boş. Ben de uzun süre kalacak değilim. Kendime daha uygun bir yer bulmam gerekmeyecek. Çok yakında yayın evimin bir köşesinde oturmaya başlıyorum. Oraya güvenlik sistemini kurdum bile. Söyle hadi Devran, beni kimden koruyorsun?” dedi Nisa.

Birden bire ikisi de sessizliğe bürünüp endişeli bir bekleyişle merdivenleri çıkarak kendilerine yaklaşan bir çift ayak sesine odaklandılar. Devran silahsız olmanın pişmanlığı ile, kapattığı apartman kapısını kolayca açan ve adım adım yaklaşan düşmanın niyetini merak ediyordu.

Onun endişesini fark eden Nisa'nın da kalbi çarpıyordu. Devran'ın paniklemiş davranışlarına bakarak, tam da hayatlarının tehlikede olduğuna hüküm vermişken orta yaşlı yabancı bir adam görüldü merdivenden. Gülümsüyor ve sakin görünüyordu.

“Bu soruya cevap vermesi gereken kişi benim. Günaydın gençler. Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Ne zamandır aradığım adamı burada bulacağımı tahmin etmiştim. Sonunda karşılaştık Devran bey” dedi. Dedikten sonra da cebinden çıkardığı kimliği onlara gösterdi.

“Ben istihbarat için çalışıyorum. Özel bir birimde görevliyim. Sizinle konuşmamız gerekiyor. İkinizle de... Eee, beni içeri almayacak mısınız Nisa hanım? Merdivenleri çıkarken çok yoruldum. Derdimi ayak üstü anlatacak durumda değilim. Bir bardak suyunuzu da içerim” dedi.

Hep birlikte içeri girip salona geçtiler. Nisa'nın getirdiği suyu yudumladıktan sonra teşekkür etti adam. Devran ile Nisa'nın endişeli bakışmalarını biraz izledikten sonra gülümsedi.

“Devran bey, siz bugüne kadar gördüğüm en iyi siber uzmansınız. Bize o yasadışı haberleşme bağlantılarını yönlendirip işimizi kolaylaştırırken kendinizi çok iyi gizlediniz. Bizim birimdeki uzmanlar bile kimliğinize ulaşamadı. Nisa hanımın Yusuf'la telefon görüşmesi sayesinde sizi keşfedebildim. Bunca fedakarlığı ancak bu kızı çok seven biri yapar dedim. Haklı çıktım. Yaptığınız iş yasal olarak suç, biliyorsunuz değil mi?” dedi adam.

“Sizin telefonları dinlemeniz normal mi? Yoksa beni tutuklayacak mısınız?” dedi Devran.

“Bu da bir ihtimal tabi, ama aptallık olur. Sizin gibi bir yeteneği parmaklıklar arkasına göndermek yani,,” dedi adam. Sonra da konuşmalardan hiçbir şey anlamayan Nisa'ya baktı.

“Nisa hanım, sizi korumaya almıştık zaten, ama Devran bey bilmiyordu. Biz sizin telefonunuzu dinleyenlerin peşindeydik. Sizin yurda getirdiğiniz yetimlere göz koymuş büyük bir şebekeyi Devran bey sayesinde ele geçirdik. İçerde ve dışardaki bütün bağlantılarına ulaştık ve hepsini topladık. O çocukların küçücük bedenlerine, minicik organlarına göz koymuş kırksekiz kişilik şebekeyi tümüyle çökerttik. İçlerinde doktorlar bile vardı. Bunu Devran beyin size olan düşkünlüğüne borçluyuz ” dedi.

“Çocuklar! Çocuklar zarar görmüş mü?” dedi Nisa.

“Derdinizi anladım, merak etmeyin. Önceden toplayıp kamplarda sakladıkları otuz kadar çocuk kurtarıldı. Fire vermeden hepsi emin yuvalara yerleştirildi” dedi adam.

Derin bir oooh çekip arkasına yaslandı Nisa. Gözündeki değeri kat kat artan, sus pus olmuş Devran'a bakıyordu tebessümle. “Allah'ım, sen ne büyüksün. Tuzak kuranların en hayırlısısın. Şükürler olsun” diyordu içinden. Onların sukünet ile bezenmiş huzurlu halini anlamakta zorlanan istihbarat görevlisi sözünü asıl konuya getirip bağlamak üzere yeniden konuştu.

“Bakın gençler, aslında gizli kalması gereken bu bilgileri sizlerle sadece mutlu olabilirsiniz diye paylaşmadım. Bizim birimin asıl meselesi Devran beyin durumu. Yani ona ne olacağı” dedi.

“Devran'a ne olacak?” diyen Nisa endişeliydi bu kez.

“Buna Devran karar verecek. Önünde iki seçenek var. Devran beyin bu başarısını çocukların kurtuluş hikayesiyle birlikte basınla paylaşabiliriz. Onun ödüller almasına, televizyonlara çıkıp kanal kanal dolaşarak aşk hikayesinin semeresini toplamasına yeşil ışık yakabiliriz. Bu konu ülkenin gündemini uzun bir süre oyalayabilir. Keşfedilmiş yeteneği ile Devran büyük şirketlerin gözdesi olarak hayalinde göremediği kadar çok para kazanabilir. Hem zengin, hem de kahraman olmak ne güzel olur değil mi?” dedi gülerek.

“İkinci seçeneğim nedir?” dedi Devran.

“Bak sen! Ben olsam ikinci seçeneği sormazdım bile. Çok genç ve yakışıklısın. Şöhretin meyvelerini toplamak istemediğinden emin misin? Eğer emin isen, gerçek adımları sizinle paylaşırım. Bu da sizin bizim birimden öğrenebileceğiniz tek isim olur” dedi adam.

“Yani ?” dedi Devran.

“Yani Devran bey, bütün zenginliği, şanı şöhreti kafandan siler bizim istihbaratın özel birimi için çalışmaya devam edersin. Bizim senin gibi bir yeteneğe ihtiyacımız var. Daha çökertilecek öyle çok çete var ki inanamazsın” dedi adam.

“Benim bir işim var, sorumluluklarım var” diyen gence gülümseyerek baktı adam.

“İşin sırrı bu zaten. Kendi işine devam edeceksin. Biraz fazla çalışman gerekebilir. Bu bilgi gizli kalacak. Böyle de kahraman olacaksın ama toplum bilmeyecek. Sadece bizim birimden bir iki kişi, Nisa hanım ve bir de Allah. Karşılığında ise makul düzeyde bir ücret. Tercih senin” dedi adam.

“Anladım, güzel seçeneklermiş. Hapse girmekten çok daha iyi. Ama ben bu kararı tek başıma veremem” diyerek Nisa’ya baktı Devran.

“Haklısın” diyen adam cebinden bir kağıt çıkarıp Devran’a uzattı. Bu kişiler ile ilgili ciddi şüphelerimiz var Devran. Bize yardımcı olursan, onların da dış ve iç bağlantılarını yakalarsan ikinci seçeneği seçtiğini anlarım. Bize nasıl ulaşacağını zaten biliyorsun. İyi günler dilerim gençler. Herşey gönlünüzce olsun” diyerek kapıya yürüyen adama seslendi Devran.

“Sizin doğru insan olduğunuzu, hangi tarafa hizmet ettiğinizi nereden bileyim? Bize anlattığınız hikaye doğru mu bakalım?” dedi.

Gülümseyerek geri dönen adam elindeki mendille terini sildikten sonra ceketinin iç cebinden bir kimlik çıkardı.

“Aferin delikanlı! İşte hep böyle şüpheli olacaksın. Bizimle çalışacaksan her duyduğuna inanmayacaksın. Bu benim gerçek kimliğim. Hakkımda ne istiyorsan araştır öğren. İçin rahat etsin. Bir ara geri alırım senden” dedikten sonra gitti.

Uzun süre konuşmadan bakıştı gençler. İkisi de havada uçuşan seçeneklerin hayırlısıyla akıllarına konmasını beklediler. İşin iyi tarafı Devran’ın Nisa’yı aşkına ikna etmesine gerek kalmayıydı. Üçüncü bir şahsiyetin dilinden tüm detaylarıyla ortaya dökülen gerçekler kanıtlanmıştı ki Devran, kendisine bile sürpriz olan aşkı için sonuna kadar savaşıyordu. Kötü tarafı ise seçimlerinin farklı olması ihtimaliydi. Farklılığın hayatlarını tümüyle değiştirecek güçte ve gizli bir realite olmasıydı. Büyük bir sınav ikisini de durgunlaştırmış, iç hesaplaşmaya sevk etmişken sessizliğe dayanamayan Devran konuştu.

“Sence ne yapmalıyım?” diyerek dönüp durduğu salonda aynı yere oturdu.

“Bu senin seçimin Devran, bana sorma” dedi Nisa.

“Benim seçimim sensin Nisa. Arızalı hayatımı seninle yaşanır hale getirmeyi seçtim ben. Senin sayende korkularımdan kurtulmayı, mutlu olmayı öğrenmeyi seçtim. Seni çok seviyorum ve evlenmek istiyorum. İstihbarat ajanı bir adamla evlenmeyi kabul edersen, ben de bu savaşa bir ucundan hizmet etmiş olurum. İstemezsen, hiçbir seçeneğini tercih edeceğim. İşime kaldığım yerden devam ederken seni seçmeye devam edeceğim. Ne dersin? Şimdi eve gidip şu listedeki adamların canına okumaya başlayayım mı?” dedi Devran.

“Bence durduğun kabahat. Birileri onlara engel olmadığı sürece insanlığın başına belâ üretmeye devam edecekler. Hadi git Devran, git ve onların karanlık yüzünü ortaya çıkar” dedi Nisa.

“Şimdi sen, benimle evlenmeyi kabul ediyorsun, öyle mi ? Dedi Devran.

“Henüz değil Devran. Bizimkilerle tanışınca son kararı onlar verecek. Onları tanıyınca senin de fikrin değişebilir. Bu meseleyi en baştan düşünmemiz gerekebilir. Benim yayınevi açılışım için İstanbul’a geliyorlar” dedi Nisa.

“Bu habere çok sevindim Nisa” diyerek yerinden fırladı Devran.

“Seni istemek için İzmir’e gitmekten kurtulduk. Ben her türlü giderim de, Feridem’e sıkıntı olurdu. Dedem de pek genç sayılmaz. Aslında buraya çıkmaları da mümkün değil ama, ne yapsak acaba?” Diyerek dört dönerken genç adamın sevimli halleri Nisa’yı eğlendiriyordu.

“Sakin ol Devran, sana verdiğim kitabı okuyup bitirmeden beni istemeye gelemesin, unutma. Ne kadar çok işin olursa olsun o kitap için zamanın olmalı. Bu benim senden istediğim tek şart olacak ve hayatımızın sonuna kadar sürecek. Eğer seninle evlenirsem, o kitabın seni nasıl etkilediğine şahit olmak istiyorum. Hayatımın sonuna kadar seni de Allah’ın bir ayeti olarak okumak istiyorum. Beni istemeye geldiğinde senden isteyeceğim mehir de var tabii” diyen Nisa büfenin çekmecesinden çıkardığı telefonla Devran’ın yanına geldi.

“Mehir mi ? Aaa, evet Kur’an dan hatırlıyorum. Sorun değil, senin isteklerini karşılayacak imkânımız var, çok şükür. Elimden geleni yaparım” dedi Devran.

“O kadar emin olma... Belki maddi bir şey değildir istediğim mehir... Bir de, bu telefon var Devran. Simge’nin telefonu. Annesi babası ararsa sakın bir şey söyleme. O konu bende. Senden istediğim, Simge’ye hayatı dar etmeye çalışan, okul günlerini kabusa çeviren, çarpık dinini kendine kılıf ederek bozgunculuk yaparken sapkın liderine sorgusuz sualsiz itaat eden ve genç kızların kanını emen sözde abla bozuntusunu ve çetesini ortaya çıkar. En önemli işin bu olsun. Simge’ yi de, diğer masumları da kurtaralım bu ablalardan” dedi.

Nisa’nın sözleri bir an kanını dondurup ürkütse de, tüylerini diken diken etse de çabuk toparlandı Devran. Simge’nin erken gönül macerasını ve sebebini yeterince açıklamayan kısıtlanmış bilgiyle yetinmek zorunda kaldı. Soru sormadı, açıklama beklemedi. Nisa’nın intikam ateşiyle parlayan güzel gözleriyle yetindi.

“Oldu bil... Görüşürüz...” diyen Devran derin düşüncelere dalıp giderken öfkeyle soluyan Nisa’nın yanağına süratli bir öpücük kondurdu.

“Bizim ihtiyarlar yerden göğe kadar haklıymış, çok güzel kokuyorsun Nisa. Yaşasın parfümsüz hayat...” dedi. Gülümseyerek evden ayrılırken de, Nisa’nın anlamsız bakışlarını cevapsız bırakırken de mutluydu. Artık sevgilinin güvenliğinden endişelenmeyecekti.

Cennetin renkli dünyası

Bir gün önce evlerine gelen genç konuk, beklenmedik davranışlarıyla Melek sultan cumhuriyetinde alarm zillerini çaldırarak acil bir mesele olduğunu ortaya çıkarmıştı. Ama kimse asık suratlı güzel Simge’nin kimseye muhatab olmadan odasına kapanmasına bakarak derdinin ne olduğunu anlamamıştı. Sorunun varlığını bilen ama içeriğini bilmeyen Canan ile hem varlığını hem içeriğini bildiğini zanneden Yusuf’un gizlilik sözleşmesi sayesinde Simge’nin aşk macerası kasıtlı olarak üstü örtülerek kendi halinde demlenmeye bırakılmıştı.

Bu cumhuriyetin yasaları gereği sorunun kendiliğinden su yüzüne çıkması doğru çözüme ulaşmak için birinci şarttı. Yeryüzünde kendisini baskı altında hisseden körpe bir zihinden daha tehlikeli hiçbir şey olamazdı. Bütün taşkınlıkların, bazen terör belâsının bile baskılanmak duygusuyla hortlayıp açığa çıktığı bilinen bir gerçek iken kendi hataları içinde savrulup duran bilinci olgunlaşmamış gençlere baskı uygulanması onların ipini çekmek anlamına gelecekti. Bu evin, bu cennetin sınırları dahilinde bu gerçeklerin farkındalığına erememiş hiç kimse yoktu.

Gençler, hatta çocuklar bile özgürlük mantığını yaşayarak öğreniyordu cennette. Suriye’li yetimler neden çok değerli olduklarını, neden yeryüzünden yok edilme projelerinin merkezinde olduklarını gün be gün öğrenmekteydiler. Yanısıra, gelecekte onlardan ne beklendiğini de... Onlar insanlığın geleceğini temsil ediyorlardı. Onlar kayıp zihinlerin sistemin azgın çarkları arasında eritilip etkisiz hale getirilerek insanlıklarının unutturulduğu modern dünyada, geleceğe insanlık tohumlarını taşıyacak bireyler olarak yetiştiriliyorlardı. İnsanlık fabrikası gibi hizmet vermeyi misyon edinmiş iki komşu evin merkezine Kur’anın öğrettiği özgür insan modeli yerleştirilmişti. Ancak ve ancak Kur’anın idealize ettiği akli selim insanların dünyanın geleceğini kurtaracağına inanılıyordu cennette. Bu yüzden de sonsuz hayatlarında hüsrana uğramayacak ve azınlıkta kalacak

değerli şahsiyetlerin ortaya çıkmasına zemin hazırlanıyordu. Yani herkes kulluk görevini yerine getirme çabasıındaydı. Hem de hiç sapmadan, fırkalara bölünmeden, dosdoğru bildikleri Kur'anın yolundan giderek.

Sabah kahvaltı için acele eden sadece Serkan'dı ve mutfakta Canan'ın kendi elleriyle hazırladığı masadan çayını yudumlayarak kalktı.

“Ellerine sağlık, ben hemen çıkıyorum. Bu arada sana kolay gelsin diyorum. İşin çok zor görünüyor Canan. Yanılmıyorsan bu küçük hanımla başın çok ağrıyacak. Yol boyunca tek lâf etmediğine göre patlamaya hazır bomba kıvamında kendileri, haberin olsun. Kendine dikkat et olur mu, seni üzmesine izin verme” diyerek ve eşine hayranlığını gizlemediği sıkı bir öpücükten sonra evden ayrıldı.

En yararlı mimarlık hizmetinin değerleri ve gelecek hayalleri olan çocuklar yetiştirmek olduğuna karar verdiğinden beri yoğun ve aktif iş hayatına son vermişti Canan. Zaman zaman danışmanlık hizmetiyle ekibe katılmayı kabul etmiş olsa da fiilen evinde çalışmaktaydı. Hem büyüklerden öğrenilecek, hem de küçüklere öğretilecek öyle çok şey vardı ki... Değerli insan yetiştirmek de en az bina projeleri kadar kafa yormayı, emek harcamayı gerektiriyordu. Zihinsel alış verişin elbirliğiyle yönetildiği Melek sultan cumhuriyeti eğitim anlamında gerçek bir medreseyi andırıyordu.

Yusuf erken kalkarak çoktan bahçeye inmişti. Yorucu eğitim yılının ardından kendisine özel bir tatil programı hazırlayarak yaz projeleri üretmenin peşine düşmüştü. Tatil programının bir kısmını minik yetimlere ayırarak, onların eğitimine katkıda bulunarak geçirirken aklında daha büyük projelere yer açmaya devam ediyordu. Hiç tanımadığı annesiyle babasından ve babaannesinden kalan Kastamonu'daki arazileri yararlı bir amaç için vakfetmeyi düşünüyordu. Üniversiteyi kazanıp meslek seçimini yaptıktan ve irade kullanma rüşdüne erdikten sonra plânlarını hayata geçirecekti. Kararlıydı. Onların adını vereceği vakfın ülkenin yararına büyük işler yapmasını hayâl ediyordu. Böylelikle gencecik yaşlarında hayatlarını kaybeden bu insanlara ucu açık bir sevap kazanma imkânı armağan etmiş olacaktı.

Elif mutfağa yardım için geldiğinde annesini yalnız ve düşünceli bulmuştu. Evlerine ziyarete gelen Simge'nin tuhaf davranışlarını annesine sormak üzereydi ki onun durgunluğunu fark ederek vazgeçti. Onun da hassas burnu problemin kokusunu almayı başarmıştı.

“Günaydının, güzeller güzeli annem. Yardım ister misin?” dedi annesine sarılarak.

“Günaydın bebeğim, gerçekten bana yardım etmek ister misin?” dedi Canan tebessümle.

“Oooo, hayıır, ihale bana mı kaldı yani? Git, o buzdolabı kılıklı kızı kahvaltıya getir diyeceksin korkarım” dedikten sonra sözlerine yorum getirmeyen annesine gülümsedi.

“Tamam, giderim ama gecikirsem beni aramaya jandarma gönder. Hatta babama da haber ver ki dağılan parçalarını toparlamak için ameliyathaneyi hazırlasın” diyerek annesini güldürmeyi başardıktan sonra isteksiz adımlarla kapıya doğru yürüdü.

“Hadi Elif'cim, görevini abartmadan Simge'yi kahvaltıya davet et. Dün akşam da hiçbir şey yemedi Simge. Eminim fazla nazlanmayacaktır. Açlık en iyi sakinleştiriciden daha iyidir. Hadi,, ” diyerek anormalliği normalleştirmeye çalışan annesini takdir ederken konunun ciddiyetinin farkında olduğunu hatırlatmaya gerek duymadı.

“Tamam, gidiyorum, bak gittim bile...” diyerek merdivenlerden üst kata çıktı Elif.

Kızın yattığı odanın kapısına gelince bir an durup nefes aldı. Annesine benzeyen uzun dalgalı saçlarını düzeltip yutkunarak kendini bilinmezliğe hazırladıktan sonra kapıyı çaldı. Cevap gelmeyince yavaşça kapıyı açıp içeri seslendi. Pencerenin önünde arkası dönük dikilen kıza doğru yürüdü.

“Günaydın arkadaşım, kahvaltı için hazırlanmışsın bile. Ama o pencereden Melek sultanın çardağın altına hazırladığı muhteşem sofrayı göremezsin. Hadi inip yakın plân bakalım. Ben de çok acıktım. Çaylar soğumadan yetişelim” dedi gülerek.

“Biz arkadaş değiliz. Bana şirin görünmek zorunda değilsin. Kendini yorma” dedi Simge.

“Kusura bakma, benimkisi iflâh olmaz bir umut işte. Hep Nisa ablanın yüzünden. Seninle iyi arkadaş olacağımızın garantisi verip beni umutlandıran o oldu. Kahvaltıya geliyor musun?” dedi Elif.

“Neden gelecek mişim? Herkes benimle dalga geçsin diye mi?” dedi Simge.

“Hadi buyur şimdi... Kim, seninle neden dalga geçecekmiş anlamadım Simge kişisi? Maaşallah elin yüzün düzgün, benim kadar olmasan da fıstık gibi bir kızsın. Kör değilsin, sağır değilsin, özürlü de değilsin. Hoş, bunlar da bizim cennetin yasalarına göre dalga geçme sebebi değildir ya, neyse. Bunları başka zaman sindire sindire tartışırız istersen” dedi Elif.

“Kimseyle tartışmak istemiyorum. Beni rahat bırak” diyerek yeniden pencereye döndü Simge. Arkasında uzun süre sessiz bir sabırla bekleyen Elif’in gittiğini zannederek geri döndüğünde onun gülümseyen gözleriyle karşılaştı. Derin bir off sesi çıkardıktan sonra alacaklı gibi odanın kapısından ayrılmayan sevimli kıza seslendi.

“Sen benim neden buraya gönderildiğimi bilmiyor musun yani?” dedi.

“Biliyorum, Nisa abla bana söz verdiği için. Senin çok zeki ve başarılı bir öğrenci olduğunu söylemişti Nisa abla. İstanbul’a gelince benimle tanıştıracığına söylemişti. Bu konuda seni zorlayacağını söylememişti ama. Keşke zorlamasaymış. Arkadaşlık da iman gibidir, zorbalıkla olmaz ki” dedi Elif.

“Bütün bildiğin bu mu? Benim hakkımda?” dedi Simge şüpheyle.

“Evet arkadaşım olmayan arkadaşım, bütün bildiğim bu. Eksikleri istersen tamamlarsın. Biz buralarda insanlar hakkında dedikodu yapmayız. Herkes kendisini istediği zaman ve istediği kadar ifade eder. Prensip olarak kimsenin arkasından konuşulmaz. Konuşmaya da zorlanmaz. Sizin oralarda ne denir bilmem ama Melek sultan cumhuriyetinde biz buna özgürlük diyoruz” dedi Elif.

“Ne cumhuriyeti ?” diyerek yanına yaklaşan kıza gülümsedi Elif.

“Melek sultan cumhuriyeti. Bütün buraların huzuru ve sükuneti ondan sorulur. Kendisi anneannem olur. Dünyalar güzeli bir melektir. Akşam huysuzluk etmeseydin onunla tanışmış olurdu. O sayede sabah uyandığında kendini tereyağ sürülmüş kızarmış ekmek kıvamında hazmedilmeye hazır hissederdin. Bari şimdi huysuzluk etme de kahvaltıya yetişelim. Vallahi ben çok acıktım. Bir saat sonra miniklere yüzme dersim var. Hadi acele edelim de dersi kaçırmayayım bari” diyerek odadan çıktı Elif. Arkasından koşarak gelen Simge’nin ilgi alanına girmesini zafer olarak yorumlasa da belli etmemeye kararlıydı.

“Ne dersi? Yüzme dersi mi? Sen mi?” diyerek ard arda şaşkınlık geçiren kıza döndü Elif.

“Evet. Benden daha iyi olduğunu imâ ediyorsan yavaş gel bakalım arkadaşım. İddialıysan, önce aramızda yarışırız. Kazanan bir hafta boyunca çocuklara yüzme hocalığı yapar. Benimle yarışa var mısın?” dedi.

Kazanmanın çok güzel olacağını ama kazananın ödül almak yerine bir takım çocuklara yüzme hocalığı yapmak zorunda kalmasının kötü bir fikir olduğunu düşünüp dururken kendini bahçe katında büyük bir kalabalığın içinde bulmuştu Simge. Kimse kendisini parmağıyla işaret etmiyor, hakkında fısıldaşmıyordu ki, bu çok tuhaftı. Onca insan Nisa ablasına yaşattığı kabusun farkında değilmiş gibi davranıyordu. Beklemediği manzara şaşkın kıza an ve an içine çekiyordu. Elinde tepsiyle yaklaşmakta olan Yusuf’u görünce hopleyan yüreği birazdan başka bir kapıdan çıkan kıvrık saçlı Ömer’i farkedince iyice kontrolden çıkmış oldu.

“Yok, daha neler” diyerek ağzından fırlayan sözcükleri sebebiyle birlikte farkedenden Elif hiç renk vermedi.

“Çok haklısın. Melek sultanın börek tepsi gelince ne diyeceksin merak ediyorum. Kahvaltı nefis görünüyor değil mi Simge? Çok acıktığını tahmin etmişim” dedi.

“Burası hep böyle kalabalık mıdır?” dedi yavaşça Simge.

“İki sebepten evet, çoğunlukla kalabalıktır. Bu sınırlardan içeri giren her bireyin ya buradan alacağı bir şey vardır, ya da vereceği bir şey... Hiçkimse buraya salt eğlenmek için gelmez. Ne demek istediğimi anlayan için odadaki aynanın önüne koyduğun o kitabı okumaya başlaman lâzım. Onu okumadan anlayamazsın” dedi Elif.

“Kitabı gördün demek. Onu okumaya başlamadığımı nereden biliyorsun? Belki okuyup bitirdim çoktan...” diyen Simge’ye sadece başını sallayarak gülümsedi Elif.

“Onu bir ay içinde okuyup bitirebilir miyim sence?” diyen Simge’nin sözleri ise Elif’in gülüşünü büyütüp güzel dişlerini ortaya çıkardı. Nisa ablasının Devran’a da aynı cezayı uyguladığını biliyor olması Simge’nin de bir cezaya maruz kaldığını farketmediği için sessiz kalmayı tercih etti. Dilinin ucuna gelen sözleri Simge için erken bularak yutkundu.

“Eee, ne diyorsun Elif ? Bir ayda biter mi o kitap” diye ısrar eden yeni arkadaşına döndü.

“En zor adım, başlamaktır der Melek sultan. Hele bir zoru başar, sorunu kendin cevaplırsın” dedi.

Göz açıp kapamadan

İki hafta geçivermişti. Suzan hanım’la Barış bey kızlarını ziyarete gelmiş, Simge’nin cennetteki sıradışı kamp hayatını ve ona yaptığı katkıyı gidip gözleriyle gördükten sonra Nisa’nın mütevazî evine yerleşmişlerdi. Beş katlı apartmanın dimdik merdivenlerini olabildiğince az inip çıkarak günlerini geçiriyor, yayın evinin açılış gününü sabırsızlıkla bekliyorlardı. Merdivenlerdeki güvenlik kameralarından habersizdiler. Kameraları yerleştiren Devran’dan da...

Annesiyle, babasıyla henüz tanışmasına izin vermeyen Nisa’yı kendi haline bırakmıştı Devran. Yayınevi işlerini bahane ettiğine inandığı halde Nisa’nın ikisinde de mevcut kafa karışıklığının demlenmesini, ceza olarak aldığı Kur’anı okuyup bitirmesini ve sınava çekilmesini beklediğini düşünüyor, bütün bu mesafeli davranışları fazlasıyla hak ettiğine inanıyordu.

Suzan hanım ve Barış beyin geldikleri gün, Nisa’ya kavuşmanın sabır gerektiren zorluğunu da anlamıştı Devran. Suzan hanımın tesettürlü olması, eşi olarak babasının olası zihniyetini açıkça göstermesi bakımından Devran’ı tedirgin etmiş, ama Nisa’dan vazgeçmeyi bir an bile düşündürmemişti. Hem kendi bünyesiyle hem de Nisa ile arasına girecek maddi manevi bütün engellerle savaşıyordu. Kendi bünyesi alkolü çoktan unutmuş, teni parfümsüzlüğe alışmışken, görsel sebeplerle Nisa’sız kalmamaya kendine söz vermişti.

Simge’nin telefonundan ulaştığı tuhaf abla modelini ve akıllara ziyan marifetlerini açığa çıkarıp yetkililere ihbar ettikten sonra kendi görev listesine odaklanmıştı Devran. Dünyada savaşılacak ne kadar çok kötülük mihrakı olduğunu hayretle farketmişti. Dünyayı ve dertlerini umursamadan yaşadığı yılları için dertleniyordu şimdi. Kur’anla tanışmadan geçen zamanları için ise hüznü duyuyordu. İnsanların tarihe hapsedmeye lâyık bulduğu muhteşem kitabın şimdi ve bugüne hitab ettiğini farketmenin hazzını yaşıyordu aynı zamanda. İnsanı aciz bırakan anlatım tekniğiyle tanıştığı Kur’anı, robot programlama tekniğiyle kıyaslama fırsatını kaçırmamıştı. Kitabın 0 ile 1 arasındaki farkın netliği kadar net ve anlaşılır olduğuna hüküm vermişti. Henüz yaşanmamış zamanları merak ettirip bilime sevk eden gayb bilgisinin yanısıra çift anlamlar içeren ayetlerin varlığını anlam zenginliği olarak algılamak, insan aklını yol ayrımlarına getirip bırakan

düşündürme tekniğini zeka artırıcı olarak benimsemişti. İnsan aklında yaşattığı bu zevkli yolculuğu ise bir ağacın köklerinden başlayıp dalların en narin uçlarına kadar giden akıl gezintisine benzetmişti. Hatta ağaç dallarının neden üçe dörde değil de ikiye ayrılarak büyüme devam ettiğini merak ederek biyolojiye ilgi duymuştu.

Artık Nisa'nın arapçaya duyduğu ilgi ve merakı tüm sebepleriyle biliyordu Devran. Nisa'yı çekici kılan sebepleri de. Onun bir akıl gezini olduğunu fark etmiş, kendisi de aynı kervana katılmaya karar vermişti. Çoğu islam insanının aksine din ve akıl değişkenlerini bir araya getirmeyi başarmıştı. Bu başarının çokça başını ağrıtaçağını da bizzat kur'an ayetleri sayesinde keşfetmişti. Hatta cennet halkının başlangıçta annesine tümüyle yabancı gelen hayat anlayışındaki farklılığın sebeplerini de... Kendi yüzünde adeta yerleşik düzen kuran ve aynaya her baktığında gördüğü gülümsemenin hem Nisa hem de onun ceza diye dayattığı Kur'andan kaynaklanan sebeplerini de... Mutluydu Devran. Onca patırtılı, çok boyutlu ve keşfedilmesi uzmanlık isteyen savaş çeşidinin içinde hiç olmadığı kadar mutluydu. Suzan hanımın veya Barış beyin dairenin kapısını her açısında, her merdiven iniş veya çıkışında güvenlik sisteminin alarm zilleri çalıp yüreği hoplarsa da mutluydu. Kimbilir, Nisa ile evlenince ne çok mutlu olacaktı?

İş yerindeki mesai saatleri içinde çokca alıştığı alarmlardan biri Devran için çalmıştı o gün. Artık Yusuf'un güvenlik paylaşımına gerek kalmadığı için onun bağlantısını devreden çıkardığı alarm sesine daha itinalı yaklaşıyordu. Sevimli anne ile babanın Nisa'nın evinde olduklarını bilmesinden kaynaklanan rahatlığı yüzüne yansımış, henüz ekranı görmeden gülümseme olmuştu.

Bu kez fena yanılmıştı Devran. Alarm ikazının sebebi ne Suzan hanım, ne de Barış beydi. Apartmanın kapısından giren Erhan denen adam, elinde koca bir demet çiçekle merdivenleri çıkıyordu. Kalbi titredi o anda, yüzü ekşidi Devran'ın. Sadece Erhan beyi merdivenlerde görmek kuşkulandırmaya yetecekken elindeki çiçeklerle görmek aklını başından almıştı. Henüz kendisinin tanışmayı başaramadığı bu özel insanlarla Erhan bey kendisinden önce tanışacaktı. Çiçeklerin ne ifade ettiğini merak etmeye gerek bırakmayan manzara Devran'ı dellendirince yerinden zıpladı. Sonra yine yerine oturup meseleyi anlamaya çalıştı.

Emin olduğu şey doğru ise birazdan kapı açılacak, ama o gösterişli çiçekler Nisa'nın koku allerjisine kurban edilecek, içeri girmeden çöp sepetini boylayacaktı. Oysa birazdan bir kez daha yanılmış olacaktı.

Kızının erken geldiğini düşünerek sormadan kapı otomatiğine basan Suzan hanım dairenin kapısını açarken tedbirliydi. Baş örtüsünü sıkıca bağladıktan sonra açtı kapıyı. Bu alışkanlığı İzmir'deki evinin hemen sokağa açılan kapısına çıkarken kazanmıştı. Başındaki örtüyü inandığı biçimde kullanmaya özen gösteriyor, saçlarının yabancılar tarafından görünmesini istemiyordu. Biricik kızı ile bu konuda farklı düşünüyor olsalar da birbirlerini kınamadan kendi doğrularını yaşıyorlardı.

Elinde koca bir demet çiçekle genç ve bakımlı bir adamı kapıda görmek şaşırttı Suzan hanımı. Nisa'yı görmeyi uman Erhan bey de Suzan hanımla karşılaşmaktan aynı derecede şaşkın olsa da ifadesi Devran'ın görüntü alanından uzaktı. Erhan beyin hesaplamadığı karşılaşma yüzünden aralarında tuhaf bir konuşma geçtiği anne figürüne birazdan babanın da katıldığına Devran kendi iş yerinden tanık olacak, fazla uzun sürmeyen kapı sohbetinde kuşku anne gülümseyerek çiçeği içeri alacak, babası genç adamla nezaket dahilinde tokalaşacaktı. İçeri davet ettikleri Erhan bey içeri girmeyecek, kapının kapatılması için genç adamın merdivenden inmesi yine nezaketen beklenecekti. Gözlerine inanamayan, gördüklerine akıl sır erdiremeyen Devran ise çaresiz, masasında otururken kıvrınmaya devam edecekti.

"Nisa'nın koku allerjisini onlar mı bilmiyor, yoksa çiçeğe allerjisi yok mu?" diyerek yerinden zıplayan Devran biraz dolandıktan sonra arkadaşlarının şaşkınlığına aldırmadan tekrar yerine oturdu.

"Tabi ki yok,, Aptal Devran, parfüm allerjisi o, çiçekle ne alakası var. Biri doğal, bir yapma koku değil mi? Elin adamı çiçeklerle kızın kapısına dayanıyor, sen burada uyuyorsun" diyerek yeniden ayaklandı.

“Nisa beni bu yüzden mi o kapıdan uzak tutuyor acaba? Bunu bana yapar mı gerçekten?”

“Offf...” diyerek yerine otururken kendisine bakıp duran arkadaşlarına seslendi.

“Ne ? Sorunumu çözemiyorum işte, ne var bunda? 0 mıyım, 1 miyim anlayamıyorum” diyerek kalktı yeniden.

“Ben gidiyorum arkadaşlar. Benim bunu bugün öğrenmem lâzım” diyerek fişek gibi çıktı odadan.

Nisa evine dönmeden bu meseleyi halletmeliydi Devran. Kızın annesiyle babasının zihinlerinde geç olmadan yerini almalı, Nisa’yı onlara bir açıklama yapmak zorunda bırakmalıydı. Onun kendisi hakkındaki niyetini ortaya koyan gerçek bir açıklama nasılsa Devran’a tez elden ulaşacaktı. Artık onlarla tanışmak için gerçek bir sebebi de vardı ki, Nisa’nın bu sebebe karşı çıkması olanaksızdı.

O da önce çiçekçiye uğradı. Sonra da soluğu apartmanın kapısında aldı.

Akşam evine dönen Nisa’yı merak içinde beklemeyi, arayıp telefonla hesap sormaya tercih eden Suzan hanım açtı kapıyı. Tez canlı bir acelecilikle Nisa’nın arkasından salona geçti.

“Ohhh, bu ne güzel koku böyle, çiçek bahçesi gibi. Hem de iki tane... İkisi de çok çarpıcı görünüyor. Hayırdır babacım, bir şey mi kutluyoruz. Yoksa sizin özel günlerinizden biri mi?” diyerek gülümserken tuhaf sessizliği koruyan annesine baktı önce sonra babasına.

“Eeee, beni kutlamaya dahil etmeyecek misiniz? İsterseniz hemen gidebilirim ve sizi baş başa bırakabilirim. Söyleyin yeter” diyerek babasının yanına oturdu.

“Yok kızım, kutlama falan yok. Bu çiçeklerin biri sana biri de bana geldiği için babanla ikimizde tahmin edemeyeceğin kadar merak var” dedi Suzan hanım. Sonra da biraz alaycı bir tavırla koltuğa yerleşip gözleri meraktan büyümüş kızına odaklandı.

“Söyle bakalım Nisa, sen iki genç adamı aynı anda mı idare ediyorsun?” diyen babasına hayretle gülerek baktı Nisa.

“Kararsızlık dersin anlarım ama, onları birbirleriyle rekabete sokmak biraz fazla olmuyor mu?” diyen Barış bey daha ciddiye.

“Anlamadım, hangi iki adam, ne rekabeti? Bu ne garip bilmece, bari bir ipucu verseydiniz” diyen kızına gülümsedi Suzan hanım.

“Sana iki ipucu vereyim kızım. Bakalım bilmeceyi hep beraber çözebilecek miyiz?” dedi.

“Önce sana teşekkür etmek isteyen genç şu soldaki bukete getirdi. Kapıda beni görünce afalladı ama belli etmemeye çalıştı. Belli ki seni görmeyi umuyormuş. Babanla da tanıştığı halde içeri gelmeyi reddetti. Sadece senin ona ceza diye verdiğin çok değerli hediye sayesinde ne kadar mutlu olduğunu, sana minnettar kaldığını söylememizi istedi” diyen Suzan hanıma gülümsedi Nisa.

“Şey, ikinci ipucuna da ihtiyacım var sanırım” dedi.

“Ben de öyle tahmin etmiştim Nisa. Dinle bakalım. İlkinin üzerinden iki saat geçmeden diğer genç de diğer bukete geldi. Beni kapıda görünce ilki kadar şaşırmadı. Önce adını söyledi, sonra da benden özür diledi. Senin güvenliğini sağlamak için senden habersiz bu ıssız apartmana yerleştirdiği güvenlik kameraları ile benim özgürlük alanıma izinsiz müdahale ettiği farketmiş ve bu yüzden çok üzgünmüş. Yine de kameraları iptal etmesi mümkün değilmiş” dedi.

“Ah, Devran” diye mırıldanırken daha büyük gülümsedi Nisa. Merakla kendisini gözleyen annesine, sonra babasına bakarken Devran’ın zekice oyuna dahil olma plânını takdir ediyordu.

“İnanın, sizin düşündüğünüz gibi değil. Rekabet falan yok baba, konu tamamen farklı” dedi.

“Konu nedir bilemem ama, bence var. Ya sen farkında değilsin, ya da bu rekabeti bizden gizliyorsun. Diyelim ki sen haklısın, sen de bize bir ipucu ver bakalım. İkisi de mi kızım? Bu gençlerin ikisi de daha önce buraya kadar gelip, beş kat merdiveni çıkıp, bu eve hiç girmeden dönüp gittiler mi?” dedi Barış bey.

“Ah, Devran...” diye tekrar mırıldanırken arkasına yaslandı Nisa.

Nisa'nın akşam yemeğinden sonra en baştan anlatmaya söz verdiği Devran'ın hikayesi sevimli anne babayı çok etkilemişti. Erhan beyle tanışma hikayesini anlatamayacağını öğrenmeleri ise en az dinledikleri hikaye kadar etkiledi. Erhan beyin Kur'anla tanışmasına vesile olan ve ceza gerektiren talihsiz olayı öğrenmek için ısrar etmekten vaz geçmek zorunda kalırken kızlarıyla gurur duydular. Hayata karşı kararlı bir duruş sergilemesine, kendi prensiplerine sıkı sıkı sarılmasına saygı gösterdiler.

Suzan hanımla Barış beyin İstanbul ziyareti yayınevi açılışıyla sınırlı kalmamıştı. Nisa'nın temmuz sıcağında bunaltan çatı dairesinde kaldıkları sürece Devran'ı ve kızlarına duyduğu tutkulu aşkı tanıma fırsatı bulmuşlardı. Ortalıkta tedirgin edici bir aşkın taptaze varlığı sürüp giderken İzmir'e dönüp gitmeyi kabullenemediklerinden İstanbul'da kalmayı tercih etmişlerdi. Bu heyecanlı süreçte Devran'ın ailesini tanımakla birlikte, kızlarının onlar üzerindeki yapıcı ve onarıcı serüvenine kendi doğrularını savunarak dahil olmuşlardı.

Şikayetçi değildi Devran. Onların kendi aralarındaki seviyeli tartışmalarını yadsımıyor, hatta gizliden bir keyif alıyordu. İki aile arasında gelecekte çıkabilecek sürtüşmelerin erken sırrına ermesini destekleyen bir dizi eğitim olarak algılıyordu. Kendi adına aşamayacağı bir zorluk görmeyerek içi rahat, gelecek hayalleri kuruyordu. Nisa'nın, tüm ısrarlarına rağmen henüz açıklamadığı mehir meselesi şimdi tek merakı olmuştu. Bilmediği isteğini karşılayıp karşılayamayacağını da bilmiyordu. Maddi bir şey olmadığını tahmin ettiği mehir neydi acaba?

Artık cezasından da korkmuyordu Devran. Tahmininden daha kısa sürede bitirmiş, biter bitmez de yeniden okumaya başlamıştı Kur'anı. Okumaktan keyif alacağını hiç ummadığı kitaba adeta dört elle sarılmıştı. Kitabın kurulumundaki matematiksel dehayı keşfetmeye başlamış, ayetleri anladığını iddia edip mealler yazanların ifade yetersizliklerine kısa zamanda tanık olmuştu. Daha üst düzeyde bir akıl ortalıkta görülmediğine göre, üst akıl dedikleri tam da bu kitabın anlatım tarzı olsa gerekti. ‘Şimdi anladım’ diyen akıl insanın zihninde bile hemen ve an itibarıyla yeni yeni mana kapıları açması, bütün akılların üstünde ulaşamaz ama yol alınır bir akıl olduğunu çok net, çok parlak gösteriyordu. Hayır, aslında göstermiyor, sınırlı insan aklıyla ancak fark ettiriyordu. Okuyup anlamaya başladıktan sonra bile, yol almak veya almamak insanın tercihinin bırakılıyordu kitapta. Anladığı kadarıyla yetinmek de mümkündü bu okumada, sırlı kapılarını aralamak da. Yaratanla hiç alâka kurmadan yaşamak da mümkündü bu dünyada, hayatın anlamını kitabın ayetleri, yani delilleri arasında aramak da. Dünyayı seküler bir bakışla kucaklamak, duyguların götürdüğü yere gitmek de mümkündü hayatta. Ama en düşük seviyeli yaşam bu olsa gerekti. Hani gençlerin en düşük level diye tanımladıkları yerle yeksan olmak demekti. Nasıl oluyor da sanal cihazlarla oyun oynayarak level atlamaya can atan genç dimağlar Kur'anı anlayarak level atlamaya tevessül etmiyordu. Gerçekten acıptı durumlar. İnsan zekâsıyla kurgulanmış oyunlara rağbet eden ileri zekâlar nasıl oluyor da zekâlarına meydan okuyan yaratıcı zekâsıyla tanışıp level atlamaya isteksiz kalıyordu. Yoksa level atlayan zekâlarının ummadıkları kadar iyi çalışıp onlara durduk yerede sorumluluk yüklemesinden mi korkuyorlardı. Hayatlarının değişmesinden mi, düşünmeyi öğrenmekten mi yoksa...

Düşünmek gerçekten yorucuydu. Devran da fark etmişti ama meyvelerini toplamak bir o kadar haz vericiydi. Üstelik geçip gitmeyen, insanı terk etmeyen bu haz adeta insanın ruhuna zimmetleniyor gibiydi. Ama hâlâ Nisa'nın mehir derken ne kastedtiğini keşfedecek kadar level atlayamamıştı.

Nisa'nın ve arkadaşının zihinlerinde besleyip büyüttüğü yayınevi sade bir törenle açılır açılmaz muhatab iki aile gençlerin geleceğine odaklanmıştı. Nisa ile Devran'ın en kısa zamanda evlilik kararı alıp yine en kısa zamanda bunu gerçekleştirmesi iki aile için de elzem bir dava olup çıkmıştı. İhtiyarların göçüp gitmeden mürüvvet görmesi bir sebep, Suzan hanımla Barış beyin en kısa zamanda İzmir'e ve kendi düzenlerine dönmesi başka bir sebep olurken apartmanın yıkılıp yenilenme tarihinin gelip çatmış olması ayrıca bir sebepti. Hatta Niran hanım kendi binalarındaki boş dairenin tamiratını çoktan başlatmış, çeyiz hazırlığına girişmişti.

Gelişmelerin hızına en çok Devran seviniyordu. Nisa'yı istemeye gidecekleri güne hazırlanırken sınava çekileceği güne de hazırlanıyordu. Kitabını okumayı bitirdiğini ama anlamayı bitiremediği için yeniden ve daha detaylı okumaya başladığını, sınava çekilmekten değil onu kaybetmekten korktuğunu ona söyleyemedi. Erhan denen adamın ailece gizlenen ziyaret sebebinden korktuğunu da... Nisa'nın yok dediği rekabet Devran'ı hırpalamaktaydı.

Bir akşam üstü eve erken dönen Devran önünü daha net görmek adına Nisa'yı evinden iki durak ötedeki yayınevinde ziyarete gitti. Sevimli ve yakışıklı sevgili görüntüsünün altında yatan gelecekle ilgili merakını en süratli biçimde Nisa'ya yansıttı. Küçük mekânı gözleriyle ve ele avuca sığmaz elleriyle detaylı bir incelemeden geçirirken Nisa'nın telefon konuşmasının bitmesini bekliyordu. Sonunda beklediği an gelip çatmıştı.

“Hadi Nisa, sorgula beni... Artık seni istemeye gelmek istiyorum. Bunu sadece ben değil, ma aile istiyoruz. Cezamı çektim ben, büyük ödülümü de aldım. Şimdi sıra sende” dedi.

“Madem ısrar ediyorsun, söyle bakalım Devran. Birlikte hayatımızın sonuna kadar mutlu olacağımıza inanıyor musun?” dedi Nisa.

“Evet, inanıyorum. Seni tanıyorum ve hayatı nasıl tanımladığını biliyorum. Amacını biliyorum ve ben de onaylıyorum. Neredeyse hangi durumda nasıl davranacağını bile biliyorum. Dünyanın derdiyle nasıl dertlendiğini, mücadele ettiğini biliyorum. Başka kızlara benzemediğini biliyorum. Çok zeki ve inatçı olduğunu da...” dedi Devran.

“Beni iyi tanıdığına sevindim. Peki ya kendini, kendini ne kadar iyi tanıyorsun Devran? Evlilik karşıtı bir adamdın daha dün. Nisa'ya cadı, nikâh masası fantazisine felâket diyordun. Ne oldu da değiştin? Neden durduk yerde Nisa fenomeni olup çıktın? Bunu kendine sordun mu?” dedi Nisa.

“Elbette, her gün soruyorum. Cevabı her seferinde aynı Nisa. Seni seviyorum da ondan. Sana eski Devran'ı unutturacağım söz. Ya da unutma istersen. Beni ne hale getirdiğini hatırlatır sana. Seninle tanışmamın başıma açtığı problemleri de seviyorum Nisa. Bir kadının nasıl değerli olacağını ve nasıl sevilleceğini sen öğrettin bana. Sonra da ceza diye en değerli hediyeyi verdin. Kur'anı okumaya başlarken sıkıntudan soğuk terler döküyordum. Zor gelmişti. Eskiden kalma ön yargılarım vardı. Eskilerin hikayelerini anlatan katı kurallar kitabı olduğunu sanıyordum onun. Korkutucu ve dayatmacı bir kitap diye biliyordum duyduklarımdan. Benimle konuşup bugünü anlatacağını hiç ummuyordum. Kur'anı okurken ve kenar boşluklarındaki yazılardan senin keşiflerine tanık olurken ben de senin ne kadar zeki olduğunu keşfettim. Hayatında bir kez bile bu kitabı muhatab almayan bir kadınla senin arandaki farkı hem gözlerimle hem aklımla gördüm. Aklımın görme yeteneği olduğunu farkettim” diyen Devran Nisa'nın yanına yaklaşıp elini tuttu.

“Senin gibilerin çoğalması gerekiyor Nisa. İyi ki bu yayınevini açtınız. Önceleri senin de kendi yazılarını bastırarak yayınevi bulamadığı için yayınevi açmak zorunda kalan geleceğin ünlü yazarlarından biri olduğunu düşünerek girişiminizi hafife almıştım. Şimdi çok önemsiyorum Nisa. Sen kendi yazılarını bastırırken belki ben de senin hikayeni yazıp bastırırım. Nisa'lar ancak böyle çoğalır kanımca. Yoksa bu toplum da, değerli kadın yoksunluğundan kaybedecek. Eski kavimlerin başına geldiği gibi Allah'ın telef etmesine gerek kalmadan kendi kendine telef olup gidecek. Kadınları değerli olmayan toplumların erkekleri değerli olabilir mi? Kendi bünyemi baz alarak anladım ki mümkün değilmiş. Senin gibi kadınlar olmazsa bu toplumsal kamburu kim düzeltecek? Bir erkeğe ne kadar değerli olduğunu sadece kendi kadını hissettirir Nisa, ya da ne kadar değersiz

olduğunu. Hazır ben de kendimi dünyanın en değerli adamı gibi hissetmeye başlamışken zaman kaybetmeden evlenip beraber yol alalım. Çünkü sen hepimize iyi geliyorsun. Biz evlenince hepimizin Nisa'sı olacaksın. Nisa ne demekmiş, bu arada bunu da öğrendim. Sen hepimizi ortak noktada buluşturan ideal kadınsın. O ortak noktayı bulmanın ne kadar önemli ve değerli olduğunu insanlara beraber anlatalım. Bilmelisin ki, herkesin Nisa'sı olmana itirazım yok, ama en çok benim Nisa'm olmalısın" dedi Devran.

Gülümsedi Nisa. Devran'ın arızalı aklının karşılaştığı o günden bu güne kaç devir yapıp geldiğini kestiremiyordu ama kendi iç aleminde devrim yaşadığını gönül gözüyle görebiliyordu. Sarf ettiği sözcüklerin gerçek manada inanılmadan, içleri doldurulmadan dilden dökülmesi Devran'ın kıvrak zekâsına bile fazla gelecek türdendi. Sıradan insanlar için yabancı, Nisa için ise aşına türdendi. Kulaklarından geçip zihnine yerleşen sözlerin içeriğini daha çok ısıtmasını beklerken konuşmadan gülümsedi.

"Sen de eş olarak beni seçtin Nisa, biliyorum. Bu gerçek benim seni seçmemden çok daha geçerli, çok daha gerçek. Biliyorum ki, sen de benim kokumu seviyorsun. Parfümsüz kokumu..." diye ekledi Devran.

"İyi,, Beni ikna ettiğine göre bu haftasonu beni istemeye gelin. Bakalım bizimkileri de ikna edebilecek misin? Gelirken mehirimini yanında getirmeyi unutma ama" dedi Nisa.

"Harika... diyerek sevincini dile getiren Devran'ın birazdan nasıl ve ne için kaygılandığını yüzünde gördü Nisa. Beş kat merdiveni çıkmak kafilenin ihtiyarları için çok zor olacaktı belli ki. Gülümsedi.

"Bugün Canan ablayla uzun uzun konuştuk. Bu özel günü onlar da paylaşmak istedikleri için herkesi cennete davet ettiler. Bahçeyi hazırlarız dediler.

"Ohh, çok sevindim bu habere. Bir de mehir olarak ne istediğini söylersen bu gece bebek gibi uyurum artık" dedi Devran.

"Hiç sanmam. Şimdi sana anlatacağım hikayeyi dinleyince sebebini anlarsın" dedi Nisa.

Nisa adını nereden aldığını anlattı Nisa. Dedesinin ilim insanı olması sebebiyle kızını istemeye gelenlere karşı çok titizlendiğini anlattı. Yirmi beş yıl önce ailesiyle kendisini istemeye gelen babasında gönlü olan Suzan hanımın mehir olarak Barış beyden Nisa suresini ezbere okumasını istediğini anlattı. Kendi babasını mest eden bu istek ile tercihini belli ettiğini, babası sureyi dedesinin huzurunda ezbere okumayı becerene kadar evlilik izni çıkmadığını, sabırla hatasız okumasını beklediklerini ve bu tavır sayesinde diğer taliplerin devre dışı kaldığını anlattı. Aylar süren süreçte annesinin hiç umudunu kaybetmeden babası karşısında sabır sınavı verdiğini de ekledi. Nisa suresini ezberleme sıkıntısını evlendikten sonra da hiç unutamayan babasının dünyaya gelen minik kızına Nisa adını verdiğini söyledi. Sonra da başına gelecekleri tahmin ederek gözleri büyüyen Devran'a gülümsedi.

"Ben bu mehir hikayesini dinlediğim zaman annemi çok yaratıcı bulmuştum ve devam ettirmek üzere kendime bir söz vermiştim. Mehir aslında boşanma söz konusu olduğunda erkeğin eşine vereceğini vaad ettiği geçimlidir. Ve nikahtan önce kadın tarafından belirlenir. Değerli ve karşılanabilir olan her türlü talep olabilir. Boşanmanın zorlaştırılması ve kadının haklarının korunması asıl amaçtır. Bir gün benim de bir kızım olursa aynı şeyi yapmasını çok isterim. Zaman kaybetmek istemediğini söylediğin için bunu sana beni istemeye gelmeden söylüyorum. Merak etme, senin süren Nisa kadar uzun değil. Boşandıktan sonra değil, evlenmeden önce istiyorum mehirimini ve en önemlisi ezbere okumanı istemiyorum. Hafız olmanın modası geçti Devran, şimdi Kur'anı anlama ve muhafız olma zamanı. Bugün başımıza gelenlerin hepsi bu ezberci ve taklitçi tavrımız yüzünden gelmedi mi? Cumartesi akşamı 20 ayetli Beled suresini çalışıp bize ne anladığını anlatman yeterli. Neden nikahta değil de peşin olarak mehirimini istediğimi sureyi çalıştığın zaman anlamamı bekliyorum. Başka hiçbir boşanma antlaşması veya evlilik sözleşmesi istemiyorum senden" dedi Nisa.

“Beled suresi” diye tekrarladı Devran. Hayâl mayâl hatırladığı surenin Belde demek olduğunu net hatırladı sadece. 20 ayet olduğunu öğrendiği için derin bir nefes alıp verdikten sonra gülümsedi.

“Tamam, çalışıp gelirim cumartesi. Velakin, sebep ne olursa olsun bir daha boşanmaktan söz etmeyelim Nisa. Ben de senden bunu istiyorum. Bu sözcüğü duymaya bile dayanamıyorum. Hadi seni eve bırakayım” derken aklında sadece Nisa ve verdiği ev ödevinin içinde gizli olan arka plân vardı.

Simge’ye neler oluyor ?

Melek sultanın şefkatli kolları, Canan ablasının sıradışı problem çözme tarzı, Kemal dedenin insan aklını meraklara bulayan, kendi cevaplarıyla şoklayan naif hayat soruları cennetin akıllara ziyan demokrasi ortamında Simge’yi akıl tutulmasına sevk ede dursun genç yüreğini hop oturtup hop kaldırıyordu. İnsanlığın detaylarda gizli olduğunu eğlenerek öğrenen Simge cennetin iyi yetişmiş güzel ahlâklı delikanlılarından bariz biçimde etkileniyordu. Yusuf’un kendisini yok sayan tavırlarına gönül koyarken, sık sık ziyarete gelen Ömer’e hayranlık duyuyordu. Elif’in kendi haleti ruhiyesinden haberdar kıvrak zekâsından çekinirken, kendisine gösterdiği yüksek anlayışa tanık oluyordu. Bu evde herkes tuhaf, herkes anlaşılmaya muhtaçtı. Değişik yaş guruplarındaki yetimler de keza... Onların anasız babasız yaşam kavgasını paylaşmaktan hem keyif duyuyor hem de yoruluyordu Simge. Bu büyük evde geçirdiği kamp hayatı vazgeçilmezi olmuşken İzmir’e dönmek istemediği gerçeği olmuştu ve bu gerçeği kendinde saklıyordu. Ev halkının yardımıyla kitabını erkenden okuyup bitirmesi zor olmamıştı ama bitirdiği gün yeniden başlaması gerektiğini farketmesi en büyük sürprizi olmuştu. Nisa ile aralarındaki anlaşma hâlâ gizli, hâlâ çözüme muhtaçtı. Sınava tabi olacağı gün bugün değildi ama, bu evde henüz bilinmeyen ve ceza gerektiren kaçamak aşk serüveninin ortaya çıkma zamanı bugün olabilirdi. Kötü ihtimal zihnini yoruyordu. Suzan hanımla Barış bey olup bitenleri öğrenmiş olabilir miydi? Cennette geçirdiği kamp hayatı süresince kalbinin içinde filizlenip iyiden iyiye ruhunu saran mahcubiyetini peşin peşin yaşarken her gün korkuyor, korktuğu gün gelince kaybedeceklerinin hesabını yapıyordu. Geçlerin gözünden ani düşüşünü rüyalarında görüyor, gecenin bir vakti irkilerek uyanışını hayra yoramıyordu. İzmir’deki ablaların yaşattığı kabustan daha yüksek dozda bir endişeyi ruhunda barındırıyordu Simge. Huzur içinde cennetin sınırları arasında dolaşırken kapıda bekleyen huzursuzluğu gelmeden yaşıyordu.

O cumartesi akşamı Nisa’yı isteme seramonisine hazırlık yapılan cennette akşam olmak bilmiyordu Simge’ye. Ev halkı mutfakta ayrı bahçede ayrı, gelecek misafirlere odaklanmıştı ve genç kızın arttıkça artan hezeyanını ihmale dalmıştı. Bu akşam Nisa ablası burada olacaktı ve Simge’ye verdiği cezayı kuşkusuz hatırlayacaktı. Belki de kendi telaşından hatırlamayacaktı. Yok yok, o kadar insanın içinde ürkek görünen yüzünü görür görmez hatırlayacağı kesindi ve o sınava her an hazır olmalıydı. Sınavdan değil açığa çıkacak marifetinden korkarak evdeki hazırlık telaşından uzak dururken yanına yaklaşan Elif’i yine ürkererek farkediyordu.

“Pes yani Simge... Gören de gönlün olmayan birine seni istemeye gelecekler sanır. Bir yardım etseydin Allah’ın Elif kuluna... Nisa ablama canım feda ama çok fena yoruldum valla, görmez misin nasıl koşar dururum şuralarda?” dedi Elif.

“Ayy, ödümü kopardın Elif” diyerek irkilen kıza elindekileri çardağın altındaki masaya bırakarak yeniden yaklaştı.

“Tamam, anlaşıldı, mola zamanım gelmişken dökül bakalım içini. Anlatmazsan öyle bir patlayacaksın ki birazdan, millet savaş bizim bahçeden başladı sanacak. Hayır, ben dayanırım da gürlütiye, şu yetim yavrucaklara yazık. Hafızaları tazelenecek çocukların” dedi Elif.

“Yook, derdim olduğunu nereden çıkardın?” diyen sesin cıvıllığı yeterli geldi Elif’e.

“Seni zorlayamam tabi ki, ama bugünlük benden iyi bir dinleyici bulamazsın. Cinsiyet önemli olmasaydı Yusuf’u, kuşak çatışması olmasaydı Melek sultanı önerirdim sana. Annemin sana ayıracak zamanı yok bugün. Ömer abimle yüzleşecek cesaretin olduğunu da hiç sanmıyorum. Kemal dedemin kartal bakışlı gözlerinden köşe bucak kaçtığını anlamadım sanma arkadaşım. Öyleyse çaresiz bana sığınacaksın. İçimdeki ses meselenin Nisa ablayla ilgisi olduğunu söyledi. Doğru mu?” dedi Elif.

“O kadar belli oluyor mu?” dedi kaygıyla Simge.

“Hangisini soruyorsun? Nisa abla korkusu mu, Ömer abim tutkusu mu?” dedi Elif gülerek.

“Bir de Yusuf var, bana çok mesafeli davranıyor. Sanki bir şey biliyor gibi” dedi Simge.

“Kanıtı varsa önyargı değildir. Yusuf’a böylesi uyar” diye fısıldadı Elif.

“Anlamadım!” diyen Simge tedirgindi.

“Diyorum ki, o bir şeyi ben de bilseydim belki sana bir faydam olurdu. Merak etme, sır saklamayı iyi bilirim” dedi Elif.

“Biliyorum, sen çok iyi bir kızsın. Korkarım ki, bu sorun bu yaşta sana fazla gelebilir. Yine de anlatabileceğim tek dostum sensin. Bir yere oturalım mı?” dedikten sonra havuz başına doğru yürüdüler.

Kimi zaman duydukları yüzünden yüreği burkulan, kimi zaman öğrendiği gerçekleri bir yetişkin gibi karşılayan Elif empati kurduğu Simge’yi anlamaya çalıştı. Yargılamadı, kınamadı. Keşke ile başlayan cümleler de kullanmadı. Bir anda on beş yaşını çok gerilerde bırakmış, anlayışlı ve olgun bir kadına dönüşmüştü dinlerken. Kendisinin bu felaketler zinciri senaryosunu nasıl bu kadar sakin karşıladığını merak eden sessiz bir bekleyişle Allah’ın Simge kulunu hatalara sevk eden aklın kaynağını da merak etmeye koyuldu. Bir kız çok zeki ve okulunda başarılı bir konumdayken aynı anda hataları peş peşe dizip, nasıl olup da nefsi aklının etki alanından bu kadar hızlı çıkabilirdi. Onu engelleyecek vicdani unsurlar neden görevlerini yapmadan ortalıktan kaybolmuştu. Simge’de eksik olan hangi bilgiydi ki, yokluğu en büyük felâkete kapı aralıyordu kolayca. Eksik olanı ceza diye mızızlanarak okuduğu kitaptan öğrenebilmiş miydi acaba? Yusuf’un bütün bu olanları öğrenmiş olması mümkün müydü? Öğrenmişse eğer, en yakın dostu Ömer abisine aksettirmediği gerçeklerin yanısıra yorumsuz sükuneti takdire değerdi.

“Tabi ya, kameralar... Büyüksün Devran abi, Nisa ablamı korumak isterken Simge’nin geleceğini kurtardın. Çok şükür. O zaman olup biteni sen de biliyorsun. Vay ki vay,,,” diyerek mırıldandığı sözleri anlamsız gelen Simge’ye döndü.

“Durumun çok karmaşık Simge, bari benim için endişelenme. Dediğim gibi, sır saklamayı bilirim. Nisa ablanın bu akşamki tavrını ben de merak ediyorum. Bakalım Devran abinin aşkı onu ne yönde etkilemiş. Nisa ablamı doğru tanımış mıyım, görelim bu akşam” diyen Elif arkadaşının ürkek yüzüne baktı.

“İzmir’deki şuursuz abladan korktuğun için mi oraya dönmek istemiyorsun, yoksa Ömer abimden uzaklaşmadığın için mi? Bence ikisi de. O ablalar isterse seni burada da bulur. Sonra da bulduklarına pişman olurlar merak etme. Zamanın doldu bir yandan. Artık üniversite bölüm tercihlerini yapmak zorundayken sıkıntını anlıyorum Simge. İstanbul mu, İzmir mi? İzmir’i seçersen hayallerinle vedalaşma zamanı. İstanbul’u seçersen annen baban nasıl karşılayacak, nasıl açıklayacaksın? Bizimkiler de neden diye soracak. Kabul etseler kalacak yer sorunu kapıda. Seni çok iyi anlıyorum” diyen Elif Simge’ye şefkatle sarılırken yaklaşan dedesini görünce sustu.

“Hanımlar, sohbet baldan tatlıdır biliyorum ama mutfaktan aranıyorsunuz haberiniz olsun... Yoldalarmış hepsi, geliyormuş” dedi Kemal bey.

“Anlaşıldı dedem hemen gidiyoruz” diyen Elif, endişesi bir anda artan Simge’nin koluna girerek ve adeta sürükleyerek mutfağa götürürken arkalarından bakan Kemal bey de endişeliydi.

“Nesi var bu kızcağazın acaba? Elif olaya el koyduğuna göre ciddi olsa gerek” dedi.

Cennetin rengarenk bahçesi bugüne kadar yalnızca mis kokulu çiçeklere böceklere, Ömer'in sevimli kangal köpeği bademine ev sahipliği yapmamış, çok sayıda filizlenen aşka da ev sahipliği yapmıştı. Bilge ile Emre'nin sancılı aşkı bu çardağın altındaki masada mutlu sona ulaşmış, Nihal ile Murat'ın evliliği bu masada kurtarılmaya çalışılmıştı. Bu masa bahçenin bereketine tanık olduğu kadar miniklerin büyüme hikayelerine de tanık olmuştu. Bademin biyolojik ömrü tükenip bahçeye gömülürken çocukların yürek burkan yasına, savaşın insanlıktan çıkardığı yetimlerin yüzlerindeki hüznünü umuda çevirenlerin amansız gayretlerine de tanık olmuştu. Bolca Kur'an okunan masada ayetler anlamlarıyla buluşmuş, anlayanlar anlamlı bireylere dönüşmüştü. Bu bahçede zaman her yerde olduğundan daha değerliydi ve kendisine tanık olanı da değerli hale getiriyordu. Dili olsa anlatacak çok hikayesi vardı masanın. Belki bir gün başka bir yerde o da konuşup tanıklık edecekti yaşananlara, kim bilir...

Devran ve ailesi Nisa'nın ailesiyle aynı anda cennette buluştu o akşam. Herkes gelecekte yaşanacak günlere dair umutlarını yanında getirmişti gelirken ve herkes mutluydu. Gençlerin mutlu beraberliğine katkıda bulunacaklardı sonuçta. Kendi kimlik sancısıyla kıvranıp duran Simge bile mutluydu. Artık o da farkındaydı ki, geçmişte an ve an içine çekildiği pislikten hayli uzaklaşmış, emin bir beldede gönül yangınına yakalanmıştı. Ne kadar da göz alıcıydı kıvrıcık Ömer. Derslerinin yoğunluğundan, sorumluluklarının ağırlığından fırsat bulup Simge denen arsız kızın pişmanlıklarla dolu ilgisinin farkına varmış mıydı acaba? Yaşadıklarını öğrendiği zaman o da Yusuf gibi arkasını dönüp gidecek miydi? Daha on yedisini sürerken ne kadar çok duygu fırtınası atlatmıştı ruhunda. Tam da rahatladım, geçti bitti derken bir yenisi eklenecek miydi acaba? Devran abisiyle evlenmesi onaylanan Nisa ablası gülümseyerek yüzüne bakıp ' hadi bakalım Simge, şimdi sıra sende. Anlat şu yüz kızartıcı hikayeni de herkes öğrensün. Halama enişteme söylemeyeceğime söz verdim ama burası cennet. Burada herkes gerçektir ve kendi gerçeklerini kendisi anlatır. Bu bahçenin sınırları içinde dürüstlük en önemli fazilettir' diyecek miydi? Ruhuna ağır gelen geçmişi dilinden dökülmeyi reddedince Nisa ablası hikayeye el koyacak, o gün yaşadığı öfkeyi yeniden yaşayacak mıydı anlatırken? Daha ilgisine mazhar olamadığı Ömer'i kazanamadan kaybedecek miydi?

Simge karmaşık iç hesaplaşmasına rağmen Elif ile birlikte gösterişi özenli masanın servisine yardım etti o akşam. Yemekler yenilip servisler toplanınca da masada oturulmaya devam edildi. Temmuz ayının bunaltıcı sıcak bir günü ardından havayı serinleten esinti onları masaya mıhlamış gibiydi. Kimse kalkıp eve girmek istemedi. Çardağın etrafını saran mor şabboyların akşam olunca yayılan kokusu vazgeçilecek gibi değildi.

"Eh, artık sadede gelip bu akşam burada bulunuş sebebimizi anlatsak iyi olacak. Zaten bildiğiniz meseleye gelmeden önce bizi burada, bu harika bahçede kabul ettiğiniz için öncelikle teşekkürümüzü kabul edin. Hoş, buraya gelmek için bahane aradığımızı inkâr edemeyiz ama Nisa'nın evine çıkan beş kat merdivenden biz ihtiyarları kurtardığınız için ayrıca minnettarız. Yemekler, her şey çok güzeldi, emeklerinize sağlık" dedi Feride hanım.

"Teşekküre gerek yok Feride hanım. Biz sizleri de aileden kabul ediyoruz artık. Güzel olan neyimiz varsa ailemizle paylaşmaya razıyız" diyen Melek hanım Nisa'ya bakıp gülümsedi.

Melek hanımın sözleriyle herkes aynı anda yüzünü Nisa'ya çevirince Nisa ayağa kalktı.

"Ben size kahve yapayım,,," diyerek mutfağın bahçeye çıkan kapısına doğru yürüyen Nisa'yı gözünü ayırmadan izleyen Devran'a Niran hanım iyice yaklaşıp kulağına fısıldadı.

"Vazgeçmek istiyorsan şimdi söyle, birazdan çok geç olacak" diyen annesine sadece gülümsedi Devran. Yaşadığı tarihi anların tadını çıkarırken neredeyse bütünleştiği Beled suresini düşünüyordu. Kendisini dışarıdan görüyor gibi hissederken çok mahcup az hüznüydü. Savaşa giden asker yüklü treni son anda yetişip yakalamış gibi yorgun ve huzurluydu. Nisa'dan vazgeçmek Akabe yokuşunu tırmanmaktan vazgeçmekti. Biliyordu. Daha yeni öğrenmişti. Başını önüne eğip yeniden gülümserken bu kez herkes ona bakıyordu. Kısmetine düşen yüküne razı gelmiş görünen adama onlar da gülümsüyordu.

“Ben yardım edeyim Nisa ablama, mutfak yabancı gelir ona şimdi. Simge, hadi sen de gel” diyerek sessizce istikbaline razı olmuş ürkek kızın koluna yapıştı Elif. Birlikte uzaklaştılar.

“Asıl biz teşekkür borçluyuz Canan hanım. Bizim yapmamız gereken her şeyi siz yaptınız. Bizim yokluğumuzda Nisa’nın sadece annesi babası değil herşeyi oldunuz. Biz sizden razıyız, Allah da sizden razı olsun” dedi Suzan hanım.

“Teşekküre gerek yok Suzan hanım. Nisa’nın davası hepimizin davası değil mi? Savaşız bir dünya ve ölmeyen çocuklar... Bu davaya destek olmamak için, öncelikle insan olmamak gerek. Biz bu bahçede sadece insan olmayı öğreniyoruz. İnsanlıktan yetim kalmış kim varsa, onlara da öğretiyoruz. Bütün derdimiz, davamız, duamız ve savaşız bunun için. Nisa’nın cennet dediği bu bahçeye dışarıdan bakılınca ne görünüyor bilemem ama, bir kişi din diye İslâmı seçmişse bilsin ki, insanlığı seçmiştir. İnsanlığa uymayan ve din diye dayatılan ne varsa, adına İslâm diyerek iftira atsalar bile baştan ayağa yalandan ibarettir” dedi Canan.

“Öğrendiklerim doğru mu diye Kur’ana başvurup, onaylatmak şartıyla tabi... Bir dine ve dinin sahibine inanıyorum demek için size ne sunduğunu bilmek zorundasınız. İnanmayı gerektiren bütün işler böyledir. Altına imza attığımız bir belgede ne yazılı olduğunu bilmekle yükümlüsünüz. Akıllı olan herkes imzaladığı belgeden sorumlu tutulur. Dünyanın hukuku da, inanıyorsa eğer ahiretin hukuku da bunu gerektirir” diyen Ömer dayısının küçüklüğünden beri top kafa dediği ve kıvırcıklığından dolayı uzunluğu belli olmayan saçlarını parmaklarıyla düzelttikten sonra güzel dişleriyle gülümsedi.

“Ben hukukçu değilim, yanlış anlaşılmasın. Kısmet olursa doktor olup yaraları sarmak istiyorum. Dünyanın neresinden bir çığlık duyarsam, oraya koşmayı düşünüyorum. Serkan dayımı örnek alıyorum yani. Dayım kadar şanslı olup, bir enkazın altından Canan’ımı, başka bir enkazın altından Yusuf’umu bulabilir miyim bilmiyorum ama hedefim çok net benim. Allah yolumu açık etsin” dedi Ömer.

“Amin, inşaallah çocuğum, istediğin olur” diyen koro halindeki ses susunca Yusuf konuştu.

“Birini kurtarmak için uzaklarda enkaz aramana gerek yok Ömer abi. Bazı enkazlar taştan topraktan ibaret olmuyor. En yakınımızda olduğu halde gözle görülmüyor. Dikkatli bakmak lâzım. Kurtarılmayı bekleyenleri görmek lâzım” dedi Yusuf.

Herkesin Suriye’li yetimleri kasdettiğini zannettiği Yusuf’un sözleri genç Ömer’de farklı yankı buldu. Saçlarını bir kez daha karıştırıp gözünü diktiği Yusuf’u iyi tanıyordu. Üstü örtülü sözleri boş yere sarf etmezdi bu çocuk. Sandalyelerini boş bırakıp mutfaka giden kızların yokluğunda uyarılmasını kayda değer bularak yüzünü mutfak tarafına çevirip sonra da düşünmeye dalınca ve ardından Yusuf’un gülümsediğini görünce mesajı doğru aldığına kanaat getirdi. Susup arkasına yaslandı.

Kızların yardımıyla çarçabuk hazırlanan kahveler masaya getirilirken, Devran’ın gelirken getirdiği çiçeği ve çikolatası da Bilge’nin yardımıyla masaya yerleştirildi. Manzara güzel ve konuya davetkâr olunca kahveler çabuk tüketildi. Niran hanım Feride hanıma, Feride hanım Orhan beye bakınca o alışıldık sözleri söylemek Orhan beye kalmıştı. Heyecanla son yudumunu aldı Orhan bey.

“Dostlarım, heyecandan dilim dolaşırsa kusuruma bakmayın. Öncelikle belirtmek isterim ki, buraya gelişimizdeki asıl amaç, Nisa kızımızı sevgili torunum Devran’a istemek zannediyorsanız hepimiz yanılıyorsunuz” diyen Orhan beyin sözleri gülümseyen sevimli yüzüne rağmen soğuk rüzgârlar estirdi masada. Kuşkuyla bakışan gözler Devran’da kilitlenirken Devran gülümsüyordu. Öte yanında oturan Feride’sine minik bir kedi gibi yaslandı iri gövdesiyle.

“Biz buraya öncelikle sevgili eşim Feride hanımın otuz yıllık rüyasını gerçekleştirmeye geldik. Bugünü yaşamak için ne kadar emek verdiğini anlatsam inanmazsınız” deyince ortalık yeniden sakinleşti.

“Güzel Nisa’mız Feride hanımın gayretleriyle hayatımıza girmeseydi eğer, bir otuz yıl daha beklerdik herhalde. Biz ihtiyarlar hayattayken bugünleri yaşatan rabbimize şükürler olsun. Nisa’yı

yetiştiren, değerli bir mücevher kıvamına getirip topluma kazandıran ana babaya, bu evin güzel insanlarına bütün kalbimle teşekkür ediyorum. Geç kalmadıysak eğer biz de size lâyık olmaya gayret edeceğiz inşallah. Uzun lfın kısası, Nisa kızımızı Allah'ın emrini yerine getirmek ve peygamberimizin sünnetini desteklemek üzere biricik torunum Devran'a eş olmak üzere istiyorum” dedi Orhan bey.

“ok naziksınız Orhan bey, güzel sözleriniz için biz teşekkür ederiz. Nisa da bizim biricik kızımız. Gözümüzden sakındığımız abisini yıllar önce genç yaşında ve terhisine günler kala teröre kurban verdikten sonra Nisa'yı Allah'a emanet ettik. Ne isterse evet dedik. İdeallerinin peşinden koşmak için elimizden uçup gitmesini sadece izledik. Nişantaşı semtine gelip babaannesinden kalma o eski eve yerleşince çok kaygılandık ama yine itiraz etmedik, evet dedik. Kaderinde Devran'ı tanımak ve sevmek varmış demek ki. Mevlm neylerse güzel eyler elbette. Kalpleri birbirine ısındıran o olunca kimse önünde duramaz. Devran oğlumuzu kendisine eş olmaya uygun buluyorsa, tabidir ki buna da evet deriz. Geleceğini gönlünce kurmak, eşinin kim olacağına karar vermek Nisa'nın hakkıdır” dedi Barış bey.

Heyecanla sıranın kendisine gelmesini ve korkarak büyük mahkemede yargılanmayı bekleyen Simge'nin kulağına eğilip fısıldadı Elif.

“Boş yere endişelenme arkadaşım. Bu yüksek klsmandan aşağı inip kimse seninle ma yapmaz bu akşam. Senin maçın iki hafta sonra Nisa ablayla ve teke tek geçer, güven bana. Sakin ol ve manzaranın keyfini çıkar şimdi. Büyükler nakavt oldu ama Nisa abla ile Devran abinin maçı daha yeni başlıyor. İzle ve gr” dedi Elif.

“Siz ne kaynatıyorsunuz orada kızlar? Yoksa bu beraberliğe itirazınız mı var? Konuşun, biz de duyalım ” dedi Serkan.

“Olur mu öyle şey babacım? Tatlı servisini ne zaman yapsak diyordum Simge'ye. Tatlı yemek, tatlı konuşmak derler ya hani... Devran abi müthiş bir pasta getirmiş de,,,” dedi Elif. Başını sallama şeklinden konuyu saptırdığını babasının anladığını farkedenden Elif boyun büküp gülümsedi.

“şey, aslında ben biraz endişeliyim” dedi Simge.

“niversite tercihlerimi hâlâ yapamadım. Çok kararsızım. Zamanım da kalmadı. Pazartesi son günüm” diye ekledi.

“Bunu sabah kahvaltıdan sonra konuşalım Simge. Sakın aceleye getirme. Nisa ile Devran da kahvaltıya gelirse yarın sağlıklı bir sonuç alırsın, merak etme” dedi Serkan. Fikir topluca onaylanınca Simge yeniden heyecanlandı. Bugün ortaya çıkmayan gerçekler yarın mı çıkacaktı?

Devran hiç kimsenin farketmediği kadar heyecanlıydı. Karşısında oturan Nisa'ya gülümseyerek baktıktan sonra yutkundu. Sessizliği birazdan bozacak sesini dzelitti.

“Hepiniz bizim mutluluğumuz için buradasınız, teşekkür ederim. Biliyorum ki Nisa henüz kararını vermedi. Bu akşam için benden mehir diye istediği ağır yükü kaldırıp kaldıramayacağımı merak ediyor şimdi. Oysa bugüne kadar meraktan lse bile geçmişimi hiç sormadı. Arkamda bıraktığım hatalarımı, günahlarımı, umarsız ve düzensiz geçen hayatımı önüme koyup yüzüme çarpmadı. Bir bardak vişne suyunu saymazsak tabi. Onun kırmızı çizgisini zorladığım için fazlasıyla hak etmiştim o kırmızı cezayı” dedi Devran. Meraklı glşmelerin dinmesini beklerken kendisi de gülümsüyordu.

“Bana kendimi gösterdi o gün Nisa. Dünyadaki yerimi, konumumu gösterdi. Bu yaşa kadar kendisiyle barışık olmayan benim gibi derbeder bir adama parmağıyla mutluluğun adresini işaret etti. İselleştirdiği Allah'ın dini ile bbrlenmeden, onu çok kızdırdığım halde benimle kavgaya tutuşmadan, şuurlanmış müthiş zekâsıyla ezip ufalamaya çalışmadan beni kendimle tanıştırdı Nisa. Hayatın 0 ile 1 arasında geçeceğine inanan benim gibi dümdüz bir adama bunları nasıl yaptığına hayret ediyordum. Ta ki, benden mehir olarak seçtiği, anlamamı ve yudum yudum imemi istediği

Beled suresini çalışıncaya kadar. Artık biliyorum. Feride'min tayin ettiği ve bana kabus gibi gelen o gün, apartmanın merdivenlerini tırmanarak başlayan maceram benim akabe yolculuğumun başlangıcıymış meğer. Nisa ile evlenmeyi hak etmek için akabe yokuşunu tırmanmaya devam etmem gerekiyor yani. Çünkü o sürekli tırmanmaya devam edecek. Bu ev halkının yaptığı gibi durmadan dinlenmeden çalışacak. Koşup ona yetişemezsem yaya kalırım, biliyorum. Böylesi uzak hayatlara beraber yaşamak denmeyeceğine göre bir karar vermem gerekiyor benim. Onu kaybetmek istemiyorsam, yolun yarısından geri dönüp yokuş aşağı yuvarlanmak istemiyorsam Nisa'ya bu meşakkatli yolculuk için bir söz vermem gerekiyor. Dahası, önce bu sözü kendime vermem gerekiyor. Ancak sözüme sadık kalırsam Nisa'yı mutlu edebilirim ve ancak o zaman daimi mutluluğa erişebilirim” dedikten sonra Nisa'ya çevirdi gözlerini.

“Beled Suresini o kadar çok okudum ki, istemesem de ezberledim. Arapçasını ezbere okuyup ne anladığımı anlatabilirim size” dedi Devran.

“Bence gerek kalmadı Devran. Bilenler seni anladı zaten. Bırakalım bilmeyenleri, merak etsinler. Yeterince merak eden öğrenir nasılsa. Herkesin bir akabesi olmalı bu hayatta” dedi Nisa.

“Öyleyse bana düşen, kendi adıma söz vermek olacak Nisa. Benimle evlenirsen elini hiç bırakmayacağım. Çünkü seni çok seviyorum. Bütün zorluklarla birlikte savaşıp akabeyi birlikte tırmanalım. İnsanların bütün putlarına savaş açıp, yolumuza çıkan bütün köleleri özgürlüğüne kavuşturalım. Yapacak çok işimiz var Nisa. Ne dersin? Benimle evlenir misin?” dedi Devran.

Büyülenmiş gibiydi Nisa. Yalan olması halinde hiçbir menfaati olmayan, devrimini başarıyla gerçekleştiren kendisini gerçek kılan müstakbel eşine hayranlıkla bakıyordu. Fısıldaşmalara gülüşmelere aldırmadan kararını açıkladı.

“Sözüne güveniyorum Devran. Mehirimi yanında getirdiğin için teşekkür ediyorum. Seninle evlenmeyi ben de istiyorum” dedi.

Niyetleri sadece insanın mutluluğuna açılan kapıları aralamak olan bu yeryüzü cennetinin geçici varisleri nihayet Nisa'nın da katkısıyla dertlerini müdâvim dostlarına anlatmayı başardıklarını farkettiler. Nisa'yı ve Devran'ı gerçek bir zafer, müjdeli bir kurtuluş bilinciyle kutladılar o akşam. Dava dostlarının sayılarını gitgide çoğaltan mutlak ve benzersiz dostlarına şükür ve minnetle yönelip dua ettiler. Düşman çok koldan saldırmaya devam ederken zafer de gitgide zorlaşıyordu. Akabe tırmanışı nice dir hepsinin meselesi, küçük büyük herkesin vazifesiydi.

Gece olup insanlar kendi sükunetlerine çekilirken Elif Simge ile paylaştığı odada yatmaya hazırlanıyordu. Elif'in güzel yüzüne yaymış sempatik gülümsemesi fırtınayı atlatıp rahat bir nefes alan Simge'nin dikkatini çekmişti.

“Gerçekten haklı çıktın Elif. Nisa abla kendi gündemine öyle kilitlemiş ki benimle ilgilenmedi bile. Bütün gün boş yere kafayı yemişim meğer. Teyzemle eniştem öğrenecek diye boşuna telaşlanmışım. Nisa abla bu akşam benim varlığımı farketmedi bile” dedi.

“Sen öyle zannet. Benim bildiğim Nisa abla hiçbir detayı atlamaz. Sesini çıkarmadıysa bir sebebi vardır” diyen Elif kendi yatağına uzandı.

“Aklından ne geçiyor? Hadi anlat. Yoksa uyutmam seni” dedi Simge.

“Bu kadar kolaycı olma arkadaşım. Düşün ve kendin bul. İyi geceleer” diyen Elif'i Simge rahat bırakmadı. Kulağının dibine gelen Simge'nin sorulara maruz kalan Elif yavaşça doğruldu.

“Bu akşam o masada neler konuşulduğunu hatırla, ne demek istediğimi anlarsın. Ha, bir de kitabın var... Hani okuman gereken, iki hafta sonra sınava çekileceğin kitap... Ona sor bence. Hadi sana kolay gelsin Simge'cim, ışığı açmazsan sevinirim. Hemen uyumak istiyorum” diyerek yeniden yatağına uzanıp arkasını döndü. Birazdan elinde kitabıyla yavaşça odadan çıkan Simge için gözleri kapalı gülümsedi.

“Yaaa, değil mi,, Dümdüz bodoslama gitmek kolaydı bu dünyada, biraz da sen tırman bakalım yokuşu” diye mırıldandı.

Sabah kahvaltaya inen Simge yorgun ve düşünceliydi. Bütün gece zihninde dolanıp duran Akabe yokuşu kavramını anlamaya odaklanmıştı. Bu sarp yokuşu gönüllü tırmanmanın bir hayat tarzı olduğunu, düz yolda sahip olduğu imkânlarla kasıla kasıla yürümek ile bütün gücüyle insanlık yokuşunu tırmanmak arasındaki tavır farkı olduğunu nihayet anlamıştı. İnsanın rüşdüne erdiği her anlayışta kendisini bir yol ayrımında bulduğu gibi, bu anlayışta da yol ayrımı Simge için ufukta görünmüştü. En azından kendisini boşlukta hissetmiyordu artık. Galiba karmaşık sorunları olmasına rağmen mutluydu da...

Çardağın altındaki büyük masa yine birer birer ve yine birey birey kucaklıyordu onları. Farklılıklar ne kadar anlamlıydı bu evde ve ne kadar gerekliydi. Ne kadar özeldi tırmanışlar ve kişiye özeldi. Gençler bu çağın yöntemlerine sarılırken yaşlılar farklı yarıştaydı. Yetimlerin derdi ise bambaşkaydı. Hayatta ve ayakta kalabilmenin bedelini gelecekte kendi tarzlarıyla ya ödeyecek, ya ödemeyeceklerdi. Ama hedef hep aynıydı. Dünyayı cennete çevirme çabasıydı. Bozguncuları alt etme, haçlı savaşlarına dur deme savaşıydı. Bu dünyanın arka planındaki o cennete ulaşma çabasıydı.

“Vallahi bütün gayretim cennete gidebilmek. Çünkü yaratıcıma yakın olabileceğim daha uygun bir makam yok... Hiç, insan, Kur’an da kendisini bu kadar güzel anlatan, vaadine sadık bir yaratıcıyı merak etmez mi? Hiçbir sebebim olmasa, merakım yeter...” demişti bir gün Kemal dede. Yine aynı sevecen dede tavrıyla Simge’ nin yanına oturup sordu o sabah kahvaltıda.

“Yorgun görünüyorsun kızım, bütün gece uyumadığına göre sorularına cevap bulabildin mi bari?” dedi gülerek.

“Bu gün bir seçim yapmam gerekiyor Kemal dede. Herkesin yardımına ihtiyacım var” diyen kıza yeniden gülümsedi.

“Haklısın kızım, şura iyidir. Güzel bir puan almışsın sınavda. Geleceğini dert edinmek en doğal hakkın senin” dedi.

“Gençler meslek seçiminde gösterdikleri titizliği hayatın her alanında göstermeliymiş Kemal dede, bu gece bunu öğrendim Kur’andan. Ben İslâmın bir felsefesi olduğunu, bu felsefenin insanın zihnini doğrudan etkilediğini bilmiyordum. Kimse öğretmemişti. Merak da etmemiştim. Yasaklar ve emirlerle dolu bir kitap olduğunu, düşünmeyi gerektirmeyen bir tür anayasa olduğunu sanıyordum. Oysa sürekli düşünmeyi gerektiriyormuş dinimiz. Şimdi sizleri daha iyi anlıyorum” dedi Simge.

“İlgi duyduğun mesleki alan netleşti mi bari?” dedi Melek hanım.

“Ben de herkes gibi günün modası meslekleri düşünüyordum ama,” diyerek sustu Simge.

“Bir gün kala tercihini mi değiştirdin? ilginç,,,” diyen Yusuf gülümseyerek kıvrıkcık Ömer’e bakarken Ömer hayretle Simge’ye bakıyordu.

“Bence asıl sorun hangi şehirde okuyacağı. Anladığım kadarıyla Simge bu bahçeden fazla uzaklaşmak istemiyor” dedi Elif.

“Bu doğru. Sizin aranızda nefes almaktan mutlu oldum. İzmir’e gidince sizden öğreneceklerimden mahrum kalmak beni düşündürüyor. Aranıza katıldığım güne kadar böyle bir derdim olmamıştı. Nisa abla beni buraya göndererek gaflet uykusundan uyanmamı sağladı” dedi Simge.

“Marifet bende değil Simge’cim, bu bahçenin havasında, suyunda. Aora diyorlar ya hani... Bugüne kadar bu bahçeye giren hiçkimse girdiği gibi çıkmayı başaramadı. Önce senin sorunu çözelim, katkısı olan herkese sonra teşekkür edersin” dedi Nisa.

“Hiç aklımda yokken felsefeye ilgi duymaya başladım. Siz ne dersiniz?” dedi Simge.

“Üst akıl dedikleri melânete haddini bildirmeye karar verdin yani. Neden olmasın? Biz doktorlar onların kırıp döktüklerini onarmaya, akıttıkları kanları toplamaya yetişemiyoruz. Senin

gibilerin yukarıdan musluğu kapatmasına çok ihtiyaç var Simge. Bu ülkede felsefeye gereken önem verilmiyor. Aldığın puanınla felsefe seçtin diye tepki göreceksin, hazırlıklı ol bence” dedi Ömer.

Adımı ilk defa zikreden, sorununa yakın alâka gösteren ve aldığı yüksek puandan haberdar olan kıvrıcık Ömer’in kömür karası gözlerinden ayrılamadı Simge. Heyecanı belli olmasın diye cevap da veremedi. Düşünceli ve kararsız görünmeyi sohbetin uzamasına kapı aralamak adına tercih etti.

“Bence de iyi fikir... Her insanın kendince doğru diye tanımladığı yaşam yolunu seçmeden önce adında ‘izm’ geçerken akılları karıştıran ne kadar fikir yolu varsa fikrî olarak ziyaret etmesi gerekir. Bu ziyaretlerin sonunda karşı cepheden de olsa Kur’anı işaret ettiğini fark edemeyenler gibi davranıp üst akıl olmak da var işin ucunda. Daha önce de söylediğim gibi Simge, bu tercih tamamen sana kalmış. Tercih yapacak kadar birikim yapmak şartıyla tabi. Felsefe sana bunları öğretir. Sana verdiğim kitap ilk felsefe kitabındı. Benim için en popüler edebiyat kitabıyken Kur’an, Ömer için tıp ilmine ışık tutan temel başvuru kitabı olmayı başardı. İsteyen herkes kendi yolunu bulabilir onda. İnanmamak için geçerli bahaneler arayanlar bile... Kimi insan din konusunu soğuk bularak uzaklaşır sıcak bölgelere kaçır, kimi de ifade tarzını sert ve korkutucu bularak kulaklarını kapatır. Kimileri kelimelerin ilâhi melekeleri var sanır derdine çare diye sığınır, kimileri manâ alemine dalar kendi nefsini keşfe kalkışır. Dünyaya gelmiş, geçmiş bütün insan karakterlerinin olası sorgulamalarına cevaplarla doludur Kur’an. Bu yüzden içinde bütün soruların cevapları vardır diyenler hep yanlış anlaşılır. Umarım Aristo’yla tanışınca Kur’anı unutmazsın” dedi Nisa.

“Aslında felsefe gibi zihni eğiten bölümleri en zeki öğrencilerin seçmesi gerekir, ki onlar da insanlara sorun çözme yöntemleri öğretsinler. Düşünmenin öğrenilebilir olduğunu hatırlatsınlar. Türkiye’de eğitim gerçeğinin karnesi çok düşük. Dünya genelinde ellinci sıralarda yer alıyoruz. Meslek seçimleri de buna paralel gidiyor. Çoğu insan eğitim aldığı mesleği terk edip yeni yollar arıyor. Kaçınılmaz arayış ömür boyu sürüyor” dedi Ömer.

“Bizim ülkemizde bazı insanlar başka mesleklerden dolanıp, hayatlarının bir yerinde filizlenen meraklarına yenik düşerek önce Kur’ana yöneliyor, yetenekleri varsa sonra da filozof oluyorlar. Böylesi de makbul ama, düşünce üretmeye başladıklarında geç kalmış oluyorlar. Yok, başka düşünce sistemlerine yönelirlerse, ilimle değil bilimle ilgilenirlerse önce kibirli sonra da en fazla üst akıl olabiliyorlar. Kibirli ya kişiler, kendi kendime yeterim diyorlar ya, ilk icraatları kendileriden daha üstün olduğuna inanmadıkları mutlak aklın sahibine savaş açmak oluyor” dedi Canan.

“Kur’ana yönelmek veya yönelmemek,, işte nefsin kendi içindeki savaşın adı bu... Ya kibir galip geliyor bu savaşta, ya da iman...” dedi Yusuf.

“Yeryüzündeki en temel savaş bu zaten. Bu savaşın kaybedenleri dünyayı bu hale getirmedir mi? Bunların çoğu imanlı olduğunu iddia etmiyor mu? Ne garip bir ironi... Allah’ın indirdiği dinden habersiz olup müslüman geçinenlerin dünyaya nasıl zarar verdiğini de görüyoruz bugün, kibirlilerin öğrettiği düşünce sistemlerinin de... Bu yolların hiçbiri yol değil gençler. Bunu ben söylemiyorum, bugün dünyanın başına musallat olan belâların mahiyetini 1400 yıl önceden bütün zamanları haber veren Allah söylüyor. Belâdan kurtulmak için gerekenleri önce öğrenip sonra da öğretmek sizin göreviniz artık. İnsanlık Allah’ın öğrettiği dine geri dönmeden asla huzur bulamayacak. Bunu da Allah söylüyor. Yeryüzü o hayalî manzaraya tanık olur mu, bilemem ama savaş ahlâkının gereği olarak safımız belli ve net görülür olmalı. O yüzden de sizin gibi gençlere çok iş düşüyor. Korkarım ki, talep etmeden talebe olunmuyor” dedi Kemal bey.

“Simge’cim, gerçekten üniversite hayatına felsefe bölümünü seçerek devam etmek istiyorsan İstanbul’da okumalısın. Farkındaysan eğitime başladın bile. Bu bahçeden uzaklaşmak senin için hiç mantıklı olmaz” dedi Elif gülerek.

“Evet, ama, İstanbul da yaşamak kolay değil ki. İmkânlarım yeter mi, annem babam izin verir mi? Bu ihtimali onlarla hiç konuşmadık ve hiç zamanım kalmadı. Tercihlerim için yarın son günüm” dedi Simge.

“İmkânları zorlamak bizden, onları ikna etmek senden Simge. Çocuk evinde hizmet vermek şartıyla bu bahçede kalabilirsin. Nihal’in evinde senin için bir oda bulmak zor değil” diyerek Simge’ye yeni bir kapı açma serüvenini Serkan sözleriyle başlatıyordu. Simge’nin yeni yaşam biçimi Nisa ile Devran’ın da onayına sunuluyordu.

“Ben konuşurum halamla, eniştemle. Senin için hayırlı olacak bir tercihe itiraz etmezler, eminim. Onlar da emin olmak isterlerse buraya ziyarete gelirirler. Annem ile babam onlar buraya gelmeden önce gerekli açıklamayı yapar Simge. Gözümüzün önünde olacağın için hepimiz huzurlu oluruz” diyerek sustu Nisa. Simge de sustu. Bir türlü aklından çıkmayan korkuları yine kendilerini hatırlatmıştı.

“Bana sorarsanız, Simge önce çocuk evinde kendisini bekleyen görevleri gidip yerinde görsün. Bütün hayatını etkileyecek fakülte seçimini ondan sonra yapsın. Biz de çocuk eğitim kadromuza yeni bir enerji eklendi diye sonra sevinelim, ne dersiniz” dedi Melek hanım.

Güzün hüznü

Nisa ile Devran’ın sessiz sedasız ve sade bir nikâh ile dünya evine girmek istemeleri eylül ayı içinde yıkıcı terör eylemlerinin artması yüzündendi. 7 haziran 2015 seçimi sonrası hükümet kurulamayışını fırsat bilen kaos üreticileri azami gayret içindeyken, daha yeni Dağlıca katliamı şehitlerin yuvalarını kor ateşle dağlamışken ve yürekleri düğün yapmayı kaldıramayacak kadar sızlarken ülkenin içine zorla çekildiği savaşı milletçe iliklerine kadar hissediyorlardı. Çareler yetmiyor, tedbirler adeta sihirli eller yardımıyla etkisiz hale getiriliyordu. Devran’ın istihbarata destek verdiği gizli çalışmaların bir şekilde boşa çıkması yüzünden istihbarat bünyesinde kirli ellerin varlığına dair şüpheleri günden güne artıyordu. Nisa ile aynı beldede yaşayıp uzak evlerden aynı kutsal hedef için çaba harcamanın mantıksızlığı diğer sebeplerin yanına eklenince gençler nikah tarihini eylül ayına çekmeye karar verdiler. Adını koyamadıkları o savaşta tek vücut, tek yumruk olarak mücadele etmeyi uygun buldular. Kurban bayramı gelmeden, Simge’nin eylül sonuna denk gelen fakülte heyecanı başlamadan evlenmek üzere 19 eylül tarihini seçtiler.

Hergün sıkça ve değişik televizyon kanallarında taliplere sorulan o soru, ‘evlilikten beklentiniz nedir?’ sıradan sorusu Nisa ile Devran’a sorulmuş olsaydı eğer, hiç de sıradan olmayan cevaplar alınacaktı kuşkusuz. Büyük olasılıkla ‘hüznümüzü birlikte yaşayıp birlikte onarmak istiyoruz’ diyeceklerdi düşünmeye gerek duymadan. Körpecik bedenlerinde sorumluluk yükünden yaşlanmış ruhları ağırlamakta olan bu gençlerin sıradışı cevapları lay, lay, lom ile zamanı tüketen o televizyon stüdyolarında yankı bulur muydu bilinmez ama, cennetin renkli dünyasında hakkıyla yankılanmıştı. Nikahtan sonra buluşma yeri seçilen yeşil bahçe hummalı bir hazırlık içindeydi. Sayıları giderek artan yetimlerin coşkusu düğün olmuş, bahçenin her yanına dağılmıştı çoktan. Nikahtan çıkan araçların bahçeye doluşmasıyla gerçek bir güz düğünü başlamış oluyordu. Yetimlerin gözüne melek kıyafeti gibi görünen Nisa’nın sade gelinliği büyük ilgi çekerken sarılıp koklamaya doyamadıkları meleklerini alışmadıkları biçimde sahiplenen Devran’ın davranışları hayli yadırgandı cennette. Büyüklerin içleri dağlayan hüznüleri o günlük rafa kaldırıldı. Bu gençlerin evliliğinin hayırlara vesile olması gönülden temenni edildi.

Nisa, Devran çifti yeni yuvalarına, Nişantaşı’ndaki kitapçıyı da barındıran eski ama gösterişli apartmanın dördüncü katına gitmek üzere yola çıkarken gece yarısını geçiyordu. Nihayet muradına ermiş Feride hanımın mutluluğu görülmeye değerdi. Niran hanımın Avrupa medeniyetinden beslenen eskimiş katı kuralları kumdan tepeler misali birer birer yıkılırken, yeni pozitivist insan modeli yaklaşımı yıllar sonra huzurla buluşmuş, zihninde dallanıp budaklanmaya devam ediyordu. Başlangıçta sadece Nisa’nın temsil ettiğini zannettiği olumluluk modelinin adı islâm olan bir hayat tarzı olduğunu, hayatın her alanına hitab edecek gücü barındırdığını bu cennetin sihirli atmosferinde öğrenmeye devam ediyordu. O da nihayet önceleri boş zamanını, sonraları en değerli zamanlarını bir zamanlar eskimişliğini ve tarihselliğini yüzüne haykırdığı Kur’anla yüzleşerek değerlendirmenin hazzını yaşıyordu. Gençleri kendi geleceklerine yolcu

ettikten sonra bir süre daha burada kalıp ailecek yeşil bahçenin havasını solumak istemişlerdi. Eğlenceli bir gecenin ardından çocuk evini yakından görüp onların yataklarına yarınların umuduyla gönderilmesini izlemişlerdi.

Günden güne kötüye giden dünya ahvalini içine düştüğü kaos girdabından çıkarabilecek tek gücün kutsal ile iletişim kurmuş yürek, akıl birlikteliğinde gizli olduğunu, bütün semavî dinlerin kitapları başka isimlerle anılsa bile aslında aynı hedefi işaret ettiğini öğrenmişlerdi zamanla. Daha ilginç, vahiy kaynaklı bütün dinlerin aslında islâm olduğunu, insanların tahrif etmeleri sonucu farklılaştıklarını, ‘bari kendi yazdıkları kitaba sadık kalsalardı’ diyerek serzenişte bulunan Allah’ın gerçeklerin üstünü örten toplumları lânetlediğini daha yeni öğrenmişlerdi. Duyarak öğrendiklerinden şüpheye düşmüş, Kur’anın kul yazması olup olmadığını araştırmak ihtiyacı ile okumaya yönelmişlerdi. Başlangıçta gözlerine korkutucu görünen, beyinlerini yıkayıp kullanılmaz kılacağından şüphelendikleri bütün faydalı edimlerin Nisa denen tuhaf kızın hayatlarına girmesiyle başladığını itiraf ederek o günü kendi miladları olarak benimsemişlerdi. İslâmın akla hitab ettiğini, kolay anlaşılır ve zekâ geliştirici yönü ile insana nur olup talep edene hâlâ inmeye devam ettiğini fark ettiklerinde bütün eskimiş iddiaların, sadece alimler anlar diyerek insanları nurun aydınlığından uzak tutmaya çalışan akılların üstünü çizerek yeni bir başlangıç yapmaya karar vermişlerdi. Yaşları kaç olursa olsun geç kalmış olmadıklarını, nefes aldıkları sürece doğru istikamete yönelmenin onların hayatlarının arka plânını, ahiret denen ebedi hayatlarını kurtarabileceğini anlamışlardı. Ne tuhaf ki, bir kez anlamak beraberinde bin kez anlatmayı zorunlu kılıyordu ve islâm ile yani barış ve selâmet ile yaşamanın ilk kuralı da bu oluyordu. Artık cennet halkının akıllara ziyan gibi görünen iyilik üretme faaliyetlerinin gerekçeli kaynağını öğrenmiş oluyorlardı. Dolayısıyla bu gece aralarına geçmişte nifak tohumları ekilerek birbirlerine kavuşması engellenmiş manevi buluşmalar, dünyevî sembollerin dayatılmasıyla aralarına duvarlar örülmüş fikirsiz eşleşmeler Allah’ın izniyle gerçek olmuş, düğünler çifter çifter kutlanmıştı.

Güzün gülen yüzü

2015 yılının Ekim ayıydı. Sonbaharın çarpıcı renkleri yeryüzüne yayılırken, cennette sararıp dökülen yapraklardı sayısı hızla artan Suriye’li yetimlere eğlence olan. Suriye’nin bağrında tutuşturulan çözümsüz savaş günden güne şiddetlenerek cesetler ve yaralılar üretmeye devam ederken dünyanın şaşırta sessizliği anlamsız kalıyordu. Anlamsızlık ise insanın yaratılış amacına aykırı kalıyordu. Hatta bu durum dünya nüfusunun ne kadarının insan olmayı başardığını sorgulamayı zorunlu kılıyordu. Bu savaş kimin veya kimlerin savaşı tartışmaları, uygar zannedilen ülkelerin aslen uygar olmadığı gerçeği ile yanılısama içindeki insanları adeta şoklayarak uyandırıyor, batı uygarlığı denen şehir efsanesinin hangi sebepten gönüllerde zaafiyet oluşturduğunu araştırmaya itiyordu. Nereden, hangi menfaatten dolanırsa dolansın konunun dinler savaşı olduğu gerçeği yankılanıyordu her yerde. Bazılarına göre din soğuk savaşın en soğuk sebebiydi ve soğuk tesbitler de çözüm üretmiyordu.

Mutluluk, kızılca kıyametin gölgesindeki insanlar arasında bir yol bulup yaşanmaya çalışılırken Nisa da yeni evine alışmaya çalışıyordu. Fakülteden arkadaşı Merve ile kurdukları yayınevi macerasına da keza. Devran da dahil herşeyin yepyeni olduğu bir başlangıcı hayatına dengeli yerleştirmeye çalışırken adil olmaya gayret ediyor, tüm sevenlerini ihmal etmeden mutluluğa kucak açıyordu. Annesiyle babasını İzmir’e yolcu ettikten ve Simge’nin haftasonları cennetteki çocuklara hizmetle geçen üniversite hayatını titizlikle organize ettikten sonra rutine bağlanan yaşamında hergün yeniden yoruluyordu. Evine taşıdığı kitap çalışmalarından çok Niran hanımın hayat sorularından, Feride hanımın ayetlerin anlamları bahanesiyle Orhan beyle düştükleri fikir ayrılıklarına hakem tutulmasından artıyordu yorgunluğu. Dairesine çıkmadan önce tek tek kapılarını çalıp hatırlarını sormakla başlıyordu hakemlik vazifesi. Emin oldukları kişiliğine tereddüt etmeden sığınan yeni ailesi için elinden geleni ardında koymuyordu. Aksi halde kendisine gönül koymalarından korkarak, her akşam evine dönüşte çaldığı kapılardan tepsiler tabaklar içinde

ödülünü alıp teşekkür ettikten sonra kendi dairesine çıkıyordu. Devran'ın eve gelmesiyle gelişecek rutin dışı günlük sohbetin içeriğini ise akşam yemeğini hazırlarken düşünmeden edemiyordu. Eşinin sürpriz oluşturmadaki başarısının keyfini onu onaylayarak çıkarmayı tercih ediyordu çoğu zaman. Zorunlu sebeplerden onaylamadığı sürprizler ise Devran'a sürpriz oluyordu. Yine de keyfini kaçıramıyordu gençlerin.

Kendi anahtarı olmasına rağmen zile basarak Nisa'nın yüzünü henüz kapıda görmeyi tercih eden Devran ise oynadığı evlilik oyunundan keyif alıyordu. Eşinin ruhsal durumundan ilk bakışta çıkarım yapmayı seviyor, onun eski evindeki beş kat merdiveni çıka, ine farketdiği kendindeki sorun çözme yeteneğini geliştirmeye devam ediyordu. İnsan hayatının siyah veya beyazdan çok gri tonlar arasında geçtiğini, duygusal reaksiyonların zihinsel oluşumunun 0 ve 1 sayıları ile programlanan bilgisayarlardan çok farklı gerçekleştiğini keşfettikten sonra da mutlu olmak için mutlu etmesi gerektiğini öğrenmişti. Dolayısıyla, eşlerin neden birbirinin varlığına muhtaç olduğunu idrak etmişti. Israrla karşı koyduğu evlilik sayesinde tecrübe ederek öğrenmişti ki, dünya hayatında tek başına yaşayarak mutlu olmak mümkün değildi. İnsanların eşler halinde yaratıldığını söyleyen Kur'an ayetleri aynı sebepten öteki dünyada da onların sevdikleriyle birlikte ve ümmetler halinde sonsuz hayatı paylaşacaklarını müjdeliyordu. Bu durumda insanın dünyadaki sevdiğinin kim olduğu son derece önem kazanıyor, akibetini belirliyordu. Bu nedenle, Kur'anda biyolojik yapısına atıf yapılarak 'beşer' diye, irade etme yeteneğine atıf yapılarak 'nefs' diye ve toplumsal birey özelliği hatırlatılarak 'insan' diye tanımlanan canlı tek başına yaşamaya uygun yaratılmamıştı. Yer yüzünün ücra bir köşesinde bir sebepten en tek başına kalan insan bile ancak Allah'ı yanında hissederek mutluluğa kavuşabilirdi. Allah'ın varlığına inanmayan bir insanın ıssız bir adada kurtuluş umudunu kaybettikten sonra yaşamaya sağlıklı devam etmesi mümkün değilken, hangi semavî dinden olursa olsun inançlı bir insan için bu durum sadece bir sınav olacak, umudunu kaybetmeyecekti. Sabırlı olmasını telkin eden imanı onu hayatta tutacaktı. İmanı yeterli olmayan biri için doğru eşi bulamamak şanssızlık adledilirken, sadece islâmın sahibi olan Allah'a güveni tam olan kişinin kendisi için yaratılmış eşini arayıp bulamaması basiretsizlik olacaktı. Onarılması için yine Allah'ın yardımına, yol göstericiliğine hatta eğiticiliğine ihtiyaç gösteren basiret ise kafa gözüyle değil gönül gözüyle görmek demektir. Yine sadece islâmın kitabında tanımlanan o gönül ki, nasıl bu kadar geniş olabiliyordu da yaratıcının tarifsiz sevgisi yanısıra sevgilinin doyumsuz sevgisini de içinde barındırırken, aynı anda yitirilen insanlık için kahrolup yas tutabiliyordu? Bu kadar geniş gönül el kadar kalbin içine nasıl olup da sığabiliyordu? Yanıt bekleyen sorularını seviyor, her akşam evine koşarak geliyordu Devran. Nisa ile konuşmak dünya için kederlenmekten yangın yerine dönen gönlünü serinletiyordu.

Açılan kapıda Nisa'nın güzel yüzünü endişeli gördü Devran. Zorlanmış gülümsemesi, bir dosta ihtiyacını açıkça gösteriyorken umudunu kaybetmeyen gönlü daralmış görünüyordu. Aklındaki sorularla cenk eder hali hem yüzüne hem bedenine yansımış süratle etrafa saçılıyordu. Bu kez serinlemeye muhtaç olan Nisa'nın gönlü gibi görünüyordu kısacası.

İçeri girerken zorlanmadan gülümsedi Devran. Kısmetine düşecek olana çoktan razıydı. Biraz önce aldığı haberle içini ferahlatan müjdeyi gündüz öğrendiği haberin yanına yerleştirecek, sıkıştığı anda masaya yatırıp irdelenmek üzere servis edecekti. Böylece Nisa'nın kaygılarına eğlenceli bir mola verecekti.

"Selâmün aleyküm güzel Nisa'm, yüzünü gördüm içim açıldı. Mutfaktan enfes kokular da geliyor. Oooh, daha ne olsun?" diyerek sıkıca sarıldığı Nisa'nın başı omzuna yaslanıp zamanı durdurmak isteyince eşinin endişesi kendi ruhuna geçse de belli etmedi. Saçlarını derin derin kokladıktan sonra konuştu.

"Bu kokuya bayılıyorum işte. Saçlarının kokusunu Yasemin hanımın yemeklerine bile tercih ederim" dedi. Burnunu burnuna dayadığı Nisa'nın sesi bulanıktı.

"Korkuyorum Devran, durumlar daha da kötüye gidiyor. Savaş terminatör olmuş, insanları topluca öldürüyor. Kadın, çocuk ayırt etmeden özellikle hedef alıyor. Kendi akıllarına göre nüfus

plânlaması yapıyor gibiler. Bugün 2 çocuk daha geldi cennete. Onlar şanslı olanlar. Ya diğerleri! Böcek gibi ezip geçiyorlar insanları” dedi Nisa.

“Allah’ın laneti onları bulacak Nisa’m. Korkarım çok yakında bizim askeri gücümüze kalacak ihaleyi yine biz kazanacağız. Senin getirdiğin bir tutam çocuk dünya cennetinde, ölümle kurtuluşa eren diğerleri ise Allah’ın cennetinde huzur bulacak, endişe etme” dedi Devran.

“Beni asıl düşündüren kayıp çocuklar. Onbinlerle çocuk kayıp durumda. Onlara ne olduğunu, hangi canavarın pençesinde zulüm gördüklerini kimse bilmiyor. Bu nasıl bir dünya Devran? Biz bu yaşanan katliamı Allah’ın huzurunda nasıl açıklayacağız?” diyen Nisa’nın gözleri yaşarmıştı.

“Sen elinden geleni yapıyorsun, ötesine gücün yetmez. O kayıp çocuklar eğer yaşıyorlarsa Firavun sarayında büyüyen Hz. Musa gibi onlar da Allah’ın kılıcı olup batıl savaşa girişebilirler bir gün. Allah’ın gücü buna yeter. Hatta senin cennet dediğin bahçede bir eli yağda bir eli balda büyütülen çocuklardan bazıları firavunu aratmayacak kadar gaddar çıkıp ortalığı kana bulayabilirler. İradeye tabi insanoğlunun hiç garantisi yok, biliyorsun” dedi Devran.

“Seni mutlu eden bu fikir mi? Mutlu görünüyorsun” diyen Nisa başka bir korkusundan söz etmeyi zamansız buldu. Yayınevinde kendisini ziyaret ederek tercih ettiği yayınlarla ilgili gözünü korkutmak isteyen, hatta temsil ettiği kurum adına haraç isteyen karanlık zattan söz ederek geceyi daha fazla karartmak istemedi. Kamera kayıtlarında yer almasını kendi güvenliği için yeterli buldu.

“Evet ya, mutluyum. Senden dolayı mutluyum Nisa. Biraz önce Niran’ımla kapıda ayaküstü konuşurken harika bir haber alınca daha da mutlu oldum. Yemekte anlatırım” dedi Devran.

“Bir saat önce ben de görüştüm, bana söylemedi. Hayret doğrusu...” dedi Nisa.

“Sana anlatmayı uygun bulmamıştır. Konu biraz sancılı ve babamla ilgili olunca çekinmiştir. Yoksa seninle konuşmayı bana tercih eder, bilirsin” dedi Devran.

Ferah mutfakta hazır olan sofraya birlikte oturdular. Yeni evlilerin kısıtlı zamanlarında konuşup kaynaşmasına engel olmak istemedikleri için komşu oldukları halde sık sık davet edip aynı sofrayı paylaşmaktan mahrum kalmayı kararlaştırmışlardı büyükleri. Sadece hafta sonları görüşmeyi yetersiz bulsalar da kural edinmişlerdi. Yine de paylaşmadıkları sofralarına kendi marifetleri yemekleriyle ulaşmayı sık sık başarmışlardı.

“Ooh, Feride’min su böreği. Misss gibi kokuyor. Sağlığı yerinde demekki. Bu da annemin müthiş sarması. Sadece mutlu olduğunda yapar. Gördün mü bak, ziyarete gitmeye gerek kalmadı. Gitmeyelim zaten... Bana verdiği haberi Niran hanımın hazmetmesi birkaç gün sürer. Bir süre gözüne görünmeyelim. Yani gecemiz bize kaldığına göre rahat rahat dedikodu yapabiliriz seninle. Varsa eğer, kayınvalinle ilgili bütün şikayetlerini anlatabilirsin. Ben buradayım” diyerek Nisa’nın yüzünü güldürdü.

“Haberin hası sendeymiş ya, hadi anlat da öğrenelim” diyen Nisa sakinleşmişti.

“Tabi ya, bende tabi. Dinle bak şimdi... Önce şu börekten azıcık alayım izinle, hastasıyım bunun” diyerek ve büyük bir iştahla bir büyük dilimi mideye indirdikten ve mırıldanarak ‘mımmm, müthiş’ dedikten sonra arkasına yaslandı.

“Annemin dediğine göre babamın merakı, bana sorarsan annemi kıskanması yüzünden bir seferinde birlikte cenneti ziyarete gittiklerini duymuştum. Ne olduysa o gün olmuş. Kemal babanın bilgeliğinden öyle bir etkilenmişler ki, hastalıklı ilişkilerini masaya yatırıp gözden geçirmek zorunda kalmışlar. Asıl bu yaştan sonra birbirlerine muhtaç olduklarını farkedip yeniden evlenmeye karar vermişler. Babamın sebep olduğu ayrılığa dayanamadığını, çok pişman olduğunu biliyordum ama, annemin kalbinin yumuşayacağını ummuyordum doğrusu. Kemal babanın sihirli sopası onları yola getirmiş anlayacağın” dedi Devran.

“Çok sevindim. Annenin mutlu olmasını ben de istiyorum Devran” dedi Nisa.

“Anladım ben seni... Annem mutlu olsun ki, seninle uğraşacak hali kalmamasın... işin sırrı bu, öyle değil mi? Şanslı gelin...” diyen Devran Nisa’yı mutlu etmeyi başardı.

“Hızımı alamadım ya, bir haberim daha var. Niye benim haberim yok diye kızmayacaksın anlatayım, yoksa bırakayım Merve canı isteyince anlatsın sana” dedi Devran.

“Merve mi? Benim ortağım Merve beni bırakıp seninle mi dertleşiyor?” diyerek güldü Nisa

“Pek sayılmaz. Engin benimle dertleşiyor. Oradan biliyorum” dedi Devran gülerken.

“Merve ile Engin!!! Nikah şahitlerimiz... Ciddi misin? Doğru mu anladım? Bana neden söylemedi acaba?” Dedi Nisa.

“İntikam yüzünden olmasın? Hani sen de aynısını yapmıştın ya kıza!” dedi Devran gülerken.

“Ama benim hikayem çok farklıydı...” diyerek gülümsedi Nisa.

“Herkesin hikayesi farklıdır. Sen onunla paylaşmadın, itiraf et... Uzun süre sır vermeyerek fıtık etmiştin kıızı, ben şahidim” diyerek daha çok güldürdü Nisa’yı.

“Uzunca bir süre kendimle de paylaşmadım. Senin hayatımda kalıcı olduğunu kabullenmem hiç kolay olmadı Devran” dedi Nisa.

“Hah, işte onlarınki de aynı dertmiş. Kolay olmayan kısımda takılmışlar. Merve sana zarar gelmesin diye, Engin de benim uyarılarıma uyararak parfüm kullanmayınca olanlar bizim nikâh masasında olmuş. Birbirlerinin parfümsüz kokularını farketmişler. Yani, senin anlayacağın, anneannemle dedemin parfüm teorisi ikinci kez haklı çıktı” dedi Devran.

“Parfüm teorisi! İkinci kez!..” diyerek kuşkuyla bakan Nisa’nın elini tuttu Devran.

“Aslında parfümsüzlük teorisi demek lâzım. Birincisi senin allerjin sayesinde test edilen bizim tecrübemizdi. Bizim ihtiyarlar bir gün bana ‘parfüm kullanma ki eşini bulasın’ dediğinde çok gülmüştüm. Haklı çıktılar. Burnum fabrika ayarlarına geri dönünce senin sadece sana özel kokunu keşfettim. Engin’e kendi tecrübemi izah ettiğimde o da çok gülmüş, ama sonra ciddiye almıştı. Merve’yi bu sayede bizim nikâhta fark etmiş. Ama, ne yazık ki, Engin’in parfümlü zamanlardan kalma eski sevgilileri şimdilerde ikisi arasında sorun oluyormuş. Merve sürekli Engin’in geçmişini kurcalıyormuş. Belki sen ona bu hastalıktan kurtulmakta yardımcı olabilirsin” diyen Devran Nisa’nın keyfini kaçırdığını anında farkederek pişman oldu.

“Hımmmm, hastalıktan demek...” diyerek tekrarlayan Nisa başını sallıyordu.

“Eski sevgililer yeterince eski değilse sorun olabilir. Haklı kız. Engin ona bu güveni hissettirseydi Merve eski olanı kurcalamakla uğraşmazdı. Öyle değil mi?” diyerek çark etse de işe yaramadı.

“Bu durumda senin hastalık dediğin şey, güven oluyor yani. Sen de haklısın. Eksikliği insanı hasta eder. Güven kolay elde edilmiyor sevgili eşim. Yitirilmesi ise çok kolay oluyor. Merve bir edebiyatçı olduğuna göre kendisinde eksik olanı arkadaşına iyi ifade edeceğini umuyorum. Bu sorun beraberliğin aceleye gelmesi halinde herkesin başına gelebilir. Yani, onlara zaman gerekli” dedi Nisa. Kendisine endişeyle bakarak açtığı konunun altında ezilen Devran’ın elini tuttu.

“Merak etme, benim böyle bir hastalığım yok çok şükür. Ama bil ki, Merve’nin hastalığını ben iyileştiremem, çünkü kanıtım yok...” Diyerek eşinin yüzünü güldüren Nisa gülümsedi.

“Onları da cennete götürelim mi, ne dersin?” diyerek dedikoduya açık konuyu kapattı.

“Çok iyi fikir... Onların da kanıt toplamayı öğrenmeye ihtiyaçları var. Ben seni çok seviyorum Nisa. Seviyorum çünkü, kanıtım var. Hem de çok...” Dedi.

Bir hafta sonra

Devran'ın işten dönüşü her zaman olduğundan farklıydı o gün. Nisa'nın huzurlu yüzünü kapıda görünce kendi ruh haline samimiyetle sarınıp bürünmekte sakınca görmedi. Bu kez karışık kafasında sorularla dolaşan, ruhu sayfa sayfa açılıp okunmaya muhtaç olan kendisiydi. Elindeki poşetlerden daha ağır görünen aklına takılmış yükünü Nisa'nın farketmesi uzun sürmedi.

“Selâmünaleyküm Nisa'm, nasıl geçti günün” diyen eşinin elinden poşetleri aldı Nisa.

“Aleykümselâm... çok iyiydi, verimli bir gündü. Akşama kadar sorun çözmekle uğraştım., da seni çözemedim. Yüzünde asılı kalmış soru işaretleri benimle mi ilgili, yoksa işinle mi? Bir anlarsam daha iyi olacağım. Bir ipucu versen belki çözerim” dedikten sonra Devran'ı öperek sorun ne ise ortak olmaya hazır olduğunu gösterdi.

“İnanmayacaksın ama hem seninle hem de işimle ilgili. İpucu bu kadar” dedi Devran.

“Hımm, bu konu beni aştı, veeee, yemek sohbetine kaldı. Ben fırına bakmaya gidiyorum. Yıkayıp temizlenince mutfakta buluşuruz” dedikten sonra mutfağa yöneldi.

Kendi güvenliği ile ilgili elinde istihbarat bilgileri olduğundan başlayıp, Suriye'den gelen çocuklarla ilgili güvenlik zafiyeti olasılığıyla devam ederken, köşe başında istihbarat için gizlice çalışan eşinin deşifre olmasına kadar varan inci taneleri gibi peşpeşe dizilmiş tehlikeli olasılıkları film şeridi gibi gözünün önünden geçirirken fırından tepsiyi çıkarıyordu. Soru işaretleri şimdi Nisa'nın yüzüne asılmıştı. Yine de mutfağa giren Devran'a belli etmeden çorba kaselerini doldurdu.

“Hadi anlat bakalım derdini, belki de sofradan kalkmadan şıp diye çözeriz” diyerek gülümsedi. Sözleriyle Devranın gülmesine, keyfinin yerine gelmesine sevinerek sustu Nisa.

“O biraz zor işte. Fantezi olarak uygulanabilirliği olsa da hemen olmaz o iş. Önce önlemleri ortadan kaldırmak lâzım” diyerek eşini iyice meraklandırdı Devran.

“Anlamadım!” diyen Nisa'ya içtenlikle gülümsedi.

“Anlatması kolay da, beni kınamandan korkuyorum” dedi Devran.

“Hadi Devran, tahmin yürütmekten fıtık oldum burda, hadi ama” diyen Nisa'nın ikazı işe yaradı. Derin bir nefes alıp arkasına yaslanan eşinin esrarengizlik örtüsünden çıkmasını bekledi.

“Bugün işyerinde sevdiğim bir arkadaşım baba olduğunu öğrendim. Bütün gün bebeğinin hastahane fotoğraflarıyla, videolarla ortalıkta mutluluktan uçup biryere konamayışına tanık oldum. Benden beş yaş küçük gencecik bir adam baba olmuştu, mutluluktan sarhoş gibiydi” dedi.

“Aaaaa, sen iş arkadaşını kıskandın yani... Bunun benimle ne ilgisi var?” derken aklı başına gelerek gülümseyen Nisa aynı zamanda kızgın olduğu Devran'a başını sallıyordu.

“Yok daha neler,,,” diyerek mırıldanırken Devran'ın derdi bambaşkaydı.

“Buna kıskanmak demesek..., Ağzı kulaklarında bir adam, öyle bütün gün elinde telefon gelene geçene bebeğini gösterip duruyordu. Canım çekti...Olamaz mı?” diyerek sustu Devran.

“Canın çekti! Feride'nin su böreklerini çeker gibi mi? Niran annemin dolmaları da muhteşem ama, böreklerden altta kalır yanı yok. Hangisi birinci, söyle bakalım?” dedi Nisa.

Taptaze evlilikleri sürerken baba olmak istemesinin eşinin kendisinde bir eksiklik aramasına neden olduğunu farkedenden Devran'ın korktuğu başına gelmiş şiddetle kınanmıştı.

“Yok, yok, yok Nisa'm, bunun seninle bir ilgisi yok. Yani var tabi, sensiz baba olamam ki, ama düşündüğün gibi değil. Sen beni yanlış anladın” dese de işe yaramadı.

“Benden sıkılmakta haklısın. Fazla ciddiyim. Çoğu insana gereksiz gelecek işlerle uğraşıyorum. Hatta saçmalık düzeyinde fedakârlık peşinde koşuyorum. Bana ancak iki ay katlanabilmen mantıksız değil... Ve ancak annelik sorumluluğu alırsan normalleşirsin diyorsun bana öyle mi? Bu meşguliyet seni de beni de derterimizden kurtarır diyorsun yani... Aksi halde ne yapacaksın Devran, merak ediyorum doğrusu...” diyerek masadan kalkan Nisa mutfaktan da çıktı.

“Ahhh, kahretsin! Aptal Devran... Ne demesini bekliyordun ki? Aptal! Daha iki aylık evliyken baba olmak istenir mi?” Diyerek bir süre kendi kendisiyle tartıştığı sandalyeye yığıldı. Henüz dokunulmamış çatal kaşıklara, tadına bakılmamış dumanı üstündeki çorba kaselerine baktı bir süre. Kendi kendine kızıp söylenerek ve açlığını susturarak masadan kalktı.

Evin içinde bir tur dolanıp aradıktan sonra Nisa’yı küçük çalışma odasında bilgisayarının başında buldu. Son derece güçlü, tepkisinde kararlı görünüyordu. Evlerindeki ilk kavgayı çıkartma potansiyeli yüksek öfkelerini yanına alıp başka bir forma devşiren Nisa’nın öfkeden kurtulma yöntemine saygı duyarak gülümsedikten sonra yanına sokuldu. Elinden tutup yavaşça kaldırdı. Kendisine direnç göstermeyen eşine sıkıca sarılıp saçlarını kokladı.

“Ben edebiyatçı değilim Nisa. Kendimi ifade etmekte yetersiz kalıyorum. Aptallığım için özür dilerim. Senden sıkılmamı bekliyorsan, boşuna bekliyorsun. Ne kadar uzun olursa olsun zaman buna yetmeyecek, inan bana. Tamam, söz veriyorum. Bir daha bebekten falan söz etmeyeceğim. Otuz yaşımıdayım, baba olmak için geç kalıyorum diye asla kafama takmayacağım. Her akşam kapıda beni karşılayıp müjdeli bir haber bekleyen ihtiyarların aceleciliğini görmezden geleceğim, söz... Onlar ölmeden torun veya torun çocuğu görecektir diye kimsenin hayatımıza müdahale etmesine izin vermeyeceğim. Annemin Feride’le birlik olup her fırsatta imâ etmelerine de aldırmayacağım. Söz veriyorum. Benden umudu kesip sana yüklenirlerse sen de aldırma. Ben seni de, yaptığın işleri de bu dünya için çok yararlı buluyorum Nisa. Seni çok seviyorum” dedi Devran.

Herkesten gizlediği istihbarat hizmeti ile kötü niyet avcılığı yapıp siber imkânları dört nala kullanırken eşinin yararlı işlerini aratmayan Devran bu kez kendisini iyi ifade etmişti. Akşamları evlerine gelince zamanın çoğunu fedakârlık gerektiren işlerine ayırarak zaten sıradışı bir evlilik yürütüyorlarken Devran’ın sıradan evli çiftlerin yaşamını hatırlatması işe yaramıştı. Yarım kalan yemeğin ardından Nisa’ya sıcak bir gece yaşatmakla kalmamış, aklında zerre kadar yeri olmayan bir aile meselesini onun tertemiz bir akılla çalışıp salih ameller peşinde koşan hayat anlayışına yerleştirmeyi başarmıştı. Üstelik bütün bunları her türlü baskıya direneceğine söz vererek yaptığının farkında bile olmamıştı. Hatta sıcacık yatağında huzur içinde uyurken, uykusu aralanan Nisa da başlattığı farkındalığın da farkında değilken başarmıştı.

Ertesi gün işten dönerken çaldığı kapıların ardında büyüklerin soru sormadan sorgulamayı başardıkları hal ve hareketlerini, Devran’ın demek istediği ve her karşılaşmada üzerinde hissettiği ‘artık bebek istiyoruz’ bakışlarını kendi gözleriyle gördü Nisa. Daha önce neden fark etmediğine ise içerledi. İnanılmaz nazik bir baskıyla adeta torun istiyoruz diyen sessiz çığlıklar her köşeden duyuluyor gibiydi. Sessiz sedasız bir nikâhla yeniden evlenip Niran hanımın dairesine son bir hafta içinde yerleşen Devran’ın babası da aynı koroya katılmış görünüyordu. Kendisine bu kadar yansıtıyorlarsa Devran’a kim bilir...

“Zavallı Devran’ım...” diye mırıldanarak kendi dairesinin kapısını açarken acı bir gülümseme vardı yüzünde.

“Vay canına,, kaçıp cennete mi sığınsam acaba? Fikir iyi de, çözüm değil. Benim bu insanlara gerçek özgürlüğün ne demek olduğunu anlatmam lâzım” diye öfkeli bir serzenişle yatak odasına geçti. Üzerindekileri çıkarıp rahat bir şeyler giydikten sonra dolabın kapısındaki aynada kendi bedenini inceledi. İncecik vücudunda top gibi bir göbekte ne komik görüneceğine hüküm vererek gülümsedi. Bir de yastık kullanarak görüntüyü netleştirdi. Dertli bir off çekerek yatağına oturdu.

“Benden tek istedikleri bu, inanamıyorum... Diğer herşeyin garantisi varmış gibi, hiçbir sorunumuz, derdimiz yokmuş gibi, dünya güllük gülistanlıkmiş gibi rahatça bebek istiyorlar. Beni tehdit eden soysuzdan haberleri yok gibi... Yok tabi,, Söylemedim ki... Hayatım namlunun ucunda oysa, bilmiyorlar ki... Yeni nesil bir yayınevi sahibi olup bastığı kitaplarla hakkı savunmanın tehlikelerini nereden bilsinler? Devran’a anlatmalıyım bunları. Yoksa baba falan olamayacak Devran, en azından benden...” diyerek çıktı odadan.

Mutfak masasında bıraktığı telefonun sesine koştu. Arayan annesiydi. İzmir'den sık sık arayıp hatırını soran annesi farklı konulardan söz edip yarasına merhem olacakken diğerleriyle sözleşmiş gibi 'anne olunca sen de anlarsın' tripleri yaparak evlat sahibi olmanın kaçınılmazlığını hatırlatınca Nisa iyice çıldırdı. Öfkesini belli etmeden telefonu kapatarak yemek hazırlığına koyuldu. Kendi gündeminde henüz yer almayan bir mesele ile cumbul cemaat baskı uygulamalarını haksızlıktan öte ve demokrasi dışı olarak yorumladı.

"Siz insanlar, kızlarınızı sadece anne olsun diye mi büyütüyorsunuz? Size inanamıyorum... Madem öyle istiyorsunuz, bize düzgün bir dünya bırakın... Biz kadınlar da anne olmanın zevkine varalım ha, ne dersiniz? Önce dünyayı düzeltmek gerekmiyor mu? Bu istilâ edilmiş dünyada bebekleri kim koruyacak? Yetimlerimizi koruyabildik mi? Demokrasinin sözde savunucusu Almanya'da 9000 mülteci çocuk kayıp listesindeyken mi?" diyerek kendi kendine içerleyip dururken kapının zili çaldı. Öfkesini, isyanını Devran'a yansıtmak istemeyince biraz oyalanıp derin nefes aldı kapıya giderken. Zorlama gülümsemesini farketmeyen Devran da kederli görünüyordu.

"Selâm Nisa'm, nasılsın?" derken bile yüzüne bakmadan telefonuna sarıldı. Nisa'nın anlamadığı sözcüklerle tanımadığı kişilerle konuşarak banyo tarafına yöneldi.

"Çocukmuş,, buyrun işte, bu da çocuk... Ortalık toz duman olmuş, göz gözü görmüyor, birileri bebek istiyor..." diye mırıldanarak mutfığa geçti.

Yemek masasında sessizlik hakimdi o akşam. Devran'ın kendisiyle yarışacak düzeyde yıpratıcı derdinden adeta ürkererek susan Nisa eşinin doğal sürecinde ve ihtiyaç duyduğu anda konuyu açmasını sabırla bekledi. Evlilikte en zor olan şeydi o anda yaptığı. Kapıdan girdiği andan beri kendisine karşı ilgisizliğini öne sürerek, bahanenin içinde gizliden köpürüp duran birikmiş öfkesini karşı tarafa boca ederek fitili ateşlemek varken sustu ve bekledi. Eşlerin aynı anda öfkeli olması sebebiyle çıkacak olası kavgayı kendi öfkesini frenleyerek durdurmak Nisa'ya kalmıştı. Öfkesi bir üst düzeyde görünen Devran'dan bu hamleyi beklemenin yanlış olduğunu sezinliyordu. Bu akşam bu evde kavga çıkmasına izin vermeyecek, öfkesi daha az olan çok olanın derdini dinleyecekti. Sonra dinleyici olma nöbetini diğer eş alacak, böylece ağız dolusu bağırışıp kimsenin kimseyi dinlemediği o alışıldık türden kavga bu evde asla yaşanmayacaktı.

"Bir türlü anlamıyorum Nisa..." diyerek sustu Devran. Çatılmış kaşların altından çakmak çakmak ışık saçan yemyeşil gözlerini yine elinden düşmeyen telefona dikmiş, aklında uçuşup duran fikir karmaşasını bir nizama sokmaya çalışıyor gibiydi. Belli ki uzun muhtevalı bir meseleyi Nisa ile paylaşmaya hazırlanıyordu.

"Neyi anlamıyorsun?" demeyen Nisa "ben de anlamıyorum" da demedi. Aile içi huzurlarını aile dışından gelen, bölgesel mi, küresel mi olduğu belirsiz savaş şartlarının zorla ürettiği sorunlar yüzünden hakkıyla yaşayamamaktan muzdarip olduklarını paylaşacaklarını tahmin ederek iyi bir dinleyici olmayı tercih etti. Suriye'de yaşanan savaş sanki bu evin dışında ve her yerdeydi. Yakında evlerinin içine sızması ise şiddetle muhtemeldi.

"Çok önemli bilgiler elde ediyorum. İstihbarata yönlendiriyorum. Ben adamların yakalanıp içeri atılmalarını beklerken, bir bakıyorum kuş olup uçmuşlar, yurt dışına kaçmışlar. Suçun her türlü kanıtını hazırlayıp veriyorum ama işe yaramıyor. Birileri bu adamları koruyup gözetiyor, eminim. Hem de adalet sisteminin içinden birileri. Benim delillerim buharlaşıp uçuyor sanki" dedi Devran.

"Sana bu işleri yönlendiren adam, adı neydi?" diyerek konuya dahil oldu Nisa.

"Gerçek adını sadece ben biliyorum sanıyordum ama yanılmışım. Onu da kullanıyorlar bence. İstihbarat şefi olarak ne kadar bilgi edinebildiğini test edip daha büyük bir şebekenin güvenliğini koruyorlar sanırım. Benim çözümlene yeteneğimi kendilerine tedbir duvarları örmek için kullanıyorlar galiba. Ben delil toplarken onlar tedbir üretiyorlar. Çok büyük ve karmaşık bir tezgahтан süpheleniyorum Nisa. O da süpheleniyor ama çözüm bulamıyor. Ne yöne gitse duvara tosluyor. Adamın gayretlerini göz önüne alarak onun masum olduğunu düşünüyorum. Masum ve yalnız bir adam... Korkarım birileri bu milletin başına kirli bir çorap örmeye hazırlanıyor" diyerek başını salladı Devran.

“Komplo teorilerinin modası hiç geçmiyor yani... bazen içeriden oyuyorlar altımızı, bazen dışarıdan. Aklından ne geçiyor Devran? Lütfen dikkatli ol. Senin başına da çuval geçirmesinler sonra... Ailenin tek oğlu, tek torunusun. Sana zarar gelirse bütün aile çöker” dedi Nisa.

Aslında kendisi de ailenin tek kızıydı. Kendi varlığının da kendi ailesi için ne kadar elzem olduğu fikri aniden aklına yerleşti. Devran’dan farklı olmayan sebeplerle kendisi de tehdit altındaydı. İkisi de hakkı savunmayı görev bilmişlerdi.

“İnanmayacaksın ama bu kez hem içeriden hem dışarıdan oyuyorlar altımızı. Bu adamlar durduk yere kolayca dışarı kaçmıyor... Üstelik gittikleri yerlerde şaşırtıcı düzeyde itibar görüyorlar. Kendim için değil Nisa, ülkem için korkuyorum. Lânet bir savaşın içindeyiz. Hiçbirimiz güvende değiliz” dedi Devran. Sözleriyle acı bir gülümseme yayılan eşinin yüzüne şüpheyle baktı. Nisa’nın açıklaması hiç ummadığı yerden geldi.

“İçin bunca kararımış, şüpheler içinde kıvranırken, baba olma fikri hangi ara aklına geldi Devran? Söyle hadi, merak ediyorum” diyerek gülmeye devam eden Nisa Devran’ı da güldürdü. Sonra da aklına gelen fikirle birden ciddileşen yine Nisa oldu.

“Yoksa sen! Sen hayatından endişe ettiğin için mi istedin baba olmayı? Soyumuz devam etsin diye mi? Hem sen, hem ben, ailelerimizin tek çocukları, tek umutlarıyız diye mi? Onlara borcunu böyle mi ödemek istiyorsun? Ardında evlât bırakarak...” diyerek sesi gittikçe azalan Nisa’nın korkusu gitgide çoğaldı.

Duydukları hoşuna gitmese de baba olmayı istemek için mantıklı sebepler olduğunu yeni farkedene Devran bu sebeplerden bağımsız ve içinde aniden yeşeren baba olma arzusunu o gün itiraf etmedi. Nisa’nın sıraladığı sebepler can yakıcı görünse de mantıksız gelmedi. Belki de içine bu arzuyu yerleştiren kudret bu sebeplerle yerleştirmişti. Kim bilebilirdi ki? Nisa haklıydı. Sadece kendi hayatı değil, Nisa’nın hayatı da tehdit altındaydı ve bunu Nisa’ya korkutmadan anlatması gerekiyordu.

“Tabi ki hayır. Hiçbir yere gitmiyoruz Nisa. Sonuna kadar birlikte savaşacağız. Sen bu kahrolası savaştan bıkmış usanmış olabilirsin ama benim asıl görevim ve savaşım şimdi başlıyor. Bundan sonra öğrendiğim bilgileri emin bir yerde kendim biriktirmeye karar verdim. Bir gün mutlaka lâzım olacaklar. Bir gün baba olmak istiyorsam, evlatlarımız bize tanık ve yardımcı olsun diye istiyorum ben” diyerek yalan içermeyen bir açıklama yaptı Devran.

“Arapların bu acımasız savaşın içinde inanılmaz bir hızla çoğalması mantıksız değil yani?” diyerek yine gülümsedi Nisa.

“Değil tabi... Haklılar ve yok edilmeye çalışılan müslümanlar olduklarının farkındalar... Yok olup gitmek üzere olan bütün canlılar aynı refleksi gösterir. Bitkiler bile... Bu sayede ürettikleri meyveler bize besin kaynağı olmuyor mu? Baharda yeniden doğup, üreme arzusunu buram buram kokan çiçekleriyle etrafa ilân eden ağaçlar, güz gelince ölüme hazırlanmıyorlar mı? Aslında biz onların genetik şifrelerine işlenmiş nesillerini koruma programına borçluyuz hayatlarımızı. Bebek meselesi kafanı yormasın Nisa’m. Biz insanız ve ne zaman istersek o zaman çoğalırız. Merak etme, bebek istiyorum diye tutturup başını ağrıtmayacağım. Ben o konuyu senin istediğin bir zamana kadar erteledim. Hadi tatlımızı yiyelim, nefis görünüyor” diyerek tatsız konuyu tatlı bir finalle kapatmak istedi Devran.

Yeniden sessizliğe bürünen masada gelecek günlere dair sayısız ihtimalin provasını zihninde birkaç dakika içinde kurguladı Nisa. Kendilerinin de bir gün akşam haberlerine konu olan kirli bir suikaste uğramaları, veya terör örgütlerinin arttıkça artan saldırganlıklarına maruz kalan nice genç şehitlerin kaderine ortak olmaları ihtimal dışı değildi. Hatta zaman nimeti pek çok insanın zannettiği gibi hunharca kullanılacak bir meta da değildi. Adına tabiat denen her şey gibi o da insan için yaratılmış ve çok değerliydi. Her insan için bir gün duracağını var sayarsak, sadece hayat kaddarı zaman. Her kadarın, yani kaderin bilgisi Allah katında ve ana kitapta kayıtlı olduğuna göre kimin hayatı ne kaddarı, belli değildi. O akşam en kısa zamanda anne olmaya karar verdi Nisa. Kararını Devran’la paylaşmamaya da... Mümkün mü, değil mi bilemezdi elbette, ama elinden geleni yapacaktı.

“Hepsi benim yüzümden... Senin hayatına girmeseydim ajanlık peşinde koşmak yerine şimdi en sevdiğin kafede kahveni hüpürdetiyor olacaktın. Yüzde yüz olmasa da hayatın daha güvende olacaktı. Hepsi benim yüzümden...” diyerek arkasına yaslanan Nisa’ya gülümsedi Devran.

“Haklısın, hepsi senin yüzünden...” diyerek Nisa’nın elini tuttu.

“Senin yüzünden bir anda nasıl olduğumu anlamadan evli bir adam oluverdim... Teninin muhteşem kokusuna karşı koyamadım kanımca. Yetmezmiş gibi kendimi baba olmaya lâıyk buldum. Daha önce irite olduğum arapçaya senin yüzünden bağımlı oldum. Arkadaşlarımın geyik muhabbetlerinden mahrum kaldığım bir yana, kur’anın muhabbetine hayran oldum. Dünyayı kurtaran adam moduna girip siber ajan oldum. Haklısın, hepsi senin yüzünden. Senin yüzünden hayatımda ilk defa kendimi gerçek anlamda işe yarar biri gibi hissediyorum Nisa. İlk defa gerçek anlamda mutlu olduğumu hissediyorum. İlk defa aşık olduğumu hissediyorum. Büyük hayallerim, büyük hedeflerim var artık. Hepsi de seninle ilgili ve hepsi senin yüzünden. Bana bu mutluluğu çok mu görüyorsun şimdi?” diyerek eşinin gerginliğini üzerinden söküp yüzünü güldürdü Devran.

“Seni çok seviyorum Devran, sana zarar gelir diye,,” derken Nisa’yı susturdu Devran.

“Bu kadar muhabbet yeter. Hadi gel, aşağı inip bizimkilere sürpriz yapalım. Çayımızı onlarla içelim ki, onlar da mutlu olsun. Ne dersin?” dedi.

Kasım ayı henüz sona ermeden muradına ermiş olma şüphesiyle, hamile olma heyecanıyla geçiyordu Nisa’nın günleri. İlk defa tattığı heyecanın bu türüne, emin olana dek tek başına katlanmaya karar vermişti. Eğer şüphesi doğruysa çok sayıda insanın da muradı gerçekleşmiş olacaktı. En çok da bu yüzden emin olması gerekiyordu. Hayâl kırıklığına sebep olmak istemeyen Nisa evlât sahibi olmak için erken olduğunu artık düşünmüyor, erken kavramının en az geç kalmak kadar göreceli olduğunu kendi bünyesinde ve heyecan içinde yaşıyordu. Toplumunu hüzne boğan terör eylemlerine, göre göre alıştığı ana kuzularının cenaze törenlerine, siyasilerin bitmez tükenmez menfaat kavgalarına, sözde fütüristlerin ortaya sürdüğü sözde gelecek endişelerine ve zamanın hızına hız katan kaos projelerine inatla, belki de Allah’ın yeryüzündeki yeni umudu olacak yeni bir neferi dünyaya getirmeyi haklı buluyordu. Tam da bu yüzden savaşın kirli yüzüne tükürürcesine ana olma hakkını kullanacaktı. Yanılmıyorsa eğer, gelecek yılın temmuz ortalarında bebeğine kavuşmuş olacaktı.

Yeni yıl gerçekten yeni mi?

Hiç kimse bilmiyordu. 2016 diyerek insanların diline doladığı, gelecek umutlarıyla bağrına bastığı yeni yıl, her türlü eski alışkanlıklarını yanında mı getirmişti gelirken? Şubat ayının ilk günleriydi. Ne acıyla kavru lan yüreklerin acısında bir değişiklik olmuştu yeni yılda, ne de savaş ahlâkında bir artış olup can kayıplarında azalma tesbit edilmişti. Tam tersine arttıkça artmaya devam ediyordu zulüm. Arsızdı zalimler, acımasızdı. Kendi varlıklarına vurdu m duymazlık gösterilmesine sığınarak ürettikleri zulümü terör örgütleriyle besleyip büyütme ye devam ediyorlardı. Savaşın varlığı terörü azdırıyor, azan terör Suriye’li masumların yanı sıra Türk insanının da canını kendi topraklarında almaya devam ediyordu. Sanki, yeryüzü sakinlerinin Suriye’de yaşıyor zannettiği ahlâksız savaş aslında Türkiye topraklarında yaşıyordu. Devletin askeri tedbirleri lâfta kalıyor, aralıksız sürdürülen operasyonlar nedense işe yaramıyordu. Gerek şehir merkezlerinde gerekse sınır köylerinde patlak veren terör eylemleri yüzünden istatistik rakamlara dönüşen can kayıpları ekranlarda yer almaya devam ediyor, şehit cenazeleri sırayla toprağa veriliyordu. Ülkenin her köşesine başsağlığı ziyaretleri, semaya yükselen ağıt sesleri adeta rutine bağlanmış sürüp gidiyordu.

Tüm ülkeyi saran karmaşanın içinde Nisa'nın dostlarını sevince boğan hamileliği onu görev ve sorumluluklarından uzaklaştırmıştı. İş ile ev arasında mekik dokurken ve cennette kol kanat gerilen yetimlere eğitim seferberliği devam ederken eskisinden daha enerjik, daha güçlü bir kadına dönüşüyordu gitgide. İnce bedeninde gizlediği naif ruhu ile ana baba kokusuna hasret yetimleri eskisinden daha iyi anlıyor, onlara daha çok ilgi ve sevgi gösteriyordu. Cennetin rengarenk insan havuzundan beslenerek günden güne yeşerip göz dolduran Simge'yi gözlemlemeyi ise asla unutmuyordu. Kendi insiyatifine teslim edilen kuzeninin kıvrıcık Ömer gibi asil mizaçlı bir oğlanla dostluğu ilerletmesini faydalı buluyordu. Ona ceza olarak verdiği Kur'anı okuyup bitirdikten sonra müptelâ olmasını en az Feride hanım ile Orhan beyin en gözde kitaplarının Kur'an olması kadar doğal bularak süreçlerini kendi hallerine bırakmıştı. Onların zihninde hayatın anlamını sorgulama süreçlerini başlatmayı başarmış olmanın hazzıyla kendi hedefine odaklanmıştı. Yayın akışına aldığı bütün kitapların sadece Allah'ın dinini en anlaşılır biçimde anlatmaya yönelik olması tek kuraldı. Zaten yer yüzünde yazılmış ve yazılacak bütün kitapların, bakış açıları karşı tezleri savunan tarafta olsa bile aslında Allah'ın dinini anlattığını biliyordu. Çünkü insan bilinci Allah'ın dinini anlamak üzere kurgulanmıştı ve anlayamama hali ancak ve ancak arıza olarak adlandırabilirdi. Biyolojik sebeplere bağlı olabileceği gibi, bu arıza tercihen üstü örtülerek atıl bırakılmış vicdana sorgulamayı unutturmak biçiminde de gerçekleşebilirdi. Dünyanın en demokratik dini islâm, bu tercihi insana bırakarak dünya hayatına ait sınavlardan bir sınav konusu olarak belirlemişti. Diğer bütün sınav konularında olduğu gibi tümüyle bireysel ve özel yaratılmış her nefse has olacaktı sınavlar. Öte dünyada şefaathçi olmayı vaad ederek ortalıkta dolanan her çağın şaşkın hocalarının da, kendi çağının çok ötesine ulaşmayı yeryüzünde bıraktığı izlerle başarmış Allah resüllerinin de bu sınav sistemine dahil olmayacaktı. Onlar da resul ve nebi seçilmiş Allah'ın kulları olmanın yanısıra bizzat kendi yaşam serüvenlerinde sınava tabi olmuşlardı. Çünkü Allah, hangi yoldan giderse gitsin dönüşü sadece kendisine olan tüm yolcularla o vaad edilen günde bizzat ilgilenecekti. Kendisinin sanat eseri olarak yarattığı kullarının kendi imkanlarıyla ne kazandıklarına rahmetiyle bakacaktı o gün. Cezalar tam ölçüsünde kesilirken mükâfatlar tahmin edilemez ölçüde çoğaltılacaktı. Büyük kurtuluş her kişinin kendi zaferi olacaktı.

Öte yanda yayınevi çalışmaları son sürat devam ederken Nisa'nın artan kaygıları Devran'ın arttıkça artan öfkesinde karar kılıyordu. Onun ülkesine hizmet amaçlı hackerlık tutkusunu frenlemeye çalışması yetersiz kalıyordu. Uzak, yakın tüm aileden gizlenen durumlar Nisa'nın canını sıkıyor, Devran'ın hayatı için endişe duyuyordu. Anne baba olmaya hazırlanırken her ikisi de sıradışı işlerinden aynı sebeple vazgeçmiyordu. İnanışları din onlardan aktif iyiler olmalarını bekliyordu. Kur'an da sıkça adı geçen cihad kavramı tam da bu anlama geliyordu.

Bir akşam saati gizemli isthbarathçi dostları gençleri ziyarete geldi. Kapıyı açan Nisa'nın hatırlamakta zorlandığı orta yaşlı adam yine çok nazikti.

“İyi akşamlar Nisa hanım, bu saatte sizi rahatsız etmek istemezdim ama mecbur kaldım. Devran'ı hemen görmem lâzım” dedi. Tedirgin ve gergin görünüyordu. Devran kapıya gelene kadar etrafı kuşkuyla incelemeye devam eden adam apartmana yerleştirilmiş güvenlik kameralarını hemen farketti. Devran'ın içeri davet ettiği adam ısrarla balkona çıkmak isteyince birlikte çıkıp kapıyı kapattılar.

“Bu kadar ciddi mi gerçekten? Evimiz dinleniyor mu?” dedi Devran gülerek.

“Dikkat et, adımı kullanma Devran. Ne yazık ki, sorunun cevabını bilmiyorum. Yine de tedbirli olmak iyidir. Senin niyetini anladığım ve içim hiç rahat olmadığı için buraya seni uarmaya geldim. Bunu neden yapıyorsun?” dedi adam.

“Ne yapıyorum? Ha evet, haklısınız. Artık sizinle çalışmıyorum. Daha doğrusu işi bırakıyorum” dedi Devran.

“Bunu yapamazsın, şimdi vazgeçemezsin” dedi adam.

“Neden? Beni içeri mi atarsınız? Ne isterseniz yapın, umrumda değil. Ben bu oyundan çıktım, ve bu işlerle ilgilenmiyorum. Neden mi? İşe yaramıyor da ondan. Kusura bakmayın” dedi Devran.

“Bak evlât, şimdi bırakırsan şüphe çekersin. Emin değilim ama, senin kim olduğunu bilmelerinden korkuyorum, maalesef. Bu benim hatam olabilir. Bunu da bilmiyorum. Bu adamlar seni tanıyorsa, işi bıraktığına inanmazlar. Tıpkı benim inanmadığım gibi. Seni hedefe koyarlar. Ne yapmaya çalıştığını anlamadım sanma. Tamam, istediğini yap. Ama bize hizmet ediyormuş gibi davranman lâzım senin. Beceriksiz bir ajan gibi görünmelisin. Anlıyor musun? Bu sayede ikiniz de güvende olursunuz. Hatta üçünüz de...” dedi adam.

“Sizin birime artık güvenmiyorum. Bu yüzden, boşa kürek çekmekten istifa ediyorum. Lütfen, siz ve biriminiz ailemden uzak durun” dedi Devran.

“Ben de bizim birime güvenmiyorum. İçimizdeki hainleri tesbit için sana ihtiyacım var evlât. Anla beni... Lütfen o hainleri bulmama yardım et. Güzel bir plân yapıp çürük elmaları ayıklayalım beraber. Ne dersin?” dedi adam.

“Bebeğimiz olacağını nereden biliyorsanız, çürük elmaları ayıklamaya oradan başlayın. Evimizi dinleyerek aklımdan geçenleri öğrendinizse eğer, dinleyenleri de ayıklayın. Size bundan daha fazla yardım edemem. Önceliğim ailem olduğuna göre, önce ailemi köstebeklerden kurtarmalıyım. Karanlığın içinde niyetini bilmediğim insanlarla kör ebe oynamayacağım. Ufukta bir ışık görmediğim sürece elimi boşluğa uzatmayacağım. Son sözüm bu” dedi Devran.

“Bana da güvenmiyorsun yani... Tamam haklısın. Yine de ben seni korumaya devam edeceğim. Gözüm üzerinizde olacak” diyerek evden ayrıldı adam.

Herşey gitgide daha da karmaşık olmaya başlamıştı. Aile kurduğu bu evde mutluluğu ne kadar açık ve net hissediyorsa, yaklaşmakta olan kaos canavarının varlığını da o kadar net hissediyordu. Zifiri karanlık niyetlerin tutulacak bir yerini bulamadığı için, gücü onları çekip ortaya getirmeye yetmiyordu. İşte bunlardır bu milletin düşmanları diyemiyordu. Aynı sebeplerle endişesi giderken de devam eden adamı yolcu ettikten sonra, bu gizemli ziyaretin amacını merakla bekleyen Nisa’ya açıklamak zorunda kaldı. Bu açıklama için o da balkona çıkmayı tercih etti.

“Tedbir alacağız ve bir süre daha sabırlı olacağız Nisa. Yarın ilk işim evin güvenliğini kontrol etmek olacak. Telefonlarımız değişecek, bütün cihazlar kontrol edilecek. Senin iş yerin de denetlenecek, merak etme” diyerek sarıldığı eşi çoktan konuya hakim olmuştu.

“Etmıyorum,, zulümle mücadele eden iki kişinin üçüncüsü Allah’ tır. Mücadele eden üç kişi ise dördüncüsü Allah’ tır. Korkmuyorum Devran, bu savaşta beraberiz” dedi Nisa.

Yine ve yeniden aşk...

Kahvaltı bütün aile için Feride hanımın mutfağında hazırlanmıştı. Henüz masaya oturulmadan öğleden sonra cennet halkını ziyaret etme kararı çoktan alınmıştı. Uzun bir aradan sonra herkes için bir nefes yenilik olacaktı ziyaret. Kemal beyin ilmî sohbetini, Melek hanımın imrendiren bahçe sanatını, Canan’ın her türlü bezginlikten uzak sorun giderici ataklarını görmeyi özlemişlerdi kuşkusuz. Suriye’li yetimlerin etrafa yayılan cıvıltılarını ve hatta onların hamiliğini sahiplenen gençlerin seviyeli didişmelerini izlemeye hasret kalmışlardı. O bahçenin aorasından nasiplenmek zamanıydı o gün yeniden. Belki de Nisa’nın bedenine çok yakışan hamileliğinin henüz 3 ayını doldurması sebebiyle geciken torun sevgisi tatma deneyimini o bahçede gidereceklerdi kim bilir? Ya da henüz cinsiyetini bilmedikleri bebek için topluca isim arayışına gireceklerdi. Kim, kimin hangi sebeple bu ziyareti severek arzu ettiğini bilmiyor olsa da, oradaki insanların arasında geçecek zamanın lezzetini şimdiden kestiremiyor olsalar da, kış mevsimi sebebiyle iç mekana doluşarak bahçeye uzaktan bakmak zorunda kalacaklarını biliyorlardı.

Feride hanım yanına alacağı piknik sepetini sabah erkenden başlayıp özenle hazırlamış, aklına önceden yerleştirdiği ziyaret için herkesi kahvaltı masasında ikna etmişti. Keyifle çayını yudumlarken, sözünü geçirebildiği mutlak bir saltanatın keyfini çıkarıyordu masada.

Kahvaltı sonrasıydı. Mutfak marifetlerini göstermekten çok, çokça misafire alışkın o evde ikramlara katkı sağlamak amacıyla tıka basa doldurduğu sepeti kapının yanına bırakırken Devran’ın biraz şımarmış hisşına uğradı.

“Tontonum,, İyi ki varsın” diyerek sıkıştırdığı yanaklarına bir öpücük kondurdu Devran.

“Ama bak, uyarmadı deme,, Senin eserlerin Yasemin hanımın müthiş lezzetleri yanında söyle, birazcık sönük kalırsa sakın üzülme. Onunla yarışmak yürek ister çünkü” dedi Devran.

“Biliyorum, merak etme. Duydum kadının marifetlerini. Bu yaşta kimseyle yarışa girecek değilim” diyerek öz güvenine sarılan Feride hanım sonra da Devran’a sarıldı.

“Seni mutlu görüyorum ya, hiç kimse gözümü korkutamaz Devran. Artık ölsem de umrumda olmaz,, derdim ama, vallahi bu aralar ölmek istemiyorum. Kur’an dan her gün yeni şeyler öğreniyorum ya, mahrum kalmak istemiyorum. Ölmekten zerre kadar korkmuyorum evlâdım, cennete gidememekten korkuyorum ben... Allah’ın cennet için vaad ettiği nimetleri yakından görmek istiyorum. Var olduklarından şüphem yok da, mahiyetine merakım çok. Gidip de göremezsem meraktan çatlarım cehennemde, Allah cümlemizi korusun” diyen Feride hanım gözünde beliren iki damla yaşı silerken gülümsedi. Sözleriyle Devran’ı hüznülendiren yaşlı kadın lâfını hemen değiştirdi.

“Sizin ufaklık gelsin bir an önce... Gelsin de cennetin kokusunu getirsin bize. Doya doya kokularız minik oğlanı” derken gözleri parlayan kadına şaşırılmış ve kısılmış gözlerle baktı Devran.

“Oğlan mı? Nereden çıkardın? Yoksa cinsiyeti belli oldu da benim mi haberim yok?” dedi.

“Yok, yok, belli olmadı şaşkın baba. Ama ben anlarım, oğlan o. Bekle, görürsün yakında” diyen Feride hanım, önce ölümün soğuk yüzüyle yüzleştirip ürküttüğü, sonra doğum mucizesiyle meraklandırdığı biricik torununu sonunda mutlu ederek yüzünü güldürdü.

Devran’ın babasının yurt dışı seyahatinde olması sayesinde öğle üzeri arabaya hep birlikte yerleşerek cennetin yolunu tuttular. Nişantaşı’ndan yola çıkıp, Anadolu yakasının sessiz sakin bir köşesinde kendi kurdukları insanî düzenin içinde, cennetin huzurlu ve sınırsız nimetlerle donatılmış sonsuz hayatını prova edercesine dünyanın seküler düzenine savaş açmış ve oldukça aykırı görüntü sergileyen güzide dünya insanlarıyla buluşmaya giderken, ilk defa hüznüydü Nisa. Sebebini kendisi de bilmiyordu. Sessiz bir dinginlik halindeydi. Kaderi mücadele ile bütünleştirerek kabullenişin, her bir dünya insanını bekleyen gelecek endişesinin yanı sıra kutsala kayıtsız şartsız teslimiyetin sonucunda gönlünü sarıp sarmalayan huşu ile çevreye göz atıyordu. Güzel ve narin bedeninin içinde yeşerip büyüyen yeni bir canın kıpırtılarını hissederken hüznüne rağmen gülümsüyordu.

Araba sakin bir trafikte köprüden geçerken, her zaman olduğu gibi yine emsalsiz İstanbul manzarasının tadını çıkarıyordu Nisa. Son kez görülmüş gibi bakıyordu etrafa. Nasılsa bir gün bir köprü geçişinde bu güzellikleri son kez görmüş olacaktı. O son, bu son muydu, hiçkimse bilemezdi. Kutsal ile irtibatlı olduğunu iddia edip gelecekte haberler uydurarak insanları uyutmayı başaranlarla, fal bakma numaralarıyla gönül okşayanlar arasında pratikte hiçbir fark yoktu. Bildiklerini iddia ettikleri hiçliğin içinde kendileri debelenirken çevrelerini de kirletiyorlardı. İki grup da insanların bilincinde boş bırakıp ihmal ettikleri ve önemini es geçtikleri alanları ustalıklı doldurmayı başaran, başardıkları ölçüde hüsrana koşarken başkalarını da sürükleyen Allah’ın lanetlenmiş kullarıydı. Ya kendileri bilmiyordu bu gerçeği, kazanç fırsatı sanıyorlardı, ya da onlara inananlar. Nisa’nın edebiyatla kanatlanmış ruhunu zaptedemeye çalışan aklı arabanın içindeki neşeli sohbeti göz ardı ederek insanların acınası zaaflarını düşünürken İstanbul’un duyulması büyük şehir seslerini zihnine kaydediyordu.

“Ne kadar sessizsin Nisa’cım, iyi misin sen?” diyen Niran hanım Nisa ile uyumsuz bulunduğu aşırı sükuneti ilk önce farkettiler. Ardından Feride hanım müdahale etti.

“Evet ya, solgun görünüyorsun kızım. Yoksa yolculuk bulantı mı yaptı? Köprüden sonra kenara çekelim istersen, hava alırsın” dedi.

“Ben iyiyim, gerek yok. Sadece bebeğimin mesajını dinliyordum. Tam olarak anlayamadım ama iyiyim demek istiyor gibi geldi bana” diyerek gülümseyince hepsi aynı anda keyiflendi.

“Oğlan o, gördünüz mü keratayı? Erkenden tepişiyor maskara” diyerek Nisa’nın hüznünü eğlenceye bağlayan yine Feride hanım oldu.

Cennete vardıklarında şaşırmadılar. Şubat soğuşunu aşır insanın içini ısıtan parlak güneş altında bahçedeki bitkilerle hummalı bir faaliyet içinde sevinç çığlıkları atan minik Suriyeli yetimlerin eğlencesine tanık oldular. Kemal dedelerinin maharetli elleriyle ağaç fidanlarına meyva aşaları uygulamasına onlar da eşlik ettiler. Melek hanımın koca bir tepsi ile bahçeye taşıdığı çayları ayak üstü içmekten büyük keyif aldılar.

“Hadi bakalım çocuklar, artık içeri girip ısınma zamanı” dediği zaman Kemal beye boyun bükerek itiraz etmelerine rağmen sakince söz dinleyen çocukların haline hayret ettiler.

“Biz de içeri girelim artık. Birazdan yağmur başlayacak” diyen Kemal beye onlar da boyun eğdiler.

Canan’ın mutfağındaki masayı donatıp sanatsal bir sunum hazırlayan Yasemin bebeğini Elif’in kucığından alarak Nisa’nın yanına yaklaştı.

“Yarın bir çocuk daha geliyor Nisa, ama bu sefer sen yorulmayacaksın. Yasin onu kendisi getirecek” diyen Yasemin çocuklara has iç kıpırtısını gizlemiyordu.

“Gerçekten mi Yasemin? Nasıl sevindim anlatamam. Bunca ay sonra eşinle bir araya geleceksin demek...” diyen Nisa genç kadının buğday rengi yüzünü kırmızıya çalan mahcubiyetini gülümseyerek karşıladı.

“Ya, öyle... Kızımı görünce şaşırarak babası. Ne çok büyüdü baksana” diyen Yasemin’e sarıldı.

“Çok sevindim Yasemin. Yasin hayatta ve senin yanında olacak. Günün haberi bu” dedi.

“Sadece birkaç gün Nisa, sonra yine gidecek. Halep onu dört gözle bekliyor olacak” diyerek boynu bükülen Yasemin minik kızı ile birlikte mutfağın bahçeye açılan kapısından çıkarak çocuk evine doğru yürüdü.

Konserleri sebebiyle Emre ile Bilge yurt dışında, kıvrıcık Ömer ile kız kardeşi Esmâ oradaydı. Bahçe kapısından misafirlerle bereketlenmiş Canan’ın büyük salonuna girer girmez gözleriyle Simge’yi arayan Ömer abisini Elif gülererek karşıladı. Yavaşça sokulup kulağına fısıldadı.

“Seninki buralarda korkma, birazdan iner aşağı” diyerek kızdırdığı gence tekrar sokuldu.

“Şikayetçiyim valla, dün akşam odamda misafir edeyim dedim, pişman oldum. Sevgili arkadaşım odamdaki aynayı resmen eskitti. O derece yani. Kim için dersin, hiç bir fikrim yok” diyen Elif’e gülererek tepki gösterdi Ömer.

“Git başımdan küçük cadı, ben Yusuf’a bakıyorum. Nerede Yusuf ? Onunla birlikte miniklere sürpriz yapacağız. Onlara bayılacakları deneysel bir konu hazırladık. İzlemeye siz de gelebilirsiniz Esmâ ve Simge’yle” dedikten sonra Elif’in alaycı yarım gülüşle birlikte başını sallayıp onaylamasını o da hafife alarak bir haftadır görmediği Kemal dedesine, sonra da Melek hanıma yönelik sevgiyle sarıldı Ömer. Ardından salonu dolduran misafirlere yönelerek hatırlarını sordu.

Birazdan mutfak masasındaki ihtişama kayıtsız kalamayan Yusuf atıştırdığı lezzetler için Yasemin hanıma övgüler yağdırırken, arkasından sessizce yaklaşarak elindeki son parçayı elinden aşırın Ömer ağzına atıverdi.

“Mımmm, haklısın valla, müthiş bir şey bu. Yasemin abla mutfak tarihinin miladı oldu. Melek sultan duymasın ama, lezzet dünyası bizim cumhuriyette bile ikiye ayrıldı. Yasemin’den önce Yasemin’den sonra...” diyerek fısıldadı.

“İsmi lâzım değil biri de Ömer abi tarihinin miladı oldu. Ama ben sizi bir arada görür görmez anlamıştım. Tıpkı Devran abiyi görür görmez anladığım gibi. Münecim miyim ne?” diyerek kocaman gülen Elif’i Ömer abisinden kaçmak için masanın arkasına geçerken yakalayan Nisa oldu.

“Sustur şunu Nisa abla, yoksa elimden bir kaza çıkacak bugün” diyerek yakınan Ömer’e Nisa da güldü.

“Sen merak etme Ömer’cim. Ben onu bayılıta kadar gıdıklarım, mecburen susmuş olur” diyen Nisa’yı yine Ömer uyardı.

“Aman, dikkat... Bebeğe zarar gelmesin. O benim ilk hastam olacak belki de, yavaş,,,”

“Evet ya, baby in front Nisa abla, sana sükunet gerek. Hadi bebeğe isim arayalım” diyerek tırmandırdığı heyecanı yine kendisi frenledi Elif. Kapıdan giren Simge’yi görünce iyice rahatladı.

Simge'nin salondaki kalabalığı atlatıp ruh gibi mutfağa girişiyle birlikte bedenini saran gizli endişesi yıldırım hızıyla farkedildi. Aniden sessizliğe gömülen mutfakta alarm zilleri barış için çalıyordu. Savaşın kötü nefesi her gönülden duyuluyordu. Elif'in aceleliği diğerlerine düşünme süresi kazandırırken ortak merakları hızla tırmanıyordu.

"Simge, neyin var? Kötü bir haber mi aldın? Sizinkiler iyi mi?" diyerek diğerlerine de tercüman oldu Elif. Sorgulama kızı konuşurmaya yetersiz kalınca Nisa müdahale etti.

"Yoksa o ablalar yine sahneye mi çıktı?" Dedi sesini yükselterek.

"Hangi ablalar" diyerek en çok irkilen Ömer oldu.

"Yok Nisa abla, o ablalar bana sokulamaz artık. Hepsinin ipliği pazara çıktı" dedi Simge.

"Hangi ablalar" diyerek Ömer'in sorusunu yineleyen Esmâ'yı da cevapsız bırakılırken enerjisi tükenen Simge sandalyeye oturdu.

"Bugün, o gün Nisa abla. Ben bugün, kendi özgürlüğümü kazanmaya karar verdim. Ayağıma takılan prangayı artık taşıyamıyorum. Felsefe öğrenmeyi çok seviyorum. Bu bahçede yaşamayı, küçük de olsa bir işe yaramayı çok seviyorum. Gelecekle ilgili şimdiden projeler üretiyorum kafamda. Ama olmuyor. Sırrımın ağırlığından kurtulmadan Akabe yokuşunu tırmanmam mümkün olmuyor. Beled suresinde bir köle azad edin diyor ya, işte o köle bizzat ben oluyorum. Kendimi kölelikten bugün azad etmeye karar verdim. Başarabilirsem eğer, anneme babama da herşeyi anlatacağım. Kızlarının kim olduğunu bilsinler. Artık aynaya bakarken kendime saygı duymak istiyorum ben" dedi Simge.

"Aha, bizim aynanın aşırı mesai sebebi anlaşıldı. Umduğum şey değilmiş" dedi Elif usulca.

"Emin misin Simge, içerisi çok kalabalık" dedi Nisa.

"Kalabalık, aynı kalabalık. Seni istemeye geldiklerinde aynı kalabalık Devran abiyi korkutmamıştı. Herkesin şahitliğinde o gün özgürlüğünü ilân etmişti. Belki o gün yapmam gerekeni ben ancak bugün yapabiliyorum. O gün fırsatım olsa bile cesaretim yoktu, ama bugün var. Ben konuşmaya hazırım" diyerek yerinden kalkan Simge salona doğru yürüdü.

"Simge neden söz ediyor Yusuf, bir tiyo versene... Ona göre hazırlık yapalım bari. Kılıç, kalkan, ambulans, itfaiye... Ne gerekirse artık" diyen Elif'e cevap veremeyen Yusuf etrafa göz atarken off, diyerek saçlarını karıştırıyordu. Ömer şimdi daha da meraktaydı.

"Ne yani, en yakın arkadaşın hakkında senin bilmediğini Yusuf mu biliyor? Münecimliğine ne oldu küçük cadı?" diyerek atışan gençlere Yusuf cevap verdi.

"Boş yere nefesinizi tüketmeyin. Kız anlatacakmış işte... Hadi gelin, ziyafete katılalım" diyerek ve önden giderek baskıdan kurtulan Yusuf, bildiği konunun ortaya çıkması halinde olacakları tahmin ediyordu. Simge'nin özgürlük arayışı birazdan Ömer'in yürek sancısı olacak, kıza duygusal anlamda ilgi besleyen gencin öfkesi kendi başında patlayacaktı.

Simge onca kalabalığın içinde yapayalnızdı. Cennete geldiği ilk günden görsel cazibesine kapılıp gözüne kestirdiği Ömer'in ilgisini kaybetmeyi bile göze alarak konuşma isteğini nazikçe ortaya koymuş, salonda aniden sağlanan sessizliğin içinde aklanmayı bekleyen nefsi ile birlikte usulca koltuğa oturmuştu. Önce konuya hakim olan Devran abisinin yüzüne bakarak cesaret alan Simge Yusuf'un ürkek yüzünde ise endişeyi gördü. Yine de vazgeçmedi. Devran'ın müdahalesiyle evdeki küçük oğlanların çocuk evine apar topar gönderilmesini zar zor bekledi.

Henüz İzmir'deki okulunda başlayan hikayesini hiçbir detayı atlamadan berrak bir dille anlatırken ve süzölmüş bilgiyi sıkıcı olmadan insanların vicdanlarına sunarken Simge kendisini adil bir mahkemede gibi hissediyordu. Şikayetçi değildi halinden. Ağzından çıkan her bir cümleden sonra nefesinin rahatladığını, dünya ile kurduğu yaşam bağının daha güçlendiğini hissediyordu.

Mert denen macera düşkünü çocukla iletişim kurduktan sonra kendisini suyun akışına tereddüt etmeden bırakışına sebep olan kafa karışıklığını da anlattı Simge. Genç bir kızın, kontrolsüz dev bir sarkaçın üzerine binerek hangi hızla salınımlar yaparak düşme noktasına gelebileceğini sansürlü anlatıyordu. Anlatıyordu çünkü artık o kontrolsüz sarkaçın üzerinde değildi. Ayaklarını sınımsız yere basmasını sağlayan insanların arasındaydı. Dingin bir huzurla, kendi elleriyle kazandığı mutlu hayatını yaşamak istiyordu. Nisa ablasının önüne sunduğu zengin imkânları doğru kullanarak engelleri aşmayı öğreniyor, güvenilir insan olmayı hedefliyordu. Ömer gibi ilkeli bir babayığit gencin hışmına uğrayınca canı yanacak olsa da yol kazalarına hazırlıktı. Yeniden kurgulamaya

çalıştığı hayat felsefesini Kur'an ile örtüştürmeye çalıştığını anlayana kadar sürecek olan sevdiğinin darbelerine göğüs gerecekti. Sabretmek dirayetli olmak, mevzisini kaybetmemek demektir.

Beklediği tepkiler gecikmedi. Biraz acıyarak, biraz takdir ederek ve yüzüne içtenlikle gülümseyerek bakan büyükleri sessiz kalmaya devam ederken, Canan yerinden kalkıp Simge'nin yanına gitti. Sımsıkı sarıldığı kızı adeta kendi bedeniyle bütünleştirirken yavrusunu dondurucu soğuktan korumaya çalışan anne pengueni andırıyordu. Gözleri dolmuş, içi ürpermişti.

“Tamam küçüğüm, hepsi geçti, artık güvendesin, korkma biz yanındayız” diyordu Canan.

Ömer aynı derecede insafli davranmadı Simge'ye. Kafasında biçim verdiği Simge modeli yerle yeksan olunca aniden yabancılaştığı kıza aşırı hiddetlenmişti. Aldatılmışlık duygusuyla boğulacakmış gibi nefessiz kalınca kendisini ortamın havasından kurtarma ihtiyacı onu salondan hızla uzaklaştı. Mutfağa bir hışımla girerken kendi zayıflığı olarak nitelendirdiği özel duygusunun açığa çıkıp ortaya saçılmasına ayrıca öfkeliydi. Simge'ye de kızgındı Ömer, kendine de. Hatta derdini anlayarak ardından gelen Yusuf'a da...

“Sen... Bu saçma hikayeyi bile bile benden gizledin... Nasıl yaparsın Yusuf ? Beni uyarman gerekirken onu yanlış tanımama nasıl izin verirsin? Onu farkedeyim diye özel çaba harcarken herşeyi biliyordun üstelik...” diyerek Yusuf'a yüklendi.

“Bilmiyordum, bildiğimi sanıyordum. Onun yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordum sadece. Buraya gelme nedenini biliyordum. Nisa ablanın o çocuk yüzünden ona ceza kestiğini, buraya ıslah için getirildiğini biliyordum. Yardıma ihtiyacı vardı Simge'nin. Tıpkı benim on aylık bebekken bedenimin toprak enkazında kaldığı gibi onun da ruhu enkaz altında kalmıştı. Buraya geldiği günü hatırlıyorum. Bedeni sağlam ve çekici görünürken tuzağa düşmüş saldırgan bir vahşi at gibi debelenip duruyordu” diyen Yusuf'u duyan Canan girdi mutfağa. Yusuf'a sıkıca sarıldı.

“Doğru söylüyor... Hiçbirimiz derdini bilmeden kucak açtık Simge'ye. Yusuf güvenlik kamerası görüntülerini bize anlatmayarak onu ön yargısız tanımamızı sağladı. Kazandığı zamanın Simge'yi iyileştireceğini doğru tahmin etti. Elif de, sen de ona gönüllü yardım ettiniz. Bugün hepimiz aynı anda öğrendik ki, Simge iyileşmiş Ömer. Yusuf'un Devran'la ve Nisa ile birlik olup sır saklamaları işe yaramış. Simge başka bir tür savaşın mağduru iken bugün özgürlüğüne kavuşmuş şahsiyetli bir genç kız oldu. Bunu biz büyüklerden çok, siz gençler başardınız. Ben hepimizle gurur duyuyorum” dedi. Meselenin Ömer'i neden hırpaladığını bilerek yanına yaklaştı.

“Nefsine eziyet etme Ömer. Bu konu hepimizin üstünde bir iradeye tabi olabilir. Ölçüyü koyan Allah, sebebini de, sonucunu da biliyordur kuşkusuz. Görmüyor musun? Allah sevdiği kullarını nasıl da sınav üstüne sınava tabi tutuyor” dedi Canan. Ömer'in kızgın yüreğine su serpip az da olsa serinleten sözler işe yaradı. Allah'ın her daim insanoğlununa müdahil olduğunu hatırladı.

“İyi, madem... Sınav üstüne sınav deyince aklıma geldi. Bizim eve gidip pazartesi yapılacak sınavıma çalışayım bari. Görüşürüz Canan yenge” diyerek zoraki gülümseyen Ömer mutfak kapısına yürüdü.

“Küçüklerin deney dersi ne olacak?” diyen Yusuf'a döndü Ömer.

“Bugün olmaz o iş, başka zaman telâfi ederim” diyerek gitti.

Temmuz ayının yakıcı yaz sıcakları

Yurdun dört bir yanında yaşanıyor, Suriye savaşı felaketler üretmeye devam ediyordu. Havadan yağın bombalardan kaçarken insan zulmüne yakalanmamayı başaranlar, özellikle kadınlar ve çocuklar savaştan kurtulduk derken başka bir savaşın içine düşüyorlardı. Medeni ülkelerin medeniyetsiz tavırlarına maruz kalarak sokak hayvanlarına bile reva görülme yaşam şartlarına razı bırakılıyorlardı. Çocukları farklı farklı ülkelerde tacize, tecavüze uğrayan aileler de diğerleri gibi kaçtıklarına pişman oluyorlardı. Dünya insanlığı çirkin savaşın masum ve mağdurlarına sahip çıkamayacağını her fırsatta resmen ilân ediyor, savaştan beter zulümlere ekonomik yük bahanesiyle seyirci kalmayı kendilerine hak olarak tanıyorlardı. Toplumsal hafızası eksik ve batı hayranlığı ile

büyütülmüş yeni yetme nesillere batı gerçek yüzünü yıllar sonra yeniden açıyor, hakkı ve hukuku sadece kendilerine tanıdıklarını bir kez daha ispat ediyorlardı. Belki de sadece Türkiye’de, sayıları 3.5 milyonu aşan sığınmacı için yaşam koşulları yaratılıyor ve kanla sulanmaya alışkın Anadolu topraklarında imkânlar seferber ediliyor, ensar - muhacir ilişkisi tarihe altın harflerle kaydolurken mazlumlar için hayata yer açılıyordu. Sadece bu topraklarda insanlar kendilerini güvende hissetmesine rağmen sığınmacı nüfusun yarısını teşkil eden çocukların pek çoğu sayılarının çokluğu sebebiyle eğitim haklarından yoksun kalıyordu.

Yasemin çoğu zamanını cennetin şanslı küçük yetimlerini eğiterek ve ardından çocuk sığınma evinde fiilen yardımcı olarak tüketirken minik kızını da güvenle büyütüyordu. Savaşın ana yurdunda toz, duman ve eski hayat yıkıntıları arasında vatani için canını ortaya koyan ve hiç de güvende olmayan eşine hasret, bekledikçe bekliyordu. Bir gün eşinin ölüm haberini duymaya hazırladığı zihnini sağlıklı tutmayı ancak bütün gücüyle çalışarak başarıyordu. Haftasonları cennete ziyarete gelen Nisa’nın varlığıyla umut depoluyor, onun bedeninde taşıdığı yeni canı sabırla bekliyordu. Bazen Simge’nin felsefe derslerine ilgiyle göz atıyor, bazen de gençlerin tutkuyla bağ kurdukları İslâmiyeti bu cumhuriyetin kendi mantığıyla yeniden öğrenmeye çalışıyordu. Gün geliyor Nisa ile konuşuyor, gün geliyor Devran ile çocuklaşıyordu. Kimi zaman Cennet halkının toptan vakur duruşunu örnek alıyor, kimi zaman Nihal’in sabırla sınamışlığını kalkan ediniyordu. Duygularını yemek sanatına çeşni diye katıyor, geceleri akıttığı göz yaşlarını özelinde saklıyordu. Ama bir mübarek günün yakında geleceğine gönülden inanıyordu Yasemin. Biri çıkıp parmağını şıklatmış gibi her şeyi sil baştan düzelterek bir gün. Savaş bitecek, zulüm geçmişte kalacaktı. O gün dünya huzura erse de zulmün izleri asla silinmeyecekti. Herşeyin geçmişte kaldığını hayâl etmek çok rahatlatıcıydı madem, Kemal beyin de farkettiği ve yüzünde yerleşik düzen kurmuş o hüzüne sahip çıkmaya bugün ne gerek vardı? Bahçenin yeşil çimlerinde ileri geri dolanırken yaşlı adama suç üstü yakalanmış gibi tedirgindi.

“Yasemin, hayırdır kızım, neyin var senin? Bebeğin nerede? Hasta mı yoksa?” diyerek yanına yaklaşan Kemal beye gülümsedi.

“Yok bir şey Kemal baba. İkimizde iyiyiz çok şükür... Sizin sayenizde insan gibi yaşıyoruz. Kızımın Elif ilgileniyor. Birazdan çocuklara dersimiz var Elif’le,, Ben hazırlanayım diye kızımı Elif oyalıyor ” diyen Yasemin içinde kopan anlamsız fırtınayı gizleyemiyordu.

“Pek de derse hazırlanıyor gibi görünmüyorsun. Anlat bakalım, seni bu hale getiren derdin nedir? İstemezsen kimseye anlatmam merak etme. İyice yaşlandım ama sır tutmayı unutmadım” diyen Kemal baba çardağın altında yıllardır insanları ağırlayan ve en az kendisi kadar sırlara tanıklık etmiş eski ahşap masaya Yasemin ile birlikte yerleşti.

“Hiiiç, belli bir sebebi yok Kemal baba, sadece içimde büyük bir sıkıntı var. Acaip rüyalar görüyorum geceleri, uyumaya korkuyorum bazen. Kalkıp dualar ediyorum, Kur’an okuyorum ama bir türlü geçmiyor. Yasin’in başı dertte belki de... Belki de öldü çoktan, bilmiyorum” derken gözünden iki damla yaş yuvarlanarak dökülüyordu.

“Daha bu sabah konuşmuştun,,” diyen Kemal baba da meraktaydı.

“Konuştum, iyiyim dedi. Ama ben artık geçmişten değil gelecekte korkuyorum Kemal baba. Rüyalarım bugüne kadar geleceğin ip uçlarını verdi bana. Ne zaman korkarak kabus görsem hep kötü şeyler oldu. Ya birileri öldü, ya da başına kötü bir şey geldi. Kim için korktuğumu bilmeden, engellemek için hiçbir şey yapamadan sadece korkuyorum işte. Bu durumda öylece beklemek öyle zor ki” diyen Yasemin ağlamaya devam ediyordu.

“Anladım kızım, canın sıkılmış senin. Rüyalar insana bazen oyun oynar, bazen de gerçek çıkar. Tersini çıkar diyenler de az değil. Yani, demem o ki, biz gaybı bilemeyiz. Yine de tedbir alabiliriz. Devran gelince güvenlik önlemlerini iyice bir gözden geçirsin, çevreyi kontrol etsin. Kaderimize bir felâket yazılmışsa eğer, bize güzellikle sabretmek düşer. Sen de biliyorsun ki Rabbimize teslimiyet bunu gerektirir. O bizi bazen nimetini bolca dağıtarak, bazen de kısarak sınava tabi tutar. Bize felâket görünen bir şey aslında büyük bir nimet olabilir. Bazen sevdiğimizle, bazen çoluk çocuğumuzla imtihan eden Allah asla ama asla zulüm ve şer üretmez. Bunlar insanoğlunun elleriyle ürettiği marifetleridir. İyiliğe izin veren Allah, kötülük üretmek isteyeneye de izin verir. Böylelikle insanoğlu kendi sonunu kendi elleriyle hazırlarken sonsuz

hayatında kalacağı mekanı da hazırlar. Sen de biliyorsun ki, kötülüğü iyilikle def etmek, intikam almaktan çok daha değerlidir. İnşallah bu savaş da bitecek ve sağ kalanlar yaralarını sararken nefretten uzak duracaklar. İnsan cezalandırmayı sadece kısas ile yapar ve intikam sahibi olmak yalnız Allah'a mahsustur. Unutma sakın, gaybı bilmemek de çok büyük bir nimettir aslında. İyi ki bilmiyoruz. Düşünüp akıl eden için bu böyledir” dedi Kemal bey.,

Bilgeliğine çok saygı duyduğu yaşlı adama gülümserken son yaşlarını siliyordu Yasemin. Rahatlamıştı. Bütün plânların üstünde bir plânlayıcı olduğunu o da biliyordu. Sakinleşme sebebi aklını kuşatan tehlikenin uzaklaşmasından değil, kadere karşı duruşunun an itibarıyla dirilip güçlenmesinden idi. Sonuna kadar dimdik ayakta duracak, kendi inançlarının nöbetini tutarken bulunduğu mevziyi asla kaybetmeyecekti. Sabretmek direnmekti.

Birazdan bahçe kapısından giren Nisa'yı görünce hüznünden eser kalmayan Yasemin onun Devran'a mesafeli duruşuna anlam veremedi. İkili arasında bir sorun olduğunu hemen sezindi. Sevmediği hüznün bu genç çifti esir alışına ilk defa o gün tanık olan Yasemin iyice meraklanmıştı. Nisa'ya sarılırken büyüyen göbeğinden dolayı dikkatliydi.

“Hoşgeldin Nisa, maaşallah turp gibisin. Doğuma çok az kaldı ama hâlâ çok dinamiksin. Aferin sana” dedikten sonra Kemal beye doğru yürüyen Devran'a baktı bir süre.

“Söylesene, küs müsünüz siz? Ona neden kızgınsın?” dedi.

“Ahhh Yasemin, sadece sana değil hiçkimseye anlatamam. Ya da şuracıkta herkese anlatıp kurtulurum. Yok yok, kurtulamam. Varlığı da dert, yokluğu da... Artık kurtuluş yok ondan. Aslında bir tane de ben edineyim diyorum ama,, Ne yapacağımı hiç bilmiyorum” dedi Nisa.

“Sen neden söz ediyorsun Nisa? Ben hiçbir şey anlamadım. Otur şuraya ve anlat lütfen. Söylediklerin yüzünden aptala döndüm. Anlatmazsan iflâh olmam, haberin olsun” dedi Yasemin.

“Kendisi anlatmadığı sürece kimseye söylemeyeceksin ama” diyen Nisa'ya yaklaştı.

“Neyi?” dedi.

“Devran silah taşıyor Yasemin. Aylardır taşıyor, ve ben, bu sabah öğrendim. Ben odaya ansızın girince arkasına sakladığını aynadan gördüm. İtiraf etmek zorunda kaldı. Ben onun spor yapmaya gittiğini sanıyordum, meğer o atış talimine gidiyormuş. İstiğbarat için hackerlık yaptığını biliyordum ama, ruhsatlı silah taşıyan bir kocam olduğunu bugün öğrendim. Ve ben, bu adam çok istedi diye dünyaya bir bebek getirmek üzereyim. Halime bak, bir iki haftaya anne olacağım ben” diyen Nisa öfkesinden kurtulmak isterken Yasemin'e çok fazla bilgi verdiğini farketmişti anda artık çok geçti. Kendisini en iyi anlayacak insan olarak Yasemin'i seçmişti bir kere.

“Ama neden Nisa, Devran neden silah taşıyor?” diyerek itiraz etti Yasemin.

“Farkında değilmişiz Yasemin, Suriye'deki gibi olmasa da biz de büyük bir savaşın içindeymişiz. Devran farkında ve hiçbir şey yapamadığı için kahrolup duruyor. Uykuları kaçıyor. Önünü net görebilmek için içimizdeki savaşın bir yerden patlak vermesini bekliyor. O savaş patlak verince halimiz nice olur, Allah bilir” dedi.

“Ah Nisa, Suriye kan gölüne dönmüşken, Filistin'de zulüm Afrika'da açlık kol gezerken, çocukların kimi açlıktan kimi katliamdan ölürken, bundan daha kötü ne olabilir ki?” diyerek kendi acılarını hatırlayan Yasemin çok üzgündü ama belli etmedi.

“Bizde şöyle derler Yasemin: Beterin beteri vardır. Umarım yanılıyorlardır bu kez.

“Gördüğüm rüyanın anlamı buymuş demek ki, bu haberi öğrenecektim. Üzülme sakın Nisa, benim Yasin'im silahını uyurken bile bırakmıyormuş. Buraya geldiğinde sokakta gezerken kendini çıplak gibi hissettiğini söylemişti. Erkek milleti böyledir işte. Ya ailesini ya memleketini korumak için silah taşır. Bunu fazla büyütüp Devran'ın kalbini kırma. Taşıyorsa vardır bir bildiği” dedi Yasemin.

“Ben silahından değil, bildiğinden korkuyorum zaten. Bir tane de ben edineyim diyorum ya. Bak Yasemin, sakın bundan söz ederek cennet halkını panikletme. Bu toprak parçasında hissettiğim huzuru hiçbir yerde hissetmiyorum ben. Ortalığı velveleye verip güzelim huzuru bozmayalım” diyen Nisa içeri geçmeden önce sırdaşını ikaz etti.

“Yüzün bu haldeyken bu evde huzur falan kalmaz. Hadi ama gülümse biraz. Bebeğini düşün artık. O mucizenin gerçekleşmesine çok az kaldı. Sence kime benziyor, ha, adını koydunuz mu? Kızıma erkek kardeş geliyor diye ben bile heyecanlıyım,” dedi Yasemin.

Kâbusun kara gölgesi

Bir haftayı bulmadan Devran'ın bilgisayar başında titizlikle yürüttüğü çalışmalar meyvelerini vermeye başlamış, lanetli kara kutunun içindekiler gözünün önünde bir, bir ortaya saçılmaya başlamıştı. Ülkenin güvenliğinden sorumlu olan bütün birimlerin, asker veya polis veya yargı ayırt etmeden kocaman bir güvenlik zafiyeti içinde olduğunu ızdırab çekerek öğrendiği gün, öğrendiği gerçekler sayesinde kendi ailesinin de tehlike altında olduğu gerçeğiyle yüz yüze gelmişti. Birikim yaptığı suç unsurlarının kopyalarını da yanına alarak hafta içi ziyarete gittiği cennette kendi karamsarlığını gizlemeye gerek duymamıştı o gün. Evin güvenliğini kendi usulünce kontrol ettikten sonra Nisa'nın bozmaya kıyamadığı cennetteki huzuru acımadan bozmuştu. Korkularını, irite edici endişelerini cennetin güzel insanlarına bulaştırmayı vatanseverlik olarak görmüştü. Yaklaşmakta olan belânın ayak seslerini aklı erdiğince, dili döndüğünce anlatarak gençleri de uyarmayı ihmal etmemişti. Herkesin faili meçhul görüntüsü veren organize bir saldırıya maruz kalabileceğini ama kahrolası zamanın belli olmadığını bilmeye hakkı vardı kuşkusuz. Henüz keşfedemediği bir yöntemle geleceğin ihanet şebekesinin kendi aralarında haberleştiklerini sandığını çekinmeden anlattığı Canan'ın büyük salonunda konuşmadan önce tedbir almış, bütün bilgisayarlar ve cep telefonları kapatılarak ortamdan uzaklaştırılmıştı. Onun bu davranışı ev halkının gözünü tek başına korkutmaya yeterli olmuşken, aktardığı bilgiler kabus etkisi yaratmıştı.

“Elimde çok sayıda suç unsuru hakkında deliller var. bunları emin bir yerde saklamak zorundayım. Bildiğim en emin yer burası, inanın. Biz bu tehlikeli sorumluluğu taşımak istemiyoruz dersiniz anlarım. Başka bir yer bulurum. Bana bir şey olursa, ya da bir gün günah keçisi ilân edilip ajan diye yakalanırsam, beni siz kurtarırsınız. Bu bilgiler mutlaka ülkenin en güvenilir kişilerine ulaştırılmalı. Bugün itibariyle öyle birini tanımıyorum maalesef. Çok sayıda çoğalttım ki, engel olamasınlar. Unutmayın, bir çocuk bile o karanlık günde ülkesinin geleceğini kurtarabilir. Kurtarılacak bir ülke kalırsa tabi...” diyerek korkutmada son darbeyi indiren Devran herkesin gözü önünde yanında getirdiği flash bellekleri gönüllü gençler arasında pay etti. Büyüklerin bu özel göreve itiraz etmediği aile toplantısında herkes kendi payını merak ederek kendi bilgisayarına yüklemek gibi bir hataya düşmeden, kendi istediği gibi saklayacaktı.

Akşam üzeri onların gidişini hüzünlü gözlerle seyre dalan Canan endişesini bahçe kapısında baş başa kaldığı Serkan'a aksettirdi.

“Farkında mısın Serkan, bu çocukların hayatları tehlikede” dedi.

“Sen farkında mısın bilmem ama bizim çocuklar da dahil bütün ülke çocuklarının hayatları tehlikede. Hatta gelecekleri de...” dedi Serkan.

“Bir şey yapmalıyız, hemen...” dedi Canan.

“Yapmalıyız ama nasıl? İyi düşünmeliyiz, her iki anlamda da...” dedi Serkan.

Serkan'ın aklına ilk gelen şey, yıllardır özel kurtarma ekibinden tanıdığı arkadaşları olmuştu. Onlar da geçen yılların ardından görevlerini daha genç arkadaşlarına bırakmak zorunda kalmışlardı. Zaten silahla veya koruma görevi ile asla işleri olmazdı. Oysa şimdi kalbi ve aklı saptırılmamış, sadece ülkesinin istikbalini önceleyen gözü kara ve güvenilir güvenlikçiler bulunarak gece gündüz bu gençlerin korunması gerekiyordu. Mahiyeti şüpheli polis birimlerinden yardım istemek kendi ayağına kurşun sıkmaktan farksız olacaktı. Memlekette fetö terör örgütünün uzanıp çöreklenmediği bir kurum, sızıp da kirletmediği nezih bir yurt köşesi kalmamışken emniyetten uzak durmak en hayırlısı olacaktı. Hangi örgütün hangi başka örgütle işbirliği yaptığı, yurt içi, yurt dışı bağlantılarına kimlerin destek verdiği bilinmeyen zamanlardan geçiyordu Türkiye. Babanın oğluna, ananın kızına güven duyması sakıncalı hale gelmiş görünüyordu. Siyah ile beyazın birbirine karıştığı güzel mi güzel tarihi topraklarda nereye bakılsa görüntü aynıydı. Gri renkteki sisli ve puslu hava insanı kendi anayurdunda etkisiz hale getiriyordu. Devran'ın güvenilir bulduğu bu bahçeyi son kale seçip, en sıradışı memleket surlarını buraya yönlendiren sebep zaten bu değil miydi?

Devran'ın cennet halkına teslim ettiği yaptırım gücü belirsiz flaş bellek bilgisini çocukların hiç kimse ile paylaşmaması, telefonda dikkatli konuşulması uzun uzun tenbihlendikten sonra herkes normal hayatına geri döndü o akşam. Kapalı telefonlar açıldı, uzaktakiler yakına getirildi. İçinden huzurun eksik olmadığı evlerinin dinleniyor olabileceği kuşku onları yıldıramadı. Aksine, her daim tedbirli ve uyanık olmaları gerektiğini öğretti. Onlar da kendi cephelerinde savaşın tarafı olmuşlardı bile. Yapılacak işler belirlenmiş, hayati kararlar alınmıştı. Aklı uyuşturulmamış, gönlü ihanete ayarlanmamış ve kendi iradesi kendi güdümünde olan, aynı zamanda yüreğinde şirke bulaşmamış Allah sevgisi bulunan vatanseverler bulmak maliyeti ne olursa olsun elzem olmuştu ve en erken yarına kalmıştı.

Salona döndüklerinde içi içine sığmayan Simge geniş bir kağıda hızlıca yazdığı notu Serkan'a uzattı. Diğerleri de yanına toplaşarak sessizce notu okudular.

“Benim fakültede bir arkadaşım var. Abisi sebepsiz yere polislikten atılmış. İşine son verilen başka arkadaşları da varmış. Kız arkadaşımaya yana yakıla Fetönün emniyetteki engellenemez marifetlerini, nasıl ve neyle tehdit edildiğini anlatıyormuş abisi. Onlarla bağlantı kurabilirim” yazıyordu notta. Bir süre hep birlikte sessizce düşündüler.

“Nasıl güvenebiliriz, nasıl emin oluruz, bilmiyorum... Onlar da gözlem altında olabilir ve onlarla ilişki kurarak başımıza daha büyük belâ alıyor olabiliriz. Tehdit edilmeleri yeterince problem oluyordur onlara. Bize faydaları olmaz” dedi Serkan yavaşça.

8 Temmuz 2016

Simge'nin hatırlatmasıyla aklına ilginç bir fikir gelen Serkan sabah erkenden hastahaneye gecikeceğini haber verdikten sonra saatlerce cennetin güvenlik kameraları görüntülerini inceledi. Ardından fikrini Canan'la bile paylaşmadan yola koyuldu. Bu savaş tamamen gönül meselesiydi ve mücadele için düşmanla karşı cephedeki aynı dilden konuşmak gerekiyordu. Yüreklilik ve gönüllülük dilinden... Gavsı adanmışların hastalıklı eylemleriyle savaşmak için gerçek islâma adanmış, kur'an ile felâha ermiş nefisler gerekiyordu bu savaşta. Çalışma ve iyilik üretme faaliyetlerini topluma çıkarsız yansıtan zihniyetini çok güvenilir bulduğu bir vakfın merkezine cuma namazına gitti Serkan. İnsanları sadece Kur'anın aydınlığına çağıran, Allah'a ortak koşmanın her türlüüne fikrî savaş açan söylemleriyle fetö gibi diğer tarikatların da düşman ilân ettiği ve gerçek islâmın savunucusu değerli ilim hocası ile namazdan sonra görüştü. Vakfın düzenli talebesi olup mesleği uygun olan güvenlik elemanlarına ihtiyacı olduğunu anlattı. Cep telefonlarının ve bilgisayarların bulunmadığı bir ortamda, cuma ashabı dağıldıktan sonra hutbede gerçekleşen görüşmeden yardım sözü alarak ayrıldı.

Serkan yine de huzursuzdu. Geç kalma korkusuyla, belânın hızına yetişememe endişesiyle vakıftan ayrılıp hastahaneye geçti. Bildiği bütün iletişim kanallarının güvenliği bir anda şaibeli duruma geldiği ve kendisini özel bilgileri paylaşamaz hale getirdiği için eli kolu bağlanmış gibi hissediyordu. Sanki bunca yıldır hayatlarını kolaylaştıran teknolojik imkânlar bir anda en tehlikeli oyuncaklar haline gelip gözünü korkutmuştu. Ellerinden düşmeyen telefonların, bilgisayarların insanların en mahrem bilgilerine bile ulaşabilen gizli ajanlar olabileceğini bundan sonra hiç unutmuyacaktı.

Yayınevi cephesinde de durumlar farksızdı. Nisa'nın bir gün önceki yokluğunda büroyu ziyarete gelen bir adamın yaptıkları işlerin mantalitesi hakkında ileri geri konuşup tehditkar ifadeler kullandığını gerginlik içinde anlatan Merve iş arkadaşının durgun sessizliğine anlam veremiyordu. Camların jaluzilerini indirip kapatarak masasına oturan Nisa'ya hayretle yaklaştı.

“Sen beni dinliyor musun Nisa? Perdelerden ne istedin? Senin neyin var?” dedi Merve.

“Bundan sonra hep kapalı kalsın. Dışarıdan görünmeyelim. Zaten, geceleri uykusuzluk çektiğim için fazla aydınlık rahatsız ediyor beni” dedi Nisa. Sonra da aklına gelen çözümü korkutmak istemediği kızı aktardı.

“Bak, aklıma ne geldi? Ben nasılsa doğum yüzünden bir süre işlerden uzak kalacağım. Sen de tek başına gelmesen, evden yürütsen işleri. Zaten fazla bir işimiz de yok sayılır. Hem Engin’le daha rahat ilgilenir, sorunlarınızı çözersin. Dün gelen o adam gibilerle yalnız başına uğraşmak zorunda kalmazsın. Benim de aklım sende kalmaz. Hı, ne dersin? İkimiz birden tatile çıkmış oluruz böylece” dedi Nisa.

“İşi kapatıyor muyuz yani, bunu mu söylüyorsun?” dedi Merve.

“Hayır tabi ki kapatmıyoruz. Bu iş bizim idealimizdi. Çok emek verdik birlikte. Bu işe servet sahibi olamayacağımızı da tepki toplayacağımızı da bilerek, insanlara sadece doğruları anlatmak amacıyla koyulduk. Vazgeçmüyoruz Merve, sadece tatil dönemine giriyoruz. Avrupalıların yaptığı gibi. Sahi, sen neden tatile gitmiyorsun? Ben bu halde gidemem ama sen özgürsün. Evlenip çocukluğa karışmadan tadını çıkar... Hatta Engin’i de yanına al. Birbirinizi tanımak için iyi bir fırsat olabilir. Birbiriniz hakkındaki bilinmeyenleri çözersiniz, ne dersin? Ama sakın yeni bilinmeyenlerle geri dönmeyin tatilden. Ucu açık ilişkiler, istikbali belirsiz hamilelikler, yeni kavgalar, yeni küslükler... Sakın Merve... Evlenmeden önce evcilik oynama, sakın...” diyerek iyice kızdırdığı iş arkadaşına gülümsüyordu.

“Ya Nisa,, ben iş diyorum, sen evcilik diyorsun. Tatil, Engin diyorsun. Beni uyutamazsın Nisa. Perdeleri neden kapatıyoruz, onu anlat. Neler oluyor? Dün gelen adam kim? Duyunca şaşırmadığına göre belli ki daha önce de gelmiş. Biri bizi tehdit ediyorsa neden polise şikayet etmiyoruz? Hadi anlat” diyerek hiddetle çıktı Merve.

“Gel otur yanıma Merve. Aslında ben de aynı adam mı diye merak ediyorum. Kamera görüntülerini inceleyelim beraber. Sonra Devran’a bilgi veririz” diyerek arkadaşını daha da meraklandırdı.

“Bundan sonra randevulu olsa bile tanımadığımız kişileri araştırmadan ofise almıyoruz. Kapıya gelen hiçbir kargoyu almıyoruz. Kargocu tanıdığımız biri olsa bile. Gerçek bir kargo ise gidip yerinden alırız. Perdeleri açmıyoruz, çünkü dışarıdan veya karşı binalardan izleniyor, hatta dinleniyor olabiliriz. Öğrendiğime göre bizi dışarıdan da dinleyebiliyorlarmış. Yani anlayacağın Merve, teknoloji kimin elindeyse onun niyetine göre hizmet veriyor. Kısacası, bizi ve yayın politikamızı sevmeyen güçlü birileri var. Uzun uzun kuyukları olan o birilerini yeterince tanımıyoruz. Sadece biliyoruz ki Merve, kuyukların ucu Avrupa’ya, Amerika’ya kadar ulaşıyor ve hakkımızda istediklerini öğrenebiliyorlar” dedi Nisa.

“Of ya, of... Kendi ülkemizde, kendi evimizde esir miyiz yani?” diye isyan etti Merve.

“Cep telefonun yanında olduğu sürece tatilde bile özgür olamayacaksın. Ama zararsız olacaksın. Zehirli kelebek kozasından çıkana kadar, maalesef kozanın yerini ve sahibini öğrenemeyeceğiz için zararsız görünmek zorundayız. Sonra savaşımıza daha güçlü döneriz arkadaşım. Ne dersin, bu süreçte tatil yapmak mantıklı değil mi? Bizim gibi, kokusunu gelecek kuşaklara aktarmak için toprağa sıkıca tutunan narin çiçekleri korumak gerekmez mi? Halime baksana 70 kilo oldum ve hareketlerim kısıtlandı. Bilmediğim adamlarla güreş tutacak durumda değilim. Şimdi tek derdim bebeğimi dünyaya getirip savaşçı beyin gücümüze bir nefer daha katmak. Anlıyor musun Merve?” dedi Nisa.

“Tehlikede miyiz yani?” dedi Merve.

“Tehlikedeyiz...” dedi Nisa.

Akşam üzeri kızlar işlerini toparlayıp süresi belirsiz bir tatile hazırlanırken Devran yayınevine geldi. Yanında iki genç adamla içeri girdiğinde arkadaşlarını diyerek kızlarla tanıştırdığı gençler de son derece ketum görünüyordu. Mekanı titizlikle incelemeye koyulmalarına itiraz eden Nisa’nın konuşmasını engelledi Devran.

“Şiişt, bir şey söyleme. Ayrıntuları evde konuşalım” dedi.

Olayların akışından tehlikenin boyutlarını daha iyi kavrayan Merve tatil fikrine kesin olarak ikna olmuştu. Nisa ile duygusal bir vedalaşmanın ardından oradan ayrılarak gençlerden birinin eşliğinde evinin yolunu tuttu. Diğer genç titizlikle ofis araştırmasını sürdürürken Nisa şüpheli gözlerle onu izliyordu. Onların güvenilirliği hakkındaki eşinin merakını yine Devran geçirdi.

“Serkan abinin fikri ve girişimi. Sağolsun, çok iyi düşünmüş” dedi.

“İyi madem, size kolay gelsin. Ben eve gidiyorum Devran. Ağrılarım yine başladı, gidip dinlenmem lâzım. Artık buraya gelemeyeceğim galiba. Evden idare ederim işleri” dedi.

“Tamam, gidelim ama berber gidelim. Hep beraber Nisa. Bir süre böyle idare edeceğiz” diyerek konunun ciddiyetini aksettirdiği eşine sarıldı Devran.

Bebeğine kavuşmak için günleri sayan Nisa ile Devran son günlerde kontrol amaçlı hastahane ziyaretlerini sıklaştırmıştı. Nisa’yı zaman zaman yoklayan sancıları sebebiyle Devran da izine ayrılmıştı. Doktorun bir haftayı bulacağını tahmin ettiği doğum süreci sürpriz yapabilir, her an başlayabilirdi. Nisa’nın yanından bir an bile ayrılmamaya özen gösteren Devran çok heyecanlıydı. Çok ama çok istediği bebeğine kavuşmanın hayaliyle memleketin üzerinde çöreklenmiş belâlardan bir süre de olsa uzak kalmaya çalışıyordu. Onların yanından ayrılmayan güvenlik görevlisi gençlerin varlığı ile bir nebze rahatlamış, dikkatini sadece ailesine odaklayarak hayatta sıklıkla yaşanmayan özel zamanlarının tadını çıkarıyordu. İhtiyarların yanı sıra annesiyle babasının da özlemle beklediği ailenin minik üyesini zaman da bekliyordu. Yine aynı zamanın nimeti olarak insanca duygular sarmıştı her yanlarını. Dünyanın karanlığa doğru gidişatına belki de onların evlâdı dur artık, yeter diyecekti, Allah’tan başka kim bilebilirdi geleceği? Dünyaya gelen her yeni bebek, sahip olduğu donanımlarına bakıldığında çok net olarak Allah’ın umudunu işaret ediyordu görebilene. Yine insan eliyle bozulup, define değerindeki akli kokuşturulmasaydı, insan kim bilir nelere kaadir olacaktı yeryüzünde. Yapayalnız kaldığında bile, o arı duru akli ile yaratıcısının varlığını keşfetme yeteneğine sahipken, nasıl da zehirli yöntemlerle yeteneği elinden alınıyor, toplumun sekülerlik dayatmasıyla zihin gücü serveti nasıl da çarçur ediliyordu. Bu kez onların istediği olmayacak, bebekleri insanlık üzere büyütülecekti. Nisa gibi ayrıcalıklı bir annesi olduğunu öğrenen evlâtları Allah’ın izniyle gereğini yapacaktı. İşte bu yüzden umutluydu Devran. Türkiye düşmanlarının bitmek bilmeyen saldırılarından korkmuyordu. Bu topraklar defalarca yangın yerine çevrilmiş, hakka yönelmiş insanların çabasıyla defalarca ayağa kaldırılıp yeniden cennetler inşa edilmişti. Savaşın hiç eksik olmadığı bu topraklarda yeni bebekler dünyaya geldikçe umut da hep var olacak, yakılıp yıkılan ne varsa, onlar onaracaktı.

İstihbarat özel birimde görevli dostunun sıklaşan ziyaretleri canını sıkıyordu Devran’ın. Yaptırım gücü elinden alınıp dımdızlak bırakılmış dostuna Devran da yardım etmeyi yararsız bularak uyarılarını ciddiye almıyor, ama stokladığı bilgiler için çalışmaktan vazgeçmiyordu. Kararlıydı. Güvenilirliğini kaybetmiş birim için zaman harcamayacak, suçlularla bir başına mücadele edecekti.

Evinin salonundaki kanepede uzanmıştı Nisa. Geçip giden sancının ardından rahat bir nefes almıştı. Kendisini rahatlatmak için etrafında pervane olan Devran’ın karşısındaki kanepeye oturup kucağına yerleştirdiği bilgisayarına gergin bir yüz ifadesiyle bakışına daha fazla dayanamadı. Onu evhamlandıran ne varsa bir süreliğine uzaklaştırıp mutlu etmek istedi.

“Farkında mısın babacığım, bana hâlâ bir isim bulamadınız, diyor oğlun. Bak, yine soruyor, gördün mü nasıl tekmeliyor?” diyerek Devran’ın dikkatini çekmeyi başardı Nisa.

“Evet ya, sanki bir sebepten erteliyoruz sürekli. Oğlumuzun hâlâ bir adı yok. Bizimkilere mi sorsak?” diyerek susan Devran yeniden ekrana daldı. Aklında önemli meseleler olduğu klavyede dolaşan parmaklarının hızından kolayca anlaşılıyordu. Gözleri çakmak çakmak parlarken gerginliği gitgide artıyordu.

“Şu senin arkadaşlar nerede? Gittiler mi?” sorusuyla kasvetli havayı dağıttı Nisa.

“Bizim arkadaşlar Nisa, dükkânda nöbetler. Feride’mlle dedem de evde, bebek bekleme nöbetindeler. Onlar bizden daha heyecanlı. Dükkân falan düşündükleri de yok artık. Varsa yoksa bebek derdine düştüler. Korkarım bizim ufaklık onları işlerinden edecek” diyerek gülümseyen Devran Nisa’yı da güldürdü.

“Aslında fena olmaz. Artık ikisi de yoruldu. Oğlum gelince onlara eğlence olacak diye seviniyorum ama, ben çok korkuyorum Devran. Doğum nasıl olacak, bilmiyorum. İçim çok sıkılıyor. Fazla kilolardan mı, yoksa doğum stresi mi, bilmiyorum. Dersimi epey çalıştığım halde yine de korkuyorum” diyen Nisa Devran’ı yerinden kaldırmayı başardı.

Yanına oturup ellerini tuttuğu Nisa'ya sıkıca sarıldı Devran. İçine doyasıya çekerek saçlarını koklarken hâlâ gergindi. 'Biraz önce öğrendiğim gerçekler yüzünden ben de korkuyorum' diyemedi. Birazdan, kitapçı dükkanına yardımcı eleman gibi yerleşip güvenliğin nöbetini tutan arkadaşların yanına inecek, öğrendiği tehlikenin gerektiği kadarını onlarla paylaşarak olası her türlü saldırıya hazırlıklı olmalarını isteyecekti. Onların da hayatları üstlendikleri görevle birlikte tehlike altındaydı. Düşman ittifakının içine sızmışlığını çoktan farketmişler, Devran denen adamın en kısa zamanda imha edilmesine karar verip ahlâk dışı karanlık mahkemelerinde kalemını kırmışlardı. Suç delili gördüğü bu son bilgileri de saklanmak üzere kaydedip çoğalttıktan sonra bilgisayarını kapattı. Zifiri karanlık ve fırtınalı bir gecede azgın dalgalarla mücadele eden kaptansız bir gemide yol alıyor gibiydi. Zaman zaman çakıp etrafı gündüze çeviren yıldırımların ışığında kendi yerini görebiliyor, yaşamla ölüm arasında arafta bir yerlerde mevzilendiğini hissediyor olsa da kendi canından çok geminin istikbâli adına endişeleniyordu. Geminin istikbâli daha doğmamış oğlunun istikbâli iken, nice doğmamış evlatlarla birlikte yeşermeye yüz tutmuş milyonlarca fidanın da istikbaliydi. Nisa ve onun gibi analar kendi evlâtlarına, bilinmeyen zaman ise, o zamanın getireceklerine gebeydi.

11 Temmuz pazartesi

Nisa'nın kontrole gitme günüydü. Beklenen seyrinde giderse bir haftaya kalmadan henüz isim koymadıkları erkek bebekleriyle bu hastahane buluşmuş olacaktı. İlk günden beri Serkan'ın önerdiği ve aynı hastahane görevli doktorunu seviyor ve ona güveniyordu. Evine yakın olması, acil durumda kolay ulaşılır olması ise içini rahatlatıyordu. İçindeki sıkıntının annelik endişesi olduğuna karar veren Nisa artık korkmuyordu. Devran'ın yüzünde gördüğü karamsarlığı da kendi durumuyla ilişkilendirerek onu rahatlatmaya çalışıyordu. Doktorun odasına girmeden önce karnındaki aşırı hareketli bebeğini eliyle sakinleştirmeye çalışırken, bir yandan da koridorda beklerken dört dönen Devran'ı gözlüyordu. Sabahın erken saatlerinde sakin olması gereken bölümü isyankar ayak sesleriyle içtimaya kaldırmasına Nisa itiraz etti.

"Devran'ım, bir sakin olur musun... Bak, biz gayet iyiyiz. Daha vakit var, merak etme. Sadece kontrole geldik. Bugün böyle yaparsan gerçek doğumda ne yapacaksın acaba? Yoksa sen, çok istediğin bu bebek için erken olduğunu farkedişin panik halini mi yaşıyorsun diye merak etmiyor değilim? Kusura bakma ama hiç normal görünmüyorsun" dedi Nisa.

Ağrılarından arta kalan tüm zamanlarda hayata gülümseyerek bakan Nisa o saatlerde Devran'ın derdini anlamaktan çok uzaktı. Allah'ın Kerem esması ile kendilerine tam istedikleri zamanda, nimetini esirgmeden ikram ettiği yeni bir canlının yaşamlarını nasıl etkileyeceğini meraka dalmış, gelecek plânlarına odaklanmışken, uyarılarını dikkate alarak yanına oturan Devran'a çevirdi bedenini. Keşfettiği fikrin yerindelğine kapılıp gülümsedi.

"Bak aklıma ne geldi? Oğlumuzun adı Kerem olsun. O da hayatını, ikramı sınırsız olan Allah'ın esmasını örnek olarak yaşasın. Cömert ve akıllı olsun. Yardımsever olup dünya barışına hizmet etsin. Hakkı ve adaleti kendine kılavuz etsin. Sevmeyi öğrensin, öğretsin. Mutlu etsin ki, mutlu olsun. Yani insan olsun. Sahtelerinden geçilmeyen bu dünyada gerçek müslüman olsun" dedi.

"İnşallah Nisa'm, senin duaların benim de devam olsun. Kerem oğlumuz adının hakkını hakkıyla vermeyi kendisine dava edinsin. İnşallah..." dedikten sonra uzun zamandan sonra ilk defa sınırsız gülümsedi.

"Kerem,, Kerem... güzelmiş... Aferin sana... Kerem..." diyerek mırıldanmaya devam etti.

"Bak gördün mü? Adını öğrenince Kerem de sakinleşti. Şahsiyet bunalımı yaşıyormuş meğer oğlumuz. Bizim ondan neler beklediğimizi, neden bu dünyaya gelmek zorunda olduğunu yeni öğrendi yavrucağ" diyen Nisa Devran'ı uzun uzun güldürdü. Birazdan doktorun yanına girdiklerinde hâlâ gülümseyen çifte güler yüzlü bayan doktor da gülümsedi.

"Maaşaallah, keyifler iyi görünüyor. Korkularımız geçmiş galiba... Bebeğimiz nasılmış bir de ona bakalım mı?" diyen doktora alçak sesle yaklaştı Nisa.

"Ona Kerem deyin Ayşe hanım, yoksa bozuluyor. Çok tepinince midem acıyor" dedi.

Eğlenceli geçen bir muayenenin ardından neşe içinde ayrıldılar odadan. ‘Doğumun her an başlaması mümkün’ uyarısını dikkate alacaklar, sadece Allah’ın bilgisinde olan o sihirli zamanı son bir gayretle bekleyeceklerdi. Saat kaç olursa olsun doktoru hazır olacak, doğumuna bizzat katılacaktı. Büyüklerin özledikçe ziyarete geldikleri Kerem’in evdeki odası, özenle yıkanıp ütülen kıyafetleri çoktan hazır. Sabuna, havluya, diş fırçasına kadar ihtiyaçlar düşünülmüş, arabanın bagajında hazır bekleyen büyük çantada yerlerini almıştı.

Biri evde, kitapçı dükkanında, diğeri otoparktaki arabanın yanında nöbet tutan genç arkadaşların titizliği sayesinde huzurlu bir nefesle, gelecek umuduyla ve dimdik bir duruşla ayrıldılar binadan. Otoparkta beklerken cep telefonu ile oyalanan gencin yanına doğru yürüdüler. Sabahın erken saatleri olması sebebiyle aşırı hareketli otoparkta sinirlenmeden sakin kalmaya çalışan Devran aracın direksiyonuna geçmek üzereyken Nisa yanındaydı. Boynunu büküp gülümseyerek adeta yalvardı.

“Çantamda suyum kalmamış. Öyle susadım ki eve kadar dayanmam. Az beklersen bir koşu alıp gelirim büfeden” dedi. Devran’ın yanındaki koltuğa oturmaya hazırlanan genç atik davrandı.

“Ben hallederim, siz rahatınıza bakın” demeye kalmadan koşarak uzaklaştı.

İkisi de araca binmeden beklemeyi tercih ederken, yeni bir ağırlar zinciriyle cebelleşiyordu Nisa. Dayanıklılığını arttırmak amacıyla boş bulduğu alanda ileri geri yürüyordu. Kendisini endişeli gözlerle izleyen, izlerken tarif edemediği bir duygu ile içi içine sığmayan Devran’a arada bir bakıp gülümsüyordu. Acı çekerken gülümseme becerisi gösterebilmesine Devran da gülümseyerek karşılık veriyordu. Karmakarışık ruh halini tasvir etmek mümkün değilken inadına rahvan giden zamanı anlamakta zorlanıyordu. Su almaya giden arkadaş da gelmek bilmemişti bir türlü.

“İyiymi ben, merak etme. Birazdan geçer” diyen Nisa’ya seslendi Devran.

“Söyle Kerem oğlumuz, gelmeye karar verdiyse şimdi gelsin. Hazır hastahaneden fazla uzaklaşmadan kavuşmuş oluruz, fena mı olur?” diyerek gülümsedi.

Aracın kapısının önünde ayakta duruyor, Nisa’nın fedakârlık gerektiren zor zamanları yönetme kabiliyetine bakarak hakkını teslim ediyordu. Onu birkaç metre uzağından gözlerken anne olmanın zorluklarına başka bir bakış açısıyla tanık oluyordu. Bebek sahibi olmayı arzu eden kadınların hangi sıkıntıları gönüllü göze aldıklarını öğreniyordu. Oysa kendisi bir zamanlar bir kadını mutlu etmek adına evlenmeye var gücüyle karşı koymuş, tabiatın normal seyrine çok güvendiği aklıyla savaş açarak yaratılışa aykırı insanlardan biri olmayı tercih etmişti. Yani en küçük bir sıkıntıyı göze alamamıştı. Nefsinin havasına uyarak yaptığı bu tercihin bir üst irade ile saf dışı bırakıldığını, kendi yüreğinin kendi nefsinden bağımsız bir irade gösterdiğini ve kaderinin bambaşka bir yola girdiğini o sancılı zamanlarda akıl gözüyle görmüştü. Ölçüsünü, tartısını asla önceden tahmin edemediği bu kadını şimdi ölçüsüzce seviyordu. Onun kendisi için ve kendi nefesine uygun eş olarak yaratıldığına inanıyor, içinde olmadığı bir hayatı asla düşünmüyordu. Karnında taşıdığı bebek de Allah’ın ikramından yepyeni bir nefis ile dünyaya gelecek, günü geldiğinde o da, kendi nefesine eş olarak yaratılmış öteki yarısını arayıp bulacaktı. Nisa ile tanıştığı günden beri oğluna anlatacak öyle çok şey birikmişti ki içinde, anlatamamak kayıp olacaktı. Belki de evlât sahibi olmanın asıl hikmeti buydu. Eğitim, ana babanın doğal görevi, öğretim okulların ve sosyal hayatın asli göreviydi. Uzmanların söylediği doğru ise, insanın şahsiyetini parlatıp cilalayan, onu insanın kendi nefsinin, yani nasıl sahip olduğumuzu bilimin hâlâ çözemediği şuurulu yönetim merkezimizin hizmetine sunan temel eğitim üç yaşına kadar tamamlanıyordu. İnsan hayatının ilk üç yıllık dönemi aile tarafından çok iyi değerlendirilmeliydi.

Koruma demeye dili varmayıp değerli bir dost veya kanka muhabbeti beslediği genç arkadaşın koşarak yaklaşmakta olduğunu görünce arabanın kapısını açarak gitmeye hazırlandı Devran. Biraz ötesinde aşağı yukarı gezinerek derin nefesler alıp veren, bu işlemi yaparken de en fazla bir meleğin korumaya alıp sevgiyle sahipleneceği kadar sahiplendiğini bedeninde taşıdığı bebeğini kollarıyla sararak sık sık gösteren Nisa’ya dönerek seslendi.

“Hadi Nisa, gidiyoruz. İçme suyun geldi” derken gördüğü kadın gözüne farklı göründü.

Arkası kendisine dönük ve elleri başında donmuş gibi duran Nisa’nın sesini duymadığına veya sancısının arttığına kanaat getirerek ona doğru yönelen Devran da Nisa’nın gördüğünü görüyordu şimdi. Kalbi durmuş, kanı çekilmiş gibi hissederken günlerden bir gün yaşamaktan

korktuğu o lanetli anı yaşıyordu. Otoparkın dışındaki ve hemen yanındaki yoldan geçerken yavaşlayan siyah bir arabanın açık yan camından bir namlunun kendisine doğrultulduğunu film izler gibi izlerken en çok Nisa için endişelenen kalbi sıradışı çarpıyordu. Karşılaşmayı zaten umduğu kalleş saldırının ta kendisiydi gördüğü. Canına kastedenlerin, nefret yuvalarına çomak soktuğunu farkedenden bayrak düşmanı dış güdümlü ahlâksızların çok önceden kararlaştırdığı infaz anıydı. Tek pişmanlığı Nisa'nın yanında, çok yakınında olmasıydı o anda. Ona ve hasretle beklediği bebeğine zarar gelmesi ihtimalinin saniyeler içindeki zamanda ürettiği korku hücrelerine kadar yayılmış bütün fizik gücünü elinden almıştı. Belinde uzun zamandır taşıdığı silaha uzanmayı aylarca süren bir zaman dilimi gibi hisseden beyni, beceriksizliğine kızdıkça kızılıyordu o anda.

Nisa daha önce algılamıştı saldırıyı. İkisini bir arada ve en zayıf oldukları bir anda hedef aldıklarına bakarak kalleşlikte sınır tanımayan sinsi düşmanın niyetini hemen anlamıştı. Panik üretecek, çığlık atarak eşini uyaracak kadar bile zamanı yoktu. Sadece ikisini birden yok etmelerine engel olacak kadar zamanı olduğuna hükmetmişti. Bütün gücüyle koşarak birazdan ölüm kusacak namlu ile Devran'ın arasına girmeyi başardı. Arkası ölüme dönük, gözleri ise katledilmesine engel olacağı Devran'a dönüktü ardından ateş yağarken. Silahını ateşlemesine engel olan tercihine isyan eden Devran'ın çığığı kulaklarında yankılanırken onu kurtarmayı başardığını sırtından giren kurşunun sıcaklığı ile farkediyordu. Ya Devran susacaktı sonsuz hayat başlayana dek, ya da kendisi. İkisini aynı anda hayattan koparıp biricik evlatlarını yetim bırakmalarına izin vermeyecekti. Seçimini çok hızlı yapmıştı Nisa. Devran'ın yaşaması, kötülükle ölene kadar mücadele etmesi ikisinin birden yok edilmesinden çok daha uygundu. Son bir gayretle boynuna sarılırken, vücuduna hâlâ kurşunlar saplanıyordu.

Devran kollarında yığılıp kalan Nisa'yı yere düşmekten korumaya çalışıyor, zamanın bir saniye öncesine giderek Nisa ile yer değiştirmiş olmayı delice arzuluyordu. Yaşadığı katliama duyduğu nefretten beyni zonkluyordu. Kucağında Nisa olmasa yaşadığı ana tanık olmamak için sonsuz bir süre için baygın olmayı ya da daha önce ölmüş olmayı tercih edecekti. Ne yazık ki, seçme şansı tanınmamıştı kendisine ve hâlâ hayattaydı. İzleri asla beyninden gitmeyecek korkunç katliamın en canlı tanığıydı. Elleri kolları bağlı beklerken korumasının katliam aracına ateş açtığına, hatta araçtaki iki kişiyi de etkisiz hale getirdiğine de tanık olduğu halde sevinecek durumda değildi. Katillerin öldüğünü gördüğü o anlarda kendi canından iki canı birden kaybetmek üzereydi.

Yavaşça yere bıraktığı Nisa'yı uyandırmaya çalıştı Devran. Hâlâ nefes alarak gözlerini zorlukla açan, kendisine bir şey anlatmaya çalışan güzel başını göğsüne yaslamıştı. Titreyen elleriyle yüzüne dokunurken çaresiz adamın göz yaşları sicim gibi akıyordu.

“Dayan Nisa, kurtulacaksın. hastahanedeyiz” diyordu.

“Devran, acele et, oğlunu kurtar. O yaşıyor, kurtar onu” diyen cılız sesin en sevdiği ağızdan duyduğu ve kulaklarından hiç silinmeyecek son sözler olduğunu henüz biliyordu.

Olay yeri çok yakın olunca hastahanedeki secde gelmesi çok seri olmuştu. Hem polisi, hem de hastahane çalışanlarını içtimaya kaldıran vahim olayın yankıları etrafa hemen yayıldı. Kanlar içindeki Nisa ameliyathaneye jet hızıyla alınırken üzüntüden yüzü allak bullak olan Serkan'ın da içlerinde olduğu doktorlar müdahaleye hazır. Acısını sorgulayıp teselli edecek durumda olmadığı Devran'ı ve yaralanmış korumasını başka doktorlara emanet eden Serkan yitirmek istemediği son bir umutla gözünün yaşını silerek ameliyethaneye girmişti. Zamanla amansız yarış başlamıştı.

Ağlamaya bile güç yetiremeyen Devran ameliyathanenin kapısında koridordaki koltukta öylece oturuyordu. Nefret ve acı ile kısılmış kin yeşilli gözlerle karşıdaki boş duvara bakarken sağlam görünen bedeninin içindeki ölmüş ruhunu intikam duygusuyla diriltmeye çalışılıyordu. Artık hayatta intikam almaktan başka hiç bir amacı zihni kabul etmiyordu. Sevdikleri çeşitli sebeplerle teröre, bazen savaşa kurban veren insanlarla aynı duyguyu paylaştığını yüreğini dağlayan acının şiddetinden sebeple algılayamıyordu. Dünyanın değişik yerlerinde acımasız ve orantısız güçleriyle masum kadınların, sokakta oynayan çocukları canını bombalarıyla alan, bazen zehirli gazlarla boğulmasını izleyerek, bazen tankların paletleriyle erkek çocukların başını ezerek katleden kirli ittifakın sebep olduğu nefretin aynısını yaşadığını farkedecek durumda değildi. Neden ve nasıl hâlâ

hayatta olduğunu tefekkür edip kendisine yüklenen yeni misyonu sorgulayacak durumda ise hiç değildi. Yürek tarifsiz acıya teslim olmuştu bir kere ve akıl görev yerini terk etmişti.

Yanından ayrılmayan, kanlı olayı soruşturmaya çalışan polislerin ağız hareketlerini sadece görüyor ama hiç bir ses duymuyordu Devran. İçindeki isyanın sesi öyle yüksek çıkıyordu ki, dış dünya ile bağlantı kurmasına izin vermiyordu. Zaten o polislerin hangi taraftan olduğunu da kimse bilemezdi. Ağır travma halinde olduğuna kanaat getirerek yanından uzaklaşan ama görev yerini terk etmeyen adamların arkasından baktı bir süre. Onlara karşı nefret mi, yoksa acıma mı duyması gerektiğine bile karar veremedi o anda. Kim bilir, belki biri nefreti hak ederken diğeri güvene ve saygıya lâyıktı. Belki de iyi olan kötüden habersizken, kötü olan için iyi olan kendi yüzü kadar tanıdıktı. Ülkenin içine çekildiği kaos girdabının sonuçlarıydı hisleriyle gördükleri. Bilinçli ve ustalıklı ellerle toplumsal akıl devre dışı bırakılmış, neyin ak veya kara olduğunu ayırt edemez hale getirilmişti. Bu kaosla mücadele eden ile ediyormuş gibi görüneni açıkça görmek an itibarıyla imkânsızdı.

Geçiyordu zaman. Ölüm, trenine yeni yolcular eklerken dünyaya yeni hayatlar da taşıyordu. Tren istikrarlı ve hızlı, zaman ise şaşırtıcıydı. Kontrol edilmesine izin verdiği yönüyle sevilip sayılırken, diğere yönüyle alabildiğine hırçındı. Kendi bildiğinden şaşmayan yönü tepkiye de nefrete de alışkındı. Bütün yaratılmışlar gibi zaman da insana hizmet için yaratılmıştı ve o da görevini yapmaktaydı.

Devran'ın gösterişli bir mobilya gibi sabitlendiği ve zamandan soyutlanıp iç alemindeki duygularla kıyasıya cebelleştiği hastahane koridorunda aniden hareketlenme başladı. Ameliyathane tarafından açılan kapı onu yerinden zıplatıp umuda gark ederken aksi yönden çok iyi tanıdığı yüzler acıyı veya sevinci paylaşmaya koşarak geliyordu. Yeryüzü cennetinden yeryüzü cehennemine yürek acısıyla gelenlerin de aynı anda duyduğu beklenen açıklama yorgun doktorun dudaklarından döküldü.

“Bebeği sezeryanla almak zorunda kaldık. Durumu iyi. Bebek katına gönderdik” dedi.

“Nisa!!!” diyen Devran'ın sesine ses katan olmadı bir süre. Doktor da suskundu. Umut vaad edecek pozisyonda değildi. Meraklı ve acılı kalabalığa kötü haberi olduğu kadar kötü ve gerçek, onları ayakta tutacak kadar pozitif verecekti. Bu meslekte yaşadığı en zor günlerden biriydi. Nice bıçak sırtı yaşamlar görmüşken, böylesi ibretlik bir vakaya hiç tanık olmadığını düşünüyordu. Oysa ilerleyen saatlerde ortaya çıkacak gelişmelerle fikrini değiştirecek, ibretlik kavramı zihninde gerçek yerine oturacaktı. Sıkıntılı bir sesle cevaba hazırlanırken içerideki gözü yaşlı Serkan doktorun insan üstü çabasının işe yaramadığını anlatacak durumda da değildi.

“Hastanın durumu kritik, cihazlara bağladık, nabız düşük ama var. Ancak, yaşamsal tepkiler alamıyoruz. Kurşunların yerini biliyoruz ama müdahale edemiyoruz. Hastamız hayata tutunmadan operasyon yapamayız. Geri dönmelerini umutla bekliyoruz” dedikten sonra süratle içeri girdi.

Yere yığılmak üzere olan Devran'ı Ömer ile Yusuf yakalayıp oturttu. Herkesin gözü yaşlı, herkes umutsuzdu. Kemal baba sıkıca sarılıp başını göğsüne yasladığı bitkin adamı teselli etmeye çalışmadı. Peş peşe gelen felâket haberlerini Allah'a havale ederek dayanma gücü için dua ediyordu. Koridora elinde bir dosya ile giren hemşirenin yanındaki Niran hanım da ağlıyordu.

“Annem duyunca kalp krizi geçirdi. Babam da dükkanda fenalaşmış düşmüş, başını vurmuş. İkisini de ambulansla buraya getirdik. Annem ameliyatta, babam acil bakımda. Neden böyle oldu Devran? Nisa'nın suçu neydi?” dedi. Sözlerini duymayan Devran'a acıyarak ve ağlayarak bakıyordu.

“Aman Allah'ım...” diyen Canan bitap düşmüş kadını da oturttu. Sözü bittiği, kesin hükümlerin de yardımların da ilâhi makamdan geleceği anlardı yaşananlar. Ruhu yaralılar için de bedeni yaralılar için de dua etme zamanıydı.

Gözünün yaşını silerek doğruldu Canan. Etrafa dikkatlice bakarak üzerine bombalar düşmüş Suriye kentlerini andıran felâket sahasında çözüm aramaya başladı. Önce Ömer'in yanına yaklaştı.

“Ömer, şimdi beni iyi dinle. Devran'ı sana emenet ediyorum. Gözünü ondan ayırmayacaksın. Bir delilik yapmasına izin verme. Sakın onu yalnız bırakma. Gücünü onu zapt etmek için iyi sakla. Duydun mu?” diyerek silkelediği çocuğun başını sallayarak zorlu görevi kabul

etmesini bekledi. Sonra da soğuktan üşüyerek titreyen minik kedi yavruları gibi birbirine tutunup büzülmüş, karşı duvara kaybolmak istercesine yaslanmış Elif ile Yusuf'a yaklaştı.

“Çocuklar, size önemli bir görev düşüyor. Şimdi yukarı bebek katına çıkacaksınız. Kerem bebeğin bekçisi olacaksınız. Doktorunun söylediğine göre Kerem adını bugün muayene sırasını beklerken Nisa vermiş. Ona dikkat edin ve iyi olduğundan emin olun. Hastahanedeki çıkana kadar Kerem'den siz sorumlusunuz. Gelişmeleri bana anında haber verin. Anlaşıldı mı?” dedi.

“Ya Nisa abla! Ona ne olacak?” diyerek acısına itiraz etmek isteyen Elif'in elini tuttu Canan.

“Allah neyi uygun görürse o olacak kızım. Siz de görevinizi yapacaksınız. Haber alınca sizi ararım. Hadi gidin şimdi. Saldırganların niyetlerini bilmediğimiz için Kerem bebek de tehlikede olabilir. Çok dikkatli olun” dedi.

Ameliyathaneye kara bulutlar çökmüştü. Serkan'ın dile getiremediği gerçeği yanındaki genç doktor hiç acımadan söyledi.

“Bitti hocam, yapacak bir şey kalmadı. Hastanın geri dönmesi artık mümkün değil. Siz aileyi tanıyorsunuz, yapamayacaksanız ben söylerim” dedi. Serkan'ın bitkinliğine bakarken genç meslektaşının tavrına karşı öfkelerini nasıl kontrol altında tuttuğunu da gören üçüncü ve daha tecrübeli doktor genç olana müdahale etti.

“Yerinde olsam bu kadar acele etmezdim. İşin o kadar kolay olmayacak. Hastamız organlarını başışlamış. Yapılan testlere göre hastamızla uyumlu sekiz kişiye derman olacak durumda. Yaşını da ilave edersek ideal bir verici yani” dedi.

“Offf, Nisa... Biliyorum, sen şu anda çok mutlusun ama Devran bu yükü nasıl kaldıracak? Geride kalanlar ne olacak? Offf...” diyerek soğuk mekânın duvarına yaslandı Serkan. Sonra da bütün geceyi nöbette geçiren bedeni yorgunluğa karşı koyamayınca olduğu yerde çömeldi.

“Tamam, pes ediyorum hocam. Sekülerim ama vicdansız değilim. Bu yükü ben de kaldıramam. Onlarla kim konuşacak?” diyerek havlu atan genç meslektaşına tebessümle bakarken gözleri yaşlıydı Serkan'ın.

“Ben konuşurum. Şu listeyi netleştirip en kısa sürede bana getirsinler. Nakil bekleyen hastaların fotoğrafları da dahil bütün detaylarını istiyorum. Nisa'nın yanında biriniz kalın. Belki bir mucize olur, kim bilir? Onu tanısaydınız bu ihtimali hafife almazdınız” diyerek doğruldu Serkan. Son bir kez daha genç kadının yeşil örtünün altında görünmeyen yüzüne baktı. Sanki onun söylediklerini duymuş gibi başını sallayarak şaşkıncu bir moralle ve yüksek bir sesle “ haklısın Nisa” dedi. Yüzüne biraz şaşkın, biraz ürkek bakan genç doktora yaklaştı.

“Seküler ama vicdanlı dostum... Bu ikisinin bir arada aynı kalbin içinde nasıl barındırıldığını Nisa da merak ediyormuş. Bu konuyu müsait bir zamanda uzun uzun konuşalım olur mu?” dedikten sonra eldivenli eliyle doktorun omzuna dokundu. Eğilip kulağına fısıldadı.

“Vallahi merak ediyorum... Burada nöbet tutarken bu konuyu iyice bir düşün istersen. Sıkışırsan Nisa'ya sorarsın. Onun edebiyatı da vicdanı da çok bereketlidir, seni aydınlatır” dedi.

Kendini acı gerçeğe alıştırmaya çalışan Serkan dışarı çıkmadan önce bir süre daha ameliyathanede oyalandı. Hem fiziksel görünüşüne hem de isyankâr zihnine çeki düzen vermeye çalıştı. Genç doktoru kötü haberi vermekten alıkoyanın vicdanı değil dışarıda bekleyenler tarafından darp edilme korkusu olduğunu farkederek acı içinde gülümsedi. Boğazındaki yumruyu zorlukla yutkunarak derin bir nefes almaya çalıştı. Sonra da gereğini yaptı.

Kapı açılır açılmaz hareketlenme olan koridorda Serkan'ın konuşmasına gerek kalmadı. Beden dilini okuyarak Nisa'nın yaşam savaşını kaybettiğini anlayan sevdikleri birbirlerine sarılarak ağlamaya başladı. Devran'ın beklediği sonuca karşı tepkisi dünyalara sığacak türden değildi o an. Zorlukla kontrol ettiği bedenini de yanına alarak ruhundaki fırtınayı estirirken kimsenin ulaşamayacağı kuytu bir köşe bulmak üzere binadan dışarı fırladı. Kendisini gölgesi gibi izlemekte olan Ömer'e hiddetle dönerek bağırdı.

“Beni rahat bırak Ömer, benden uzak dur. Kendi sağlığın için yap bunu” diyerek ve koşarak uzaklaştı. Hastahane caddesinden bir hayli yol alıp ağlamak için sessiz bir köşe bulduğunda, uzaktan da olsa peşini bırakmayan Ömer'in ısrarlı varlığına artık aldırmıyordu. Uzun uzun ağladı

Devran. Allah'ın adaletinden şüphe duymasına neden olan isyanı öfke kılığına bürünmüş bütün varlığını ele geçirmiş gibiydi. İntikam ateşiyle kavruluyordu yüreği. Tetikçilerin ölü bedenlerini görmenin merhem olmadığı acısını dindirmek artık imkânsızdı. Çünkü her şeyin sorumlusu bizzat kendisiydi. Nisa'nın ölmesine sebep olan beceriksizliği yüzünden belinde taşıdığı lanet tabanca hiç bir işe yaramamıştı. Daha kokusuna doyamadan, beraberlikleri bir yılı bile bulmayan eşinin doğurup kucağında bebeği ile tek bir fotoğrafını bile alamadan sevdiğini teröre kurban vermesi ne dünyevi akılla ne de ilâhi yaptırımla açıklanır bir iş değildi.

Hastahanedeki durumlar daha da acıklydı. İzmir'den ambulans uçakla alınarak İstanbul'a getirilen Suzan hanım ve Barış bey güçlükle ayakta kalabilmişti. Kızlarının şehitlik haberini de yıllar önce oğullarının şahadetini karşıladıkları gibi karşıladılar. Vakur ve inançlıydılar. Allah'tan gelen ölçüsüz acılarıyla kavrulurken birbirlerinden güç alıyorlardı. Yanlarına yaklaşan doktorun sesine bitap düşmüş gözlerle yöneldiler.

"Çok üzgünüz. Elimizden geleni yaptık ama başaramadık. Başınız sağolsun" diyen doktora cevap vermediler. Doktorun elindeki kabarık dosyanın ne anlama geldiğini fark eden Canan zamanın acımasızlığına karşı tepkiliydi.

"Şimdi sırası değil, yapmayın" dedi.

"Ben de çok üzgünüm ama tam sırası. Organ nakli prosedürü böyle işliyor. Nakil yapılacak organlar için zaman çok önemli. Ailenin acısı ne kadar büyük olursa olsun onayını ve imzasını almak zorundayız" diyen doktorun elindeki dosyayı alarak gönderdi Serkan.

"Emin misiniz Serkan bey, Nisa'nın öldüğünden emin misiniz? Biz onu görmek istiyoruz. Lütfen..." dedi babası.

"Çok üzgünüm. Bizim de canımız eksildi Barış bey. Elbette görebilirsiniz. Nisa'nın terk ettiği bedenine bakarken, onun olmayı en çok istediği yerde olduğunu sakın unutmayın. Nisa kendisine emanet edilen bedenin başka hayatlara kapı açmasını hesap edecek kadar güzel yürekli bir kardeşimizdi. Siz de uygun görürseniz onun organlarını, o güzel kalbini başka insanlarda yaşatmaya devam edebiliriz. Bunu kendisi istemişti. Vasiyeti olarak değerlendirmek durumundayız" dedi Serkan.

"Devran ne der buna? Ya izin vermezse?" derken konuşmaya güç yetirmek için göz yaşlarını silen Suzan hanım bir eliyle sıkıca tuttuğu eşine bakıyordu.

"Sizin onayınız da geçerli. Ayrıca Devran travmadan kurtulup kendine geldiğinde bizi anlayacaktır. Onun inancı da bu yönde, biliyoruz. Kendisini suçladığı için şu anda sağlıklı değil Devran. Ömer yanında, merak etmeyin. Biraz toparlanınca geri gelecektir" dedikten sonra Serkan elindeki dosya ile acılı ana babanın yanına oturdu. Fotoğrafları ile birlikte sağlık bilgilerini içeren sayfaları elleri titreyerek aralayan Suzan hanım başını sallıyordu.

"Üç yıl önceydi. Nisa üniversiteye gidiyordu. Organ naklinin ne kadar elzem olduğunu, dini açıdan hiç bir sakıncası olmadığını bana uzun uzun anlatmıştı bir gün. Beni ikna etmesi hiç kolay olmamıştı. Kur'andan ilgili ayetleri bana gösterinceye kadar tartışmıştık. Yeniden dirilişte bu bedenlere ihtiyacımız olmadığını, Allah'ın insanları bizim bilmediğimiz başka bir boyutta yeniden inşa edeceğini ondan öğrenmiştim. O Kur'anı akıyla okuyan salih bir kul, kusursuz bir evlâttı. Şimdi ona hak veriyorum. Toprağın altında çürüyüp gitmek yerine kızımın gencecik organları ile bu insanlar hayata tutunacaksa neden olmasın? Gösterin bana, nereyi imzalıyorum" dedi.

"Bizim kısmetimiz de buymuş demek ki... İki evlâdımızın da şahadetini görmemiş. Baharda çiçek açacak tek dalı kalmayan kuru birer ağaca döndük Suzan" dedi Barış bey.

"Kerem bebek var, unuttunuz mu? Allah ömür verirse rengarenk çiçekler açacak Kerem. O da sizin fidanız. Büyüme için sizin köklerinize muhtaç" diyerek Suzan hanıma sarıldı Canan.

Devran bitkin ve yılgın geri döndüğünde organ nakli operasyonu çoktan başlamıştı. Duyduklarına hiç şaşırmayan Devran vakitsiz dünyaya gözlerini açan bebeğini hiç sormadı. Gidip görmesi gerektiğini söyleyenlere prim vermeden ıssızlığını sürdürmeye devam etti. İki kat yukarıda yatan dedesini de, ameliyattan çıkan Feride'sini de görmeye güç yetiremedi. Durumlarını öğrenmekle ve annesinin insiyatifine bırakmakla yetindi. Etrafında acısını paylaşmaya çalışan onca insana rağmen dünyanın en yalnız adamıydı. Gözleri dünyayı başka görüyor, kulakları sadece

içinde çınlayan sesleri duyuyordu. Kendi iç aleminde adeta kıyamet kopmuş, tutunacak hiç bir kulpu kalmayarak boşlukta kalmış gibiydi. Bu acımasız hayata fikri alınmadan insan olarak doğuşundan bin pişman, ölümün sessizliğine muhtaçtı. Yaşama enerjisiyle birlikte korkularını da yitirmişti. İki yol ayrımına gelmişti ve bir tercih yapmak durumunda olduğunun farkındaydı. Bu nasıl bir hidayetti ki, onu uçurumun başına getirip bırakmıştı. Yoksa, İslâm dini adına Kur'an dan öğrendiği her şey, tüm barış ve selâmet dayatmaları kuru bir masaldan mı ibaretti ?

Doğrular her ne olursa olsun yolun sonuna gelmiş gibiydi Devran. Bundan sonra yaşamak dayanamayacağı kadar acılı ve öfkeli, ölmek ise kendisine zulüm eden öfkeden kurtulup Nisa'ya kavuşmanın acısız yegane yolu olacaktı.

Nisa'nın akıllara ziyan hikayesi, organları ile hayat verdiği sekiz kişinin acıklıdan umuda devşirilen operasyon maceraları, sabır gerektiren zorlu yaşamlarına eklenince cenaze töreni ailenin kontrolünden çıkmış, şehitlerine her daim sahip çıkan Türk milletinin onur ve gurur meselesi olmuştu. Nisa'nın o güne kadar gizli tutmaya çalıştığı insanca gayretleri, yayınevi de dahil bütün marifetleri basının da katkılarıyla gün yüzüne çıkmıştı. Devran'ın gizli görevi dışında bilinmeyen yönü kalmamış, Nisa'nın cennet bahçesinde sukunete kavuşmalarına öncülük ettiği savaş yetimleri ise gündemin birinci sırasına oturmuştu.

Nisa'nın çok işlem görmüş ölü bedenini toprağa kavuşturmak görkemli şehit cenazelerinden birine dönüşmüştü. Her yönüyle savaşın içine hapsedilmiş bu güzelim topraklarda neredeyse her gün yaşanan günlerden bir gündü o cenaze günü de. Oysa Devran için çok özel bir gündü. Sessiz isyanın, içine doğru haykırışın geldiği son noktaydı ertesi gün. Ölümcül kurşun yaralarından sonra güzel bedenine akbabalar misali üşüşen doktorlar değerli ne varsa söküp almışlardı acımadan. Defalarca uyarılmasına rağmen hemen operasyona alınan, Nisa'nın organları ile hayat bulan hastalar hakkında zihnine en küçük bir bilgi işlenmesine izin vermeyen Devran törenden sonra sessiz sedasız kabuğuna çekilmişti. Annesizliğe mahkum edilmiş bebeğiyle tanışıp, henüz kesinleştiremediği fikrini değiştirmesine de izin vermemişti. Kararlıydı. Kendi iç muhasebesini kendi aklıyla yapacak, kendi yolunu özgürce seçecekti. Peşinden ayrılmayan Ömer'le bile muhatab olmamaya özen gösteren Devran törenden sonra hastahane de yatan anneannesini ziyarete gitti. Başından ayrılmayan dedesinin iyileştigiğine sevinerek sarılırken yoğun bakımda uyutulan Feride'sine uzaktan bakabiliyordu. Kara günlerin ağırlığıyla şok üstüne şok yaşamış annesine de sıkıca sarılıp sessizce veda ettikten sonra çok iyi bildiği durumu hakkında doktorundan bilgi almak bahanesiyle ikiz kardeşi gibi takibinde kaldığı Ömer'i atlatıp kimsesizliğine kavuşmayı işte o anda plânladı. Kıvrıkcık Ömer'in hiç ummadığı bir anda ortadan kaybolmayı başardı.

Koridorlarda mekik dokuyan Ömer, oyuna geldiğini anlayınca hemen telefona sarıldı. Ama nafile. Devran'ın telefonu kapalıydı. Genç adamın niyetini doğru anlamaya çalışırken kendine ve herkese karşı mahcup duruma düşen Ömer son bir umut Canan yengesini aradı.

“Çok üzgünüm yenge, başaramadım. Beni hastahane de atlatıp ortadan kayboldu. Amacını da niyetini de çözemedim. Hiç sır vermedi. Elinde yeterince bilgi varsa intikam peşine düşmüş olabilir. Ona da zarar gelir diye çok korkuyorum” diyerek dert yandı.

“Tamam Ömer'cim, kendini suçlama. Sen elinden geleni yaptın. Şu koruma polislerine haber verip onlardan yardım isteyeceğim. Sen artık eve dönebilirsin” diyen Canan da endişeliydi. Devran'ın bulunması için hemen harekete geçilmesini sağladı.

15 TEMMUZ

Öğlen saatlerine kadar nerede olduğu bir türlü bulunamayan Devran kendi çabasıyla gözlerden uzak kaldığı süreçte aksiyon filmlerini aratmayacak birkaç gün yaşamıştı. Kendisini istihbarat ajanlığı belâsına bulaştıran orta yaşlı eski dostunu arayıp bulmayı başarmıştı. Buluştukları ıssız ormanlık alanda adamı biraz hırpalayarak uğradıkları saldırının gerçek arka plânını öğrenmeye çalışmıştı. Devran'ın gözlerinden fıskıran öfke ve intikam ateşini bariz gören adam son darbeden kurtulmayı başararak geri çekildiği halde tuhaf bir biçimde genç dostunun saldırılarından kaçmaya

çalışmamıştı. Eliyle kanamakta olan burnunu yokladıktan sonra bitap düşmüş Devran'la gerçekten acıyarak ve canı yanarak konuşmuştu.

“Bataklık çok büyük Devran, öğrenmek istediğin hiçbir şeyi bilmiyorum. Bilseydim senin beni pataklamayı beklemeyen gereğini yapardım. Ama onlar, beni de seni de biliyor. Elindeki bilgilerin değerli olduğunu tahmin ederek sana dokunamazlar şimdilik. O bilgileri korumaya aldığını tahmin ederler. Acıların hafiflesin diye bekleyeceklerdir. Sana hayatında hiç göremeyeceğin cazip tekliflerle, ama öbür köşeden dolanıp geleceklerdir. Oyuna gelersen, iyi bir iş yaptığını zannedeceksin. Yani dostum, sana ulaşip pazarlık kurmaya, beni ise öldürmeye çalışacaklar. Önümde iki seçenek var Devran. Korku içinde öldürülmeyi beklemek ya da, gün doğup ak ile kara ayırt edilene kadar bataklıktan çekilmek... Oysa sen, çok akıllı bir adamsın, lütfen oyuna gelme. Sakın kimseye güvenme” demişti.

“Söylesene, acılarım hafifler mi sence?” diyerek bağırdığı zaman Devran, ortalık inlemişti.

“Çok üzgünüm, seni bu işe ben bulaştırdım. Bana ne yapsan anlarım, hatta katlanırım... Ama bu da acılarını geçirmez. Gerçekten üzgünüm” diyen adama bu kez Devran acıyarak bakmıştı.

“Git,, canın cehenneme...” dedikten sonra arkasına bile bakmadan oradan uzaklaşmıştı. Sonraki birkaç gün hayatın ıssız köşelerinde dolanıp bir çıkış yolu aramaya boş yere çalışmıştı.

Gerçekten de bataklık çok büyüktü. Tek tek sinek avlamakla kurutulacak cinsten olmadığını Devran da öğrenmişti. Kendi çabalarıyla edindiği bilgiler yüzünden cennet halkının, hatta orada korunmaya alınmış savaş çocuklarının zarar görmesinden korkuyordu. Onlara saklamak ve zamanı geldiğinde ortaya çıkarılmak üzere verdiği USB lerin bataklığı kurutmak amaçlı kullanılacağı günlerden umudunu kesmiş, dostlarına daha fazla zarar vermeden hayatlarından çekilmeye karar vermişti. Artık Allah, bu dünyada da, öteki dünyada da kendisine yardım edecek değildi. Yaşadıklarına bakılınca yalnızlığa terk edildiği, acılarının da öfkelerinin de ilâhi makamda umursanmadığı çok netti. İcini örümcek ağları gibi kaplayıp kuşatan öfkeden bu dünyadaki hiçkimse kendisini kurtaracak da değildi. Ortalıkta yaşanılacak bir dünya kalmadığına göre yaşamakta ısrar etmenin manası da kalmamıştı. Ailesi yaşanan felaketin acılarına alışmışken bir fazlasını da aradan çıkarabilir, kendince mantıklı kararını, sonsuz huzura kavuşma arzusunu anlayışla karşılayabilirdi.

Öğlen saatlerinde kendisi hakkında en geçerli hükmü verdiği inanan Devran pes etmiş ruhunu da yanına alarak Nisa'nın yayınevine geldi. Kapısını anahtarıyla açar açmaz güvenlik sistemini iptal etti. Kapıyı içeriden kilitleyip anahtarı üzerine aldı. Amacını gerçekleştirdikten sonra içeri girip cesedine ulaşmalarını engellemek istemedi. Yorgun ve yalnızdı. Terk edilmiş hissi veren derli toplu mekânda bir zamanlar masasında oturmuşken derin düşüncelere dalarak elleriyle alnını ovuşturduğuna defalarca tanık olduğu Nisa'nın görüntüsünü gözünün önüne getirdi. Gerçekten oradaymış gibi boş koltuğa bakarak gülümsedi. Havayı derin derin koklayarak onun çalışma ortamının bünyesine işlemiş parfümsüz kokusunu almaya çalıştı. Masada duran eşyalarına birer birer dokunurken onun elleriyle buluşmayı arzuladı.

Ferah çalışma odasının caddeye bakan bütün pencereleri jaluzi perdelerle sıkıca kapatılmış, zevkle döşenmiş mekânın dış dünya ile bağlantısı neyse ki önceden koparılmıştı. Bu felaket yaşanmadan önceki Nisa'nın korkuları ne kadar da haklı çıkmıştı.

İkisini evliliğe taşıyan garip maceralarını yeniden yaşadı Devran. Şimdi yoğun bakımda yaşama tutunması beklenen, ama bu sebebi Nisa ile birlikte kaybetmiş Feride'sinin onları bir araya getirme çabalarını gülümseyerek hatırladı. Hararetli beraberliklerinin her anını, zihninde kayıtlı duygusal sonuçlarını yine ve en baştan hissetmek istedi.

“Sonucun böyle olacağını önceden bilseydim yine de seninle evlenir miydim?” sorusunu defalarca kendisine sordu. Sonra da defalarca yüksek sesle ve gülümseyerek cevap verdi.

“Elbette evlenirdim Nisa... Seninle her günüm bir ömre bedeldi. Belki de istihab haddini doldurdum diye böyle oldu. Aslında benim ölmem gerekirken sen buna engel oldun. Kendini benim için feda ettin. Ama işe yaramadı Nisa... Beni mahkum ettiğin acıyla yaşamaya gücüm yok benim. Kurşunların önüne set olurken bunu da hesaba katmalıydın. Üzgünüm ama yanıldın... Ben senin zannettiğin kadar güçlü bir adam değilim. Öfkemle başa çıkamıyorum. Gün geçtikçe daha da

çoğalan öfkemle bana emanet ettiğin oğlumuz nasıl babalık ederim? Onun minicik yüzüne nasıl bakarım? Anneni koruyamadım, daha seni doğurmadan ölmesine sebep oldum diyerek nasıl ayakta kalabilirim? İşte bu yüzden, ona benden daha iyi bakacak insanlara emanet ettim ve bugün senin yanına gelmeye karar verdim” dedi. Sonra da belinde taşıdığı tabancayı çıkarıp Nisa'nın masasına yavaşça koydu. Bitkin ve kararlı haliyle gözünü silahtan ayırmadan koltuğa oturdu.

Cennette panik hali dinmek bilmiyordu. Günlerdir izini bulamadıkları Devran'ı ölçüsünü kestiremedikleri bir delilik yapmadan önce bulma çabaları sonuçsuz kalıyordu. Bütün gençler içtima halinde, olası her yerde Devran aranıyor, koşuşturma günlerdir sürüyordu. Daha Nisa'nın ölümünün yürek burkan acısı bir nebze eksilmeden annesiz kalan Kerem bebeğin yaşanacak yeni bir felâketle babasız da kalmasına engel olmak için herkes elinden geleni yapıyordu. Hastahanedeki kritik saatler geçiren Feride hanıma bile ilgi göstermediğine göre genç adamın acılı zihninin sağlıklı işlemediğine inanarak kendine zarar vermesinden korkuyorlardı.

Öğlen saatleri yaklaşırken odasındaki bilgisayar başından can havliyle fırlayıp merdivenleri üçer beşer inen Yusuf doğruca mutfağa yöneldi. Geceyi uykusuz geçiren ve geçirten Kerem bebeği sakinleştirmeye çalışırken Ömer'den bilgi almaya çalışan yorgun annesine heyecanla yaklaştı.

“Devran abinin nerede olduğunu buldum. Yayınevine girdi. Güvenlik sistemini bu kadar hızlı ancak iptal edebilirdi. Eminim...” dedi.

“Ben gidiyorum, umarım zamanında yetişirim” diyerek kapıya koşan Ömer kendisiyle gelmek isteyen Yusuf'a engel oldu. Nisa'nın yayınevi kapısına ait anahtarı aratıp bulduktan sonra heyecanlı Yusuf'a döndü.

“Güvenlikçileri ara, oraya gelsinler. Sen de yayınevi telefonunu ısrarla ara. Telefonu iptal ederse orada olduğundan emin oluruz. Etmezse dikkatini dağıtmış oluruz. Zaman kazanırız. Hadi Yusuf, bana ancak böyle yardım edebilirsin...” diyerek fırladı kapıdan.

Kucağındaki bebeği süt annesi Yasemin'e verdikten sonra kapıya koşan Canan endişeyle seslendi Ömer'e. Dikkatli olmasını söyledi. Arabaya binmeye çalışan Ömer de uzaktan seslendi.

“Merak etme yenge, Allah izin verirse onu mutlaka getireceğim, bana güven” diyerek uzaklaştı.

“İnşallah Ömer, umarım sağ getirirsin” diyerek mırıldandı.

Ayet (delil) mi, mucize (aciz bırakan) mi ?

Oturduğu koltukta bir ölüm sessizliği içinde iç hesaplaşmasına yenik düşen Devran akli ile nefsinin ayartıcı ikilemi arasında cebelleşip dururken telefonun sesiyle irkildi. Sabit telefonu arayanın kim olduğuyla zerre kadar ilgilenmese de ortamın sessizliğini bozan ses yüzünden rahatsız oldu. Çalıp çalıp susmasını beklerken iyice bunalmıştı. Dünya hayatının gerçekliğini hatırlatan bu sese de çok kızgındı. Hışımla ayağa kalkıp cihaz ile telefon hattının bağlantısını kopardıktan sonra sessizliğini kendi elleriyle yeniden sağladığı mekanda bir iki tur dolandı. Beklenmedik molanın fikrini değiştirmediyini, yaşamına son verme kararını etkilemediğini fark ederek yeniden oturdu koltuğa. Soğuk görünüşlü tabancasını eline alarak çalışmasını kontrol ettikten sonra daha yakınına yerleştirdi. Cesaretini topladığı anda eline alacak, şakağına dayayıp tetiği çekecekti. Başka bir sebeple fikrini değiştirmesine izin vermeyeceği aklına hızlı davranarak tuzak kurmuş olacaktı.

Ölüm sonrası Nisa'ya kavuşacağı fikriyle tebessüm ederek masanın çekmecesine uzandı. Madde dünyasından tümüyle kopmadan önce Nisa'ya dair bir şeye, bir anı veya ona ait özel bir fikre son kez tutunmak isteğiyle üst çekmeceyi karıştırmaya başladı. Tutunduğu her ne ise, onu alıp Nisa'ya götürecekmiş duygusuyla en üstte duran dosyayı eline aldı. Nisa'nın güzel el yazısına ve yazının tarihine bakınca son çalışması olduğunu gördüğü sayfalara tebessümle baktıktan sonra zımbalanmış birkaç beyaz kağıttan oluşan yazıyı okumaya başladı.

KUR'ANDAN NOTLAR

İroni anlatım tekniği ile, tek bir ayette birbirine zıt iki anlamı barındıran çok güzel bir örnekle karşılaştım bugün. Her zaman olduğu gibi yine şaşkıyım. Kur'anın edebi diline merak sardığım günden beri meallerdeki anlaşılammama sorununa edebiyat bakışıyla çözüm aramakta olan naçizane aklımla yine Kur'anın arapça metinlerine daldım. Meallerin birbiri ile örtüşmeyen, örtüşmediği için de karşı tez üretmeye malzeme edilen ifade kalıplarına edebiyet gözlüğü ile ve kendi islâmi anlayışımla bakarak sorguladım. Çözüm arayışımın son örneği olarak ne anladığımı ifade etmeye çalışacağım. Doğrusunu Allah bilir.

Allah'ın artık dünyada ve ahirette kendisine yardım etmeyeceğine inanmış, depresyon halinde ve yaşam ile ölüm arasındaki yol ayrımında kalmış insana hitab ediyor ayet. İnsanın yaşadığı en içinden çıkılmaz öfke yüklü anlarında yapması gerekeni, meydan okuyan alaycı bir dille önerirken asıl yapması gerekeni ironi tekniğiyle ustaca anlatıyor. Müthiş, müthiş ve müthiş bir etki bırakıyor insanda. İntihar ederek yaratılmış en değerli canlıyı, kendi nefisini tuzaklamayı plânlayan hiç kimse bu ayeti anladıktan sonra canına kıyamaz kanımca.

Hac suresi 15. ayet

1. KAYBEDİŞ SENARYOSU: Allah'ın dünya ve ahirette kendisine yardımcı olmayacağını zanneden kimse, bir sebeple (araç ile) gökten meded umsun. Sonra da dünya ile ilişkisini kessin. (kendini öldürsün) Sonra bir baksın bakalım; onun bu hilesi (kendi nefesine tuzağı) öfkelerini kendisinden gideriyor mu? Zımmen: (sonucu ahirette görecek, kendisine daha çok öfkelenecek)

2. KURTULUŞ SENARYOSU: Allah'ın dünya ve ahirette kendisine yardımcı olmayacağını zanneden kimse, bir sebeple gökten meded umsun. (Allah'ın ipine tutunsun) sonra da diğer bütün seküler meselelerle ilişkisini kessin. Baksın bakalım; onun bu hilesi (içinden çıkamadığı sorunu Allah'a havale ederek hile yapması) öfkelerini kendisinden gideriyor mu? Zımmen: (sonucu dünyada yaşarken görecek, kurtuluşa erecek)

Tekrar ve tekrar okuduğu satırlar mucize etkisi yaratmış, Devran'ın ruh halini dakikalar içinde tümüyle değiştirmişti. Acıdan yüreği burkulmasına rağmen yüzüne yerleşen tuhaf gülümsemeyi kendi kendisine izah etmek zorunda kalarak yine yüksek sesle konuştu:

“Ahhh, Nisa... Yine başardın. Ne yaptın ettin, beni hayata bağlamayı yine başardın. Bakalım ben, senin bana yüklediğin misyonu taşımayı başarabilecek miyim?” dedikten sonra derin bir nefes alıp gürültüyle bıraktı. Arkasına yaslandığı koltukta gözlerini kapatarak, içinde yaşamak zorunda kaldığı dünyanın karanlık yüzünden iç dünyasını ele geçiren manevi karanlığına sığındı. Kendi yaratılışının, hatta Nisa gibi sıra dışı bir kadına eş oluşunun ve onu aşkının zirvesinde kaybedişinin ilâhi maksadını düşünmeye başlamıştı ki, kapıyı telâşla açmaya çalışan kişiyi fark etti. Yine de yerinden kalkmadı. Koltukla bütünleşmiş gibi kıpırtısız otururken bir önündeki sayfalara bakıyordu gözleri, bir silahına. Ömer'i görmeden önce paniklemiş sesini duydu.

“Devran abi...”

Karşılaşmaktan korktuğu manzaranın endişesiyle nefes nefese kalmış gencin yüzüne baktı son kez. Yine kıpırdamadı. Hatta hiç konuşmadı. Ömer'in sakinleşip bir 'ohhh' dedikten sonra veryansın edeceği sözleri peşinen haklı bularak uslu uslu katlanmaya karar verdi. O garip tebessüm hâlâ yüzündeydi.

“Sana inanamıyorum Devran abi, bunu yapacak mıydın? O tabancayla kendi canına kıyıp oğlunu babasız mı bırakacaktın? Geride kalanları hiç düşünmeden çekip gidecek miydin aramızdan?” dedikten ve kendini de sakinleştirdikten sonra o da oturdu.

“Hani o gün, Nisa ablayı istemeye geldiğin gün herkesin içinde karar vermiştin! Akabe yokuşunu Nisa abla ile birlikte tırmanmaya, bütün köleleri azad etmeye söz vermiştin! Şimdi onu

kaybedince yokuştan aşağı yuvarlanıp davadan vaz mı geçeceksin? Öfkenin kölesi mi olacaksın? Seni yanlış yönlendirmesine izin mi vereceksin?” derken daha sakindi Ömer.

“Onu çok özledim Ömer, yanına gitmek için can atıyorum” diyen bitkin adama hak verirken İslâmın çok sevdiği felsefesini tam yerinde hatırladı.

“Şehitlik mertebesine ulaşmış, Allah’ın varlığına ve esmalarına, hatta bütün yaratılışın maksadına şahit olmuş Nisa ablanın yanına gitmeyi kolay mı sanıyorsun? Hem de kendi sınavını kaybedip bir cana kıydıktan sonra? Senin bunları bildiğini sanıyordum. Çok şaşırđım. Üstelik canından bir parçayı teröre kurban veren tek kişi sen değilsin” dedi usulca. Gülümseyen adamın normalleştiğini fark ederek konuşmaya devam etti Ömer.

“Zamanında gelip sana engel olmasaydım bile ona asla kavuşamazdın. Zaman kavramının olmadığı bir süre kıyam gününü beklemek zorundaydın. Diyelim ki, bizim süresini bilmediğimiz, fakat ölmüş insanlara bir göz açıp kapaması kadar gelecek süreye kavuşmak için bu hileye baş vurdun... Yine de ona kavuşamayacaktın. Biz bilemeyiz ama, büyük olasılıkla Allah onu cennetine yerleştirirken sana insanlığı öldürmüş katil muamelesi yapacaktı. Nisa ablayla değil, onu katleden katillerle aynı kaderi paylaşacaktın. Sonsuz olan ahiret hayatında gerçek ve en acılı ayrılığı ebediyyen yaşarken, cehennemde azap çekecektin. Daha kötüsü, ona kavuşmayı başaramadığın için Nisa ablayı hayâl kırıklığına uğratmış olacaktın” dedi.

“Haklısın Ömer, bunları hatırlattığın için sana minnettarım” dedikten sonra ayağa kalktı Devran. Yorgun ve mutsuz, ama sağlıklıydı. Belli ki, kurşun yağmuru arasında kaldığı halde tek bir isabet almayan bedeninde ister istemez taşıdığı aklına yepyeni bir misyon yüklenmişti ve o kendisine yüklenen misyonu artık anlayabiliyordu. Nisa’ya sonsuz hayatta kavuşabilmek için asıl görevinin yeni başladığını bütün varlığıyla idrak edebilmişti.

Genç Ömer’in yanına sokulup omzuna sarıldı. Sonra da onu kızdırırcasına kıvrıcık sevimli saçlarını karıştırdı. Masanın üzerinde serili duran, yol ayrımı tablosuna, Nisa’nın dosyasına ve yanında duran işe yaramaz tabancasına son kez, tebessümle baktı. Ömer’e dönerek sakince konuştu.

“Sakın, zamanında gelip beni kurtardığını zannederek gururlanma dostum. Çok çaba harcadığının farkındayım ama, beni sen kurtarmadın. Yine ve ikinci kez, yok yok, üçüncü kez Nisa kurtardı beni. Onun yokluğuna nasıl dayanacağım Ömer, bildiğin bir formülü var mı bunun?” dedi. Sessiz beklerken boynunu bükten masum gencin omzuna yeniden sarılıp kendisine yasladı.

“Anlat bakalım, oğlum neye benziyor? Onu çok merak ediyorum. Ona anlatacak çok uzun bir hikayem var. Kerem büyüylene kadar anlatması ancak biter. Şu işe yaramaz tabancayı ortadan kaldırıp hemen hastahaneye gidelim. Feride’ m iyi mi, dedem ne durumda bir bakalım. Bir ihtiyaç var mı diye anneme soralım. Sonra da cennete gidip oğlumu görmek istiyorum” dedi.

“Hadi,, dedi Ömer gülerek.

Cennette yaşanan korku fırtınası Ömer’in haber vermesiyle bahar rüzgârına dönüştü. ‘Devran abi ile birlikte geliyoruz’ müjdesini alan ev halkını bir telâş sarıverdi. Bedeni sağlam ama ruhu yaralı acılı genci nasıl karşılayacakları hepsinin sorunu oluverdi. Azarlayıp hesap soran bir tavır mı, yapmacık bir mutluluk ifadesi mi uygundu bu acaip duruma kimse karar veremiyordu. Olaya net cevabı veren Kemal baba kesin tavrını koyarak hepsiyle aynı anda konuştu.

“Siz Devran’la konuşma işini bana bırakın. Kendisi isteyene kadar da Kerem’i kucağına vermeyin. Hepiniz başına toplanıp ah, vah da etmeyin. Herkes her gün yaptığı gibi kendi işine baksın, anlaşıldı mı?” diyerek topluca ültümatom verdi.

Babasının isabetli sözlerine tanık olan Canan, Suzan hanım ve Barış beyin yanına oturarak aralarında günlerdir süren fikir ayrılıklarına son vermek istedi.

“Elbette Kerem’i alıp İzmir’e götürmeye, dilediğiniz gibi büyütüp yetiştirmeye hakkınız var Suzan hanım. O sizin canınızın bir parçası. Ama bunu yaparsanız Devran’ı yaşadığı sürece acı ve pişmanlıkla kavrulmaya mahkum etmiş olursunuz. Sağlık mücadelesi veren ailesinin yaşama umutlarını kaybetmesine sebep olursunuz. Kerem ile babasının arasına mesafe koymuş olmak da hesaba katılırsa, hiç adaletili olmaz. Aksi halde Devran geçmişte yaşamaktan kurtulup geleceğe tutunmayı başaramaz. Ancak oğlunun günden güne büyüdüğüne tanık olursa bu kabusu atlatabilir Devran. İkisi için de öyle bir çözüm bulmalıyız ki, bu çocuk büyüyünce hiç kimseden, özellikle

babasından nefret etmesin. Onu nefret duygusunun kapı açacağı bütün kötülüklerden uzak tutmalıyız. Bu dünyada başına gelen talihsizlikleri de en az öteki dünyada kavuşma ihtimali olan annesini sevdiği kadar sevmeli Kerem. Sevgi çemberinin içinde güle oynaya büyümeli” dedi.

“Bu nasıl mümkün olabilir, hiç bilmiyoruz. Nisa’nın acısından muhakeme kabiliyetimizi kaybetmiş durumdayız. Sağlıklı düşünmüyoruz. Lütfen bize yardım edin” dedi Suzan hanım.

“Bu doğru değil... Sizler en zor gününde sağlıklı düşünebilen harika insanlarsınız. Kızınızın organlarıyla sekiz umut fakirini hayata bağladınız. Onlar da sizin ailenizden oldular. Birazdan gelince, Devran’ı görünce, bu konuda en sağlıklı kararı siz vereceksiniz. Onun hali size ipucu verecektir. Allah bu çıkmaz sokaktan bir çıkışın yolunu hepimize gösterecektir, inanıyorum” dedi.

Yasemin süt anneliği yaptığı Kerem bebek ile üst kattan inerken çok yorgundu. Kendisini uykusuzluğa mahkum eden bebeği şikayet etmekten kaçınarak Suzan hanıma verdi.

“Aslında hiçbir sorunu yok. Gazı bile yok. Sadece uyumaktan hoşlanmıyor. Sürekli ağlıyor. Onun bebek olduğuna bakmayın. Bana kalırsa olup biten her şeyden haberi var gibi davranıyor. Tanıdığı, bildiği bir ses, bir koku arıyor belki de” dedi.

“Canım kardeşim, sen olmasan ne yapardık bilmiyorum Yasemin. Devran yolda geliyormuş. Bakalım tesbitlerin doğru mu? Birazdan anlarız” diyerek sevicele dua etmeye başlayan Yasemin’e sarıldı Canan. Hepsinin gözleri yaşarmıştı.

Üzerine yapışan mahcubiyeti beden dilinde bariz gösteren Devran kıvrık Ömer’le birlikte bahçe kapısından girerken Kemal baba büyük çınarın altında hazır bulunmaktaydı. Kendine doğru yaklaşan zor problemi gülümseyerek karşıladı.

“Hoş geldiniz çocuklar. Nisa’yı özlediğim çok olmuştu ama, bir gün seni bu kadar özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi Devran. Gel de sana bir sarılayım” dedi.

Kendisine sarılan yaşlı adamın omzuna yaslanan Devran gerçekten iyi hissediyordu. Bu evin sınırlarından içeri kim girerse girsin mantığının çalışma düzeni alt üst oluyor, hayata bakışında ister istemez yeni bir pencere açılıyordu. Engellenemez realiteye uzun zaman önce teslim olmuştu Devran. Özgürlük kavramının gerçek manasını Nisa sayesinde bulaştığı bu benzersiz atmosferde öğrenmişti. Yaslandığı omuzda göz yaşlarına engel olmadan içinden geldiği gibi konuştu.

“Onu çok özledim Kemal baba... İsyanımı hoş görün” dedi. Sonra da dimdik doğrularak konuştu.

“Okyanusta rotasını şaşırılmış kaptansız bir gemi gibiydim günlerdir. Kayalara çarpıp batmayı tercih eder hale gelmiştim” dedi tebessümle.

Talihsiz adamı Kemal dedesine teslim eden Ömer’in sessiz sedasız ortadan kaybolduğu kocaman bahçe hayret verici ölçüde sakin ve kimsesizdi. Suriye’li yetimler bile ortalıkta görünmüyordu. Onca kalabalığı koynunda barındıran cennette sanki cuma namazı sonrası tatil ilân edilmiş gibiydi. Temmuz sıcaklarıyla bunalmış kuşların sesi dışında bir ses, tabiatı ele geçirmiş güneşin parıltısından başka bir hayat belirtisi yok gibiydi cennette.

“Demek öyle... Senin gemiyi kayalardan kurtaran nedir o halde?” dedi Kemal bey.

“İnanmayacaksın Kemal baba, beni Nisa kurtardı yine. Ölmeden önce yazıp hazırladığı, ama öldükten sonra elime tutuşturduğu Allah’ın ipiyle iki dünyamı birden kurtardı Nisa. Çekmecesinde bulup o dosyayı okumasaydım şimdi kendi nefsimin katili olacaktım. Onunla bir daha beraber olma şansımı tümüyle kaybedecektim” dedi Devran.

“Yok yok, inanırım. Nisa bu, yapmıştır. Ondan her şey beklenir” diyerek gülümseyen Kemal bey Devran ile birlikte çardağa doğru yürürken konuşmaya devam ediyordu.

“Sen şahitleri ölü sanırsın, fakat onlar dirilerdir. Eğer kulaklarını açıp duymayı başarabilirsen çok şey anlattıklarına yaşadığın sürece tanık olacaksın. Onun beşer halini özlemeye devam edeceksin ama asla onun şahsiyetinden mahrum kalmayacaksın. Duymak istediğin sürece duyacaksın evlât” dedikten sonra çardağın gölgelenmiş tarafına geçip oturdu. Devran’ın da yanına gelip oturmasını bekledi.

“Gerçi, beşer bedenine de çok uzak sayılmazsın. Onun insan sevgisiyle dolu kalbinin atışlarını başka bir gencin bedeninde duyabilirsin meselâ. Kendisini yeni doğmuş gibi hisseden bir

gencin bedeninde...Taşdığı yeni kalbin ne kadar değerli olduğunu o gencecik çocuğa anlatmak belki de senin en önemli işin olacak. Kim bilir? Başka yüzlerde umutla ışıldayan güzel gözlerine de bakabilirsin. Yani evlât, kocaman bir Nisa ailesine sahipsin artık. Onlar da seninle tanışmayı bekliyorlar” dedikten sonra hassas konuyu değiştirdi.

“Söyle bakalım, Allah’ın altı bin altı yüz küsur ipi arasından eline hangisini tutuşturdu Nisa kızım?” derken merakla tahmin yürütmeye çalışıyordu Kemal bey.

“Hac suresi 15. ayet. Meallerle çatışan bir açıklama getirmiş ayete. İyi bir çalışma olsa gerek ki, beni durdurmayı başardı” dedi Devran.

“Aaaaa, anladım... O dosyayı ölmeden görmeyi çok isterim. Beni bundan mahrum etmezsin değil mi evlât?” diyen Kemal beyi başını sallayarak onaylayan Devran yeşil gözlerini eve doğru çevirince yaşlı adam gülümsedi.

“Herkes evde, merak etme. Suzan hanım, Barış bey ve diğerleri. Herkes hayatın devamı için gerekenleri yapmakla meşgul. Senin ufaklık bile...” diyerek yeniden gülümsedi.

“Süt annesinden beslenip bol bol ağlıyor Kerem. Yasemin’in dediğine göre senin gelmeni bekliyormuş. Çok aceleci, sabırsız bir oğlan... Belli ki, onun da kendine göre endişeleri var.

Ya sen? Yakışıklı oğlunla tanışmaya hazır mısın Devran?” dedi.

Birlikte eve doğru yürüdüler.

Günün geri kalanını hüznün ve mutluluğu harmanlayan çok sayıda insan arasında geçirdi Devran. Tatlı mı, buruk bir lezzet mi aldığını sorgulayacak hiç zamanı olmadı. Ruhunun yaralarını onarmaya talip olmuş her biri özel karakterler arasındaydı o gün. Geçmişiyse geleceği arasında bol bol git geller yaşatan öfke rüzgârı yüzünden, yaşam ve ölüm arasında savrulan ruhunun sükunete ermesini bekledi. Güneş batmaya yüz tuttuğunda nihayet dinginliğe kavuşan acılı baba, buna en büyük katkı yapan minik oğluyla birlikte gerçek bir uykuya daldı. Kerem için hazırlanan odada birbirlerinin kokusunu doya doya hissettikleri madde dünyasından rüya alemine geçmişlerdi çoktan. Birinin Nisa’sıyla, diğerinin koklayamadığı annesiyle şimdilik buluşabilecekleri tek aleme... Artık Allah’ın ölçüsünü sınırlayıp kaderlediği ama kendisinin süresini bilmediği hayatının önünde hazır bekleyen zamanı nasıl yaşaması gerektiğini çok iyi biliyordu Devran. Tek ve asıl amacı sonsuz sürecek ahiret hayatında sevdikleriyle beraber olabilmek olacaktı. Nimetlerin de sınırsız bağışlanacağını vaad eden rabbinin gerçek cennet bahçesine kavuşmak olacaktı.

İçine canavar kaçmış görüntüsüyle kendilerini bir hayli endişelendiren Devran’da mucize etki ile düzelme sağlayan minik Kerem onların uykudaki yokluğunda yine gündeme geldi.

“Sen çok haklıydın Canan, baba ile oğlunu ayırmak bizim haddimize düşmez. Biz de bu el kadar bebeden uzakta yaşamayı sürdüremeyiz. Aklım iyice karıştı benim, ne düşüneceğimi bilmiyorum” diyen Suzan hanımın yanına gelip oturdu Canan. Başını sallarken gülümsüyordu. Annesinin yüzünde beliren gelecek umudunu farkedenden Elif günler sonra ilk defa eski formuna dönerek kabusa dönen hayatlarının yenilenme sürecine katkıda bulunmak istedi.

“Eveet, şimdi bomba haber geliyor. Annemin bulunduğu yerde çözülmemiş sorun kalmaz Suzan teyze, hiç endişe etmeyin. Hadi annem, çıkar şu baklayı artık, merak ediyorum, nasıl olacak bu iş?” diyerek insanlara hayatın gülümseten yüzünü hatırlattı.

Melek hanım gülmenin dozunu kaçırınca mahcup olurken, irite edici olmaktan çekiniyordu.

“Allah iyiliğini versin Elif, senin annen hiç böyle değildi. Baban da çok ciddi bir adamdır. Sen kime çektin böyle, ben de onu merak ediyorum şimdi” dedi.

“Tabi ki, sana çekmişim Melek sultan. İyi düşün bakalım gençliğini, hı?” diyerek sustu.

“Halt etmişsin sen onu... ben şimdi her zamankinden daha gencim. Bedenim eskimiş olabilir ama zihnim genç. İster inanın, ister inanmayın ama hiçbir tabiat iksiri insanın zihnini Kur’an kadar genç ve diri tutmuyor. İnanmayan Kemal beye baksın. Gençlerin hepsine taş çıkartır Kemal bey. Alzheimer’ın en etkili ilacının Kur’anı anlayarak okumak olduğunu bilim adamlarına anlatmak lâzım. Bak o zaman bir tane hasta kalıyor mu dünyada” dedi Melek hanım.

“Söyleyin millet, Melek sultan kendini mi övüyor, yoksa dedeme bitmeyen aşkını mı ilân ediyor? Sizce hangisi? Hayır yani, Kur’anı övmesine gerek yok da, o yüzden eklemedim” dedikten sonra dedesinin yanına sokulup sarıldı Elif. Simge’yi de öbür yanına alan Kemal bey de gülümsedi.

“Eh, şimdi kendiniz karar verirsiniz” diyen Kemal bey emekle sevgisini kazandığı kızları bağrına basarken uzun süre gülmeye devam etti.

“Konuyu kaynatmayın boşuna, Kerem’in geleceği bu ülkenin geleceği. Bu konu çok önemli” dedi Melek hanım.

“Evet, doğru. Bütün çocukların geleceği ülkemizin geleceğini belirler. Nisa bu uğurda canını ortaya koymuştu. Sonunda başardı. Kıyam gününde Allah’ın huzuruna yüzü ak, vicdanı pırıl pırıl varacak olan o. Biz şimdi kendi derdimize yanalım ve cenneti kazanmanın en doğru yolunu arayalım” dedi Canan.

“Bir fikrin var sanıyorum” dedi Barış bey.

“Evet, var. İzmir’de yaşamak mecburiyetiniz değilse, bu meselenin çok net bir çözümü var. Tıpkı bizim deneyip başardığımız gibi sizin de Kerem’in etrafında kocaman bir aile olmanız gerekiyor. Siz, Devran, Feride hanım ve eşi ve Niran hanım. Kerem büyürken hepinize aynı mesafede olmalı. Onun ruh sağlığı için bu çok önemli” diye söze başlayan Canan kısa sürede derdini anlatmayı başardı.

Nisa’nın akabe yokuşunu andıran dairesi yenilenip modern görünümlü ve asansörlü bir apartmana dönüşüncüye kadar Suzan hanım ve Barış bey Nisa’nın anılarıyla dolu Devran’ın dairesine yerleşecek, Devran ise eskiden olduğu gibi Feride’siyle dedesinin katına inecekti. Feride hanım yine eski günlerdeki gibi biricik torununa yeniden eş aramaya kalkışır mıydı bilinmez ama, eski düzende bambaşka bir hayatı paylaşacakları kesin görünüyordu. Böylece Kerem bebek annesinin özene bezene hazırladığı mavi odasından da Yasemin’in süt anneliğinden de mahrum kalmadan etrafını saran sıcacık sevgi çemberinin içinde büyüyecekti. Gün gelip Suzan hanım ve Barış bey yeni evlerine geçmeyi tercih etseler bile sevgi çemberinde bir çatlak olmasına izin verilmeyecekti.

Deliksiz uykularında yan yana huzur bulan baba ve oğul hiç rahatsız edilmedi. Akşam yemeği için bile uyandırılmayan Devran minik oğlunun kokusunu Burak eyleyen emsalsiz rüyada Nisa ile buluşmanın keyfine varıyordu. Elinde olsa asla ayrılmayacağı rüya aleminde yaşarken gerçek dünyanın kirli yüzüne aynı gece yeniden tanık olacağını nereden bilecekti? Bu kez sadece tanık olması yetmeyecekti. Çözüm arayan onbinlerce neferden biri olmayı seçeceğini, savaşın ilân edildiği meydanlardan birine koşarak canını ortaya koymayı rüyaya tercih edeceğini de bilemezdi. O sancılı gecede iki yüz kırk dokuz koca yürekli insanın şehit olacağını, binlercesinin aldıkları yaralarla gurur duyacakları gecedeki kendisinin yine yara almadan kurtulacağını da bilemezdi elbette. Hatta, ufukta beklenen aydınlığın belirlediği gelecek günlerde bilgi ve yeteneği sayesinde siber orduya katılıp terör örgütlerinin korkulu rüyası olacağını da bilemezdi o akşam. Nisa’nın beden parçalarıyla hayat bulmuş insanlarla bir gün bütünleşip kocaman bir aile oluşturacağını ise asla tahmin edemezdi.

O gece, kadim bir milletin kahramanlık tarihi yeniden yazılacak, sokağa dökülen yürekli insanlar küresel kraliyetin pislik kokan projelerini kendi başlarına geçirecekti. Kimi kahramanlar o uğursuz görünen uğurlu gecede kendi askerlerinin kurşunlarıyla son nefeslerini verecek, kimileri bedenlerine isabet alarak savaş gazisi olacaktı. Beklenmeyen ihaneti alkışlamak için fırsat kollayanların, darbe yapmaya kalkışanlara milletin darbe indirme şokunun ardından yeni pozisyon alacaklarını da bilemezdi.

Ülkenin bölünmesine katkı sağlamak için aç kurtlar gibi pusuda bekleyenler, karanlık inlerinde dumura uğrayacaktı o gece. Genç yaşlı demeden binlerce vatan sever içte ve dışta işbirliği yapmış iğrenç emellere o gece dur diyecek, tarihte emsali görülmemiş bir millet, silahlanmış terör gücünü silahsız bedenleriyle yerle bir edecekti. O gece milâd olacaktı yeniden. Hak ile batılın nasıl ayrıştığına dünya tanık olacak, ak ile kara o gece ortaya çıkacaktı. İlâhi müdahale sayesinde bulanmış sular berraklaşmak zorunda kalacaktı ardından. Herkesin tarafı o gece belli olacak, iman gücünün yenilmezliği, Allah’ın yardımıyla o gece kanıt bulacaktı.

Günlerden cuma olması sebebiyle cennette buluŖan insanlar, acıyı paylaştıkları uzun bir zamanın sonunda huzurlu ve sakin bir geceye kavuŖmanın Ŗükrünü yine Kur'anla buluŖarak eda ederken geceye Nisa damgasına vurmuŖtu. Özlemle ve rahmetle anılırken, onun Devran'ın kurtulmasını sağlayan ayet yorumunu görmeden tahmin etmek gecenin sorusu olarak masaya yatırılmıŖtı. Hac suresinin 15. ayeti her birine yeniden iniyor gibiydi o gece. Herkes ilgili, herkes meraklıydı. Ta ki, Yusuf'un telefonuna birazdan gelecek uyarının ardından koŖarak televizyonu açmasına gerekçe gösterdiği allak bullak olmuŖ sesi duyuluncaya kadar...

“Darbe olmuŖ...” diyecekti Yusuf.

“Neeee, diyerek yerlerinden fırlayacak insanların koŖuŖturması başlayıncaya kadar, ve Devran'ın ani bir irkiliŖle uyanıp alt kata indikten sonra hiç tereddüt etmeden dıŖarı fırlamasına, hatta Ömer'in, diğer gençleri de yanına alarak arabaya doluŖmasına, itirazlara kulak asmadan Devran'ın peŖine takılmalarına kadar, ve hatta evde sadece çocukların emanet edildiği Melek hanım ve Yasemin kalana kadar savaŖın baŖlatıldıđı meydanlara koŖacaklarını henüz kimse bilmiyordu. Bu akıl almaz ayağa kalkıŖtan kimlerin sağ geri dönüp, kimlerin dönemeyeceği ise hiç belli değildi. Zaman, yine zaman biliyordu herŖeyi... Akıyordu yavaŖtan.

BİTTİ

